

Trùng Sinh Chi Dị Thú Liệp Nhân

Contents

Trùng Sinh Chi Dị Thú Liệp Nhân	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	8
6. Chương 6	10
7. Chương 7	12
8. Chương 8	13
9. Chương 9	15
10. Chương 10	17
11. Chương 11	19
12. Chương 12	20
13. Chương 13	23
14. Chương 14	24
15. Chương 15	26
16. Chương 16	28
17. Chương 17	30
18. Chương 18	32
19. Chương 19	33
20. Chương 20	35
21. Chương 21	38
22. Chương 22	40
23. Chương 23	42
24. Chương 24	45
25. Chương 25	47
26. Chương 26	50
27. Chương 27	53
28. Chương 28	55
29. Chương 29	57
30. Chương 30	59
31. Chương 31	61
32. Chương 32	65
33. Chương 33	68
34. Chương 34	70
35. Chương 35	71
36. Chương 36	74
37. Chương 37	77
38. Chương 38	79
39. Chương 39	82
40. Chương 40	84
41. Chương 41	87

42. Chương 42	89
43. Chương 43	91
44. Chương 44	94
45. Chương 45	96
46. Chương 46	99
47. Chương 47	102
48. Chương 48	106
49. Chương 49	109
50. Chương 50	111

Trùng Sinh Chi Dị Thú Liệp Nhân

Giới thiệu

đây là lần đầu tiên mình edit nên không tránh khỏi thiếu sót, mong mọi người góp ý chỉnh sửa để bản edit hoàn thiện hơn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trung-sinh-chi-di-thu-liep-nhan>

1. Chương 1

Đây là một trấn nhỏ chỉ có khoảng một, hai trăm người. Ở trên linh thú đại lục có rất nhiều những trấn nhỏ như vậy, một số thuộc về liên minh còn một số là của tư nhân. Những trấn nhỏ này đều là nơi cung cấp chỗ nghỉ ngơi, đồ dùng tiếp tế cho các thợ săn dị thú khi đi săn. Tuy nói là trấn nhỏ, nhưng thật ra là một bình đài di động cỡ lớn, có lồng phòng ngự để tránh được tia phóng xạ và các loại vật chất có hại cho con người từ bên ngoài, đồng thời có thể tránh được cả một số dị thú cấp thấp. Khi gặp phải dị thú cường đại, trấn nhỏ sẽ nhanh chóng rời khỏi, đến lúc ấy kết quả cuối cùng như thế nào thì không ai có thể đoán trước được. Cũng bởi vậy, những trấn nhỏ di động này đều cố gắng không đi vào địa bàn của dị thú cường đại. Trần Mộc ở chỗ này ngày người đã mười ngày, hiện giờ hắn không còn một chút điểm tín dụng nào trên người. Mười ngày trước, hắn bị đội chấp pháp ném ra khỏi Tinh Vân thành. Ban đầu Trần Mộc cho rằng mình không chết dưới phóng xạ, cũng sẽ bị dị thú ngoài thành xé nát, không ngờ rằng lại được Chu Dật Cẩn mang đến nơi này. Hơn mười năm trước, hắn vẫn còn là người thừa kế của Trần gia, một trong hai gia tộc đứng đầu ở Tinh Vân thành. Chu Dật Cẩn lúc đó chỉ là một tên sửa chữa chiến xa, cả ngày ở chỗ bắn thử, khi ấy y nhìn hắn có ước ao, có đồ kị thậm chí còn có phần chán ghét. (chiến xa : ở trong này là một loại xe đặt biệt có những tính năng giúp thợ săn có thể ra bên ngoài thành săn dị thú, chất lượng cũng được phân chia thành nhiều loại khác nhau) Hôm nay, Trần Mộc là “dân đen” bị linh thú vứt bỏ, bị trục xuất khỏi thành thị, ngay cả việc âm no của bản thân cũng không thể bảo đảm. Chu Dật Cẩn lại là thợ săn cấp bảy được người người tôn kính. Khi y nhìn hắn trong mắt có sự thương hại thật sâu. Lại nói tiếp, mấy năm nay người người phỉ nhổ hắn, chán ghét hắn, không nghĩ tới Chu Dật Cẩn lại giúp hắn, sau đó mang hắn tới cái trấn nhỏ này, thậm chí còn cho hắn một cái thẻ tín dụng, bên trong có đủ điểm tín dụng cho hắn sống tốt trong vòng mười năm. Mấy ngày đầu, Trần Mộc rất khó mới trải qua được vài ngày ở trấn nhỏ một cách thoải mái. Thế nhưng ngay ngày thứ sáu, một thợ săn của Tinh Vân thành đã nhận ra hắn, sau đó thẻ tín dụng của hắn bị cướp đi. Tính tới bây giờ, Trần Mộc đã bị đói bụng bốn ngày. Kỳ thực lúc bị đuổi ra khỏi Trần gia, gia tộc của mẹ cũng âm thầm trợ giúp hắn rất nhiều lần, đáng tiếc, những thứ kia thường thường đến ngày thứ hai sẽ bị người cướp đi. Cũng bởi Lâm An Liệt – bây giờ là Trần An Liệt đối với hắn hận thấu xương. Sở gương mặt gồ ghề của bản thân do phóng xạ tạo ra khi bị vứt bỏ ở bên ngoài thành mà không có vòng bảo hộ. Trần Mộc đi về phía đồng rác. Cuộc sống cực khổ đã làm thay đổi tất cả, hồi trước hắn còn có một chút khiết phích, hôm nay lại chỉ cần là thức ăn thì hắn vẫn có thể nuốt vào bụng, cho dù đó là đồ ăn thừa bị người khác vứt đi. (khiết phích: chỉ người mắc bệnh sạch sẽ theo phạm trù tâm lý) Trần Mộc vẫn không hiểu, tại sao Lâm An Liệt lại hận hắn như vậy? Cha và mẹ hắn tuy rằng tình cảm không tốt nhưng người mẹ dịu dàng mà Lâm An Liệt luôn miệng nhắc đến vẫn là một người đàn bà phá hoại gia đình người khác! Tại sao gã lại có thể vì mẹ của gã bị cha bỏ rơi mà đến Trần gia báo thù? Hơn nữa, cha bị tức chết,

bản thân lại bị đuổi khỏi Trần gia, gã cũng nên thu tay lại chứ? Hết lần này đến lần khác Lâm An Liệt vẫn không chịu bỏ qua cho hắn. Mấy năm nay gã vẫn phai người đến làm hắn nhục nhã, hắn không tính, nhưng mấy ngày trước lại muốn giết hắn. Đã biết loại dân đen vô dụng như hắn không thể làm bất cứ điều gì gây nguy hại cho thành chủ Tinh Vân thành, vậy tại sao vẫn không thể bỏ qua cho hắn? Kỳ thật, rơi vào đường cùng như thế này, Trần Mộc đã không còn sợ chết, nhưng lời nói của mẹ trước khi mất như vẫn còn vang vọng ở bên tai: – “Mộc Mộc, con nhất định phải sống!” Mẹ vì mình mà chết, làm sao hắn có thể để cho mẹ thất vọng. Bởi vậy hắn cũng chỉ đành kéo dài hơi tàn. Không thể tìm được bất kì thứ gì trong đồng rác, tại đây, tất cả tài nguyên đều là quý giá. Người ở đây đa số đều là người bản hàn chứ không giống như Tinh Vân thành khắp nơi là người giàu có. Nếu như người ở đây có tiền thì sao có thể không vào thành mà lại ở cái nơi lúc nào cũng có nguy cơ bị dị thú tấn công như thế này? Xem ra chỉ có thể lại đói bụng, nhưng không biết Chu Dật Cẩn có thể trở về hay không? Có điều, y đã cứu mình, lại mang mình tới một trấn nhỏ cách xa Tinh Vân thành, trả lại cho mình một khoản tiền, như vậy là đã hết lòng rồi. Ai có thể ngờ bản thân lại xui xẻo như vậy, gặp phải thợ săn của Tinh Vân thành? Bên ngoài trấn nhỏ chủ yếu là thực vật, lúc này món chính của phần lớn loài người là dị thú cấp thấp. Tuy nhiên tu vi của Trần Mộc đã bị phế bỏ, hơn nữa ngay cả linh thú cũng không có, cho dù có mang theo trang bị chống phóng xạ mà đi ra ngoài cũng chỉ có một con đường chết, mà sợ rằng còn chết không được toàn thây. Đói bụng, nằm ngả trong một góc nhỏ của trấn, sau đó một người mặc áo váy bản hề hề đi vào. Lúc trước cùng hắn ở Tinh Vân thành, cô bé tầm tám chín tuổi ấy mặc váy áo như một công chúa cùng bây giờ khác nhau hoàn toàn, đang đưa cho hắn một miếng thịt. Đó là một miếng thịt của con Kiến thú – dị thú cấp một, vị thô ráp vô cùng khó nuốt. Nếu là lúc trước, ngay cả một cái liếc mắt hắn cũng không thèm, nhưng hiện tại thứ này với hắn là đồ ăn còn quý giá hơn so với thịt Phong Dị diệu ngon nhất lúc trước. Ở cái trấn nhỏ này có lẽ không ai có thể săn phong diệu làm thức ăn mà còn có thể quay về, ngược lại con Kiến thú là dị thú cấp một có số lượng nhiều nhất, cũng không có thực lực, rất dễ dàng săn bắt. Tại hoàn cảnh ác liệt năm đó, tất cả các loại động vật đều bị biến dị, mà côn trùng sinh sôi nảy nở nhanh chóng thì càng biến dị lợi hại. Có người nói, con Kiến thú lúc đầu có hình dạng không bằng móng tay mà hiện nay đã cao cỡ nửa người. – “Cảm ơn” Trần Mộc chân thành nhận lấy. Khối thịt Kiến này có thể chính là cơm trưa của cô bé, mà giờ lại đưa cho hắn. – “Không cần cảm ơn” Cô bé liếc hắn một cái rồi nhanh chóng chạy đi. Hắn cầm miếng thịt nhét vào miệng ăn một cách ngẫu nhiên. Đột nhiên, không biết một cước từ chỗ nào bay tới, đập vào bụng của Trần Mộc. Khối thịt vừa mới nuốt xuống lại lập tức bị phun ra cùng với máu. Trần Mộc ngã lộn trên mặt đất, rên lên một tiếng, đầu khớp xương trên cánh tay gần như bị chặt đứt. Hắn ngẩng đầu nhìn lại, người đập hắn hóa ra là Lâm An Liệt! Rất nhiều năm chưa từng gặp lại, Lâm An Liệt của hôm nay cùng lúc trước hoàn toàn khác nhau. Khi đó gã vô hại như một con chuột bạch được nuôi trong túi của các cô gái, mà lúc này lại là một con chuột hung hãn. Lâm An Liệt đã cùng linh thú của mình hợp thể, móng vuốt trên cánh tay dài ra, trên đầu cũng mọc thêm hai cái tai mèo. Gã trông như vậy là vì đã bán thú hóa, mà rõ ràng hơn, gã cùng với linh thú có độ phù hợp mức trung cấp, nếu như đạt mức cao cấp thì đã có thể hoàn toàn thú hóa. Linh thú của Lâm An Liệt so với hắn không khác nhau lắm, đều thuộc linh thú họ mèo. Chu Dật Cẩn có linh thú là thuộc họ cẩu – tất cả các linh thú trên cơ bản đều là hai loại này. Trần Mộc lau vết máu ở khóe miệng, hắn phát hiện trên mặt Lâm An Liệt có vết thương, lại có thể có người làm gã bị thương??? Tuy rằng Tinh Vân thành không phải là một thành lớn, Trần gia ở toàn bộ liên minh cũng chỉ là nhân vật nhỏ thế nhưng Lâm An Liệt cũng không thể tùy tiện đắc tội người mà gã không thể đắc tội ... Ha ha, để ý cái này làm gì? Trần Mộc lạnh lùng nhìn Lâm An Liệt, hắn hận không thể ăn thịt uống máu của người này!!! – “Khốn kiếp! Đây là tại mày! nếu không có lời của mày...” oán độc trong mắt của Lâm An Liệt làm Trần Mộc cả kinh. Một giây tiếp theo hắn đã bị Lâm An Liệt xách lên, sau đó hai người chạy về hướng nam của trấn. Ban đầu Trần Mộc luôn tâm niệm niệm niệm muốn trở thành thợ săn dị thú, hắn nỗ lực cùng linh thú của mình bồi dưỡng tình cảm. Sau đó, khi hắn hai mươi sáu tuổi đã là thợ săn cấp bốn. Dị thú hay thợ săn dị thú đều được chia làm chín cấp, tương tự như thân thể con người có thể tu luyện tới một cấp bậc, thì linh thú cũng có thể tiến vào cấp bậc này. Cuối cùng một mình săn bắt một con dị thú cùng cấp bậc là có thể được gọi thợ săn dị thú của cấp ấy. Nhưng bây giờ, hắn cũng chỉ là một tên phế nhân, một con dị thú cấp một cũng có thể giết hắn. Trần Mộc bị Lâm An Liệt dẫn theo, nhanh chóng đi tới trấn nam sau đó đi ra khỏi lồng năng lượng của trấn. Phía bên ngoài lồng năng lượng không khí không còn bản giống như mấy trăm năm trước nhưng phóng xạ so với trước đây càng mạnh hơn. Lâm An Liệt đã cùng hợp thể với linh thú, rất có thể cũng tìm ra dấu tránh phóng xạ nên mới không để ý chút nào, ngược lại Trần Mộc lại cảm giác da của mình đau đớn từng đợt. Lần trước còn có Chu Dật Cẩn cứu mình, lần này chắc khó có thể may mắn tránh khỏi. – “Lâm An Liệt, mày rốt cuộc muốn làm gì!”. Một âm thanh tức giận vang lên, Trần Mộc ngẩng đầu

một cái, đã thấy Chu Dật Cẩn chạy từ thôn trấn tới. Chu Dật Cẩn chưa cùng linh thú hợp thể, mặc một thân áo giáp, trên tay còn cầm một khẩu súng laser.– “Tao chỉ muốn giết nó” Lâm An Liệt gắt gao nhìn Chu Dật Cẩn, sau đó gã ném người đang cầm trong tay đi. Trần Mộc cảm thấy mình bay ra ngoài sau đó rơi trên mặt đất, hai bên trái phải một con rết thú rất lớn cắn hấn. Đau đớn tột cùng kèm theo hắc ám kéo đến. Bên tai như vang vọng lời nói của mẹ: “Mộc Mộc, nhất định phải sống! Nhất định phải sống! Phải Sống! Sống sót!”Hết chương 1.

Đôi lời : edit thì cũng không khó nhưng cũng hơi vất vả do cứ phải đọc đi đọc lại chọn từ cho phù hợp ^^

2. Chương 2

Bắt đầu từ năm 2100, hoàn cảnh sinh tồn của con người liên tục chuyển biến xấu: phóng xạ, bão từ, động đất, sóng thần, núi lửa phun trào, khí hậu ô nhiễm làm cho nhân loại gần như bị diệt vong. Vô số người chết trong tai nạn. Cuối cùng phải tập hợp sức mạnh của tất cả mọi người để thành lập căn cứ sinh tồn. Mà đợi đến khi căn cứ sinh tồn hoàn thành, con người lại không may phát hiện: sinh vật tự nhiên đã tiến hóa trong hoàn cảnh khắc nghiệt và trở thành các loài biến dị được con người gọi là dị thú. May thay con người cũng bắt đầu tiến hóa, thậm chí một số người còn có được dị năng. Sau đó, con người dựa vào công nghệ cao để chiến đấu với dị thú. Tại thời đại tận thế, số lượng con người khi ấy chỉ bằng một phần mười so với lúc ban đầu, đồng thời vũ khí công nghệ cao lại càng làm cho hoàn cảnh lúc bấy giờ chuyển biến xấu thêm. Mà lúc này, người ta phát hiện những động vật bị đưa vào căn cứ sinh tồn, đặc biệt là chó mèo, cũng bắt đầu tiến hóa. Năm 2501, con người đưa ra kế hoạch linh thú, lợi dụng công trình nghiên cứu gen để nuôi dưỡng ra rất nhiều linh thú. Linh thú có thể tiến cấp, phối hợp với con người sẽ tạo ra sức mạnh vô cùng to lớn. Kể từ đó, bắt dị thú là có thể giải quyết được vấn đề không đủ lương thực. Năm 2597, một vị nhân viên nghiên cứu thuộc liên minh người Trung Quốc ngẫu nhiên phát hiện: chỉ cần thay đổi một nhánh gen trong cơ thể, con người đã có thể cùng hợp nhất với linh thú mà sức mạnh cũng vượt xa so với trước đây. Năm 2612, thời đại linh thú đã tới. Mọi công dân ở tuổi thành niên đều được nhận một con linh thú, hơn nữa còn có thể tự thay đổi gen của bản thân để cùng linh thú hợp thể, linh thú với con người càng thân mật thì khi hợp thể càng phát huy được sức mạnh to lớn. Linh thú đã trở thành một bộ phận không thể tách rời của con người, cũng là nền móng để con người có thể chiến đấu lại những loài dị thú hung ác. Bởi vì con người tìm ra năng lực có thể đối kháng với dị thú, nên từ căn cứ sinh tồn đơn sơ ban đầu đã phát triển mà xây dựng lên một số thành thị. Đồng thời con người cũng trồng một số loại lương thực chưa bị biến dị trong các thành phố ấy. Điều này làm cho hoàn cảnh sinh tồn của loài người dần dần trở nên tốt đẹp hơn. Năm 3012, tại Trần gia, gia tộc đứng đầu Tinh Vân Thành – thành thị cấp 3 của đại lục Trung Quốc, một người trẻ tuổi bỗng từ trên giường nhảy lên. Đây là một căn phòng rộng rãi, sắp xếp vô cùng ấm áp. Trên tường dán hình ảnh của chiến xa, còn treo một khẩu súng laser. Bàn học bằng gỗ dựa sát vào tường, trên đó là một chiếc máy vi tính có thể gấp lại. Loại máy vi tính ấy mọi nhà ở Tinh Vân thành đều có, thể nhưng bàn học bằng gỗ thì lại hiếm thấy. Trong thành thị thời nay tuy có thể trồng được thực vật nhưng tất cả mọi người đều chọn trồng cây lương thực chứ không trồng cây xanh. Còn bên ngoài thành, nơi có thực vật thì cũng có rất nhiều dị thú ở đó. Nguyên nhân trong vòng bán kính 10 dặm quanh Tinh Vân thành không có một gốc cây ngoại trừ lí do chỗ xuất hiện thực vật đều có dị thú ra thì những loại thực vật sống qua mặt thể đều có những năng lực riêng. Trần Mộc ngồi lẳng lặng ở trên giường, đây là phòng của hắn thể nhưng đã hơn mười năm rồi không thấy. Hai mươi bảy tuổi hắn gặp Lâm An Liệt, ngay sau đó đã bắt đầu tình yêu cuồng nhiệt của hai người. Chỉ là, Lâm An Liệt lấy lí do thân phận của hai người kém xa nhau để hắn giữ bí mật cho mối quan hệ ấy. Lúc đó hắn nghe xong chỉ cảm thấy yêu thương, lại càng cưng chiều Lâm An Liệt đến tận xương tủy. Sau này nghĩ lại, chuyện đó cũng là do Lâm An Liệt đã mưu tính từ sớm rồi. Trước hôm sinh nhật 28 tuổi của hắn một ngày đêm, Lâm An Liệt quần quít muốn tới nhà hắn. Hắn liền mang Lâm An Liệt trở về, sau đó hai người ở trong căn phòng này điên long đảo phượng ...Ngày hôm ấy, Lâm An Liệt vẫn luôn miệng gọi :- “Anh, không nên! Người cứu mạng! Anh giết chết em mất!”- “Anh, anh thả em đi mà...”- “Ai đó mau cứu tôi, không nên anh ơi”Hắn nghe những lời này kì thật có chút khó chịu, thể nhưng Lâm An Liệt vẫn luôn thích như vậy. Rất nhiều lần muốn hắn sắm vai một kẻ cường bạo, lại càng thích gọi hắn là anh trai. Vì vậy hắn cũng theo yêu cầu của gã mà làm các bước tiếp theo. Thế nhưng không ngờ tới, đang làm được một nửa thì cửa phòng bị mở ra. Vốn đã phải ra ngoài thì cha của hắn lại đứng ở ngoài cửa, sắc mặt tái xanh nhìn hắn. Khi ấy Trần Mộc vẫn chưa biết Lâm An Liệt chính là em trai cùng cha khác mẹ của mình. Thấy cha đứng ở đó thì lập tức cảm thấy vô cùng xấu hổ, hắn thầm nghĩ sẽ nói rõ

cho cha biết tình cảm của mình. Thế nhưng, trong lúc hắn dùng chăn che cho bản thân và Lâm An Liệt lại phát hiện, cái người lúc trước còn đang chìm đắm trong tình ái với hắn thì lúc này mặt lại tràn đầy nước mắt, cắn bẻ môi và lưỡi, dùng ánh mắt oán hận nhìn hắn chằm chằm. Hắn nhất thời ngầy người, giữa bọn họ đây không phải lần đầu tiên, làm sao lại ...Mãi đến khi cha đánh thẳng một cái tát vào mặt hắn, mắng hắn là đồ súc sinh, khốn nạn, sao lại có thể đối xử với em ruột của mình như thế. Từ ngày đó trở đi, Lâm An Liệt liền trở thành em trai của hắn, mà cuộc sống về sau với hắn, lại như một cơn ác mộng, cho tới tận khi hắn bị đuổi ra khỏi nhà. – “Mộc Mộc, con dậy rồi à?” Tiếng nói của mẹ ở trong phòng vang lên, thông qua chuông lấp trên cửa truyền vào. Năm đó, Lâm An Liệt phá hủy chuông cửa mới khiến cho âm thanh ở trong phòng của bọn họ truyền ra, sau đó dùng bộ đàm liên lạc cá nhân báo tin cho cha, để cha chứng kiến một màn làm nhục em trai của hắn. Vậy nhưng, chuyện gì đang xảy ra? Không phải mẹ đã mất từ lâu rồi sao? Sau khi Lâm An Liệt xuất hiện, mẹ vốn vẫn còn bộ dáng thướt tha trong phút chốc đã già đi. Khi ấy trong nhà có quá nhiều tranh cãi, cha đối với mẹ và hắn oán hận đến cùng cực. Cuối cùng, mẹ vì trái tim lúc trước đã không tốt lại bị chọc tức phát bệnh... Lại nói tiếp, mẹ hắn mất cũng là do thủ đoạn của Lâm An Liệt. Cha hắn không lâu sau lại trúng độc mà chết. Gã vu oan cho hắn mưu hại cha nhưng thực tế e rằng cũng là gã ra tay. Trần Mộc ngồi trên giường, tắt cả những kí ức năm đó cuộn cuộn trong óc hắn. Đột nhiên có tiếng “meo meo” vang lên, một con mèo nhỏ màu trắng xinh đẹp nhảy lên vai hắn. – “A Hổ?” Trần Mộc run rẩy vươn tay xoa con mèo nhỏ trên bả vai. Mèo con chỉ lớn bằng bàn tay, khi tay hắn vừa đưa qua liền vươn đầu lưỡi nho nhỏ liếm lấy. Đây là linh thú của hắn! Trong chốc lát, Trần Mộc gần như rơi lệ. Ngày nay, người trên toàn địa cầu khi mười tám tuổi đều được nhận một con linh thú thuộc về mình đồng thời tiến hành cải tạo gen. Tình cảm của hắn với A Hổ vẫn luôn tốt, độ phù hợp cũng cao. Khi hắn mới hai một tuổi đã có thể hợp thể và bán thú hóa. Thế nhưng sau đó, hắn lại thích lâm An Liệt nên đã đưa A Hổ cho gã nuôi. Lâm An Liệt ngoài mặt thì đối xử vô cùng tốt với A Hổ, sau lưng lại bày đủ trò dầy vò tra tấn. Lúc trước khi cha phát hiện chuyện của bọn họ, hắn chịu đả kích lớn nên chán chường thật lâu, lại càng bỏ quên A Hổ vốn bị Lâm An Liệt ngược đãi. Sau đó, không biết Lâm An Liệt dùng cách gì, cắt đứt một chân còn lại một cái lỗ tai của A Hổ khiến cho A Hổ bỏ đi không bao giờ trở về nữa. Mà hiện tại, A Hổ còn sống sờ sờ mà đứng trước mặt hắn. Trần Mộc lại nghĩ đến âm thanh lúc nãy của mẹ, chợt ngẩn ra. Nhìn về phía bộ đàm liên hệ cá nhân ở cổ tay, nó là một cái máy vi tính giống như đồng hồ trước khi mất thể, được trói buộc bằng ADN cá nhân, bên trong lưu trữ phần lớn thông tin cá nhân, còn có khả năng sử dụng thông tin ấy. Mỗi người sau khi sinh ra sẽ được gắn một cái, trưởng thành thì tiến hành thay đổi, còn có thể mua các kiểu dáng khác nhau ở liên minh. Phía trên bộ đàm, một hàng màu đen ghi ngày vô cùng rõ ràng: ngày 18 tháng 6 năm 3012. Năm ấy hắn bị đuổi khỏi nhà là 28 tuổi, ngày 25 tháng 4 năm 3018. Lúc này, hắn hai mươi hai tuổi, không biết Lâm An Liệt, vẫn còn A Hổ bên cạnh, cha mẹ vẫn còn sống khỏe mạnh! Hết chương 2

3. Chương 3

Trần Mộc cố gắng nhớ lại cuộc sống năm hai mươi hai tuổi của hắn là như thế nào. Kí ức đã mờ nhạt, nhưng hắn lại nhớ rõ một điều: mỗi ngày hắn đều vô cùng hạnh phúc. Trần Mộc mười tám tuổi nhận được linh thú, sau đó cải tạo gen, ở thành thị cấp hai giàu có này học lên năm thứ tư. Vừa tốt nghiệp, hắn lại học quản lý và săn bắt dị thú. Học quản lý vì chuẩn bị cho tương lai tiếp quản Trần gia, còn săn bắt dị thú là niềm đam mê của hắn. Hiện nay trên địa cầu, thợ săn dị thú là chức nghiệp mà hầu như tất cả đàn ông đều hướng tới, Trần Mộc cũng không ngoại lệ. Ngày nay 90% nhân loại đều ở trong thành thị, 10 % còn lại ở trên các trấn nhỏ di động nhưng không có ai ở dã ngoại. Bởi vì điều kiện tồi tệ bên ngoài khiến cho con người không thể ở lại, mặt khác cũng không thích hợp trồng cây nông nghiệp. Hầu như thực vật đều có độc nên tất cả rau quả có thể ăn đều được trồng bằng các dịch dinh dưỡng trong thành thị. Có điều, cho dù có nông nghiệp trong thành thị thì lượng rau dưa được trồng cũng không đủ cho mọi người ăn. Vì vậy dị thú không thể tránh khỏi việc trở thành thức ăn của con người, mà món ăn chính của phần lớn bình dân chính là thịt dị thú. Thợ săn dị thú phát triển ở mọi nơi trên thế giới, bọn họ sẽ săn bắt dị thú, lấy thịt cùng các bộ phận đáng giá khác để bán kiếm tiền sinh hoạt. Ngày nay thợ săn dị thú là chức nghiệp có lượng người nhiều nhất trên cả đại lục. Ở bên ngoài tuy rằng thực vật chứa lượng lớn chất phóng xạ thậm chí có độc nhưng dị thú lại không giống như vậy. Mặc dù trên người dị thú có một số bộ phận chứa độc mà độc tính còn vượt xa thực vật nhưng thịt của nó lại có thể ăn được, thậm chí rất nhiều loại dị thú có thịt vô cùng thơm ngon. Ví dụ như Rết thú, toàn bộ người nó đều có độc, nhưng khi xé đi lớp vỏ cứng rắn thì sẽ lấy được thịt non, trắng mềm ngon miệng. Lượng thịt của một con rết thú đủ cho nhà ba người ăn trong nửa tháng.

Mở cửa, đi xuống nhà. Trần Mộc liền ngồi vào bàn ăn, bên cạnh cha mẹ. Bọn họ ở trong một ngôi nhà ba tầng, có hầm ngầm dùng để làm gara, tầng dưới cùng làm phòng khách, phòng ăn và nhà bếp. Tầng hai là phòng của cha mẹ với thư phòng của họ, tầng ba phần lớn là phòng trống ngoài một gian mà Trần Mộc đang ở. Ngày nay, trong thành thị tắc đất tắc vàng, hơn nữa vì có lồng bảo hộ nên phòng ốc cũng không thể xây cao, bởi vậy rất nhiều người dù giàu có cũng chỉ có thể ở một phòng rộng khoảng 50 mét vuông. Nền phòng ngủ của phần lớn người chỉ có một đường nhỏ đi đến giường. Giường dựng rất cao, dưới giường là bàn học hoặc tủ có ngăn được tận dụng hết mức để ở nơi còn lại trong phòng, thậm chí còn có những người còn đập vào ngăn tủ để bỏ lên giường – những loại làm bằng vật liệu kim loại luôn luôn vô cùng kiên cố. Lúc này, mẹ vẫn còn một mái tóc đen nhánh, trên mặt cũng không có một nếp nhăn. Ngày nay, việc nghiên cứu gen đã vô cùng thấu đáo, tuổi thọ bình quân của con người có thể đạt tầm 180 tuổi, mẹ của hắn năm nay cũng chỉ có 60 tuổi bởi vậy không thể coi là già. Thế nhưng một năm kia khi hắn bị đuổi khỏi nhà, mẹ của hắn lại nhanh chóng già đi, sau đó còn bị mất mạng. Cha vẻ mặt nghiêm túc, thức ăn trước mặt ông ta đã được ăn hết, khi nhìn về phía hắn trong mắt đã có sự không vừa lòng. Trần Mộc kiểm chế vẻ mặt của mình, lộ ra dáng tươi cười nhưng trong lòng lại vô cùng khổ sở. Cha của hắn, ở trong mắt hắn vẫn nghiêm túc như vậy mà hắn vẫn luôn lấy ông ấy làm gương, cha cũng yêu cầu rất cao đối với hắn. Thế nhưng sau khi Lâm An Liệt xuất hiện, hắn mới phát hiện mặt khác của cha. Khi đó cha mẹ hắn bất hòa, muốn đem phân nửa gia sản cho Lâm An Liệt. Cha lớn tiếng quở trách hắn, không tin lời giải thích của hắn nhưng lại cứng chiều Lâm An Liệt tới tận xương tủy. Khi ấy hắn mới biết được nụ cười của cha không ít như hắn vẫn nghĩ. Đối với Lâm An Liệt người có thể cười vui vẻ cả ngày, nhưng với đứa con như hắn sợ rằng còn không bằng một ngón tay của gã. Bởi vì mẹ của Lâm An Liệt mới là tình yêu chân thật của ông ta nhưng lại luôn bị ông bà nội can thiệp ép phải đi tha hương. Mẹ của Lâm An Liệt, lúc mới quen hắn luôn được nghe gã kể lại, khi ấy chỉ cảm thấy đó là một người phụ nữ thùy mị nhưng vẫn kiên cường, có thể một mình nuôi nấng con trưởng thành. Nhưng sau khi hắn nghe xong lời nói của mẹ, lại bị Lâm An Liệt hại đến mức kia, hắn nhận ra đó là một người đàn bà có tâm địa rắn rết với sự cố chấp điên cuồng. Mặc dù cha mẹ hắn không có tình yêu say đắm muốn chết đi sống lại thế nhưng cũng luôn thân thiết, tình cảm sau hôn nhân lại gắn bó, cho đến khi mẹ của Lâm An Liệt xuất hiện, lúc ấy hắn cũng đã sáu tuổi... – “Tốt nghiệp, cũng không thể ở nhà cả ngày vô công rồi nghề! Ngay cả khi mẹ mày gọi, cũng không đáp lại?” Trần Khải cha của Trần Mộc cau mày liếc mắt nhìn hắn, buông đũa xuống. – “Mộc Mộc hôm qua mới về nhà, hôm nay ngủ nhiều hơn một chút cũng là bình thường.” Lưu Chân Chân mẹ của hắn lập tức nói đỡ. – “Con hư tại mẹ!” Trần Khải đặt đũa xuống, xoay người đi ra cửa. – “Mộc Mộc, đừng để ý đến cha con, lại đây ăn điểm tâm đi.” Lưu Chân Chân chợt thất thần sau đó lập tức lại bắt chuyện với hắn. Trần Mộc ngồi xuống, bữa sáng là một đĩa rau sa lát, một miếng thịt, còn có một bát canh ngô. Ở xã hội hiện nay, rau dưa hoa quả là đồ ăn xa xỉ, bữa sáng như vậy đã rất tốt. – “Mẹ, con không sao” Trần Mộc cố gắng không chế biểu cảm trên mặt, để cho mình không đến mức thất lễ. Lại nói tiếp, ngày này ở đời trước hắn vẫn còn có chút ấn tượng. Hôm nay hắn ngủ quên, sau đó mẹ gọi dậy, khi xuống nhà thì bị cha mắng một trận. Lúc sau cha rời nhà, hắn cũng không ăn điểm tâm mà đi luôn, chạy thẳng tới chỗ làm đăng kí, trở thành một gã thợ săn dị thú. Bởi vì muốn chứng minh cho cha xem, bắt đầu từ ngày hôm nay, hắn sẽ không lấy của cha mẹ một phân tiền. Hắn sẽ dựa vào nỗ lực của chính mình trở thành một thợ săn dị thú cấp bốn, còn mua một chiếc R-Z7 chiến xa hệ cao cấp. Lúc trước Lâm An Liệt nói hắn dựa vào cha mẹ mà ăn chơi trác táng, nhưng gã sao có thể biết, hắn vì muốn có được sự thừa nhận của cha mà bỏ ra bao nhiêu nỗ lực? Ấn sáng xong, hắn nói chuyện với mẹ một lúc rồi mới chuẩn bị đồ đạc rời khỏi nhà. Trần Mộc không đi thẳng đến hiệp hội thợ săn để đăng kí như lúc trước mà mang theo A Hồ dạo phố. Tất cả mọi thứ ở Tinh Vân thành đều xinh đẹp mà quen thuộc, bây giờ trong Tinh Vân thành không có Lâm An Liệt tồn tại! Đời trước Lâm An Liệt đến Tinh Vân thành năm hai mươi tuổi mà trước đó vẫn còn đang ở trần nhỏ di động, cụ thể là chỗ nào Trần Mộc cũng không biết. Hắn hận Lâm An Liệt, vô cùng vô cùng hận, thế nhưng có lẽ còn phải đợi thêm sáu năm nữa mới có thể gặp được gã. Đời này, hắn tuyệt đối sẽ không để Lâm An Liệt cướp đi bất kì thứ gì thuộc về mình. Trên đường phố của Tinh Vân thành mọi người qua lại vội vã, mà trong tay hay trên vai của rất nhiều người còn mang theo một con mèo nhỏ hoặc chó nhỏ, đó là linh thú của bọn họ. Linh thú là loài có thể chống lại dị thú, đương nhiên cũng có vài người cả đời sẽ không rời khỏi thành thị, bởi vậy với họ linh thú không khác gì sủng vật. Tuy nhiên cho dù như thế nào thì cũng sẽ không có ai vứt bỏ linh thú của mình. Bị linh thú của mình ghét bỏ sẽ phải chịu sự khinh bỉ của tất cả mọi người. Lúc trước, A Hồ cũng bỏ hắn mà đi, những người ở hiệp hội linh thú cũng nhận cơ hội tuyên truyền rằng hắn là một kẻ ngược đãi linh thú, khiến hắn bị mọi người khinh ghét. A Hồ và hắn vào sinh ra tử rất nhiều lần, sao hắn có thể ngược đãi nó? Mà Lâm An Liệt, thậm chí ngay cả linh thú của hắn cũng không buông tha, vì sao Lâm An Liệt có thể hận hắn đến vậy? Hết chương 3

4. Chương 4

Trần Mộc gần như là vô ý thức, đi tới nhà bơi nơi gặp Lâm An Liệt lúc trước. Tại thời đại khuyết thiếu tài nguyên nước này, bơi lội là vô cùng xa xỉ. Toàn bộ Tỉnh Vân thành cũng chỉ có một nhà bơi mà thôi. Ngày trước, mỗi lần đi săn thú trở về, Trần Mộc đều đến nơi này hưởng thụ một chút và cũng ở chỗ ấy lần đầu tiên gặp được người đẹp mà “đơn thuần” Lâm An Liệt. Mặt thế qua đi, số lượng đàn ông trên thế giới vẫn nhiều hơn phụ nữ, cho dù mấy trăm năm trôi qua, tỉ lệ nam nữ mới đạt đến 3/2. Lúc trước, khi xảy ra mặt thế, rất nhiều trẻ con, người già và phụ nữ chết đi, mà sau khi căn cứ sinh tồn thành lập, tỉ lệ nam nữ đạt tới mức kinh người là 30/1. Lúc ấy hầu như mỗi người phụ nữ đều rất quý giá, nhà nước kêu gọi việc để ý đến sự sống của phụ nữ là trên hết, những thứ khác là phụ. Mỗi một người phụ nữ, chỉ cần còn khỏe mạnh, thì sau khi sinh con mà có thể tiếp tục mang thai lần thứ hai thì nhất định phải mang thai trong nửa năm tiếp theo. Nếu không thể thụ thai tự nhiên, quốc gia sẽ giúp làm ống nghiệm để thụ thai miễn phí, mặt khác tất cả mọi đứa trẻ đều được nhà nước nuôi dưỡng. Ở thời đại đó, hầu như mỗi phụ nữ đều có từ mười đứa con trở lên mà thậm chí còn có vài người kết hôn trên mười lần. Sau này, qua mấy trăm năm phát triển, số lượng phụ nữ chậm rãi tăng lên, nhưng muốn trở lại giống với trước kia là rất khó. Hơn nữa, mấy trăm năm tiếp theo, bởi vì số lượng đàn ông quá nhiều, việc hai người đàn ông ở chung với nhau đã vô cùng bình thường. Thời điểm ban đầu, hai người phụ nữ mà muốn ở cùng một chỗ phải chấp nhận sinh con bằng ống nghiệm để duy trì nòi giống nhưng tới bây giờ đã không còn yêu cầu như vậy nữa. Bởi vì nguyên nhân do xã hội, Trần Mộc đương nhiên cũng không để ý khi có một người bạn lữ đồng tính, mà con nòi dõi thì có thể tìm người mang thai hộ. Thậm chí, ngày nay còn có cả phương pháp kéo dài tuổi thọ. Trần Mộc lời nói nhiệt tình, cương chiều Lâm An Liệt lên tới tận trời, lại bị gã đập xuống địa ngục. Lắc đầu, vứt bỏ suy nghĩ về Lâm An Liệt ra khỏi đầu, Trần Mộc xoay người rời khỏi nhà bơi đi về phía hiệp hội thợ săn. Chỉ cần đăng kí, hẳn có thể dựa vào trình độ học vấn của mình trở thành thợ săn dị thú cấp một. Mặt khác, chỉ cần có chứng nhận thợ săn là hẳn có thể mang theo trang bị ra khỏi thành tiến hành săn thú. Kỳ thật, nói là chứng nhận thợ săn, cũng chỉ là thêm một tin tức vào bộ đàm mà thôi. Tốc độ đăng kí rất nhanh, chỉ cần đem bộ đàm cá nhân kết nối với máy tính của hiệp hội thợ săn thì có thể lập tức hoàn thành đăng kí. Bởi vậy, thời gian Trần Mộc lấy chứng nhận thợ săn chỉ mất có một buổi trưa. Trần Mộc nhớ kĩ đời trước, bản thân chưa ăn gì đã ra khỏi thành, trang bị mang theo cũng không đầy đủ, cuối cùng chỉ đánh bại một con kiến thú đã phải trở về. Có điều, rất nhiều người lần đầu tiên ra ngoài ngay cả một con kiến thú cấp thấp nhất cũng không đánh được. Trải qua mặt thế, tiền giấy đã không còn được lưu hành, có một khoảng thời gian tất cả mọi người đều lấy vật đổi vật, sau này thì có điểm tín dụng. Bộ đàm cá nhân của mỗi người đều có thể ghi lại số điểm tín dụng ở ngân hàng của họ, khi muốn giao dịch thì kết nối là được. Trần Mộc lúc này có hơn hai vạn năm nghìn điểm tín dụng, Trần Khải giáo dục hẳn vô cùng nghiêm ngặt, lại càng không cho hẳn nhiều tiền tiêu. Bởi vậy những điểm tín dụng này ngoại trừ một nửa là tiền sinh hoạt để dành, nửa còn lại là do hẳn đi làm công kiếm được. Muốn tìm được việc làm trong thành thị cũng không phải là điều dễ dàng, ngành dịch vụ ngày nay đã suy giảm rất nhiều, so với trước mặt thế hoàn toàn không giống nhau. Nhà nước thậm chí đã đưa ra văn bản rõ ràng, qui định cấm thuê bảo mẫu và người hầu. Đương nhiên, có trẻ con và người già cần được chăm sóc thì có thể mang đến viện phúc lợi. Nơi đó có công hội giúp đỡ miễn phí chăm sóc trẻ con cho những gia đình bận rộn, cũng thu nhận những cô nhi và người già không nơi nương tựa. Chỗ Trần Mộc làm công trước đây là một nhà hàng cao cấp. Hiện nay quán thức ăn nhanh không ít nhưng nhà hàng cao cấp như vậy lại hiếm thấy. Đi nhà hàng cao cấp ăn một bữa, giá thấp nhất cũng phải hơn một nghìn điểm tín dụng mà một phần thức ăn nhanh bình thường lại chỉ tốn hơn hai mươi điểm tín dụng. Khi đó hẳn hay làm việc vặt tại nhà bếp như mang chén đĩa bẩn để vào máy rửa bát tiết kiệm nước, xử lý các loại thịt và rau dưa, mỗi ngày làm việc đến sáu giờ tối. Làm việc một năm như vậy cũng chỉ nhận được một vạn điểm tín dụng, còn không đủ cho vài người ăn một bữa xa xỉ ở nhà hàng cao cấp. Hơn hai vạn điểm tín dụng, có thể để một nhà ba người nhàn ăn nhàn tiêu quá một năm nhưng nếu muốn mua trang bị thì sẽ không đủ, chẳng hạn như hẳn sau này mua chiến xa cao cấp R-Z7, ước chừng phải khiến hẳn tích góp từng tí từng tí một, mấy năm mới đủ năm trăm vạn điểm tín dụng. Sau này duy trì hàng năm cũng phải tốn hơn mười vạn điểm tín dụng, hơn nữa còn năng lượng và vô vàn những thứ khác... Hơn hai vạn điểm tín dụng ngày nay, muốn mua một chiếc chiến xa rẻ nhất cũng không đủ. Có điều tuy chưa thể mua được chiến xa nhưng có thể thuê một chiếc. Việc ngu ngốc đi ra khỏi thành giống như đời trước, Trần Mộc không muốn tiếp diễn một lần nữa. Hẳn thuê một chiếc chiến xa hai bánh, dựa vào thân phận của mình có thể chích ra nộp một vạn tiền thế chấp. Sau đó hẳn mua dầu chống phóng xạ, súng laser thì chưa mua nổi nhưng có thể mua một chiếc chiến đao. Trần Mộc chọn một thanh chuôi dài, tốn hơn năm nghìn điểm tín dụng. Kính bảo

vệ, giày lính đều được Trần Mộc chọn tốt, mà sau khi mua toàn bộ xong thì trên người chỉ còn lại một trăm linh bảy điểm tín dụng. Tìm một nhà hàng bán đồ ăn nhanh, mua một phần cơm xé hoa tớn ba mươi điểm tín dụng. Trần Mộc nhả nhận ăn, ngày nay giá cả thức ăn rất cao, 30 điểm tín dụng một phần đồ ăn cũng chỉ là hai khối thịt của hai loài khác nhau, một bát canh thịt, trong đó có vài miếng nhỏ rau rửa mà thôi. Ăn uống no đủ, Trần Mộc liền mở chiến xa đi ra ngoài thành. Tỉnh Vân thành có tường thành rất cao, cửa thành lại không lớn, ở đó có lính canh gác, sau khi xem bộ đàm cá nhân của Trần Mộc liền để hất ra khỏi thành. Chiến xa hai bánh so với bốn bánh thì linh hoạt hơn nhưng không tiện để mang theo đồ đạc, cũng không thể cung cấp phòng hộ đầy đủ. May thay Trần Mộc không có ý định đi xa, chỉ dự định tìm vài con dị thú cấp một ở xung quanh để luyện tay một chút. Dị thú biến dị cũng không phải đột nhiên mà có, đó là cả một quá trình mà trong quá trình này những con côn trùng sinh sôi nảy nở nhanh chóng may mắn chiếm được lợi ích. Trước đây côn trùng rất nhỏ mà nay đã biến dị đến độ cao lớn như con người. Dị thú cấp một, cấp hai phần lớn đều là côn trùng. Cũng may, tuy rằng số lượng côn trùng nhiều, biến dị cũng nhiều nhưng điều kiện phát triển lại kém động vật có vú. Bởi vậy cho tới tận bây giờ, côn trùng biến dị cường đại nhất cũng chỉ là một dị thú cấp bốn. Những loại dị thú biến dị cao cấp nhất hầu như số lượng đều rất thưa thớt nhưng đều là loại động vật có vú thực lực cường đại. Ví dụ như hiện tại, mọi người đều biết thú biến dị cấp chín là sư tử và hổ có số lượng vô cùng ít, cũng phải nói nếu chúng có số lượng như côn trùng thì con người đã không sống nổi. Làm thợ săn dị thú, thực lực rất quan trọng nhưng kinh nghiệm cũng quan trọng không kém. Trần Mộc cũng không phải dị năng giả, năm nay hắn mới hai mươi tuổi, bởi vậy thực lực không hề cường đại. Thế nhưng, hắn lại có kinh nghiệm của một thợ săn cấp bốn ở kiếp trước. Khi ấy, hắn tưởng chừng sẽ lên cấp, nhưng tất cả đều bị Lâm An Liệt phá hủy. Có kinh nghiệm của quá khứ, Trần Mộc đối phó với một vài con dị thú cấp một hiển nhiên không khó. Mặt khác, hôm nay hắn không mang đầy đủ trang bị lại là lần đầu tiên rời nhà cho nên cũng không có ý định đi tìm dị thú cao cấp hơn để tránh phiền phức. Chu vi xung quanh thành thị chủ yếu chỉ tồn tại dị thú cấp một có số lượng đông đảo. Một mặt là do dị thú cấp một số lượng nhiều dễ sinh sôi nảy nở, mặt khác là do những con dị thú cấp hai, ba đều bị thợ săn dị thú trung cấp khi trở về thành giết chết. Mà từ cấp bốn trở lên nếu dị thú xuất hiện xung quanh thành sẽ bị thành chủ phái người đi giết. Trần Mộc dọc theo đường đi thấy một vài chiến xa của thợ săn dị thú đi về phía xa. Đi săn dị thú cấp một không có lợi ích gì nhiều, phần lớn mọi người sẽ đi vào chỗ rất xa thành thị để săn dị thú cao cấp. Mặc dù những người này thực lực không mạnh nhưng họ sẽ tổ chức thành đoàn đội để đi săn dị thú cấp hai, cấp ba. Trên người dị thú ngoài trừ thịt, còn có rất nhiều thứ có tác dụng, nếu may mắn có thể đổi không ít điểm tín dụng. Hết chương 4.

.

.

Lời tác giả : mấy chương trước nội dung võ kịch không phát triển mạnh, chủ yếu nói về các loại giả định mà thôi

~Lời editor: công nhận mấy chương đầu hơi nhàm, gần như là lời kể của tác giả chứ chả có nội dung gì mấy.

5. Chương 5

Bên ngoài Tỉnh Vân thành tràn ngập trong tầm mắt là một mảnh cát vàng, chiến xa hai bánh đi trên đường tạo nên một mảng bụi bặm. Thời điểm xuất hiện ở ngoài thành, Trần Mộc và A Hổ đã hợp thể. Tuy không chiến đấu nhưng việc hợp thể cùng linh thú vẫn có thể duy trì, có điều việc đó với linh thú và chủ nhân cũng tạo nên gánh nặng rất lớn. Hợp thể cùng linh thú chia làm ba loại : không thể thú hóa, bán thú hóa và toàn bộ thú hóa. Nếu như không thể thú hóa, nó chứng minh độ thân mật giữa chủ nhân và linh thú không cao, độ phù hợp cũng không khớp. Hợp thể có thể tăng tổ chất thân thể của chủ nhân lên rất nhiều, cũng có thể giúp thích ứng với hoàn cảnh bên ngoài, tuy nhiên lực công kích lại yếu. Bán thú hóa, cần chủ nhân và linh thú có độ thân mật rất cao, độ phù hợp cũng vậy. Sau khi bán thú hóa, các tổ chất của thân thể đều tăng lên rõ rệt, năng lực phát ra, cấp bậc sức mạnh cũng tăng gấp mấy lần, còn có thể có vuốt nhọn của linh thú. Hoàn toàn thú hóa, cần chủ nhân và linh thú có độ thân mật và phù hợp đạt đến mức cao nhất. Thông thường, chỉ cần đạt đến mức hoàn toàn thú hóa, thì dù là một người bình thường cũng có thể có được thực lực cấp bảy. Liên minh người Hoa lúc này, 65 % người có thể hợp thể nhưng lại không thể thú hóa, chỉ có một phần vạn người có khả năng hoàn toàn thú hóa, phần còn lại thì có thể bán thú hóa. Thời điểm Trần Mộc

hai mươi tuổi đã có thể bán thú hóa lần đầu tiên bởi vậy có thể nói là thiên phú khá tốt. Đã hợp thể cùng A Hổ, trên người lại thoa dầu chống phóng xạ, nhưng ánh sáng mặt trời ở bên ngoài và gió lốc vẫn làm cho hắn cảm thấy rất khó chịu. Trần Mộc đưa ngón tay có vuốt sắc nhọn thu lại vào lòng bàn tay, mở chiến xa hai bánh để rời khỏi đại lộ, hướng về bên tay trái mà đi. Dọc đường cũng có mấy người hợp thành đội để đi săn bắn, đó đều là những người thợ săn dị thú nghiệp dư. Trong số bọn họ rất nhiều người còn không thể bán thú hóa, đi săn bắt dị thú cũng chỉ vì kế sinh nhai. Tại thời đại này, thức ăn có giá cả rất cao, một nhà ba người cho dù có tiết kiệm như thế nào đi chăng nữa cũng phải tốn khoảng hai vạn điểm tín dụng, đây là không tính những chi tiêu ngoài ý muốn. Nếu làm một vài công việc vặt vãnh trong thành thị, một năm nhiều lắm cũng chỉ kiếm được hơn một vạn điểm tín dụng, cơ bản là không đủ để nuôi gia đình. Huống chi phần lớn gia đình đều có người già trẻ nhỏ, cho dù có trợ cấp của chính phủ thì sinh hoạt cũng rất khó khăn. Bởi vậy, có rất nhiều người ở xung quanh thành thị săn bắt một ít dị thú cấp thấp. Thịt dị thú để làm đồ ăn, thứ có ích trên người nó đem bán thì có thể thu được một ít điểm tín dụng. Đời trước Trần Mộc cũng từng tham gia vào đoàn đội nhưng phần lớn thời gian là đi một mình. Bởi vậy lúc này hắn cũng không có ý định tham gia. Cát trên mặt đất đột nhiên xuất hiện một ít thực vật. Hoàn cảnh chuyển biến xấu làm cho không khí và nước đều bị ô nhiễm. Sau đó hầu như tất cả thực vật đều mang độc và phóng xạ. Có điều, cho dù là như vậy thì có thực vật là sẽ có dị thú. Trần Mộc giảm bớt tốc độ, chậm rãi đi tới. Quả nhiên không bao lâu, một con kiến thú từ đằng xa chạy đến, còn mang một ít thực vật. Con kiến thú cao không quá nửa người, là một loại dị thú cấp một rất dễ săn bắt, hơn nữa sinh sôi nảy nở cũng nhanh chóng. Ở phụ cận Tinh Vân thành tổng cộng có bảy ổ kiến thú tồn tại. Tinh Vân thành chủ không cho phép thợ săn dị thú cao cấp phá hủy những ổ kiến thú này, mà những con kiến thú ừn ừ đi ra tìm thức ăn sẽ trở thành con mồi của những thợ săn dị thú cấp thấp. Trần Mộc dừng chiến xa lại, vươn vuốt sắc, hướng về con kiến thú chạy thật nhanh. Mắt thấy không thể chạy thoát, con kiến thú liền xoay người lấy miệng cắn về phía hắn. Đôi càng trên của con kiến thú vô cùng sắc bén, nếu bị cắn thì không tốt chút nào. Trần Mộc thân hình khẽ động liền nhảy ra. Linh thú họ mèo đặc điểm hay hành động đều rất nhanh nhẹn. Tuy rằng thời gian dài hắn chưa đi săn nên có chút mới lạ thể nhưng đối phó với một con kiến thú thì hoàn toàn thừa sức. Hắn nhảy về sau, di động thật nhanh về phía mặt bên của con kiến thú, một móng chụp vào chỗ tiếp giáp giữa bụng và ngực của nó. Bụng của kiến thú rất lớn, nhưng chỗ tiếp giáp lại nhỏ. Trần Mộc sau khi hợp thể vuốt nhọn thoáng cái đã đem con kiến thú cắt thành hai nửa. Thu thập xong thi thể của kiến thú, Trần Mộc đánh giá một chút. Con kiến thú cũng chẳng đáng bao nhiêu tiền, nếu gỡ thịt của nó đem đến hiệp hội thợ săn có thể đổi được khoảng một nghìn điểm tín dụng, chuyển này của hắn cũng không coi là tay không. Đem thi thể kiến thú buộc vào phía sau chiến xa, Trần Mộc đang muốn lên xe, đột nhiên cảm thấy từ cái cây cách đây không xa có cái gì đó không thích hợp: gốc cây lớn như vậy, nhưng lại không có một cái lá già. Đột nhiên Trần Mộc nghĩ tới đời trước khi đi theo đội săn bắt dị thú, một thành viên cũ đã nói: giun thú lực công kích thấp lại có nhiều thiên địch, thông thường sẽ không lên mặt đất, lúc đào động cũng sẽ chọn dưới gốc cây rậm rạp, cửa động của nó thường sẽ bị cây che lấp. Nếu may mắn, đẩy lùm cây ra, thì có thể tìm thấy huyết động của giun thú, thế nhưng muốn đem giun thú lấy ra cũng không phải điều dễ dàng. Giun thú lực công kích rất thấp tuy nhiên toàn thân đều là thịt, là dị thú cấp một, có rất nhiều người muốn bắt giết. Điều này tạo nên tình huống khó gặp giun thú. Đời trước Trần Mộc chưa từng bắt giun thú, có điều, đó là động vật có số lượng lớn, đồng thời nó thích ăn lá cây tươi, điều này Trần Mộc đều biết hết. Trần Mộc cầm con kiến thú đầy máu hòa lẫn phiến lá của thực vật đặt ở cây bên cạnh, sau đó mở chiến xa rời đi. Cất xe cẩn thận sau đó lại lên ẩn núp. Lúc này đã hơn bốn giờ chiều, bình thường sáu giờ mặt trời sẽ lặn, chốc lát bầu trời tối đen, nhiệt độ bên ngoài giảm mạnh. Bởi vậy hầu như mọi người đều trở lại thành trước khi trời tối. Trần Mộc cũng không có ý định qua đêm bên ngoài, nếu giun thú trong vòng một giờ không đi ra, hắn sẽ rời đi. Thời gian đợi chờ rất buồn chán, huống chi để không bị giun thú hoài nghi còn cần ẩn giấu thân hình. Vẫn không nhúc nhích, nếu Trần Mộc còn là đời trước, ở tuổi này chắc chắn không chịu nổi, nhưng Trần Mộc hiện tại một chút cũng không thiếu sự kiên trì. Đợi hơn nửa giờ, bụi cây rậm rạp cũng động, sau đó một cái đầu tròn dò xét đi ra ngoài. Trên đầu giun thú không có miệng mắt rõ ràng, nó còn lớn hơn so với bắp đùi của Trần Mộc, chất thịt ngon không nói, dinh dưỡng cũng tốt. Rất nhiều người cam tâm tình nguyện mua thịt của nó. Giun thú như vậy, dù thế nào cũng đáng giá bảy, tám nghìn điểm tín dụng, nếu bắt được nó là có thể kiếm được một khoản lớn! Trần Mộc nhìn giun thú bắt đầu ăn thức ăn hắn chuẩn bị, biết thời cơ đã đến liền nhảy ra từ chỗ ẩn thân, hai tay liền chộp hướng giun thú. Có điều Trần Mộc không nghĩ rằng, giun thú mặc dù không có giáp xác phòng ngự, trên người lại có một tầng dịch dính, tay trái của hắn vừa trượt mà chụp vào đất cát nhưng tay phải lại bắt được da thịt giun thú. Giun thú uốn éo kịch liệt, muốn trốn xuống lòng đất, nhưng Trần Mộc sẽ không bỏ qua cho nó. Tay phải hắn vững vàng cầm lấy, tay trái đâm vào thân

thể nó, cứng rắn đem thân thể dài ba bốn thước của nó kéo ra. Giun thú dù sao cũng chỉ là dị thú cấp một, nếu như không phải quanh năm sống dưới lòng đất, sợ rằng đã bị loài người và thiên địch giết sạch toàn bộ. Trần Mộc nếu đã kéo được nó ra, sẽ không để nó chạy thoát! Đối với Trần Mộc mà nói lần này cũng coi như thắng lợi trở về. Hắn mở chiến xa trở về thành, con mồi phía sau xe khiến không ít người quan sát, dù sao giun thú khá hiếm thấy. Trần Mộc đi thẳng đến hiệp hội thợ săn, hai dị thú, ngoại trừ lấy mười cân thịt trên người giun thú, còn lại đều bán, tổng cộng đổi được tám nghìn hai trăm điểm tín dụng. Ngày mai, hắn là đi thử một chút dị thú cấp hai, Trần Mộc biết mình muốn mua một chiếc chiến xa bốn bánh, dựa vào đi săn dị thú cấp một thì vĩnh viễn không mua nổi. Hơn nữa hắn cũng cần tăng cường thực lực, sau khi Lâm An Liệt lần nữa xuất hiện, hắn phải có đủ thực lực chống lại cha, tốt nhất là có thể đưa mẹ rời đi. Hết chương 5

6. Chương 6

Trần Mộc mang theo thịt giun thú về nhà, cha mẹ đều đã có mặt. Cha của hắn là tộc trưởng của một trong hai gia tộc đứng đầu Tinh Vân thành, quản lý một bộ phận quyền lực rất lớn, bình thường luôn không câu nệ nói cười. Lúc nhỏ Trần Mộc đối với cha vô cùng sùng bái, có thể nói ông ta chính là thần tượng của hắn. Bởi vậy, tuy hắn không có hứng thú với công việc quản lý nhưng vẫn học. Lúc ấy, hắn muốn đợi khi cha lớn tuổi, hắn sẽ gác lại chức nghiệp thợ săn dị thú, tiếp nhận trọng trách của cha. Nhưng Lâm An Liệt xuất hiện khiến tất cả đều bị hủy, mà càng làm cho hắn sụp đổ đó là thái độ của cha. Cha vẫn yêu cầu rất cao đối với hắn, nhưng với Lâm An Liệt lại dành tất cả sự sủng ái. Khi đó, hắn còn chưa bị đuổi khỏi nhà, thể nhưng ở nơi ấy, hắn và mẹ giống như người ngoài. Mẹ chỉ trích Lâm An Liệt rắp tâm bất lương, cha liên tạt người. Cha của hắn, dường như không xem hắn là con trai, tâm tâm niệm niệm đều chỉ cần Lâm An Liệt. Có điều, cha coi như tự làm tự chịu, Lâm An Liệt vì muốn có được gia sản của Trần gia nhân tiện loại bỏ hắn, gã đã bỏ rất nhiều công sức. Đời trước ngày cuối cùng hắn còn ở nhà, trên thực tế đã không được tự do nữa, mà sau này lại có người nói hắn giết cha. Cho dù cha có không công bằng đến thế nào đi chăng nữa, hắn cũng không bao giờ làm hại ông ấy. Như vậy, sau cùng người giết cha là ai? Kết quả không cần nói cũng biết. Cha yêu thương Lâm An Liệt như thế, gã lại tìm đến Trần gia báo thù. Gã hận hắn cướp đi tất cả, càng hận cha hơn khi vứt bỏ mẹ con gã. “Mộc Mộc, sao về muộn như vậy?” Lưu Chân Chân tiến đến đón, thấy trang bị trên người Trần Mộc, còn có mùi hương nhàn nhạt của dầu chống phóng xạ, kinh ngạc hỏi: “Mộc Mộc, con đi ra ngoài thành?” “Mẹ, con chỉ đi quanh phụ cận thôi” Trần Mộc nhìn mẹ tuổi còn trẻ, dung mạo xinh đẹp, đột nhiên nhớ tới việc bản thân chưa từng tỉ mỉ tặng quà cho người, càng chưa từng nghĩ mẹ ở nhà sẽ cô đơn. Hắn ở đời trước, quá mức ngây thơ đơn thuần, một mực muốn có được sự thừa nhận của cha nên đã tập trung dốc sức vào sự nghiệp của mình, cũng không chăm sóc tốt cho mẹ. Giống như cha, hắn luôn luôn vội vã làm việc của mình. Hôm nay ngẫm lại, trước đây mẹ một mình coi giữ cái nhà này, chắc đã rất cực khổ. Cha và mẹ quan hệ không tốt, mẹ gần như đem tất cả hi vọng đều đặt lên người hắn, mong muốn hắn có thể làm nên sự nghiệp. Vậy mà bản thân lại làm cho mẹ thất vọng. Sau này mẹ nhờ gia tộc của người giúp mình lại rước lấy sự trả thù của Lâm An Liệt. Đời này, hắn sẽ cố gắng. Theo ký ức của đời trước, tình cảm của mẹ đối với cha cũng không nhiều, chỉ cần hắn có đủ thực lực là có thể dẫn mẹ rời đi. Hắn cũng khiến cho cha và Lâm An Liệt trả giá lớn. “Con đánh dị thú?” Lưu Chân Chân ngạc nhiên nhìn Trần Mộc cầm thịt trong tay. “Con chờ một chút, mẹ đem cái này nấu cho con ăn” “Đã sớm đến giờ cơm, em không chuẩn bị trước thì khi nào mới có thể ăn?” Trần Khải cau mày mở miệng. Lưu Chân Chân muốn đợi Trần Mộc về mới chịu ăn cơm làm cho ông thấy khó chịu. Một đứa năm nay đã hai mấy tuổi còn muốn người khác đợi cơm hắn? “Đây là dị thú mà Mộc Mộc lần đầu tiên săn được, đương nhiên muốn làm nếm thử” “Đi ra ngoài có một chút buổi trưa, phần lớn chỉ săn bắt được dị thú cấp một. Nhà chúng ta lúc nào ăn thịt của dị thú cấp một?” “Trần Khải khó chịu mở miệng, vừa nhìn về phía Trần Mộc: “Mày không được tự mãn kiêu ngạo”. Nếu như là đời trước, thái độ của cha như vậy chắc chắn làm cho Trần Mộc tổn thương, sau đó càng cố gắng muốn có được sự khẳng định của cha. Nhưng Trần Mộc bây giờ sẽ không như vậy, có điều hắn vẫn đáp ứng: “Vâng”. Trần Mộc bây giờ cũng chỉ là một thanh niên vừa mới tốt nghiệp không có chút quyền lực nào, Trần Khải lại là gia chủ của Trần gia. Bởi vậy, muốn chống lại cha cũng phải đợi đến khi bản thân có đủ thực lực. Có điều, cho dù là hiện tại hắn cũng không muốn gọi Trần Khải là cha. Trần Mộc cúi đầu, thu lại hận ý trong mắt. Càng là người thân cận phản bội thì càng khó có thể chấp nhận. Khi ấy, cha và Lâm An Liệt đều là người hắn gần gũi nhất, sự phản bội của bọn họ làm cho Trần Mộc không thể chịu nổi. Sau đó lại lưu lạc bên ngoài mười năm khiến hắn hận Lâm An Liệt cũng hận cha mình. Hắn rất muốn hỏi cha: mình và mẹ rốt cuộc được coi là gì? Cha và mẹ dù là quen biết do xem mắt,

nhưng cũng không ai bắt họ phải kết hôn, khi ấy không phải cha đã vô cùng vui mừng mà cưới mẹ hay sao? Cha có đối tượng thân thiết rất nhiều nhưng người lại chọn mẹ, hẳn là cũng có cảm tình với mẹ? Kết quả, lại đi quan hệ với mẹ của Lâm An Liệt, nhưng cũng không dám cãi lời ông bà nội. Không có gì bất ngờ xảy ra, sau khi Lâm An Liệt xuất hiện, cha nhất định sẽ đứng về phía gã? Trần Mộc mắt khê động, ông bà đã qua đời, sau khi hắn đem mẹ rời khỏi Trần gia, vậy mà hắn lại rất muốn phá hủy cái gia tộc mà kiếp trước bản thân vẫn luôn muốn kế thừa phát triển này. Lưu Chân Chân nhìn bộ dạng này của con trai, có chút khó chịu nhìn qua Trần Khải, cuối cùng cũng không làm thêm món ăn mà chỉ mang cơm nước đã chuẩn bị xong bưng lên. Bánh khoai tây, thịt chiên, thịt xào, còn một món rau trộn và một chén canh cà chua. Thời điểm sáng sớm tâm trạng rất loạn, Trần Mộc hiện tại đã tỉnh tâm mà nhắm nháp thưởng thức tay nghề của mẹ. Hơn mười năm không được nếm lại hương vị này, ăn một miếng mà giống như được ăn sự hạnh phúc. Những năm lưu lạc ở Tinh Vân thành, hắn hầu như chưa bao giờ được ăn cơm no. Ở cái thời đại thực vật vô cùng trân quý này, có người đem thức ăn đi đổ là rất hiếm. Những lúc như thế, hắn thường sẽ đi về phía sau nhà hàng, tìm ăn những đồ dư thừa mà khách để lại. Sống lại một lần nữa, cuộc sống như thế hắn tuyệt đối không muốn trải qua! Trần Mộc thậm chí nghĩ, nếu bây giờ Lâm An Liệt hiện ra trước mặt hắn, hắn sẽ không chút do dự mà giết chết đối phương. Đáng tiếc lúc này không ai biết gã đang ở đâu. Ăn cơm xong, Trần Mộc về phòng mình để lên mạng. Hắn biết sau này sẽ xảy ra rất nhiều chuyện, bởi vậy con đường tiếp theo sẽ rất trôi chảy. Chẳng hạn như: thời gian tới, Tinh Vân thành sẽ xuất hiện dị năng giả. Dị năng giả thực lực cường đại, lúc đầu là dị năng giả linh thú, hầu như đều là dị năng giả sủng vật, dù sao mặt thể đến ngay cả bản thân còn không nuôi nổi huống chi là sủng vật. Đến ngày hôm nay, địa vị của dị năng giả càng được tôn sùng, trên cơ bản tất cả thợ săn dị thú cấp chín đều là dị năng giả. Liên minh người Hoa có bốn thành thị cấp một trong đó có một cái giành riêng cho dị năng giả – Thức Tỉnh chi thành. Đáng tiếc số lượng dị năng giả luôn rất ít. Ở thời điểm Trần Mộc hai mươi tuổi, Tinh Vân thành thức tỉnh một dị năng giả. Đó là một cô gái chừng hai mươi tuổi, trước khi thức tỉnh dị năng, cô vẫn luôn gian khổ mà nuôi nấng em trai em gái của mình. Đến khi cô thức tỉnh được dị năng hệ hỏa, đã nhanh chóng được người của Thức Tỉnh chi thành mang đi, ngay cả em của cô cũng được đón đi. Có lẽ, hắn nên sớm gần cô? Có người nói trước khi thức tỉnh dị năng, cuộc sống của cô rất cực khổ. Trần Mộc nhớ lại chuyện năm đó, lúc cô gái này được mang đi hắn có gặp qua một lần, sau khi hắn bị đuổi ra khỏi nhà lại gặp lần nữa. Khi đó, dị năng giả có thực lực cường đại này bởi vì em gái có tình cảm lưu luyến mà nóng nảy vô cùng, em gái của cô vậy mà lại thích Lâm An Liệt. Không thể không nói, tướng mạo của Lâm An Liệt rất tốt, lại khéo nịnh người, là một người đàn ông có sức quyến rũ. Sau khi hắn tiếp quản Trần gia, hàng năm đều thay đổi mấy người tình nhân. Mà em gái của dị năng giả này, cũng khiến gã gặp xui xẻo thật lâu. Bởi vì Lâm An Liệt không muốn chịu trách nhiệm, dị năng gi liền lập tức đốt nhà gã. Nghĩ đến ban đầu vốn là một cô gái gầy teo nhỏ bé vậy mà có thể phóng ra một ngọn lửa lớn như vậy, chưa tính đến việc đốt phòng ở của Lâm An Liệt, còn đuổi theo gã chạy quanh mấy con phố. Trần Mộc biết nguyện vọng của cô thì càng nóng lòng, cô gái này hắn rất tán thưởng. Nếu không phải do bản thân không thích phụ nữ, hắn nhất định sẽ theo đuổi đối phương. Xem lướt qua một trang mạng. Trần Mộc có chút ảo não phát hiện hắn định mua vé số trúng thưởng nhưng lại không nhớ mã số trúng thưởng. Loại này xuất hiện sau mặt thể, đến nay thì đã rất thịnh hành, đáng tiếc đời trước hắn hoàn toàn không chú ý tới những thứ này. Thật ra hắn có nhớ mấy quân quân á quân ở vài trận đấu tranh tài vật lộn cấp quốc gia, đáng tiếc những trận đấu này sớm nhất cũng phải nửa năm sau. Đời trước, Trần Mộc sống trong hạnh phúc, trước khi biết Lâm An Liệt vẫn luôn cố gắng săn bắt dị thú, ra sức muốn trở thành thợ săn dị thú cao cấp hơn. Hắn biết khi nào sẽ phát triển chiến xa, nhưng lại không biết lối phát minh và thịnh hành, ngoại trừ vật kia. Cuối cùng đành mở một trang web thợ săn dị thú ra xem, những chiếc chiến xa với đường cong duyên dáng và áo giáp năng lượng hấp dẫn mọi thợ săn dị thú, còn có người đàn ông khôi ngô đứng phía trước chiến xa. Trần Mộc tựa vào ghế, hơi nhứ mày, đời trước Lâm An Liệt gắng gượng bề cong hắn! Hết chương 6

.

.

.

Lời tác giả : Diễn viên chắc là sẽ không lại ở bên Lâm An Liệt một lần nữa

Editor : thụ của tôi đâu? Tôi đang ed thể loại đam mỹ hay gì thế này ??????????

7. Chương 7

Những ngày kế tiếp, Trần Mộc rất bình tĩnh mà đi sớm về trễ, ra ngoài săn bắt dị thú, thi thoảng ở trên bàn cơm đựng đến cha mình, cả hai người đều không nói lời nào. Có điều mấy ngày nay, Trần Mộc thường tặng mẹ những món quà nhỏ. Cha và mẹ đã chia phòng ngủ từ lâu nên Trần Mộc cũng nhân cơ hội buổi tối mà tâm sự, nói chuyện với mẹ. Nháy mắt qua một tháng, lúc này Trần Mộc đã theo thói quen mà thức dậy. Bây giờ hắn đã là thợ săn cấp hai, mấy ngày nay cũng chỉ săn bắt dị thú cấp hai. Nếu không phải dị thú cấp ba cách thành thị rất xa, hắn nhất định sẽ nghĩ cách để đi săn bắt chúng. Trước, tại thời điểm hắn chết đã có chứng chỉ của thợ săn cấp bốn nhưng lại có thực lực của thợ săn dị thú cấp năm. Khoảng thời gian ấy, vốn Trần Mộc muốn đi săn bắt dị thú cấp năm để thăng cấp, lại bị Lâm An Liệt lừa ở trong thành cùng gã. Khi ấy, hắn thật đúng là vô cùng ngu ngốc, thủ đoạn lừa giỡn này của Lâm An Liệt mà hắn cũng không nhìn ra được. Tuy rằng thỉnh thoảng nghĩ lại thấy bất thường nhưng sau đây lại giúp Lâm An Liệt kiếm có. Tựa như thời điểm ban đầu, lúc lần đầu tiên chú ý đến Lâm An Liệt, gã đang bị người khác quấy rầy cho hắn có cơ hội anh hùng cứu mỹ nhân. Bây giờ suy nghĩ một chút, không chừng người quấy rầy gã lúc ấy cũng là do gã thuê đến để diễn kịch. Hôn nhẹ A Hồ đang ngủ ở bên cạnh gối đầu, mấy ngày gần đây ban ngày hắn đều hợp thể cùng nó cho nên A Hồ cũng khá mệt. Vì thế, lúc này hắn áy náy với nó nên cũng không mua trang bị cao cấp hơn mà dành tiền mua thức ăn linh thú cao cấp và các loại đồ chơi cho A Hồ. Bởi vậy mấy ngày nay mặc dù mệt nhưng nó vẫn cứ háng hái mà ngẩng cao đầu, thậm chí độ thân mật với hắn cũng tăng lên không ít. A Hồ “meo meo” một tiếng, lè lưỡi liếm liếm mặt của Trần Mộc, hắn liền nâng nó lên đặt ở trên vai của mình. Linh thú có trí tuệ cao và thực lực mạnh, chỉ cần hắn đồng ý thì nó đứng trên vai chủ nhân cũng không bao giờ bị ngã. Cưỡi chiến xa hai bánh đi ra khỏi thành, Trần Mộc hướng về phương xa mà lái xe đi. Chiến xa hai bánh không thể qua đêm ở dã ngoại, chỉ có chiến xa bốn bánh có phòng ngự cực cao mới có thể chở người qua đêm bên ngoài. Bởi vậy Trần Mộc muốn săn bắt dị thú cấp cao thì nhất định phải cố gắng đi xa. Dị thú cấp năm trở lên hầu như đều ở xa thành thị. Thợ săn dị thú cấp bậc cao muốn thăng cấp nhất định phải có chiến xa bốn bánh, mà thợ săn dị thú có phần cường đại thì có thể mua hoặc thuê một trấn nhỏ di động đi trước vào khu tụ tập của dị thú cao cấp, có trấn nhỏ trợ giúp thì việc đối phó với dị thú sẽ đơn giản hơn. Xa Xa thấy một chiếc chiến xa bốn bánh đang trở về, Trần Mộc có chút hâm mộ mà nhìn chiếc xe đã từng được tân trang. Một tháng này, hắn buôn bán lãi hơn hai mươi vạn điểm tín dụng, thế nhưng cách mục tiêu chiến xa bốn bánh còn khá xa, hơn nữa nhiều năm không săn giết dị thú nên hắn còn cần tôi luyện lại kỹ năng của mình. Mấy ngày trước mẹ cũng cho hắn một trăm vạn điểm tín dụng, hắn không thể từ chối nhưng lại không muốn dùng đến số tiền ấy. Tuy chiến xa hai bánh không có phòng ngự cường đại như chiến xa bốn bánh nhưng lại có sự linh hoạt rất tốt. Trần Mộc điều khiển xe đi đường nhỏ, không lâu sau đã thấy một con châu chấu thú cấp một. Châu Chấu thú chỉ cần là thực vật thì cái gì cũng ăn, vì thế nên có số lượng rất nhiều. Lúc trước Trần Mộc đã săn bắt được vài con, lại càng không biết đời trước đã săn bắt được bao nhiêu. Bởi vậy lần này hắn rất nhẹ nhàng đã cầm được Châu Chấu thú bị giết chết. Tuy Châu Chấu thú là dị thú cấp một nhưng trong hàng dị thú cấp một thì nó cũng là loài cường đại, chất thịt cũng tốt, giá cả không thấp. Tiếp tục đi trên đường, Trần Mộc lại đụng phải mấy con dị thú cấp một nhưng hắn chỉ chọn giết mấy con có giá cao, vì chiến xa hai bánh cũng không chở được quá nhiều con mồi. “Chạy mau, có ong vàng thú đuổi tới!” Trần Mộc điều khiển chiến xa hai bánh đi về hướng sườn núi trước mặt, trên đó đột nhiên lao xuống ba chiếc chiến xa hai bánh, khi thấy hắn thì quát to lên. Trần Mộc không chút nghĩ ngợi, lập tức quay đầu rời đi. Ong vàng thú mặc dù chỉ là dị thú cấp hai thế nhưng chúng tập hợp thành đàn. Mặt khác đuôi của chúng có kim chứa nọc độc, nếu bị đâm thì với tài nghệ bây giờ của hắn phải chết là không thể nghi ngờ. Hơn nữa ong vàng lại bay, đối với loài người chỉ có thể đi thì linh hoạt hơn rất nhiều. Trần Mộc vừa lái chiến xa, vừa lấy ra mũ giáp mang theo được treo ở đầu xe. Hắn thấy rất may khi mình trang bị tốt, từ mũ giáp đội đầu đến bao cổ tay hắn đều mang theo. Ngược lại mấy người kia, đang chạy chối chết kia thậm chí còn không mang cả mũ giáp. Ong vàng thú bình thường sẽ không chủ động tấn công người, cũng không xuất hiện ở những nơi không có vật che giấu, không biết tại sao bọn họ lại trêu chọc đến nó. Có điều chiến xa đi thuê không thể bằng được mới mua, Trần Mộc cảm thấy tốc độ không đủ nhanh. “A!” Phía trước truyền đến một tiếng hô to, Trần Mộc vừa quay đầu lại liền thấy một trong ba chiếc xe kia bốc cháy sau đó bay lên. “Ta kháo, chỉ có hai ong vàng?” Trần Mộc nóng nảy, hắn thấy ba người kia gấp gáp như vậy liền tưởng rằng phải có một đám ong vàng, không ngờ chỉ có hai con! Quay đầu xe trở về, hai người khác cũng xuống xe, tất cả đều cầm vũ khí đề phòng. Coi như hai người này tình nghĩa tốt, không ném người kia lại mà chạy một mình. “Cần giúp không?” Trần Mộc nhìn mấy người kia chặn hai con ong vàng lập tức hỏi. Tại dã ngoại, cướp giật dị thú là hành vi không có đạo

đức, phải xin người khác đồng ý.“Cần!” Ba người kia trầm miệng một lời hô lên. Trần Mộc không thèm nhắc lại, ngay lập tức xông tới. Đồi trước hắn vẫn luôn cẩn thận tránh ong vàng thú nhưng ong mật thú lại rất nhiều lần gặp phải. Lúc trước hắn gia nhập một đội ngũ, vì tìm mật mà phải tiêu diệt hai sào huyết của ong mật thú cho nên kinh nghiệm trên phương diện này của hắn cũng không ít. Một đám ong vàng thú hắn không đối phó được nhưng hai con thì không thành vấn đề. Ong vàng thú lợi hại nhất ở đuôi châm, đó cũng là bộ phận có giá trị lớn. Đối phó con mồi như ong vàng thú dùng vuốt sắc không thích hợp, bởi vậy Trần Mộc liền dùng chiến đao. Rèn luyện một tháng vừa qua, lực lượng và sự linh hoạt của Trần Mộc đều đã gia tăng rất nhiều. Ba người kia ngăn ong vàng, hắn đến phía sau bổ một đao về phía eo của nó. Ong vàng có tính cảnh giác rất mạnh, lập tức tránh thoát, Trần Mộc không chút do dự công kích lần thứ hai. Hai ong vàng chỉ dài bằng cánh tay người trưởng thành nhưng động tác rất linh hoạt, Trần Mộc chém xuống mấy đao cũng chỉ làm bị thương cánh của một con. Hai con ong bị ăn đau, cũng bắt đầu chú trọng tấn công hắn. Trần Mộc đã tìm ra một qui luật, vài phút trôi qua, một đao chém trúng vào phần giữa ngực và bụng của con ong vàng bị thương cánh lúc trước, nó ngo ngoay một cái rồi rơi xuống. Chỉ còn một con hiển nhiên là dễ đối phó hơn. Trần Mộc đã nhanh chóng thu hoạch được một con mồi. “Người anh em, lần này cảm ơn anh, không có anh, có lẽ chúng tôi đã phải nói lời dằn dò.” Ba người kia đều là thanh niên, một người trong đó đã bán thú hóa nhin cũng nhiều tuổi nhất. Bên cạnh là hai người không thể thú hóa. Một người có khuôn mặt tròn, béo phúng phính, ngay cả vóc người cũng có chút mập. Một người còn lại mặt nhọn, tóc đen hơi dài che nửa khuôn mặt. Bọn họ lái loại xe không có tân trang, chắc cũng là đi thuê. “Không cần khách khí, hai con ong vàng thú giá trị này, tôi muốn lấy hai đuôi châm” Trần Mộc mở miệng. Đuôi châm của ong vàng thú giá không thấp, nó còn có giá cao hơn một con dị thú cấp hai bình thường. “Người anh em, đều do anh giết, tất cả là đều là của anh.” Thanh niên có khả năng bán thú chắc hẳn là thủ lĩnh của bọn họ, lập tức mở miệng: “Chất thịt của ong vàng cũng không tốt, tôi không cần” Trần Mộc chỉ chỉ những con mồi phía sau xe của mình. Trên người ong vàng chỉ cần hai đuôi châm là được. “Vậy thì cảm ơn.” Người nọ ngượng ngùng gỡ đuôi châm xuống cho Trần Mộc, sau đó đem ong vàng buộc vào sau xe. “Chúng tôi lần này đi vận may không tốt. Vốn lúc ban đầu chỉ muốn giết vài con dị thú cấp một không ngờ lại đụng vào ong vàng thú” Một trong ba người – người mặt tròn mở miệng: “Thuê xe chưa dùng được bao nhiêu, vậy mà lúc quan trọng còn bị bốc cháy, tôi nhất định phải đi đòi bồi thường!” Thanh niên mặt nhọn lâu bầu liên tục, âm thanh mềm mại. Cậu ta nhìn thì khó ở chung nhưng âm thanh lại khiến cho người ta thấy ngây thơ, khả ái. Tổ hợp như vậy, Trần Mộc đột nhiên cảm thấy hai thanh niên không thể thú hóa này có chút quen mắt. Hơn mười năm sau, khi hắn đã khốn cùng, chán nản. Tinh Vân thành có hai người thợ săn cấp sáu, một béo một gầy, tính tình đều nóng nảy khó tiếp xúc nhưng thực lực cường đại, chắc hẳn là hai người kia. Có điều bọn họ bây giờ không có khả năng làm cho người ta liên hệ đến hai nhân vật sau này. Tìm mấy tên thủ hạ cũng không tồi, mặt khác có lẽ bản thân cũng không thể tiếp tục dùng chiến xa hai bánh đi thuê được nữa. Trần Mộc tháo mũ giáp của mình xuống, quyết định cùng đối phương lời kéo làm quen. Hết chương 7

.

.

.

Tác giả : Có thực lực, mới có thời gian tới ~

8. Chương 8

“Anh trông vậy mà tuổi còn trẻ? Người anh em năm nay bao nhiêu tuổi? ” Thanh niên mập mạp thấy Trần Mộc bỏ mũ giáp xuống, có chút kinh ngạc mở miệng. Ngày nay khoa học kỹ thuật phát triển, tuổi thọ bình quân của con người đạt đến 180 tuổi, rất nhiều cường giả còn có thể sống hơn hai trăm tuổi. Bởi vậy hơn hai mươi tuổi đối với rất nhiều người là vô cùng trẻ. Trần Mộc hai mươi hai tuổi tốt nghiệp từ trường học trở thành thợ săn dị thú, ở đời trước luôn được mọi người tán thưởng bởi có rất nhiều người hơn ba mươi tuổi vẫn còn đang học tập. “Tôi là Trần Mộc, hai mươi hai, các anh thì sao? Với cả, sao lại trêu chọc ong vàng thú? ” Trần Mộc hỏi. “Tôi là Triệu Dương, hẳn là em trai tôi Triệu Minh, còn người kia là anh họ tôi Triệu Thiên Vũ” Mập mạp chỉ chỉ bản thân sau đó chỉ chàng trai mặt nhọn, cuối cùng chỉ thanh niên bán thú hóa. “Tôi và em trai hai mươi tuổi, vừa tốt nghiệp trung học. Trong nhà không có tiền nên không thể học lên đại học. Hôm nay vốn quần quýt anh Triệu Thiên Vũ để đi săn dị thú. Hai con ong vàng thú này

cũng không phải chúng tôi trêu chọc, là tự nó tấn công chúng tôi, rất oan uổng! Đúng rồi, anh Thiên Vũ năm nay 30 tuổi lớn hơn anh rất nhiều, đã là thợ săn cấp hai” Mập mạp nói rất nhiều.“Cậu và em trai đều hai mươi? ” Không phải cùng một mẹ? Trọng sinh lần nữa, Trần Mộc cảm thấy mình vô cùng chán ghét xưng hô em trai này.“Ha ha, chúng tôi là anh em song sinh, không nhìn ra? ” mập mạp cười ha hả“Song sinh khác trứng, bởi vậy chẳng giống nhau chỗ nào. “Triệu Thiên Vũ thu thập xong ong vàng thú, cũng đang đi tới. Thời điểm nhìn Trần Mộc vậy mà lại có điểm kính nể.“Người anh em còn nhỏ tuổi mà đã lợi hại như vậy, thủ pháp vừa rồi cũng rất lão luyện, so với tôi còn tài giỏi hơn. ““Tôi cũng chỉ là thợ săn dị thú cấp hai mà thôi.” Trần Mộc nở nụ cười. Triệu Thiên Vũ có thể bán thú hóa, hai con ong vàng thú vừa rồi cũng là anh ta chống chọi phần lớn. Kỳ thật như vậy đã rất giỏi, có Triệu Thiên Vũ ít lời này, tin rằng không thể chống lại cũng có thể chạy trốn. Có điều Triệu Minh Triệu Dương cũng không được học phương pháp săn bắt dị thú một cách bài bản như mình, mới lần đầu ra khỏi thành, biểu hiện như vậy cũng là bình thường. Hơn nữa, căn cứ theo theo ký ức trước kia của hắn, hai người này có tiềm lực rất tốt.“Anh thật giỏi, chỉ sợ hai năm sau chúng tôi còn không thể bán thú hóa” Triệu Dương hăm mộ mở miệng.“Chỉ cần bản thân cố gắng chắc chắn sẽ được. Tôi phải trở về thành, các cậu có về không? ” Trần Mộc không hỏi cũng biết bọn họ nhất định trở về. Ba chiếc chiến xa hai bánh thì bị hỏng một chiếc, không quay về còn có thể làm gì. Lại nói tiếp, ong vàng thú biết bay, so với dị thú cấp hai khác còn khó đối phó hơn. Đời trước nếu ba người này cũng đụng phải tình huống như vậy, bị hỏng một chiếc chiến xa hai bánh . . .Lúc trước Triệu Minh và Triệu Dương còn sống, trở thành thợ săn tiếng tăm lừng lẫy nhưng hắn lại chưa bao giờ nghe nói đến Triệu Thiên Vũ. Có lẽ lần này, hắn đã cứu một người.Chiến xa tải trọng tốt, chiếc xe bị cháy buộc vào vào chiếc do mập mạp Triệu Dương điều khiển, Triệu Thiên Vũ chở Triệu Minh, bốn người trước khi trời tối thì về tới Tinh Vân thành. Đi hiệp hội thợ săn, mang tất cả các con mồi đến bán, Trần Mộc cùng ba người hẹn ngày mai cùng nhau đi săn, còn phải đi chợ chiến xa.Từ lúc Triệu Minh thuê chiến xa bị bốc cháy, Trần Mộc liền muốn mua một chiếc thuộc về mình. Dù sao những chiến xa đi thuê hầu như đều là hàng second-hand, tính năng không tốt, khác hoàn toàn so với xe mua mới.Tiền hắn kiếm được ngày hôm nay cũng khoảng hai mươi vạn, hôm trước mẹ của hắn lại cho một trăm vạn điểm tín dụng nữa. Đời trước Trần Mộc dùng số tiền này mua một chiếc chiến xa hai bánh mới, còn tân trang lại, sau đó kiếm được tiền liền trả lại mẹ, đời này hắn cũng không muốn dùng đến số tiền ấy. Hiện tại xem chừng cũng không đến mức không cần. Có điều sau này hắn buôn bán được tiền lời thì sẽ đưa cho mẹ, dù sao đây cũng là tiền riêng của mẹ hoặc có khi là toàn bộ tài sản của người.Hắn lớn như vậy nhưng cha cũng chưa từng cho hắn tiền, hầu như tiền tiêu vặt của hắn đều là mẹ cho, đương nhiên hắn cũng không phải kẻ tiêu tiền như nước. Cho nên dù tiền được cho không nhiều lắm nhưng vẫn rất khá. Đời trước, hắn tưởng rằng cha không cho tiền vì không muốn hắn thành kẻ ăn chơi trác táng, hắn còn ngu ngốc muốn phát triển sự nghiệp cho cha thấy, kết quả? Lâm An Liệt vừa xuất hiện, gã muốn cái gì cha liền cho gã cái đó. Từ chiến xa mới nhất số lượng có hạn đến máy chơi game xa hoa, hắn không hề biết cha có thể tiêu tiền như vậy, càng không hề biết trong tay cha có nhiều tiền như vậy. Chiến xa số lượng chỉ một nghìn chiếc cha còn mua được, vậy mà mỗi tháng 5 nghìn tiền chi tiêu trong gia đình lại phải mất mấy ngày mới đưa cho mẹ.Đời trước, khi Lâm An Liệt xuất hiện, biểu hiện của mẹ cho thấy tình cảm giữa cha và mẹ cũng chẳng còn gì, ngay người trong căn nhà này cũng chỉ vì hắn mà thôi.Lúc này Trần Mộc muốn rời khỏi Trần gia, cha hắn tuyệt đối sẽ không đồng ý. Tuy đã không có ông bà áp lực nhưng bản thân dù sao cũng là “Con Trai Độc Nhất ” của ông ta. Trần gia có nhiều nhánh như vậy, rất nhiều người muốn kéo cha xuống ngựa, ông ta tuyệt đối sẽ không cho phép bản thân không có người thừa kế, mà chính hắn lúc này cũng không đủ lực lượng để chống lại cha.Nếu không phải không biết hiện tại Lâm An Liệt đang ở chỗ nào, Trần Mộc tin tưởng hắn nhất định sẽ tìm được gã để cha thả mình và mẹ, sau đó từ từ báo thù. Trần Mộc không lạ gì Trần gia, đời trước Lâm An Liệt muốn Trần gia suy sụp, đời này hắn cũng muốn làm Trần gia sụp đổ.Chiến xa có giá không thấp, chiến xa hai bánh tốt một chút cũng phải mất năm mươi vạn trở lên. Lúc trước hắn làm thợ săn dị thú một tháng, một phân tiền cũng không để dành được. May có mẹ ủng hộ mới có thể mua được trang bị bắt đầu kiếm tiền, mà lúc này hắn đã buôn bán lời hai mươi mấy vạn.Một trăm hai mươi mấy vạn có thể mua được một chiếc bốn bánh cấp thấp thế nhưng chiến xa như vậy còn không bằng một chiếc hai bánh tính năng tốt giá tám chín mươi vạn.Chiếc chiến xa cao cấp R-Z7 Trần Mộc mua lúc trước phải đến hai năm sau mới xuất xưởng. Đây là một chiếc chiến xa có tính năng vô cùng tốt, có một hệ thống đồ dự bị chưa tính, nếu có đầy đủ nguồn năng lượng thì có thể mở ra lồng bảo hộ mang khả năng chống chọi lại dị thú dưới cấp sáu, không gian cũng lớn, thêm nữa trên mui xe còn thiết kế ngăn tủ để con mồi, tránh trường hợp đoàn thợ săn đi săn bắt được nhiều con mồi nhưng không có chỗ để mà phải bỏ bớt. Mặt khác, chiếc chiến xa này còn có rất nhiều công năng chăm sóc nhỏ khiến Trần Mộc thích vô cùng.Có điều, lúc này Z7 thì không có nhưng Z6 thì

đã có, Z6 so với Z7 chẳng qua là khác nhau một số chỗ nhỏ. Ví dụ Z7 có tủ lạnh có thể để hai người điều khiển nhiệt độ nhưng Z6 chỉ được một người. Trần Mộc rất thích loạt chiến xa R, tất nhiên là cũng muốn mua một cái. mặc dù loạt chiến xa R không thể so với chiến xa mà cha mua cho Lâm An Liệt lúc trước nhưng cũng phải mất chín trăm tám mươi vạn điểm tín dụng. Bởi vậy Trần Mộc lựa chọn mua xe, hẳn tin tưởng mình nếu có chiến xa bốn bánh nhất định có thể săn bắt con mồi nhiều hơn. Mặt khác ngày nay mọi người sùng bái vũ lực, mỗi đại hội so tài hàng năm sẽ hấp dẫn chú ý của mọi người cho nên có thể đặt tiền cược. Mà Trần Mộc đúng lúc biết được những người chiến thắng. Giải thi đấu năm tháng sau, đứng đầu là một người đàn ông trung niên không có danh tiếng gì, nếu đặt ông ta vô địch thì chắc chắn sẽ kiếm được một khoản lớn. Với thân phận của Trần Mộc, ở tỉnh Vân thành vay tiền mua một chiếc xe cơ bản là không khó. Một giờ sau, hắn lái chiếc xe của mình về nhà, sau này chỉ cần mỗi tháng thanh toán hai mươi lăm vạn, ba năm sau chiếc xe ấy sẽ hoàn toàn thuộc về hắn. Lúc ăn cơm tối, Trần Khải vậy mà lấy chuyện chiếc xe phê bình Trần Mộc, còn trách mắng Lưu Chân Chân quá mức cưng chiều con cái. Trần Mộc trầm mặc không nói một lời, đối với Trần Khải hắn thực sự chẳng muốn nói gì. Lâm An Liệt muốn mua chiến xa chỉ cần nói một câu, bản thân tự mua còn phải nhận sự trách móc. Cơm nước xong, giúp mẹ thu dọn bàn ăn, Trần Mộc dùng bộ đàm cá nhân liên lạc Triệu Thiên Vũ, sau khi trở về bọn họ đã trao đổi thông tin liên lạc. Triệu Thiên Vũ ngoại trừ trò chuyện còn mở video, Trần Mộc liền nhìn thấy anh ta ôm một cô bé gái hai ba tuổi. “Trần huynh đệ, có chuyện gì sao?” Triệu Thiên Vũ hỏi. “Có việc! Tôi mua một chiếc chiến xa bốn bánh, ngày mai các anh không cần thuê chiến xa nữa, cùng đi với tôi thôi, chúng ta hợp thành đội săn bắn, thế nào? Gặp phải dị thú nguy hiểm hai người em họ của anh cũng có thể trốn trên xe. “Người anh em thật lắm tiền, có điều phải cảm ơn cậu, chiến xa bốn bánh tôi còn chưa từng được ngồi” Triệu Thiên Vũ mở miệng, vừa nói vừa bị con gái kéo tóc lòi ra ngoài. “Có điều săn được con mồi, tôi bầy các anh ba” Trần Mộc lại nói. Không thể giúp người khác vô điều kiện, điều đó sẽ chỉ làm họ thấy mình dễ bắt nạt, chuyện như vậy đương nhiên Trần Mộc không biết làm. “Không thành vấn đề, hai tiểu tử kia muốn tôi mang theo khi đi săn, thực sự là buồn muốn chết, người anh em có ý trợ giúp tôi đương nhiên rất cảm ơn” Triệu Thiên Vũ cũng biết Triệu Dương Triệu Minh hai người đều là người mới không có một chút kinh nghiệm. Trần Mộc đồng ý hợp thành đội với bọn họ đã là tốt vô cùng, cho dù là tám phần hai cũng được. Nếu như không phải gia đình anh thiếu tiền, anh đồng ý ba phần còn thấy ngại. “Từng thợ săn dị thú cường đại đều có thời gian là người mới, chúng ta ngày mai gặp lại” Trần Mộc cười cười. “Được, ngày mai gặp. Ngày mai tôi sẽ mang thức ăn ngon sở trường của vợ tôi!” Triệu Thiên Vũ cao hứng mở miệng, chớ cúp điện thoại liền định đi sang nhà chú ở bên cạnh. “Ngày mai anh còn muốn mang hai em nhà chú ư? Nếu như xảy ra chuyện gì...” Vợ của Triệu Thiên Vũ lo lắng nói. Thợ săn dị thú tuy rằng kiếm ra tiền nhưng cũng rất nguy hiểm. Triệu Thiên Vũ đã từng bị con Đường Lang cắn hai rạch nửa người, nếu không phải có người cứu thì đã mất mạng. Ngày hôm qua mang theo 2 em họ, còn gặp ong vàng thú... Nếu như Triệu Thiên Vũ xảy ra chuyện, nhà bọn họ biết làm sao bây giờ? Cha của Triệu Dương Triệu Minh còn sống, cha của Triệu Thiên Vũ tuổi còn trẻ cũng chết ở ngoài thành, nếu anh ấy chẳng may xảy ra chuyện gì... “Vợ à không có việc gì đâu, có người nguyện ý hợp đội cùng với anh, hẳn có chiến xa bốn bánh, nếu đánh không lại thì chạy là được, hai tiểu tử kia ở trong xe cũng không xảy ra chuyện gì” Triệu Thiên Vũ hôn con gái một cái, lại hôn vợ mình một cái, sau đó gõ cửa nhà sát vách. Hết chương 8

9. Chương 9

Trần Mộc biết Lâm An Liệt hai mươi tuổi sẽ tới Tỉnh Vân thành, khi ấy hắn hai mươi sáu tuổi. Lâm An Liệt chắc là đã dò xét rất nhiều tin tức, cuối cùng mới quyết định đến làm việc ở nhà bơi để tiếp cận với hắn. Như vậy còn bốn năm nữa. Nếu như không phải không biết Lâm An Liệt đang ở đâu trước khi đến Tỉnh Vân thành, Trần Mộc tin rằng hắn ngay cả một ngày cũng không đợi được. Ngày thứ hai trời còn chưa sáng Trần Mộc đã thức dậy. Lúc này cha mẹ đều chưa tỉnh, hắn để lại tờ giấy cho mẹ, bản thân thì xuống bếp làm một phần canh thịt rồi rời khỏi nhà. Hắn quyết định đi xa một chút. Thời điểm đi tới cửa thành, ba người Triệu Thiên Vũ đã đến. Bọn họ có chiến xa bốn bánh, bởi vậy không cần lo lắng nhiệt độ ngoài thành xuống dưới 0 độ và phóng xạ bên ngoài tự nhiên. Không đợi đến hừng đông, bốn người liền đi. “Thật rộng rãi! Thật xinh đẹp! Chỗ này là ghê da dị thú hả? Ngồi thật thoải mái!” Triệu Dương hưng phấn mà sờ xung quanh, Triệu Thiên Vũ nhìn cậu một chút, cậu cuối cùng cũng thu lại hưng phấn của mình. Trần Mộc cười cười, lúc này Triệu Dương Triệu Minh cũng không có bộ dáng của mười sáu năm sau. Bọn họ sinh ra ở gia đình bình thường, đều là dựa vào nỗ lực của mình mà trở thành thợ săn cấp sáu như vậy khá tốt. Bốn năm rất ngắn,

hắn không rõ mình có thể đạt đến mức kia chưa, bởi vậy có nhiều người giúp cũng tốt. Ba anh em nhà Triệu gia đều ngồi ở phía sau. Ở thời đại này, nếu không phải là người quen thì sẽ không ngồi vào ghế phụ cạnh người lái. Ở dã ngoại, giết người cướp xe cũng không ít gặp, cho dù là xe đã từng được đăng kí thì cũng có thể đem đến chợ đen để bán. Bởi vậy người bình thường sẽ không để người khác lên xe của mình, nếu cho người khác lên cũng sẽ xếp họ ngồi phía sau, giữa chỗ ngồi phía trước và phía sau có thể đóng kín lại. Trần Mộc không tách biệt chỗ ngồi trước sau, người phía sau thán phục cũng đều nghe thấy được. Ngày nay, một hai vạn điểm tín dụng là có thể mua một chiếc xe hơi nhỏ tinh xảo, xinh đẹp. Thế nhưng chiếc xe như vậy chỉ có thể đi lại trong thành, ngoài thành xóc nảy có thể khiến cho xe bị bốc cháy. Chiến xa lại khác hoàn toàn, cho dù là chiến xa hai bánh thì cũng được làm bằng chất liệu đặc biệt, có thể chống ăn mòn oxy hóa, lái trên đường xóc cũng rất vững vàng, trọng tải lại vô cùng cường đại. Chiến xa bốn bánh lại càng không cần phải nói, rất nhiều người cả đời cũng không có cơ hội được ngồi nó cũng giống như rất nhiều người cả đời cũng không ra khỏi thành. Thấy ba người hưng phấn phía sau xe, Trần Mộc lại nhớ đến Kim Phán Nhi, cô gái nhỏ gây thức tỉnh dị năng hệ hỏa. Hắn không có thủ hạ, lại không muốn cha mẹ biết hành động của mình nên không dám thuê thám tử cho nên đối với việc sưu tầm tin tức của Kim Phán Nhi tới nay cũng chỉ biết được mỗi khuôn mặt. Đời trước lúc Kim Phán Nhi thức tỉnh dị năng, hắn cũng không quá rõ về đối phương, chỉ biết cô một mình nuôi nấng em trai em gái, lúc này mới biết được chi tiết hơn. Cha ruột của Kim Phán Nhi chết ở ngoài thành, mẹ tái giá nên không muốn mang theo con gái, cô phải sống cùng ông bà, thế nhưng ông bà cũng không thích người cháu gái này nên đã đem cô cho một hộ gia đình không có con cái để họ nuôi. Bố mẹ nuôi của Kim Phán Nhi luôn muốn có con nhưng thụ tinh ống nghiệm làm bao nhiêu lần cũng đều thất bại, sau khi nuôi Kim Phán Nhi liền đổi tên cho cô là Phán Nhi. Không biết có phải do tên này đặt tốt hay không mà ngay sau đó bọn họ liền có một đứa con trai là Kim Trọng Lâm rồi một đứa con gái là Kim San San. Có ba đứa con, cho dù có chính phủ trợ giúp thì gia đình này vẫn vô cùng túng quẫn. Xui xẻo hơn, mẹ nuôi của Kim Phán Nhi sau khi sinh hai đứa con liền nằm triển miên trên giường bệnh, hơn nữa đã qua đời từ hai năm trước. Lúc này cả gia đình chỉ trông cậy vào cha nuôi của Kim Phán Nhi chống đỡ. Vậy mà hết lần này đến lần khác ông ta lại đánh bạc thậm chí còn lấy lương thực chính phủ trợ giúp đi đánh bạc. Kim Phán Nhi năm nay hai mươi ba tuổi đã phải theo người khác ra khỏi thành. Trần Mộc muốn lôi kéo Kim Phán Nhi, vô cùng vô cùng muốn, đáng tiếc hiện nay lại không có cơ hội. Không tới giữa trưa thì mọi người đã đến nơi, ở đây chắc hẳn là một thành phố phồn hoa trước khi tận thế đến. Thế nhưng lúc này rất nhiều phòng ở đều đã sập, thoáng nhìn chỉ thấy một mảng hoang tàn, khắp nơi đều là đồ phế thải. Trong tất cả các khe hở đều mọc lên thực vật, mà ở đây cũng tràn ngập nguy hiểm bởi có không ít dị thú sẽ chọn những chỗ như thế này làm địa bàn. Đời trước Trần Mộc từng có 1 năm thời gian lăn lộn ở những nơi phế tích, cũng đánh được không ít con mồi, bởi vậy đối với nơi này vô cùng quen thuộc. “Triệu Minh, Triệu Dương các cậu làm tốt phòng hộ, đợi một lúc nữa thì xuống xe nhìn chúng tôi săn bắt” Lúc này Trần Mộc không có ý định tiến vào trung tâm phế tích. Hắn biết hai bên của mảng phế tích này có ổ của chuột thú, là loại ma thú cấp ba có số lượng rất nhiều. Ở thời đại mạt thế, bọn chúng cần nuốt rất nhiều con người, sau cùng liền bị con người tiêu diệt gần hết. Ngày nay chuột thú có giá cũng không tệ, thịt nhiều không nói, da lông cũng tốt, chiến xa của hắn đều dùng da của chuột thú. Ổ của chuột thú được giấu rất kín, lúc trước do hắn đánh bị thương một con rồi mới vô ý tìm được huyết động của nó. Hắn là thợ săn dị thú cấp ba, mất rất lâu mới giết hết được một ổ hơn mười con chuột, sau ấy mới vào trong huyết của nó bắt được chuột con. coi như tìm đến toàn bộ ổ chuột thú. Một con chuột thú thành niên bình thường cũng phải trên trăm cân, hình thể không nhỏ, huyết động mở cũng lớn, một cái động ở dưới lòng đất đều chung ba cửa ra. Trần Mộc mang theo Triệu Thiên Vũ dùng đá dính nước thuốc bịt kín hai cửa động, sau đó dùng xe ở cửa động chật hẹp còn lại. Con chuột thú ban ngày sẽ không ra ngoài mà ngủ vùi ở trong động, mặt khác hai cửa đã bị bịt kín, cái huyết này chỉ còn lại một cửa đủ để một con chuột thú đi qua mà thôi. “Tôi có tin tình báo bí mật, nơi này có một ổ chuột thú” Ba anh em Triệu gia đều xuống xe, Trần Mộc cười híp mắt mở miệng. “Chuột thú? Tôi chỉ là thợ săn cấp hai” Triệu Thiên Vũ kinh ngạc mở miệng. Lúc này Trần Mộc dẫn anh bịt kín huyết động anh cũng chưa kịp nói gì, bây giờ lại nghe Trần Mộc nói vậy liền bị hù dọa. Yên tâm, tôi mang các anh tới thì đương nhiên có cách” Trần Mộc cười cười, từ trên xe lấy ra một bọc kín mít. Đây là lựu đạn không khói hắn đặt qua mạng để chuẩn bị săn chuột thú. Trần Mộc muốn ép toàn bộ chuột thú nơi này đi ra bởi còn trông đợi vào mấy con chuột thú này giúp hắn thăng thành thợ săn cấp ba nữa. Lựu đạn không khói, tuy nói là lựu đạn nhưng thật ra là một chất hóa học tiêu hao dưỡng khí. Nó sẽ phản ứng với khí oxy trong thời gian rất ngắn, hơn nữa sau khi phản ứng không làm ô nhiễm môi trường mà còn biến thành phân bón. Trần Mộc và ba người còn lại ở cửa động đào một cái hố to, bùn đất đào lên bị ép thành một bức tường vây quanh hố. Sau đó cầm kim thép cao cỡ nửa người đã được chuẩn

bị từ trước đặt ở dưới đáy, trên đó còn phết một lớp thuốc độc làm tê liệt thần kinh, cuối cùng đem lựu đạn ném vào trong động. Động tác của bọn họ rất lớn nhưng không có một con chuột nào đi ra. Loại dị thú này từ nhỏ đã vô cùng cẩn thận nghe ngóng động tĩnh từ bên ngoài, bọn chúng đã nghĩ ra phương pháp đào hai cửa động khác thì sẽ không tới kiểm tra bên này để tranh lộ hành tung. “Các cậu có muốn lên xa ngồi hay không? Chuột thú dù sao cũng là dị thú cấp ba” Trần Mộc quay sang hỏi Triệu Dương và Triệu Minh. “Chúng tôi ở lại” Triệu Dương và Triệu Minh nhìn nhau, lập tức mở miệng. Bọn họ muốn trở thành thợ săn dị thú cường đại thì không được nhát gan. Hàng năm đều có vô số người chết ở ngoài thành, nhưng cũng có rất nhiều người trở thành thợ săn dị thú cường đại, họ mong muốn mình là người về sau. Trần Mộc đã từng săn bắt không ít chuột thú bởi vậy đối với nó có khá nhiều hiểu biết. Có một vài loài dị thú sẽ chủ động khiêu khích con người nhưng chuột thú thì tuyệt đối không. Không phải vạn bất đắc dĩ, chúng nó nhất định sẽ tránh khỏi nhân loại. Mà hiện tại đã đến tình cảnh bất đắc dĩ ấy. Lựu đạn không khỏi làm cho huyết động không còn không khí, không bao lâu thì một con chuột thú đã phải chui ra, tiến vào hố to đồng thời lập tức bị thuốc độc đặt chế độc chết. sau đó đến con thứ hai, ba, bốn. Lúc con thứ năm theo sát mà đi ra, rơi vào thi thể con chuột thú thứ hai, bởi vì không thể hít thở mà còn có chút chóng mặt nhưng vẫn cẩn thận kiểm tra tình hình xung quanh. Kết quả lại bị con thứ sáu chui ra đụng phải mà đâm vào kim châm. Hố to khiến cho bảy tám con chuột chết, nhưng tiếp theo lại khó đối phó, cũng may cửa động không lớn nên chuột chui ra ngoài tốc độ không nhanh. Con chuột phía sau bởi vì không thể hít thở mà có chút hoảng hốt. Đã sớm hợp thể cùng A Hổ, Trần Mộc cầm trường đao chém giết chuột thú, Trường đao được bôi độc của ông vàng thú, dù sao độc tê liệt thần kinh cũng rất trân quý nên hắn chỉ có một chút, đã bôi hết lên kim châm rồi. Triệu Thiên Vũ cũng không ý lại, linh thú của hắn chắc thuộc loài chó. Một tay cầm cây đao, một tay vươn móng vuốt đối mặt với con chuột thú vừa ra. Triệu Dương và Triệu Minh cũng không lên xe, cùng nhau đối mặt với một con chuột thú, con chuột thú còn có chút choáng váng. Hai người phối hợp ăn ý, tuy rằng bị cào một chút nhưng cũng kiên trì chịu đựng. Trần Mộc nhớ kỹ cái huyết động này có hơn mười con chuột thú, lần này lại hơn lần trước có mười một con, tất cả đều bị giết. Đồng phục tác chiến trên người Trần Mộc bị chuột thú cắn thủng vài lỗ, còn bị chảy máu. Cũng may lúc này hắn đang ở trong trạng thái hợp thể. Phóng xạ trên người dị thú không tạo nên thương tổn lớn với hắn. Triệu Thiên Vũ cũng bị thương, anh lại đưa thuốc trị thương cho hai em họ trước sau đó mới đến mình. “Lần này chúng ta thể mà thu hoạch lớn!” Nhìn nhiều con chuột thú như vậy, Triệu Thiên Vũ hưng phấn, chia ba bảy, bọn họ cũng được mỗi người một con. Giá của một con chuột thú còn hơn làm công một năm trong thành phố. Trước đây anh từng tham gia đội kiến trúc, tiền kiếm được trong một năm còn chưa đến hai vạn điểm tín dụng, một con chuột thú lại có giá hai vạn ba điểm tín dụng. “Tôi đi xem trong động” Trần Mộc mang lồng dưỡng khí. Đời trước hắn tìm được một ổ chuột con trong động, vẫn còn sống. Cơ quan nghiên cứu khoa học dùng hai trăm vạn để mua. Cũng là số tiền ấy mà hắn mua được chiến xa bốn bánh, không biết lần này có hay không. Trần Mộc đi vào từ cửa động lớn nhất, rất nhanh đã đi đến nơi quen thuộc. Thật đáng tiếc, lúc này trong sào huyết không còn chuột con. Có điều Trần Mộc lại phát hiện nhà kho của chuột thú. Lúc trước hắn chỉ đặt chú ý lên mấy con chuột con, không thấy được cửa động bị che giấu kia, vậy mà lần này lại phát hiện. Cửa động rất nhỏ, phải bò mới vào được. Sau khi hắn bò vào liền thấy một cái kho chứa đồ ăn của chuột thú. hết chương 9

10. Chương 10

Chuột thú hầu như cái gì cũng ăn, cho nên sẽ đem rất nhiều thứ thượng vàng hạ cám mang về huyết động, Trần Mộc nhìn thấy chính là một đống hỗn độn, thế nhưng lại khiến tim hắn lại đập rất nhanh, rất nhanh. Nơi này là một hầm ngầm để xe còn chưa bị sụp đổ, chỗ đó rất lớn, bên trong hầu như là những loài thực vật mà con người không thể sử dụng được, nhưng cũng không hề thiếu da lông của dị thú, mà những thứ đó có lẽ toàn là cấp năm cấp sáu. Da lông của dị thú cấp năm, cấp sáu, những thứ này có giá trị không hề nhỏ một chút nào! Trần Mộc lại lượm nhặt một hồi, còn tìm ra mấy mầm thực vật cũng có giá trị không kém. Mấy thứ này dù thể nào cũng đáng mấy chục vạn đúng không? Còn đáng giá hơn cả một ổ chuột thú! Đền pin trên tay Trần Mộc không nhin được mà lung lay. Suy nghĩ một chút, hắn lại đi ra ngoài. Mấy thứ này, hắn không định cho ba anh em Triệu gia biết đến, có lẽ đợi về sau, khi mình có thời gian rảnh thì lại đến thu xếp một lần nữa. Thi thể của chuột thú đã được ba anh em Triệu gia mang lên trên xe. Khi nhìn thấy Trần Mộc đi ra, Triệu Dương lập tức hỏi: “Bên trong thế nào?” “Tôi muốn xem thử bên trong có chuột con hay không, kết quả không có.” Trần Mộc cười cười: “Chúng ta trở về đi.” “Được! Tôi không đợi được mà muốn

trở về rồi, buổi tối cha mẹ tôi chắc chắn là vui mừng muốn chết!” Triệu Dương vui tươi hơn hở với chuyện đi ngày hôm nay, cho dù phần của cậu có ít thì cũng đã là thu hoạch lớn. Đi theo Trần Mộc quả nhiên có rất nhiều chỗ tốt. Lên chiến xa trở lại Tinh Vân thành, mọi người đi thẳng đến thợ săn nghiệp đoàn. Trần Mộc cùng Triệu Thiên Vũ dựa vào mấy con chuột thú cấp ba này đều được thăng cấp thành thợ săn cấp ba, Triệu Dương cùng Triệu Minh không phải là thợ săn cấp hai nên không thể thăng cấp. Bộ đàm cá nhân có thêm hơn hai mươi lăm vạn điểm tín dụng, Trần Mộc cười đến ánh mắt cũng cong lên. Ánh mắt của hắn rất giống mẹ, là mắt hai mí, khi cười mí mắt trên sẽ cong lên giống như hai mặt trăng khuyết. Bên ngoài của Lâm An Liệt được sở hữu những điểm đẹp nhất trên người cha mẹ, vô cùng anh tuấn đáng yêu. Trần Mộc lại không giống như vậy, hắn ngoại trừ có đôi mắt rất đẹp còn lại khuôn mặt thì chỉ là dạng phổ thông mà thôi. Ngày hôm sau, Trần Mộc không đi cùng ba anh em Triệu gia mà lại đi một mình tới huyết động của chuột thú, đem nơi đó thanh lý hoàn toàn một lần nữa. Da lông dị thú, các loại mầm thực vật, thậm chí còn có một ít đồng phục tác chiến cùng chiến xa hai bánh bị cắn nát, chắc là bị chuột thú mang về để mài răng. Dem những thứ hữu dụng dọn đi hết, Trần Mộc mang tất cả lên chiến xa của mình. Thời điểm khi trở lại trong thành thì trời đã tối rồi. Giả bộ chiến xa tràn đầy một xe những thứ linh tinh, Trần Mộc đi thẳng đến thợ săn nghiệp đoàn. Mấy người giám định sư đi ra định giá. Những da lông dị thú rất đáng giá không tính, còn có vài loại mầm thực vật cũng rất có giá trị nghiên cứu. Cuối cùng, vậy mà chỉ đưa ra giá năm mươi vạn. Trần Mộc biết, mấy thứ này nếu đem đến nơi khác bán sẽ được giá sẽ cao hơn, hắn cũng không muốn lãng phí thời gian. Những ngày kế tiếp, hầu như mỗi ngày Trần Mộc đều mang theo ba anh em Triệu gia đi săn bắn. Bọn họ tại mảng phế tích kia săn bắt được rất nhiều thứ tốt. Đối với thợ săn dị thú mà nói, kinh nghiệm cùng trang bị đều vô cùng quan trọng. Bởi vì nguyên nhân buôn bán được tiền lời, trang bị của ba anh em Triệu gia trở nên tốt hơn, thực lực cũng tăng cường. Mảng phế tích này, dị thú cường đại nhất cũng chỉ là cấp bốn. Đời trước Trần Mộc đã đem nơi này thăm dò rất rõ ràng, cho nên cũng chưa gặp phải điều gì nguy hiểm đến tính mạng, có điều bị thương là khó tránh khỏi. Mỗi ngày đi lúc mặt trời mọc, về khi tối muộn, cả người Trần Mộc rắn chắc lên không ít, ba anh em Triệu gia cũng như vậy. Trong đó, Triệu Dương cùng Triệu Minh thay đổi lớn nhất. Bọn họ ban ngày săn bắn, buổi tối cùng linh thú của mình bồi dưỡng cảm tình, còn dùng nhiều tiền mua không ít đồ ăn mà linh thú thích. Nhờ vậy nên đã có thể bán thú hóa, tuy rằng trình độ bán thú hóa không cao. Lúc này thân thể của hắn đang ở thời điểm đỉnh cao nhất, Trần Mộc nhanh chóng tìm trở về từng cảm giác trước kia, thực lực cũng tăng rất nhanh. Một tháng sau, hắn đã đem một trăm vạn điểm tín dụng mà mẹ cho kiếm trở lại. “Mộc Mộc, con buôn bán lời nhiều tiền như vậy?” Lưu Chân Chân vẻ mặt kinh ngạc hỏi. Lập tức trên mặt hiện lên cảm xúc tự hào. “Mẹ, con đã là thợ săn cấp ba rồi.” Trần Mộc cười mở miệng. Mẹ vẫn luôn vô điều kiện mà giúp đỡ hắn, là người quan trọng nhất của hắn lúc này. “Mới hai tháng, Mộc Mộc con đã trở thành thợ săn dị thú cấp ba!” Lưu Chân Chân càng tự hào. Toàn bộ Tinh Vân thành, chưa có nhà ai có con giỏi hơn so với Trần Mộc. “Mẹ, con của mẹ rất giỏi phải không? Có phải buổi tối nên làm vài món ăn ngon khao con không?” Hôm nay Trần Mộc không ra khỏi thành, mỗi ngày săn bắn cũng sẽ mệt mỏi, thi thoảng cũng nên nghỉ ngơi vài ngày. Hắn đã từng săn bắn mười ngày nghỉ ngơi một ngày, lúc này một tháng mới nghỉ ngơi một ngày, cũng bởi vì muốn đề cao thực lực một cách nhanh chóng. “Thật không hổ là con ta!” Lưu Chân Chân nhìn đứa con trưởng thành trước mắt, vạn phần tự hào. “Mẹ, con muốn hỏi một chút, cha mỗi ngày đi sớm về muộn, rồi cuộc đang làm gì?” Trần Mộc hỏi. Cha hắn cho tới bây giờ cũng không thích nói chuyện công việc với hắn. Đời trước mãi đến khi Lâm An Liệt xuất hiện, hắn mới biết được cha làm nhiều công việc buôn bán như vậy. “Trần gia đã khống chế phần lớn sản nghiệp ăn uống giải trí ở Tinh Vân thành, cha con còn có một nhà xưởng quần áo, những loại quần áo này nghe nói tại thành thị cấp một đều rất được hoan nghênh.” Lưu Chân Chân hiểu biết không ít. Dù sao chồng của bà lúc mới kết hôn cũng từng cùng bà nùng tình mật ý vài năm, mãi cho đến khi người đàn bà kia xuất hiện..... Thời điểm cha mẹ chồng còn sống là chỗ dựa cho bà, nhưng tới lúc cha mẹ chồng mất, vì Mộc Mộc bà chỉ có thể chịu đựng. Thành chủ Tinh Vân thành cai quản quân đội, thu thuế là do liên minh người Hoa phái tới. Thương nghiệp đã có sáu thành bị hai đại gia tộc nắm giữ. Ba thành bị các trung, tiểu gia tộc chia cắt. Còn có một thành, nằm trong tay thành chủ. Trước đây rất lâu, Trần Mộc vẫn nghĩ rằng bản thân sẽ kế thừa tất cả của cha, mà trước lúc này, hắn có thể làm những điều mà bản thân thích. Cho nên tới bây giờ cũng không muốn đi lý giải mọi thứ ở Trần gia. Bởi vậy, đến cuối cùng lại là tứ cố vô thân. Đời này, hắn cũng vẫn không muốn đi lý giải Trần gia. Một gia tộc thương nhân, có tiền thì thế nào? Chỉ cần trở thành thợ săn dị thú cấp bảy, ngay cả thành chủ cũng phải cung kính vạn phần đối với hắn, càng đừng nói tới một thương nhân. Có đôi khi thực lực chính là tất cả. Có điều trong lúc nâng cao thực lực, Trần Mộc cũng không muốn bị chính cha mình cản đường. Lưu Chân Chân nói chi tiết về sản nghiệp trong tay Trần Khải. Nhà mẹ đẻ của bà thế lực kém hơn so với Trần Khải, nhưng cũng

không phải là kém. Cho nên, tuy bà vẫn đứng ở trong nhà, nhưng có một số việc lại vẫn rất rõ ràng. Hai mẹ con nói xong, Trần Mộc cũng bắt đầu giúp mẹ nấu cơm. Sản nghiệp của Trần gia không ít, phần lớn tin tức ở Tinh Vân, cha đều có thể biết. Nhận thức này khiến Trần Mộc có chút phiền não. Có lẽ, hẳn cần phải đi ra ngoài lang bạt vài năm? Nghĩ đến bản thân đọc sách về cái thành thị cấp hai kia, Trần Mộc có chút động tâm. Chẳng qua hiện nay, vẫn cứ tăng cường thực lực mới là quan trọng nhất. Qua một hai năm, hẳn hẳn là có thể đi ra ngoài một chút. Trước đây, lúc hẳn còn đi học đã muốn rời khỏi Tinh Vân thành, nhưng sau đó vẫn không đi được mà lại phải bận rộn săn bắn dị thú. Cho tới sau này, khi hẳn hai mươi tám tuổi mà vẫn còn ngây thơ, không thấy rõ được bộ mặt thật của Lâm An Liệt. Vuốt ve bộ lông của A Hổ, đem mặt mình chôn vào đám lông mềm mại, cảm nhận nhịp tim của đối phương, Trần Mộc không nhịn được mà nở nụ cười. Mặc kệ bản thân là vì nguyên nhân gì mới được sống lại lần nữa, không thể không nói, trọng sinh thật sự rất tốt. Thời gian luôn trôi rất nhanh, đảo mắt đã đến tháng mười một, Trần Mộc trọng sinh đã hơn bốn tháng. Tại Tinh Vân thành, hẳn cũng có vài người có thể tin nhiệm, đồng thời cũng biết một ít chuyện ngầm. Lúc này, hẳn từ một chợ đêm chuyên buôn lậu tin tức biết được: cha của Kim Phán Nhi đã chết. Cha của cô trước khi chết vẫn còn thiếu một số nợ nần lớn. Ngày nay đã không còn cách nói cha chết con trả nợ, nhưng chủ nợ vẫn lấy hết đồ đạc trong nhà Kim Phán Nhi. Lúc này Kim Phán Nhi chỉ còn hai bàn tay trắng.

Hết chương 10

Tác giả có lời muốn nói: Ta là người rất dễ dàng đánh chữ nhầm, hoan nghênh trao đổi

~Ngày văn gần nhất đổi mới sẽ không quá nhanh, chờ ta kết thúc cấp dưới, liền tập trung cho thiên này, gần nhất cấp dưới ngày hơn 5000, thiên này liền không thể nhiều chữ ~

11. Chương 11

Trần Mộc thuê người, mặc dù Trần gia ở Tinh Vân thành thực lực hùng hậu, nhưng dù sao cũng chỉ là một trong hai đại gia tộc. Một gia tộc nắm giữ điện tử của Tinh Vân thành, phương diện chiến xa của Vương gia cũng không thể khinh thường, Trần Mộc thuê chính là người của Vương gia. Kim Phán Nhi cùng mấy đứa em dựa vào sự giúp đỡ của hàng xóm, cuối cùng sau hai ngày cũng quyết định ra khỏi thành đi thử vận may. Cô mượn dầu chống phóng xạ của người khác, sau đó đi theo vài người quen biết, lần đầu tiên đi ra khỏi thành. Thật sự là một người phụ nữ rất tài giỏi. Trần Mộc nghe tin tức truyền đến từ bộ đàm cá nhân, nở nụ cười. Hiện tại hẳn cùng ba anh em Triệu gia đang săn bắn ở ngoài thành, sau khi bộ đàm cá nhân truyền đến chấn động, hẳn liền đi đến bên cạnh nghe điện thoại. “Trần đại ca, bộ đàm cá nhân của anh cũng là loại bình thường nhất à, sao không đổi cái khác?” Hiện tại Triệu Dương rất quen thuộc với Trần Mộc, đương nhiên cũng biết hẳn là con của Trần Khải. Trần Khải luôn xuất hiện trong tin tức ở Tinh Vân thành. Con ông ta thế mà cũng dùng bộ đàm cá nhân bình thường nhất? “Đổi đến đổi đi cũng có tác dụng gì đâu? Chỉ nhiều hơn vài trò chơi mà thôi, tôi cũng không định chơi mấy cái đó.” Trần Mộc nhìn bộ đàm liên lạc trên cổ tay, đen, bạc hai màu, hình dáng có vẻ rất nặng nhưng nhìn cũng không tệ lắm. Có điều, hiện nay toàn bộ liên minh người Hoa, 90% người cùng đeo loại bộ đàm giống nhau như đúc, hiển nhiên là bị người ta ghét bỏ. Thời điểm còn đi học, trong trường học có rất nhiều người thích đuổi theo một mới, bộ đàm cá nhân kiểu dáng gì cũng có. Trần Mộc cũng muốn đổi lớp vỏ bên ngoài, nhưng cha lại không cho hẳn nhiều tiền lắm. Kỳ thật đời trước, Trần Mộc vẫn luôn cảm thấy cha có rất nhiều phản ứng vô cùng kỳ lạ. Nếu ông ta không thích mình và mẹ đến vậy thì cần gì phải sống cùng nhau nhiều năm như thế? Lúc trước, bắt ông ta bỏ mẹ của Lâm An Liệt là ông bà nội, có vẻ ông ta còn ghét lây sang cả mẹ. Nếu ghét mẹ cũng không sao, hiện nay ly hôn là rất bình thường. Tuổi thọ dài như vậy nên có rất nhiều người còn kết hôn đến cả chục lần, nhưng ông ta lại vẫn muốn ở cùng mẹ của hẳn! Tuy rằng sau này ông ta sủng ái Lâm An Liệt, hầu như có cầu tất ứng, nhưng cũng không nghe lời gã đem mình cùng mẹ đuổi ra khỏi nhà. Mãi cho tới khi ông ta chết, Lâm An Liệt đổ cho hẳn đủ loại tội danh, rồi mới đem hẳn đuổi đi. Có điều tất cả những thứ này, chờ Lâm An Liệt xuất hiện lần nữa cũng sẽ có đáp án, mà hiện tại, hẳn cần phải nghĩ cách để có thể tiếp xúc với Kim Phán Nhi. Tất cả mọi thứ ngoài thành đều khác! Kim Phán Nhi đã xem rất nhiều phim về thợ săn dị thú, nữ chính xinh đẹp cuối cùng sẽ có một thợ săn dị thú cường đại trân trọng cô ấy, bảo vệ cô ấy. Nhưng hiện tại, lại khác hoàn toàn so với những thứ mà bản thân phải trải qua! Chân đi đôi giày chiến không hợp chân, cầm trong tay một cây đao lớn đi mượn, trên người chỉ bôi dầu chống phóng xạ mà không mặc những đồ bảo hộ khác. Kim Phán Nhi bước thấp bước cao theo sau vài người trung niên săn tìm dị

thú cấp một ở ngoài thành. Rất nhiều người phụ nữ cả đời cũng không ra khỏi thành, nhưng Kim Phán Nhi lại không thể không đi. Mặc dù có nhà nước trợ cấp nhưng trợ cấp của nhà nước không đủ để bọn họ ăn no. Sau đó phòng ở còn bị cha bán đi. Trong thành thị giá phòng rất cao, mỗi tháng bọn họ lại phải mất một khoản lớn tiền thuê nhà. Cô đi làm từ sớm đến muộn mới về, một tháng cũng chỉ đủ trả tiền thuê nhà. Thế nhưng học phí của các em thì phải làm sao bây giờ? Nếu như đến một ngày ngay cả tiền thuê nhà bọn họ cũng không trả nổi, có lẽ sẽ bị đuổi tới trấn nhỏ di động. Tại nơi ấy, ngay an toàn cũng không được bảo đảm. Rơi vào đường cùng Kim Phán Nhi chỉ có thể lựa chọn ra khỏi thành. “Mày đi nhanh một chút!” Một người đàn ông trung niên không kiên nhẫn mà quát Kim Phán Nhi. Kim Phán Nhi lớn lên đen gầy nên cũng không khiến cho người ta yêu thích. Về cuộc sống nghèo khổ, bọn họ những người thường phải đi đánh đi thú cấp một có người nào không khổ? Tại Tinh Vân thành, không có phòng ở thì nhất định phải cố gắng làm việc, nếu không bất cứ lúc nào cũng có thể bị lưu lạc tới trấn nhỏ di động. “Được.” Kim Phán Nhi đáp lại rồi vội đầu chạy đi. Chiến giày không hợp chân làm hạn chế tốc độ của cô, mỗi một bước đi đều rất vất vả, lại không thể không cẩn thận kiên trì. Nhưng rồi cuối cùng cô vẫn lạc đội, mọi người muốn trước khi trời tối có thu hoạch nên sẽ không đợi cô – một đứa con gái chỉ biết cản trở lại muốn chia phần con mồi. Ném ra một câu: “Trở về thành sớm một chút” rồi bước đi không thấy bóng dáng. Kim Phán Nhi một mình đứng ở mảnh cát vàng, thấy bản thân trong khoảng không vô tận, liền bắt đầu trở về. Trước trời tối mà không thể trở về thành, chỉ sợ cô sẽ chết ở ngoài này. Bên cạnh thỉnh thoảng sẽ có chiến xa hai bánh và chiến xa bốn bánh lái qua nhưng Kim Phán Nhi cũng không liếc mắt một cái. Cô không những không thuê nổi chiến xa mà còn không lái được. Bởi vậy những thứ này đối với cô không có ý nghĩa gì. Đột nhiên, một chiếc chiến xa bốn bánh dừng lại bên cạnh, một người tuổi còn trẻ lộ đầu ra khỏi cửa kính, trên đầu của hắn còn có một con mèo trắng: “Cô chỉ có một người? Có muốn tôi đưa về thành không?” “Muốn!” Kim Phán Nhi lập tức đáp ứng. Nếu như cô mang theo rất nhiều con mồi, cô sẽ nghĩ đối phương để ý con mồi của mình, nếu cô vô cùng xinh đẹp, cô sẽ nghĩ đối phương để ý dung mạo của mình. Nhưng cô lại rất xấu xí, cho nên cô cảm thấy đối phương là một người tốt. Người trẻ tuổi mở cửa, Kim Phán Nhi lê đôi chân gầy như mất hết cảm giác của mình vào mới phát hiện những người ngồi sau đều là nam giới, trong đó có hai người nhìn còn nhỏ hơn so với mình. “Cô gái, sao cô lại đi một mình? Nếu không phải Trần đại ca tính cách thiện lương, có lẽ cô phải đi vài giờ nữa mới có thể trở về thành.” Triệu Dương lập tức đáp lời. Trần Mộc mang bọn họ đi săn bắn, giúp cho bọn họ hai người không có kinh nghiệm gì cũng thu hoạch được không ít, cậu liền đem Trần Mộc trở thành người tốt. “Tôi muốn trở thành thợ săn đi thú.” Kim Phán Nhi mở miệng. Có điều chỉ có chính cô biết, thợ săn đi thú cái gì, cô tuyệt chẳng muốn làm. Cô chỉ làm vậy để có thể sống sót mà thôi. “Trang bị của cô không hợp thân thể, nhìn cũng không có kinh nghiệm, muốn đánh đi thú quả thật không dễ dàng.” Triệu Thiên Vũ mở miệng, anh liếc mắt một cái là có thể nhìn ra, cô bé gầy teo này có cuộc sống không tốt. “Tôi.....” Kim Phán Nhi ấp úng một chút rồi không nói nữa. Cô cũng không muốn tỏ khổ cùng một người xa lạ, hơn nữa, tỏ khổ thì có ích sao? Có điều, kể có tiền thì thoả cũng phát thiện tâm, chờ sau khi trở về thành, bọn họ sẽ không còn liên quan tới nhau nữa. “Nếu cô thật sự muốn trở thành thợ săn đi thú, có thể đi cùng chúng tôi. Hai người là mang, ba người cũng là mang.” Trần Mộc mở miệng. (mang ở có nghĩa là mang theo) “Trần đại ca, chúng tôi bây giờ đã không còn là tay mơ nữa, chúng tôi là thợ săn đi thú cấp 2 rồi!” Triệu Dương lập tức mở miệng. “Mấy tháng trước cậu còn không phải là một tay mơ!” Trần Mộc cười mở miệng: “Cuộc sống của cô gái này chắc cũng không dễ dàng, có thể gia nhập với chúng ta làm hậu cần cũng được. Lấy một phần của tôi cho cô ấy đi. Hơn nữa, cô ấy cũng đi đến chân chảy máu mà vẫn không dừng lại, như vậy là người rất có nghị lực cũng rất có tương lai.” “Vây cũng tốt.” Trần Mộc đã nói như vậy, ba anh em Triệu gia đương nhiên sẽ không phản đối. Lúc này người làm chủ chính là Trần Mộc, hơn nữa cũng không tổn hại lợi ích của bọn họ. “Anh nói thật sự? Tôi đồng ý!” Kim Phán Nhi gần như không thể tin được, đây là bánh nhân thịt rơi từ trên trời xuống đúng không? “Đương nhiên là thật.” Trần Mộc tiếp tục cười. Có thể nắm được tương lai của đi năng giả một cách dễ dàng như vậy, với hắn mà nói thì đây cũng là bánh trên trời rơi xuống. Có điều, bản thân trùng sinh cũng được coi là một cái bánh từ trên trời rơi xuống rồi đúng không?

Hết chương 11

12. Chương 12

Ngày kế tiếp, Trần Mộc sắm vai một nhân vật thánh mẫu và Triệu Thiên Vũ là một bảo mẫu tay mơ cùng nhau mang theo ba tay mơ khác đi săn bắn đi thú. Kim Phán Nhi là một cô gái rất có nghị lực, quan trọng

hơn là cô đã nhận quá nhiều đau khổ, cho nên cũng không sợ khổ, cầm theo một cây đao lớn mà dũng cảm chạy tới chỗ con dị thú to gần bằng mình. Kim Phán Nhi là một cô gái mà còn như vậy, Triệu Dương cùng Triệu Minh đương nhiên cũng không muốn tụt lùi ở phía sau. Ba tay mơ này bị thương không ít, cũng gặp rất nhiều chuyện, cuối cùng cũng chậm rãi mà trưởng thành. Trần Mộc biết, nếu đi một mình có lẽ sẽ kiếm được càng nhiều tiền hơn. Nhưng cho dù có nhiều tiền cũng không nhất định có thể đổi lấy hảo cảm của một dị năng giả. Hơn nữa, muốn tiền thì sẽ nhanh chóng có một cơ hội. Trần Mộc nghĩ rất nhiều, hẳn hiểu được một đời kia của bản thân kỳ thật cũng là ếch ngồi đáy giếng. Tại Tinh Vân thành, hẳn quả thật là một thiếu niên anh tài, nhưng thực lực của hắn như vậy mà mang tới thành thị cấp hai thì cũng chỉ ở mức trên trung bình, nếu đến thành thị cấp một thì có lẽ còn không thể khiến cho người ta liếc mắt một cái. Giống như trường học trong thành thị cấp hai mà hắn học lúc trước, ở nơi đó có rất nhiều người còn cường đại hơn hắn, nhưng khi trở lại Tinh Vân thành, trong lớp người trẻ tuổi, hắn cũng có thể đứng số một số hai. Hắn còn nhớ rõ lúc trước khi hắn nhìn thấy Kim Phán Nhi lấy lửa đốt phòng ở của Lâm An Liệt, đuổi theo gã chạy khắp nơi. Ngọn lửa ấy dường như có thể thiêu đốt hết thảy. Hắn biết cho dù là thời kỳ hưng thịnh nhất của bản thân thì cũng không thể ngăn cản nổi. Nếu không phải Kim Phán Nhi không muốn giết người, thì Lâm An Liệt nhất định sẽ bị thiêu chết. Dị năng giả ở liên minh người Hoa cũng không thiếu, mà con của dị năng giả càng dễ trở thành dị năng giả hơn. Cho nên, phần lớn dị năng giả đều tập trung tại trung tâm của bốn thành thị cấp một: Thức Tỉnh chi thành. Đời trước, Trần Mộc cũng chỉ được nhìn thấy vài người từ phía xa xa mà thôi. Săn bắt tuy rằng không thể kiếm nhiều tiền lắm nhưng cũng đủ dùng, Trần Mộc còn tích lũy được không ít, mà lúc này, một cơ hội kiếm tiền đã đến. Hàng năm vào tháng mười hai, liên minh người Hoa đều sẽ tổ chức một cuộc thi tranh tài. Trong cuộc thi ấy, có thể hợp thể cùng linh thú, có thể sử dụng vũ khí công nghệ cao, được chia làm hai bộ phận: người thường và dị năng giả. Người tham gia trận đấu không được vượt quá năm mươi tuổi. Trận đấu này tiến hành tại bốn thành thị cấp một, sau đó sẽ chọn ra tập hợp những người giỏi nhất, ước chừng diễn ra trong một tháng. Vào ngày mừng một tháng một, phải tranh đấu để chọn ra quán quân cuối cùng. Trận đấu quy mô lớn như vậy hiển nhiên sẽ có người tổ chức đánh cược. Tuy lúc đầu cũng bị liên minh cấm, nhưng vì không thể cấm được hết cho nên về sau liên minh tự mở ra bàn cược, người thắng cuối cùng phải nộp thuế lên đến 40%. Trần Mộc đem chiến xa bốn bánh của hắn đi gán nợ, lại đem số tiền đã tích góp được ra, tổng cộng góp được bảy trăm vạn. Sau đó, dựa vào kết quả đã biết từ trước mà đặt vào những người khác nhau, đều là những người có tỷ lệ cao. Ngày mừng hai tháng một, tiền trong tài khoản của hắn đã biến thành tám ngàn ba trăm bốn mươi lăm vạn điểm tín dụng. Trần Mộc đem chiến xa bốn bánh của mình tân trang một chút, sau đó cũng không sử dụng đến số tiền này nữa. Một năm sau, tại thành thị phế tích hướng nam Tinh Vân thành, có năm người đang tấn công hai con Bạo Ngưu thú một lớn một bé, đều là dị thú cấp sáu thực lực cường đại. Con Bạo Ngưu thú mẹ này vừa mới sinh sản nên có chút suy yếu, có điều cũng vì thế mà nó càng thêm hung hãn. Mười ngày trước, Trần Mộc chính thức trở thành thợ săn cấp năm, Triệu Thiên Vũ đã là thợ săn cấp bốn, ngay cả ba người Kim Phán Nhi cũng là thợ săn cấp ba. Đoàn đội này của bọn họ với thực lực hiện nay ở Tinh Vân thành đã là không tồi. Cho nên khi nhận được tin tức về Bạo Ngưu thú mới dám đến đây bắt giết. Qua một lúc, Bạo Ngưu thú mẹ đã bị thương nặng, Bạo Ngưu thú con đã sớm bị Triệu Dương và Triệu Minh bắt giữ. Thấy tình cảnh như vậy, Bạo Ngưu thú mẹ phần nộ giờ lên sừng nhọn trên đầu đánh về phía Kim Phán Nhi. Kim Phán Nhi thân hình nhỏ, thực lực cũng vậy, bởi vậy đã bị trở thành cửa đột phá của nó. Chân mày Kim Phán Nhi cau lại, muốn né tránh. Trần Mộc đã lách mình tới đây, đao lớn rạch trên cổ của Bạo Ngưu thú khiến Bạo Ngưu thú mẹ trong tức khắc ngã trên mặt đất, máu chảy lênh láng. “Trần lão đại, anh lại cứu tôi một lần nữa!” Kim Phán Nhi cảm kích mở miệng. “Vừa rồi nếu tôi không ra tay, cô cũng sẽ không chết.” Trần Mộc cười cười. Hắn dùng kiên nhẫn lớn nhất đối người mấy người này, mỗi người sau này đều có tác dụng. Ví dụ như Triệu Thiên Vũ, người này hiền lành, tại Tinh Vân thành giao tiếp rất rộng, một năm nay dưới sự ủng hộ của hắn đã có được một thế lực kinh doanh nhỏ tại Tinh Vân thành. Tuy rằng sau này, thành thị cấp ba – Tinh Vân thành cũng không phải là sân khấu của hắn. Thế nhưng nếu hắn muốn đạt được cuộc sống mới thì nhất định phải đem nơi này hiểu biết thật rõ. “Chết thì không chết được, nhưng nhất định sẽ bị thương. Miếng vết thương trên người tôi đã quá nhiều, nếu cứ tiếp tục như vậy thì sẽ không thể gả đi được!” Kim Phán Nhi nở nụ cười, sau đó lưu loát đi đến chỗ Triệu Thiên Vũ, hai người cùng nhau phân chia con mồi. Bạo Ngưu thú hình thể quá lớn, nếu không phân chia thì không thể mang về. “Phán Nhi, không phải cô muốn gả cho người có tiền để cuộc sống an ổn sao? Trần đại ca chính là kẻ có tiền đó, vậy thì gả cho anh ấy đi!” Triệu Dương bu lại, thật cẩn thận giả bộ như vô tình nói đùa. Cậu đối với Kim Phán Nhi có tình cảm, tất cả mọi người đều biết, mặc dù Kim Phán Nhi lớn tuổi hơn cậu. “Trần lão đại đâu có để ý đến tôi? Mà cho dù Trần lão đại để ý tôi, anh ấy cũng không phù hợp với yêu cầu kén

chồng của tôi.” Kim Phán Nhi cũng không quay đầu lại mở miệng, tiếp tục lột da thú. Đối với Trần Mộc, cô cũng từng có ảo tưởng, nhưng ảo tưởng thì cũng chỉ là ảo tưởng, cô rất rõ ràng Trần Mộc không có ý tứ gì với cô. Một khi đã như vậy, cô cũng không định làm gì thêm. “Yêu cầu kén chồng của cô là như thế nào? Chắc không phải rất cao nhỉ? Cẩn thận không gả được đó!” Triệu Dương tiếp tục hỏi. “Tôi muốn một người đàn ông có thể đem lại cảm giác an toàn, lại cao lớn! Trần lão đại bộ dáng thanh nhã lịch sự như thế này không thể được!” Kim Phán Nhi cười trả lời. “Lại cao lớn? Tôi thế nào? Phán Nhi, chắc cô sẽ không thích tôi nhỉ?” Triệu Dương khản trương. Trần Mộc biết rõ ràng, đều là người trẻ tuổi. Nhớ ngày đó, hẳn khi ấy không phải cũng bị tình yêu làm cho đầu óc mê muội hay sao? “Tôi muốn là cơ bắp, không phải thịt mỡ!” Kim Phán Nhi lập tức tiếp miệng. Cô tuy rằng tùy tiện, nhưng ý tứ của Triệu Dương cũng đã nhìn ra. Có điều trong mắt cô, Triệu Dương lại như một đứa em, cũng không khác so gì so với em trai của cô. Thật sự là không có cảm giác, chẳng bằng thừa dịp đùa vui lần này mà cự tuyệt: “Thần tượng của tôi là Tạ Thanh, đời này mục tiêu của tôi là gả cho Tạ Thanh.” “Kim đại tỷ! cô muốn gả cho Tạ Thanh? Cả đời cũng không có khả năng, người ta là dị năng giả đấy!” Triệu Dương nổi giận một chút, lại đổi xưng hô trở về Kim đại tỷ với Kim Phán Nhi như lúc trước. Tạ Thanh cũng không nổi tiếng, hẳn là một dị năng giả lực lượng, bọn họ biết hẳn là do lúc trước tình cờ gặp nhau. (dị năng giả lực lượng là kiểu có sức mạnh bẻ vác ý, vác một khối đá một tạ chẳng hạn :))) Làm thợ săn dị thú nguy hiểm là không tránh được, lần đó bọn họ cũng ở bên trong phế tích, nhưng không may gặp phải độc xà thú. Đó là hơn nửa năm trước, thực lực của bọn họ không mạnh như hiện tại, Kim Phán Nhi lại chỉ là thợ săn cấp hai. Độc xà thú vung cái đuôi đã đánh cô ngã sấp sang một bên, sau đó nó liền xông tới định cắn. Trần Mộc chạy tới cứu viện, dùng trường đao đập vào miệng của độc xà thú lại bị nó cuốn lấy suýt nữa thì chết vì ngộp thở. May mắn Tạ Thanh xuất hiện ở phía sau, dị năng giả lực lượng bắt lấy độc xà thú cấp năm, trực tiếp xé thành hai nửa. Lại nói tiếp, Tạ Thanh thân hình cao lớn, diện mạo dũng cảm, nhưng bởi vì vẻ mặt hung tướng nên không thể khiến cho con gái yêu thích. Có điều, cho dù thế nào thì Tạ Thanh cũng là dị năng giả. “Không có khả năng thì không có khả năng, tôi tưởng tượng còn không được sao?” Kim Phán Nhi hung dữ trừng mắt liếc nhìn Triệu Dương một cái. Triệu Dương so với cô nhỏ hơn ba tuổi, lại không phải chịu quá nhiều đau khổ, trên mặt còn mang theo một chút non nớt. Tự bản thân Kim Phán Nhi cũng biết không có khả năng, nếu cô là một đại mỹ nữ, có lẽ sẽ có thể cùng Tạ Thanh phát triển, nhưng tướng mạo của cô xấu xí, người ta lại là một dị năng giả, làm sao có thể thích một cô gái diện mạo bình thường, đi trên đường tùy tiện cũng có thể vớ lấy một bó to như cô? “Không nhất định, biết đâu Phán Nhi thật sự có thể gả cho Tạ Thanh.” Trần Mộc nhớ rõ, một năm sau, Kim Phán Nhi có thể thức tỉnh dị năng. Lại nói tiếp, mấy ngày nay thi thoảng cô sẽ bị ngứa xui, đây là bệnh trạng trước khi thức tỉnh dị năng. “Sao có thể, muốn theo kịp dị năng giả thì cũng phải là thợ săn cấp bảy, đến lúc đó có khi tôi đã trở thành một bà cụ rồi.” Kim Phán Nhi nhún mày. Diện mạo của cô bình thường, cho nên cũng không đi để ý dung mạo của người khác. Tuy rằng Tạ Thanh nhìn qua thì có vẻ hung ác nhưng tâm địa không tồi. Quan trọng hơn là, người đàn ông tướng mạo bình thường nhưng trung hậu như vậy để ở trong nhà là an toàn nhất! Nếu có người đàn ông với điều kiện như vậy ở bên cạnh, cô nhất định sẽ tìm bác gái dưới lầu làm nghề mai mối đi nói chuyện. Cha mẹ không còn nên hôn sự của cô thì phải do chính cô quan tâm. Trần Mộc cười cười, nửa năm trước gặp được Tạ Thanh, người có cảm xúc nhất chính là hẳn, nếu đạt tới trình độ của Tạ Thanh thì Lâm An Liệt là cái thá gì? Khi đó cho dù là thành chủ của Tinh Vân thành, cũng phải cung kính với mình. Dị năng..... Đáng tiếc, chắc là hẳn không có cách nào thức tỉnh dị năng. Đời trước, thời điểm cận kề cái chết cũng không ít nhưng lại không thấy có dấu hiệu thức tỉnh dị năng nào. “Đúng rồi, nói với mọi người một tiếng. Ngày mai tôi muốn đi.” Trước khi hai mươi sáu tuổi, hẳn muốn đi khắp nơi để đề cao thực lực. Đến lúc đó, hẳn sẽ làm Lâm An Liệt hối hận! “Trần lão đại, anh thật thật sự muốn đi?” Trần Mộc đã nói qua việc này từ lúc trước, nhưng mọi người cũng không muốn đề cập đến. Tổ đội thợ săn này là do Trần Mộc tổ chức, mà lúc này hẳn lại muốn đi. “Tôi muốn đi xem khắp nơi, các cậu cũng không cần quá nhớ nhung, không phải có bộ đàm liên lạc sao? Cùng lắm thì mỗi ngày đều gọi điện với tôi.” Ở chung một năm rưỡi, những người này đã coi như bạn tốt của hẳn. “Tôi nhất định sẽ gọi điện mỗi ngày!” Triệu Dương tuy rằng bị từ chối, nhưng cũng không u buồn. “Tôi chờ, hôm nay sau khi chúng ta trở về thì đi Tinh Phong ăn một bữa no nê đi. Tôi mời khách, mang theo một ít thịt bò, hương vị này cũng được lắm.” Trần Mộc nở nụ cười.

Hết chương 12

13. Chương 13

Tinh Phong là khách sạn lớn nhất Tinh Vân thành, giá cả ở đó cũng là cao nhất. Có điều, hiện giờ Trần Mộc đã có tiền nên đương nhiên cũng không để ý điểm này. Bọn họ mang thịt bò đến, đưa đầu bếp cắt thành từng mảnh từng mảnh nhỏ, sau khi được nướng tái thì mang lên, bên cạnh cũng có không ít đồ ăn đặc sắc. Ngoài trừ bàn đồ ăn bên ngoài cho bọn họ, còn có một góc ghế lò dành cho A Hồ cùng những con linh thú khác cũng được đặt tại nơi ấy, chỗ có những món đồ chơi và đồ ăn yêu thích của linh thú. Trần Mộc cho mỗi người một ly rượu nho: “Tôi đi, tiểu đội thợ săn này vẫn có thể tồn tại. Thiên Vũ, không phải anh đã muốn mua một chiếc chiến xa bốn bánh hay sao?” “Tiểu đội này thì đương nhiên sẽ không giải tán, chúng tôi chờ cậu trở về.” Triệu Thiên Vũ mở miệng, nhìn nhìn hai đứa em của mình cùng Kim Phán Nhi. Kim Phán Nhi lập tức đem rượu nho uống một hơi cạn sạch: “Trần lão đại, tôi chờ anh trở về. Nếu không có anh, không biết bây giờ tôi sẽ có bộ dạng gì đâu!” Kim Phán Nhi lúc này đã có thể nuôi dưỡng em trai em gái, cho chúng đến trường. Nhưng nếu không có Trần Mộc, cô hoài nghi không biết bản thân có thể no bụng hay không nữa. “Tôi nhất định sẽ trở về, đi ra ngoài một chút cũng là vì muốn tăng thực lực.” Trần Mộc cười cười. Hắn trọng sinh cho đến bây giờ đã qua một năm rưỡi, nay lại là tháng mười hai, trận tranh tài thứ hai sau khi trọng sinh đang triển khai quyết liệt ở thành thị cấp một. Theo như dự đoán, năm nay hắn có thể có mười triệu thu vào trong tay. Qua sang năm hắn đã hai mươi tư, cách hai mươi sáu tuổi chỉ còn hai năm. Trong hai năm này hắn muốn đi ra ngoài một chút. “Chúng ta cùng ly, chúc Trần lão đại thuận buồm xuôi gió!” Kim Phán Nhi rót cho mình một chén rượu, nâng chén lên. Đem rượu nho uống một hơi cạn sạch, Trần Mộc cười nhìn về phía Kim Phán Nhi: “Phán Nhi, cô không nên vì rượu quý mà uống nhiều, uống hơn nữa là sẽ say đó.” “Có thể uống rượu là tốt rồi, hiện nay còn có ai có thể làm quý rượu? Năm ngàn điểm tín dụng một chai rượu nho, tôi mà không uống nhiều một chút thì sẽ thiệt thòi.” Kim Phán Nhi nhìn chăm chăm bình rượu kia, sau đó liên tiếp gấp thức ăn, bình thường cô luôn tiêu tiền mua rau dưa. Trần Mộc ăn một miếng thịt bò, nhìn Kim Phán Nhi cùng Triệu Dương ăn những thứ kia, Triệu Minh lại không cảm thấy gì, nhanh chóng hạ đĩa Ăn cơm chiều, sau khi tính tiền Trần Mộc gọi Triệu Thiên Vũ lại: “Trần lão đại.” Triệu Thiên Vũ thấp giọng mở miệng: “Thiên Vũ, tôi để anh làm một vài chuyện, anh nhất định phải làm tốt! Một tháng sau, tôi sẽ chuyển khoản một triệu cho anh.” Đã ở chung hơn một năm, Trần Mộc cũng biết Triệu Thiên Vũ là người có thể tin. Cho nên hắn ngầm phát triển thế lực tại Tinh Vân thành, cũng muốn giao cho đối phương quản lý. “Một triệu?” Triệu Thiên Vũ hít một hơi thật sâu. Anh không biết tại sao Trần Mộc luôn quan hệ không tốt với cha mà lại có nhiều tiền như vậy, nhưng cũng không hỏi ra. Mặc kệ tiền đến như thế nào, có một khoản tiền thì anh muốn phát triển thế lực cũng càng dễ dàng. “Anh có thời gian hai năm. Đến lúc đó, tôi nhất định phải có một mạng lưới tin tức có thể bao trùm toàn bộ Tinh Vân thành.” Hắn không cần Triệu Thiên Vũ bồi dưỡng cao thủ gì, chỉ cần đối phương thành lập một mạng lưới tình báo để tránh thời điểm hắn trở về hai mắt bị che khuất. “Tôi sẽ làm được!” Triệu Thiên Vũ đáp ứng, lại hỏi: “Cậu chừng nào thì đi?” “Ngày mai sẽ có một trấn nhỏ di động đi vào phụ cận Tinh Vân thành, đến lúc đó tôi sẽ đi vào trấn nhỏ này, theo nó đi một số nơi.” Trấn nhỏ di động không cố định ở địa phương nào. Cho nên khi đi vào phụ cận thành thị sẽ đến gần rồi bổ sung tiếp tế, tiếp viện. Thậm chí có vài trấn nhỏ di động còn dừng lại tại nơi cách thành thị không xa. Phải rời khỏi thành thị hoàn toàn có thể dùng phi thuyền, nhưng Trần Mộc không muốn lữ trình bản thân là từ một thành thị đến thành thị khác. Cho nên hắn mới lựa chọn một trấn nhỏ di động bị liên minh khống chế, ở bên trên trấn nhỏ di động, hắn còn có thể nhìn thấy phong cảnh của các nơi. Thời điểm Trần Mộc về nhà, Trần Khải còn chưa trở về. Một năm nay bởi vì biểu hiện của hắn xuất sắc nên Trần Khải có để một ít ánh mắt lên người hắn. Nếu là Trần Mộc trước đây nhất định sẽ vui mừng không thôi, mà Trần Mộc hiện tại lại chỉ cảm thấy châm chọc. Đều là con ông ta, Lâm An Liệt có thể không có gì, bản thân lại phải vạn phần xuất sắc, tài năng mới có thể đổi lấy một ánh mắt của ông ta. “Mộc Mộc, mẹ đã thu dọn tốt hành lý của con rồi.” Lưu Chân Chân cầm một bao to gì đó để tại phòng khách. “Mẹ, con không cần mang nhiều như vậy.....” Trần Mộc tiếp nhận những thứ này, quả nhiên rất nặng. “Sao có thể không mang? Lúc trước con phải đến trường, điều kiện bên ấy rất tốt. Nhưng cái này không giống như vậy, trấn nhỏ di động có rất nhiều thứ không thể mua, không chuẩn bị nhiều một chút sao được?” Lưu Chân Chân ủng hộ con trai ra đi ngoài một chút. Trần Khải có thế lực rất lớn tại Tinh Vân thành, nhưng nếu đến thành thị cấp một thì người khác còn chẳng thèm liếc mắt nhìn ông ta một cái. Con trai của bà lợi hại như vậy, vui tại thành thị cấp ba này sẽ ủy khuất cho nó. “Được, con mang theo hết.” Trần Mộc cười tiếp nhận. Mang nhiều thứ cũng tốt, lúc trước hắn chẳng có thứ gì, ở tiểu trấn di động kia lại phải dựa vào đồ ăn tiết kiệm của một cô bé để sống qua ngày, lúc này có thể thoải mái một chút sao lại không mang? “Mày muốn ra ngoài?” Trần Khải đi vào nhà, liếc mắt một cái đã thấy đồng hành lý kia. Ít

ngày trước ông ta đi thành thị cấp hai bàn chuyện làm ăn, mấy ngày nay cũng bận rộn tới tối khuya. Giống như hôm nay, buổi tối chín giờ được về nhà đã coi như rất sớm rồi. “Mộc Mộc tính đi ra ngoài một chút.” Một năm nay quan hệ của Trần Mộc với cha hắn rất lạnh nhạt, Lưu Chân Chân liền thay hắn trả lời. “Đi? Đi đến nơi nào? Chơi đùa với một tiểu đội thợ săn còn chưa chán?” Trần Khải nhíu mày: “Con trai cũng phải đi ra ngoài trải đời một chút.” Lưu Chân Chân khó chịu. Lúc ban đầu, cho dù Trần Mộc không đề cập đến việc ra ngoài, thì chờ đến khi nó ba mươi tuổi bà cũng sẽ để nó ra ngoài một chút, mở rộng tầm mắt để tiếp quản sự nghiệp trong tương lai. “Muốn đi thì đi đi.” Trần Khải mở miệng, không hỏi điều gì về dự định của con trai mình liền lên lầu trở về phòng. Trần Mộc nhìn cha của chính mình lại cảm thấy có chút châm chọc. Con trai muốn ra khỏi cửa cũng không biết hỏi một tiếng? Ngày hôm sau, Trần Mộc vác túi hành lý nặng trĩu kia, cùng ba anh em Triệu gia với Kim Phán Nhi đi vào trấn nhỏ di động, phương tiện ở đây do liên minh quản lý nên cũng không tồi. Trần Mộc đi thẳng đến khách sạn dành cho thợ săn đi thú nằm ở trung tâm của trấn, chiến xa của hắn cũng được lái tới, đậu ở bãi đỗ xe. Lại nói tiếp, muốn mở chiến xa đi ra ngoài thì có thể, tuy nhiên có vài đi thú cường đại có thể đem chiến xa hủy diệt ngay lập tức. Sau khi so sánh, vẫn ở trấn nhỏ di động thì an toàn hơn. “Các cậu trở về đi.” đám người Triệu Thiên Vũ đã ngủ người ở trấn nhỏ này mất một ngày rồi, khi trời vừa tối, trấn nhỏ di động sẽ rời khỏi Tinh Vân thành. Sau này, ban ngày nó sẽ dừng lại, buổi tối thì đi tiếp. “Để chúng tôi ở lại thêm chút nữa đi.” Kim Phán Nhi nâng đầu không vui. Tuy rằng Triệu Thiên Vũ là người tốt, sau này làm đội trưởng cũng không tệ, nhưng không phải là Trần lão đại nữa, cô ngậm lại liền buồn bực. “Trời sắp tối rồi.” Cuối cùng, cũng là Triệu Thiên Vũ còn lý trí, lôi kéo ba người kia đi mua chiến xa cùng anh. Nói với người khác là anh tích cóp tiền mới mua được, nhưng thực tế tiền anh có cũng chỉ đủ thuê một chiếc mà thôi. Chiếc chiến xa này là do Trần Mộc đưa. Trấn nhỏ di động chậm rãi di chuyển, giống một chiếc xe lớn lao vào trong bóng tối. Trấn nhỏ di động này, ngoại trừ một vài cái là của tư nhân, còn lại đều do vệ tinh khống chế quỹ đạo. Lên mạng tra một chút là có thể biết trấn nhỏ được đánh số lúc này đang ở nơi nào. Bộ đàm liên lạc trên tay chấn động, Trần Mộc liền thấy có ba người gọi hắn: Mẹ, Kim Phán Nhi, Triệu Minh. Cảm giác có người nhớ thương thật tốt.

Hết chương 13

14. Chương 14

Cát vàng đầy trời, thỉnh thoảng sẽ thấy một mảng thực vật bện xoắn vào nhau. Trần Mộc mở chiến xa của bản thân, đi tới mảnh cát vàng phía trước làm vung lên một chuỗi dài khói bụi. Rời khỏi Tinh Vân thành không bao lâu, hắn đã đem toàn bộ sự chú ý của mình quảng vào bàn cược đấu, sau khi khấu trừ rất nhiều tiền thuế thì còn lại mười triệu. Tìm một tòa thành thị cấp ba chuyển khoản một triệu cho Triệu Thiên Vũ. Sau đó Trần Mộc bắt đầu chuyến du lịch của chính mình. Nếu đã không thiếu tiền, hắn cũng không nhớ thương việc giết đi thú để đổi tiền nữa. Cho nên bình thường sẽ đi tìm những đi thú gần bằng thực lực của bản thân để khiêu chiến. Hắn bị thương rất nhiều, mà đời trước lại gần như không có vết sẹo nào trên người. Cho dù bị thương cũng đến bệnh viện trị liệu một chút thì sẽ không bị lưu lại sẹo. Đời này bởi vì rất ít khi vào thành thị nên trên người hắn toàn là vết thương. Con người quả thật là một loài vô cùng dễ thích nghi với hoàn cảnh. Những người chưa bao giờ ra khỏi thành thị thì cho dù có bôi dầu chống phóng xạ và cùng hợp thể linh thú đi chẳng nữa cũng sẽ bị ánh mặt trời mãnh liệt làm bị thương, bị phóng xạ phá hỏng làn da. Nhưng hắn lúc này chỉ cần cùng hợp thể với A Hổ liền có thể thích ứng hoàn toàn với cuộc sống ở dã ngoại. Cho dù không hợp thể cùng A Hổ thì trong một chỗ, hoàn cảnh ác liệt ở dã ngoại cũng không thể làm hắn bị thương. Một năm, lưu lạc suốt một năm, Trần Mộc đã có thể một mình khiêu chiến với đi thú cấp bảy. Cũng từng giết một con đi thú cấp bảy yếu kém. Nếu hắn đi liên minh người Hoa đăng kí gia nhập quân đội thì có thể trở thành một người thủ hộ ở thành thị cấp ba, nhưng như thế vẫn chưa đủ. Trần Mộc biết, người thường có thể đạt tới thợ săn đi thú cấp bảy đã là số một số hai. Phần lớn người bình thường khi đã là thợ săn cấp bảy đều có thể hoàn toàn thú hóa. Bởi vậy, nếu hắn muốn tiếp tục đề cao thực lực thì hoặc là hoàn thành việc hoàn toàn thú hóa, hoặc là trở thành đi năng giả, không có biện pháp nào khác. Trần Mộc cùng A Hổ gần như đã tiếp cận hoàn toàn thú hóa, đây cũng là nguyên nhân hắn có thể một mình đấu với đi thú cấp bảy. Nhưng dù sao hắn cũng không phải hoàn toàn thú hóa, cho nên nếu gặp đi thú cấp bảy cường đại, hắn vẫn không dám trêu chọc. Hoàn toàn thú hóa, phải cùng linh thú của mình đạt độ thân mật, phù hợp tới mức cao nhất, mà muốn đạt tới mức ấy phải cần có thời gian. Vài năm nay, hắn đem A Hổ trở thành tâm can bảo bối của mình, mà A Hổ cũng vô cùng y lại hắn. Thế nhưng khi hai người hợp thể vẫn giống lúc trước, không thể tâm ý tương thông. Trên mặt hắn xuất hiện hoa văn của

mèo, mọc ra lỗ tai mèo, tay chân sau khi biến thân quả thật chính là bản phóng đại của A Hổ. Có điều, đây cũng không phải hoàn toàn thú hóa. Trần Mộc từng gặp vài người có thể hoàn toàn thú hóa, bọn họ đều là những người trung niên bốn năm mươi tuổi, cho dù là linh thú hay chính bản thân họ thì đều đã đạt tới mức cao nhất, sau khi hoàn toàn thú hóa liền biến thành bản phóng đại của linh thú nhà mình. Dùng thân thể dã thú không chỉ thích ứng hoàn toàn với hoàn cảnh dã ngoại mà khi cận chiến cùng dị thú cũng càng thêm dễ dàng, còn có thể miễn dịch với phần lớn độc tố và phóng xạ trên người dị thú. Nghĩ đến mọi thứ, nghĩ đến tình huống dừng lại ở cấp bảy của bản thân, Trần Mộc sẽ nhớ tới Chu Dật Cẩn. Lúc cuối cùng ở đời trước, Chu Dật Cẩn cũng là thợ săn dị thú cấp bảy. Hẳn ấn tượng không sâu với Chu Dật Cẩn, lúc trước khi còn ở Tinh Vân thành, mỗi tháng Trần Mộc đều mang chiến xa đến cửa hàng chiến xa 4s – nơi sửa chữa chiến xa tốt nhất ở Tinh Vân thành để bảo dưỡng. Chu Dật Cẩn chính là kỹ sư sửa xe ở nơi đó. Tính tình y tốt lắm, ngay từ đầu đã luôn chủ động giúp hắn rửa xe, đổi linh kiện bị mài mòn, sau lại dần dần xa lánh hắn, cuối cùng trực tiếp rời khỏi Tinh Vân thành. Cách xa nhau hơn mười năm, Chu Dật Cẩn lại xuất hiện, khi ấy y đã không còn là một nhân viên sửa xe, mà là thợ săn dị thú cấp bảy, hơn nữa nhìn tình huống lúc đó, có lẽ Lâm An Liệt cũng đáng kể đến y. Lúc còn cùng một chỗ với Lâm An Liệt, đối phương chưa từng nhắc tới Chu Dật Cẩn, lại không biết tại sao khi ấy gã có phản ứng như vậy. Có điều, đối với Lâm An Liệt hẳn vẫn luôn không rõ. Ví dụ như gã quá bạc tình bạc nghĩa, đối với hắn như vậy chưa tính, mà mấy ngày hắn tham sống sợ chết ở Tinh Vân thành, Lâm An Liệt cũng không thiếu người để đùa bỡn sau đó lại vứt bỏ, nam nữ đều có, trong đó bao gồm cả em gái của Kim Phán Nhi. Dần dần cát vàng càng ngày càng ít, một vài kiến trúc bị ăn mòn hơn phân nửa cũng xuất hiện, đường càng ngày càng khó đi. Trần Mộc nắm chặt tay lái, chiến xa R hệ có hệ thống phòng chấn động không tồi, mặt đường xóc nảy như thế này khiến hắn ngã trái ngã phải, có lẽ ngày mai còn phải đổi săm lốp. Rời khỏi Tinh Vân thành đã hơn một năm nhưng đây là lần đầu tiên Trần Mộc một mình rời khỏi thành thị và trấn nhỏ di động lâu như vậy. Càng tiếp xúc với thế giới này lại càng cảm thấy bản thân nhỏ bé. Cho dù là dị thú hay thợ săn dị thú cũng đều bị chia làm chín cấp. Lúc trước hắn cảm thấy cấp chín đã là truyền thuyết, hiện tại mới biết được ngoài cấp chín còn có cấp mười. Dị năng giả có thể hợp thể cùng linh thú trở thành thú hóa hoàn toàn, thì sẽ đạt tới cấp bậc trong truyền thuyết kia. Mà dị thú, có một vài dị thú cấp chín có thể tiến hóa ra dị năng, chúng nó cũng sẽ đạt tới cấp mười. Tin tức này, là do Trần Mộc ngẫu nhiên gặp được hai dị năng giả mới biết được. Mấy trăm năm trước mặt thế, mực nước biển cũng đã dần dâng lên. Đến sau này, hầu như tất cả vùng duyên hải của Trung Quốc đều bị nước biển bao phủ. Tòa thành thị này cách đây mấy trăm năm mới dần dần lộ ra khỏi mặt biển. Mà hai dị năng giả kia gặp một con cá mập thú cấp chín cũng ở nơi đó, không những bị đả thương mà ngay cả chiến xa cũng bị hủy. Trần Mộc cứu bọn họ, đưa bọn họ đến thành thị gần nhất, dọc theo đường đi còn phải chịu đựng những dị năng giả này miệt thị, nhưng cũng chiếm được không ít tin tức. “Viện nghiên cứu dị năng giả” Chiến xa dừng lại, xa xa là một mảnh đất lớn bị nhiễm phèn, bởi vì nơi này mấy trăm năm vẫn luôn bị nước biển bao phủ. Mặt đường xi măng bị tảo biển phơi khô bao phủ, thi thoảng còn có thể nhìn thấy một vài hài cốt của dị thú đại dương. Trần Mộc không biết bản thân lấy được tin tức có phải thật hay không. Hắn là một người cẩn thận, cho nên còn đặt thêm một bộ trang bị ghi âm ở mặt sau của chiến xa. Lại nói tiếp, thợ săn dị thú lăn lộn lâu đều biết: bị người khác cứu, ngồi vào sau xe của người khác thì đừng nghĩ ra oai cũng không được nói lung tung. Vậy mà hai dị năng giả kia lại hoàn toàn không hiểu. Có ngăn cách trước sau khiến thanh âm và tầm mắt không thể truyền về sau, nên hai người kia cũng không kiêng nể gì mà nói chuyện với nhau. Quả nhiên là dị năng giả được bảo vệ tốt Hẳn cũng đã từng như vậy đúng không? Viện nghiên cứu dị năng đã có trước mặt thế. Khu đất ở vùng duyên hải còn chưa bị hủy, tuy rằng số lượng người ở đây rất nhiều nhưng lại có thổ nhưỡng phì nhiêu, khí hậu cũng còn trong lành, không giống phương bắc chỉ có một vài thành thị công nghiệp còn bị thiếu lương thực. Nhưng hết lần này đến lần khác, đường đi đều bị bịt kín do động đất và bão tuyết khiến nam bắc bị ngăn cách, mỗi nơi phát triển theo ý mình. Khi đó dị năng giả cũng chỉ có vài người linh tinh. Cơ quan nghiên cứu lớn nhất ở phía nam đã bắt giữ dị năng giả để tiến hành nghiên cứu, nghe nói thủ đoạn vô cùng tàn nhẫn, hơn nữa cũng nghiên cứu ra một số thứ. Lại nói tiếp, loại sở nghiên cứu như vậy, lúc ấy ở các nơi trên thế giới đều có, mà Trung Quốc cũng có vài cái. Cũng vì nguyên nhân như vậy nên ngày nay hai thành thị cấp một là — Thúc Tĩnh chỉ thành và Nghiên cứu chỉ thành có quan hệ rất kém. Những cơ sở nghiên cứu như vậy đều tiến hành nghiên cứu về thực lực cường đại có thể thích ứng hoàn cảnh ác liệt của dị năng giả. Mà vùng duyên hải ở Giang Nam này, cũng nơi duy nhất nghiên cứu ra một chút manh mối. Nghe nói đã có cách khiến những từ từ tham gia thực nghiệm trở thành dị năng giả, chẳng qua vừa mới nghiên cứu ra một chút đầu mối liền bị một trận động đất và sóng thần cuốn cơ sở này vào đáy biển – nơi có vô số dị thú hải dương. Bởi vì tình hình tai nạn tăng thêm nên số lượng dị năng giả cũng tăng nhiều. Từ đó trở đi, nghiên

cứu về dị năng giả cũng ngưng hẳn. Bởi vậy, dưới lòng đất của S thị cuối thời mạt thế, không chừng có thể có được nghiên cứu tiên tiến nhất về dị năng. Trần Mộc muốn có được dị năng, vô cùng vô cùng muốn, bất cứ một người bình thường nào cũng đều muốn có được dị năng. Hôm nay có lẽ là ngày kết thúc cuộc so tài, đứng đầu trong số những người thường tham gia là một người đàn ông có thể hoàn toàn thú hóa. Từ nhỏ anh ta đã nếm qua vô số đau khổ, nhưng anh ta vẫn không thể đánh lại bất kỳ một dị năng giả tham gia so tài nào. Một trăm dị năng giả tham gia so tài dị năng, mỗi một người đều có thực lực của thợ săn dị thú cấp tám. Lúc đầu có được dị năng như thế nào thì không ai biết. Phần lớn dị năng giả hiện nay đều là di truyền, đột nhiên thức tỉnh giống Kim Phán Nhi, hiện nay toàn bộ liên minh người Hoa cũng không vượt quá mười người, mà toàn bộ liên minh người Hoa lúc này đã có tới ba vạn dị năng giả. Tuy rằng bên trong những dị năng giả đó phần lớn đều chỉ có thực lực của thợ săn dị thú cấp bảy. Vào thời điểm nửa năm trước Kim Phán Nhi cũng đã thức tỉnh dị năng. Trần Mộc còn nhớ rõ, ngày đó, bộ đàm liên lạc của hắn thiếu chút nữa bị nổ tung. Cuối cùng, Kim Phán Nhi còn dùng hai giờ đồng hồ để biểu đạt trạng thái hưng phấn của mình với hắn. Trần Mộc có hai đời làm người nhưng một năm này lại phải ăn rất nhiều đau khổ mới có thể bước vào cửa thợ săn dị thú cấp bảy, còn Kim Phán Nhi lúc này đã là thợ săn dị thú cấp tám. Con người khi còn sống, luôn phải có một vài quyết định quan trọng. Có vài thời điểm mà một khi nhát gan, nao núng thì sẽ dừng lại không tiến thêm được nữa. Một thợ săn dị thú cấp bảy có thể làm cha kiêu kỳ nhưng cũng không nhất định có thể vượt qua ông ta. Hắn muốn cược một lần, cho dù không thể trở thành dị năng giả cũng nhận được một kinh nghiệm.

Hết chương 14.

15. Chương 15

A Hổ đứng ăn hộp đồ ăn của linh thú ở ghế phó lái trên chiến xa. Trần Mộc mắt nhìn về phía trước, không biết bản thân có nên tiếp tục đi xuống hay không. Viện nghiên cứu dị năng giả ở S thị. Trước khi tận thế, S thị là thành thị phồn hoa nhất của đại lục người Hoa, thậm chí các khu vực lân cận cũng rất phát triển. Trần Mộc biết lúc này S thị chỉ mới lộ một phần ra khỏi mặt biển, mà hai dị năng giả kia chính là những người đèn dò đường. Thời gian gần đây, mực nước biển giảm xuống nhanh chóng, hắn cũng mang theo trang bị để lặn xuống nước một lần. Có điều, còn chưa tới nơi thì hắn đã gặp phải phiền toái không nhỏ. Chiến xa ngày nay đều có hệ thống định vị vệ tinh, cho nên Trần Mộc cũng không sợ lạc đường, nhưng tình hình giao thông lúc này lại làm cho người ta cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ. Tận thế kéo dài liên tục vài thập niên, thời kỳ kinh hoàng đó động đất đã gần như phá hủy toàn bộ đường đi trên đất liền. Nhưng sau tận thế, cây cối đã được dọn dẹp, chiến xa lại là phương tiện có khả năng chạy nhanh trên mặt đường xóc nảy, cho nên ngoại trừ đường trên núi thì rất ít khi xuất hiện tình huống bị tắc đường. Có điều vùng đất duyên hải này lại khác hoàn toàn. Ban đầu còn tốt, dần dần lại xuất hiện những phòng ốc bị sập, cầu bị gãy, những mặt đường bị nứt toác khiến cho Trần Mộc gặp không ít những phiền toái. Chiến xa của hắn thường không tìm thấy đường đi, điều này chưa tính, mực nước biển tuy rằng giảm xuống nhưng vùng duyên hải Giang Nam phần lớn là sông ngòi ao hồ, bởi vậy có không ít dị thú đại dương sống tại những sông ngòi này. Mà hết lần này đến lần khác các cây cầu đều bị sập, muốn đi qua thì nhất định phải bơi chứ không còn cách nào khác. Trong thời gian nửa ngày ngắn ngủi, Trần Mộc đã gặp phải vài con dị thú muốn làm bữa trưa. Nếu không phải chiến xa chắc chắn thì có lẽ hắn đã bị tha đi. Kỳ thật Trần Mộc vẫn may mắn, những con sông này che giấu phần lớn dị thú đại dương, hai dị năng giả kia bị cá mập thú tập kích chính là lúc phải băng qua sông, cuối cùng còn phải ném chiến xa cuống quýt chạy trốn. Hiện tại Trần Mộc lại gặp phải phê tích của một thành lớn, những tòa nhà cao tầng đều bị bao phủ bởi tảo biển mà trong đó không biết có bao nhiêu dị thú đang ẩn nấp. Đã tìm kiếm ròng rã một ngày, chiến xa cũng bị hư hại hơn phân nửa, nhưng S thị vẫn còn rất xa. Căn môi dưới, Trần Mộc cảm thấy bản thân dường như đang tẩu hỏa nhập ma. Không biết tin tức về viện nghiên cứu dị năng thì tốt rồi, mà khi đã biết hắn lại không bỏ xuống được. Trở thành dị năng giả, điều này mê hoặc biết bao nhiêu? cho dù chưa trọng sinh, dù không muốn báo thù thì sự dụ hoặc này cũng làm cho hắn khó có thể từ chối, không có một người đàn ông nào không muốn trở nên mạnh mẽ. Lúc còn rất nhỏ, nhìn thấy tám ảnh của một thợ săn dị thú, lúc ấy Trần Mộc liền nãi thanh nãi khí nói với mẹ: hắn muốn thành thợ săn dị thú mạnh nhất, mà hiện tại cơ hội đã ở ngay trước mắt. “Đành liều mạng vậy!” Trần Mộc đem A Hổ đang ngồi ở bên cạnh ôm đứng lên, đầu đối đầu bắt đầu hợp thể. Đi thêm một đoạn nữa thì chiến xa của hắn liền ngừng lại. Một khi đã như vậy thì cứ liều mạng một chút, hợp thể cùng A Hổ xong thì sẽ một mình tiến lên. Sau khi hợp thể, trên mặt Trần Mộc xuất hiện hoa văn, ánh

mắt cũng không khác mắt mèo, tay chân mọc thêm móng vuốt.Tuy rằng chưa thể hoàn toàn thú hóa để thích ứng với hoàn cảnh dã ngoại , nhưng Trần Mộc cách hoàn toàn thú hóa cũng chỉ có một bước, bởi vậy cũng không bị hoàn cảnh ác liệt ảnh hưởng hoạt động.Mặc lên trang bị để lặn, đem những thứ hữu dụng bỏ vào một ba lô lớn chống thấm đeo trên lưng. Cuối cùng, đem chiến xa của mình đẩy mạnh đến bên cạnh ao hồ.Thời điểm chuẩn bị Trần Mộc đã biết là phải hủy đi chiến xa bảo bối của mình. Nếu không sau khi người của Thước tính chi thành đến, nhất định sẽ phát hiện ra nó. Mà chiến xa cùng chủ nhân có sự trói buộc.Nhảy vào trong phế tích, cùng linh thú hợp thể giúp Trần Mộc có lực đánh và sức bật vô cùng kinh người. Lúc này nước biển rút không lâu, Trần Mộc biết chỉ cần chọn nơi khô ráo mà đi là được. Chỉ tiếc những sông ngòi này khó đối phó, bởi vậy Trần Mộc mỗi lần đều phi nhanh qua, cố gắng qua sông trước khi những con dị thú bị hấp dẫn mà tới. Nếu trong sông có hòn đá hay mảng bê tông linh tinh lộ ra mặt nước thì sẽ nhảy lên trên chúng để qua.Phương pháp như thế này ngược lại giúp Trần Mộc tốc độ đi nhanh hơn rất nhiều.Giữa trưa ngày hôm sau, Trần Mộc đã nhìn thấy S thị.Nước biển còn chưa rút lui hoàn toàn, nhưng phần lớn kiến trúc đều đã lộ ra khỏi mặt nước. Những phế tích của mảng kiến trúc bị ăn mòn có thể khiến cho người ta tưởng tượng ra được sự khinh khủng của mặt thể. Có điều những phế tích này hầu như đều đã vào bụng của dị thú đại dương.Vị trí cụ thể của viện nghiên cứu dị năng cũng không được hai người dị năng giả kia nói ra. Bởi vậy Trần Mộc chỉ có thể tự mình tìm kiếm, Có điều nơi có thể để cho dị năng giả tiến hành nghiên cứu thì hiển nhiên phải vô cùng vững chắc. Không có khả năng ở chỗ nhân viên tập hợp, mặt khác cũng có vài dấu vết có thể lần theo.Trong lúc Trần Mộc đang nhảy tới các công trình phế tích thì thi thoảng cũng bị dị thú hải dương nhảy ra khỏi mặt nước tập kích. Có điều thực lực của hắn lúc này cũng không kém mà những dị thú sống tại khu nước cạn cấp bậc không cao, bởi vậy nên chưa gặp trường hợp nào nguy hiểm đến tính mạng.Thời điểm Trần Mộc đang tìm tòi thì có một chiếc phi thuyền tư nhân đã dừng lại ở chỗ trống phía tây bắc của S thị . Có hai mươi mấy người mặc đồ trắng chống phóng xạ, cả nam cả nữ đi xuống phi thuyền.Hiện nay trang phục tác chiến, trang phục chống phóng xạ đều vô cùng vừa người, áo với quần có thể sử dụng khóa kéo cùng đai lưng để bịt kín. Bởi vì để có thể phản xạ ánh mặt trời nên hầu như đều là màu trắng.“Phùng lão, vì sao chúng ta không thể nghe trực tiếp được từ S thị?” Trong đó một người mang theo mũ giáp hỏi.“Bên cạnh S thị có một con cá voi thú cấp mười có thể hiểu biết hơn hẳn. Các cậu không sợ mục tiêu quá lớn thì có thể mở phi thuyền đi đến đó.” Một người đàn ông không mặc quần áo chống phóng xạ, ngược lại mặc một bộ thường phục mở miệng. Ông ta được xưng là Phùng lão, nhìn qua cũng không quá năm sáu mươi tuổi.“Nước biển sắp rút xuống, chúng ta mau đi tới đó, cũng không cần dùng chiến xa. Tình trạng nơi này đã từng được vệ tinh chụp lại, không thích hợp để mở chiến xa.” Một người đàn ông trung niên không mặc quần áo phóng xạ khác mở miệng. Ông ta là dị năng giả thứ hai không mặc đồ chống phóng xạ. Trong hai mấy người ở đây cũng chỉ có ông ta cùng Phùng lão không thêm để ý hoàn cảnh ác liệt chỗ này. Hơn nữa, rõ ràng bọn họ cũng không hợp thể cùng linh thú.Rất nhiều dị năng giả trời sinh tính tình cao ngạo, bởi vậy nên không muốn hợp thể cùng linh thú. Thậm chí cảm thấy động vật hóa bản thân là vô cùng ngu xuẩn. Bọn họ khinh thường những người đạt được sức mạnh nhờ hợp thể cùng linh thú, chỉ tin tưởng thực lực của chính bản thân mình. Mà dị năng giả đẳng cấp cao quả thật có thể không để ý đến hoàn cảnh dã ngoại.Đoàn người phi nhanh tới, hướng về phía S thị chạy vội đi. Mà lúc này đang ở S thị – Trần Mộc đứng lúc gặp phải phiền toái lớn.Ma thú cấp bảy, cự quy thú!Trần Mộc không bao giờ nghĩ tới tảng đá mà hắn chọn đặt chân lên lại là mai của cự quy thú.Đối với dị thú đại dương, mọi người không hiểu biết nhiều lắm, nhưng loài dị thú có thể lên bờ như cự quy thú thì vẫn biết đến.Cự quy thú tuy rằng bị phân chia ở dị thú cấp bảy là do ở trên đất liền nó hành động chậm chạp bởi vậy lực công kích không cao nhưng trên thực tế nó có thực lực của dị thú cấp tám.Một chân Trần Mộc vừa mới dẫm lên lưng nó, lập tức đã bị cự quy thú cắn một miếng trên đùi. Dự cảm nguy hiểm giúp hắn bay nhanh để né ra, nhưng vẫn bị cắn nát quần áo, chảy khá nhiều máu.Mùi máu sẽ đưa rất nhiều dị thú tới, Trần Mộc không dám ham chiến, cũng hiểu được bản thân không thể đánh phá được phòng ngự của cự quy thú. Bởi vậy chỉ có thể lựa chọn chạy trốn, nhưng cự quy thú trong giây lát đã rướn cổ cắn một ngụm lên bao đồ trên lưng hắn.Trong ba lô trên lưng Trần Mộc có quần áo tác chiến, vũ khí, đồ ăn, còn có một ít công cụ thượng vàng hạ cám , trong đó quý giá nhất là một khẩu súng laser.Ba lô bị cự quy thú một ngụm cắn rách, vật tư rơi đầy xuống đất. Trần Mộc cắn răng một cái, bay nhanh chạy trốn về phía trước. Ném những thứ này đi sẽ làm cuộc sống lúc sau của hắn gặp khó khăn, nhưng nếu quay đầu lại thì hắn còn chưa đủ một bữa cơm cho cự quy thú.Cự quy thú kia lớn bằng chiến xa của hắn, mà mai của nó sợ rằng ngay cả súng laser cũng không nhất định có thể đánh vỡ.Đi đến một tòa nhà cao tầng, nghỉ tạm một chút, miệng vết thương trên đùi bởi vì không có thuốc chữa thương mà lộ ra ngoài không khí, còn bị dính nước biển sưng lên, phóng xạ thì không chỗ nào không có. Bên ngoài miệng vết thương lập tức nổi lên một lớp

den, đây là loại bệnh ngoài da do phóng xạ tạo thành. Nếu đi bệnh viện thì sẽ bị yêu cầu cắt bỏ chỗ đó đi để đắp da chỗ khác vào. Thật sự là không may ! Trần Mộc lấy từ trong chiếc giày chiến một ống dầu vừa có thể phòng chống phóng xạ lại có thể trị thương để bôi lên, đột nhiên nhìn dưới chân khiến tinh thần chấn động. Dưới chân hắn là một công trình kiến trúc, lúc này đã bị nước biển ăn mòn mấy trăm năm, nhưng vẫn không bị sập. Mà quan trọng hơn, phía dưới có lẽ là một quảng trường được xây bằng xi măng nhưng lại không có một chút nứt nẻ nào khiến cho tảo biển cũng không có chỗ để mọc. Thật đúng là đập phá thiết hại vô mịch xử, đắc lai toàn bất phí công phu! (đi mòn gót giày tìm chẳng thấy, đến khi thấy được chẳng tốn công)

16. Chương 16

Đoàn người dị năng giả đã sắp tiếp cận S thị, nhưng khi đi qua con sông lớn chứa đầy nước biển thì lại gặp phải dị thú cấp chín. Lại nói tiếp, vận may của Trần Mộc cũng không tệ lắm, hơn nữa hắn chỉ có một người, mục tiêu nhỏ động tác lại mau. Dị thú cấp thấp sẽ tấn công hắn nhưng dị thú cao cấp cách xa lại chẳng thêm để hắn – một người chỉ đủ nhét kẻ rỗng ở trong mắt. Bởi vậy đã giúp hắn hữu kinh vô hiểm tới được S thị, mà những dị năng giả kia lại không may mắn như vậy. Hai mươi mấy người cùng nhau hành động, mục tiêu lớn chưa tính lại có người yếu kẻ mạnh. Hai người mặc một thân thường phục kia nếu gặp sông ngòi đều có thể trực tiếp phi qua, nhưng những người khác muốn qua lại phải lặn xuống đáy sông, mà người cuối cùng còn bị một con dị thú đại dương cấp tám công kích. Dị thú cấp tám không có uy hiếp lớn với bọn họ, cho nên họ không chút do dự mà ra tay, vài người dị năng giả phía trước cũng ra tay giúp, không bao lâu sau con Cua thú kia đã bị chém chết ở trong sông. Họ lại không biết rằng máu tươi lan tràn trong lòng sông kia sẽ dẫn tới dị thú cấp chín. Dị thú đại dương cấp chín, cho dù rời khỏi nước biển thì cũng vẫn có thực lực cường đại. Phùng lão và người đàn ông mặc thường phục đều là thợ săn dị thú cấp chín, lúc này không hề chạy đi mà lại nghĩ cách giết chết con dị thú kia để tránh kinh động đến con dị thú cấp mười bên cạnh S thị. Dị thú cấp bậc cao có sinh mệnh vô cùng ngoan cường. Bị hai mươi mấy người vây tấn công, cũng phải mất một giờ mới có thể đem nó giết chết, mà thời điểm khi nó âm ỉ ngã xuống đất, Phùng lão cũng không để ý đến vết máu, trực tiếp mở đầu của con dị thú cấp chín này, lấy ra một viên ngọc trong suốt từ bên trong. Dị thú cấp chín sẽ ngưng kết ra một viên ngọc trong suốt không màu ở trong óc, nếu là dị thú có thể thăng cấp, viên ngọc này sẽ rất lớn còn có thể mang theo thuộc tính. Đối với dị năng giả mà nói thì ngọc không thể hấp thu trực tiếp nhưng có thể lấy để bổ xung dị năng, dùng cho tới khi nào xong thì thôi. Chỉ cần có một viên ngọc như vậy đã có thể giúp dị năng khôi phục rất nhanh. Viên ngọc của dị thú cấp chín này có thể tương đương với một thân dị năng của Phùng lão. Trong chiến đấu mà có nó thì sẽ vô cùng thuận tiện. “Lần sau đến lượt tôi.” Lúc Phùng lão đã lấy được viên ngọc ra, một người khác mở miệng: “Tất nhiên!” Phùng lão sung sướng đáp ứng. Trong đội ngũ lần này, ông ta là người phụ trách chủ yếu, cho nên có chiến lợi phẩm cũng cho ông ta đầu tiên. Dem ngọc thu lại, bộ đàm liên lạc trên cổ tay Phùng lão liên vang lên: “Phùng lão, vệ tinh giám sát phát hiện S thị có người hoạt động, hơn nữa hiện tại hắn đang ở phụ cận viện nghiên cứu dị năng!” Một âm thanh của người nam thanh niên truyền ra: “Sao có khả năng? Sự tình lần này liên minh đã giao toàn quyền giao cho Thức tỉnh chi thành xử lý.” Phùng lão nhú mày, phản ứng đầu tiên nghĩ đến là những người cuồng nghiên cứu của Nghiên Cứu chi thành này làm trái với hiệp ước: “Thời điểm chúng tôi phát hiện ảnh của người kia là lúc đối phương đang chiến đấu với dị thú, đã hỏi các thành thị khác nhưng không có thành thị nào phái người đi trước.” “Vậy sao có người biết được tin này?” Hiện nay biết tin tức này cũng chỉ có những người đứng đầu các thành thị cấp một, Thức Tỉnh chi thành của bọn họ hiểu biết hơn một chút. Nhưng người nhận nhiệm vụ mới rời khỏi thành thị lại biến mất không rõ nguyên nhân. Phùng lão sắc mặt âm trầm, chẳng lẽ có nội gián? Một trong số những người sáng tạo nên Thức Tỉnh chi thành là thuộc viện nghiên cứu dị năng giả ở S thị. Bởi vậy sau khi trốn ra đã mang đến không ít tư liệu. Cho nên người khác không biết nhưng ông ta cùng vài lãnh đạo cấp cao ở Thức Tỉnh chi thành lại biết rất rõ: Trong viện nghiên cứu kia có vài thứ cực kỳ quan trọng. Động tĩnh nơi này của Phùng lão khiến một đội trưởng khác lúc đi tới đã nghe được cuộc nói chuyện. Sau đó trên mặt ông ta cũng là một mảnh hàn băng. Nước biển vừa mới rút lui, nơi này gần như toàn không có người ở, còn có không ít dị thú đại dương ở lại. Tại sao lại có thể có người đi vào? Tám phần là nội gián hoặc người của các thành thị khác ra tay trước. Thức Tỉnh chi thành của bọn họ đã đợi món đồ này mấy trăm năm, sao có thể để rơi vào tay người khác? “Nhanh đi tới, Bành Thiên, anh bọc hậu!” Phùng lão mở miệng với một thợ săn dị thú cấp chín khác, tuy rằng đều là cấp chín, nhưng thực lực của hắn vẫn trên đối phương. “Đi hết tốc lực về phía

trước!” Bành Thiên dùng băng tiến đâm trúng một đội viên rớt ở phía sau, mở miệng. Trong lúc dị năng giả phi nhanh tới S thị, Trần Mộc lại đang suy nghĩ cách tìm thông đạo. Viện nghiên cứu dị năng giả, xem tình trạng nơi này, có thể đoán là ở dưới đất. Nhưng do bị nước biển bao phủ mấy trăm năm, thang máy đã không thể dùng mà thang lầu lại không có. Đối mặt với cái cửa được làm bằng thép tinh chế tuy rằng bị ăn mòn nên có chút ghồ ghề nhưng vẫn vô cùng rắn chắc kia, Trần Mộc chỉ có thể lựa chọn dùng cách thông thường, nhưng mà sức của hắn không đủ mạnh, móng vuốt cũng không thể cào ra được mấy tấm vô cùng cứng rắn ở cửa. Bình tĩnh lại, Trần Mộc đột nhiên nghĩ đến một điểm: thời điểm hắn hai mươi lăm tuổi, dường như cũng không có sự tình kỳ lạ gì xảy ra. Dị năng giả của Thúc tỉnh chỉ thành văn nhận được chú ý, tại một năm kia cũng không có tin tức kì quái gì xuất hiện... Có điều đời trước hắn ngẫu nhiên nghe người ta nhắc tới: Bờ biển xuất hiện một con cá voi thú vô cùng lợi hại, chiếm cứ một bán đảo tại S thị. Xem ra cũng không phải chỉ là một bán đảo? Con cá voi thú kia không bị liên minh thanh lí, có lẽ là dị thú cấp mười chẳng? Trần Mộc một bên nghĩ, một bên tiếp tục tra tìm ở mọi nơi. Đã đi đến một bước này, hắn nhất định phải kiên trì đến cuối cùng, cho dù cuối cùng phát hiện ra phòng thí nghiệm không có bất kì cái gì. Động đất lúc trước, còn bị ngâm trong nước biển mấy trăm năm, chung quy sẽ làm nơi này xuất hiện một ít kẽ hở. Rời khỏi cánh cửa lớn kia, Trần Mộc ở phía sau của tòa nhà phát hiện một cái khe, trong cái khe ấy còn chứa đầy nước biển, đồng thời còn có một con tôm thú sống ở đó. Chung quanh con tôm quán đầy tảo biển, rõ ràng là còn sống, xúc tu thật dài lộ ra bên ngoài cái khe. Có lẽ lúc trước, nơi này chỉ là một cái khe rất nhỏ, bị một con tôm con lấy làm ổ mà sau lại không ra được. Vì thế thân thể của tôm thú khiến cái khe này trở nên lớn hơn. Vỏ ngoài của Tôm thú vô cùng cứng rắn, móng vuốt của Trần Mộc chộp vào phía trên cũng chỉ cào ra vài vạch hồng ngân. Có điều, Trần Mộc cũng xác định: tôm thú quả thật không có cách nào nhúc nhích. Không thể động đây càng tốt, con tôm thú là dị thú cấp bảy này không biết đã sống bao nhiêu năm lại bị Trần Mộc giết chết. Sau đó, hắn tìm suốt hai giờ, rốt cục đem cái khe này thanh lí sạch sẽ, nước biển cũng bị múc ra ngoài. Cái khe có thể cho khoảng ba bốn người đi quá, thế nhưng lại không thông vào vách tường, Trần Mộc đi ra khỏi cái khe, nhìn hoàn cảnh chung quanh thì suy tư một chút. Có lẽ hiện tại, cái khe này chính là cửa đột phá. Lại nói tiếp, lúc trước viện nghiên cứu dị năng, cũng không biết đã tốn bao nhiêu nhân lực vật lực mới có thể xây dựng lên, đây cũng là lợi ích khác dị năng giả cường đại. Bằng năng lực của chính mình, muốn làm thông vách tường tất nhiên phải tốn rất nhiều thời gian. Một lát sau, Trần Mộc liền chạy về chỗ con cự quy thú cần bị thương lúc này. Cự quy thú phòng ngự cao, cái miệng đầy răng kia cũng không dễ đối phó. Mỗi một bước đi đều làm cho mặt đất hơi hơi chấn động, là dị thú có hình thể lớn nhất từ trước tới nay đối với Trần Mộc. Nhưng tốc độ công kích của nó cũng không nhanh, chỉ cần ở ngoài phạm vi công kích của nó, thì gần như có thể cam đoan an toàn của bản thân. Vì muốn dẫn cự quy thú đến nơi kia mà Trần Mộc lại bị cắn một ngụm. Cái chân ban đầu đã bị thương nay lại bị thương tiếp. Xương mắt cá chân gần như cũng bị cắn nát, chảy không ít máu. Hiện nay, chỉ cần người không chết thì xương cốt đều có thể phục hồi như cũ. Trần Mộc nhịn đau đi vào cái khe, sau khi đi vào liền ném mạnh hòn đá về phía cự quy thú, còn sử dụng càng mới gỡ từ trên người tôm thú xuống để đâm vào nó. Cự quy thú bị Trần Mộc chọc giận, nhưng nó lại không vào được khe nên chỉ có thể dùng hai chân trước ngăn ngừa của mình để mở rộng khe muốn lôi Trần Mộc ra, lại không thể dùng chân trước mà móc vào được. Nằm ở đáy cái khe, miệng vết thương đã không còn chảy máu nữa. Sau khi Trần Mộc xử lý tốt miệng vết thương liền phát hiện cái khe đã bị cự quy thú mở lớn hơn một chút. Tiếp tục chọc giận cự quy thú. Mỗi lần cự quy thú đều đem móng vuốt vói vào cái khe, làm tróc cả da thịt của nó, chảy không ít máu rơi vào trong đó. Trần Mộc rốt cục cũng nhìn thấy dưới đáy cái khe có một kẽ hở. Rất nhanh, hắn có thể tiến vào viện nghiên cứu dị năng giả! Lúc này Trần Mộc lòng tràn đầy vui mừng mà tiến vào cái khe, lại không biết rằng sự tồn tại của hắn đã bị phát hiện. Càng không biết, lúc trước khi hắn giết chết tôm thú, còn làm bị thương cự quy thú, khiến cho máu của hai dị thú này hòa với máu của hắn. Hơn nữa trên mặt đất lại có một tầng nước biển có tính ăn mòn mạnh mới giúp cho máu của hắn không bị dị năng giả nhận dạng được. Hiện nay, từng công dân vào thời điểm sinh ra sẽ được lưu định dạng máu và mẫu gen vào trong cơ sở dữ liệu. Bộ đàm cá nhân cũng bị trói buộc bằng gen. Nếu những dị năng giả này nhận dạng được máu của hắn thì thân phận của hắn chắc chắn sẽ bị phát hiện.

Hết chương 16

17. Chương 17

Sức mạnh của cự quy thú quả nhiên không thể coi thường. Kê hử kia càng lúc càng lớn, Trần Mộc dùng hai tay cố sức tách ra, liền mở ra được một cửa động đủ cho một người đi qua. Chỉ là, đầu của Trần Mộc vừa mới chui vào, mũi đã bị xông bởi một mùi vẩn đục. Vậy mà bên trong không hề bị nước tràn vào, có thể thấy được lực phòng ngự của viện nghiên cứu mạnh đến thế nào. Chỉ là do bị phong bế mấy trăm năm, không khí không sạch sẽ kia cũng đủ khiến cho người ta không thể hít thở nổi. Có điều, ngay cả như vậy thì Trần Mộc vẫn vô cùng cao hứng. Vấn đề không khí có thể giải quyết được, chứ nếu như bị nước tràn vào thì bản thân hẳn muốn tìm đồ vật cũng sẽ gặp khó khăn. Dù sao nước biển có tính ăn mòn mạnh, tài liệu dụng cụ gì mà bị ngâm trong nước biển thì cũng không thể lưu lại được nữa. Hiện nay chất lượng không khí ở đây ngoài rất kém. Trong một năm này, phần lớn thời gian Trần Mộc đều ở ngoài đã ngoài. Bởi vậy, cho dù mỗi ngày chênh lệch ngày đêm hơn năm mươi độ C hay không khí đục ngầu, ô nhiễm thì đều có một sự miễn dịch nhất định. Trần Mộc đợi thêm một lúc rồi mới nhảy vào...Phía dưới là một đại sảnh trống trải, ánh sáng nung theo khe hở nơi đó mà chiếu vào trong. Trần Mộc nhìn khắp bốn phía thì thấy một vài đường đi. Có lẽ ban đầu những lối đi này đều có cửa nhưng hiện giờ lại mở ra toàn bộ, điều này cũng tiện cho Trần Mộc. Có điều, khiến người ta chú ý nhất là mấy bộ hài cốt nằm trong đại sảnh. Sau khi Trần Mộc đi vào S thị thì chưa từng gặp hài cốt của con người, có lẽ đều đã trở thành đồ ăn của dị thú hải dương. Hài cốt nơi này còn nguyên vẹn, trên người những bộ xương đó đều mặc áo blouse trắng, có lẽ là nghiên cứu viên của nơi này. Trần Mộc đi vào mới phát hiện cạnh năm bộ hài cốt là một quyển bút ký bìa đen. Mở bản bút ký ấy ra, có lẽ trong đó là nhật ký của một nghiên cứu viên. Trần Mộc cũng không có thời gian nhìn kỹ, liền trực tiếp nhét vào trong lòng. Nơi này vô cùng im lặng, chắc cũng không có gì nguy hiểm, Trần Mộc duy trì trạng thái hợp thể đã rất lâu. Hắn có thể cảm nhận rõ ràng thể lực của A Hổ sắp không chịu được nữa. Sau khi giải trừ hợp thể, A Hổ nho nhỏ nằm ở trong lòng hắn, tinh thần uể oải “meo” một tiếng. Ban đầu Trần Mộc có mang theo đồ ăn của A Hổ, nhưng lúc trước lại bị cự quy thú cắn rách ba lô. Mà thời điểm khi hắn quay lại tìm lại không tìm thấy, hiện giờ thức ăn duy trì chỉ có thịt tôm thú. Trần Mộc cắt lấy một miếng lớn, đem thịt tôm thú trong suốt chia làm từng mảnh từng mảnh, dứt A Hổ một ít, bản thân hắn cũng ăn sống một ít. Cuối cùng Trần Mộc cũng khôi phục một chút thể lực. Đồng thời, hắn cũng thấy may mắn: trong cái bao kia không có đồ gì có thể tra ra thân phận của hắn. Lần này cướp đoạt thứ kia cùng người của Thúc Tĩnh chi thành, Trần Mộc biết bản thân cần phải cẩn thận nhiều hơn nữa. Bởi vậy thời điểm đi mua đồ hắn còn đội mũ giáp, cũng không ký tên trên thẻ tín dụng khi trả tiền. Thúc Tĩnh chi thành cho dù có lớn mạnh, có lẽ cũng không thể tra ra thân phận của hắn. Nhìn xuống miệng vết thương, Trần Mộc nghĩ tới vấn đề máu, lại nhìn theo cái khe đi vào kia thấy hỗn hợp máu với nước biển liền thở dài một hơi nhẹ nhõm. Khôi phục một chút thể lực, Trần Mộc ôm lấy A Hổ bắt đầu thăm dò tất cả nơi này. Giải trừ hợp thể với A Hổ khiến năng lực nhìn trong đêm Trần Mộc cũng giảm xuống. Có điều bên trong trang phục lặn của hắn còn có trang phục chiến đấu, trên đó có một cái đèn pin lớn bằng ngón cái. Sau khi Trần Mộc bật lên liền đi vào một con đường. Trần Mộc đem tất cả các gian phòng đều tra xét một lần. Có rất nhiều thiết bị nghiên cứu, còn có một nơi có lẽ là ký túc xá nhưng hệ thống máy tính đều đã bị tê liệt, lại không có thiết bị ghi lại, hắn không tìm thấy thứ gì có giá trị. Máy tính không xem được thể nhưng.....Trần Mộc lấy ra bản bút ký. Bản bút ký này rất dày, ngày tháng và mục tiêu rõ ràng. Hắn trực tiếp lật ra phía sau, rốt cuộc cũng thấy được thứ mà bản thân muốn nhìn. “Chúng tôi giải phẫu rất nhiều dị năng giả. Gen của bọn họ không có gì dị thường nhưng bên trong gen lại có một loại năng lượng kỳ quái tồn tại. Dị năng giả cao cấp thì trong đầu có thể xuất hiện kết tinh năng lượng. Nhưng kết tinh này chỉ có thể để dị năng giả hấp thụ chứ không thể tăng cường dị năng hay chế tạo dị năng giả khác.” “Chính phủ phái quân đội mang về một viên đá có hàm lượng phóng xạ cao. Trong quá trình ấy có hơn trăm người chết vì phóng xạ, trong đó lại có một người trước khi chết đạt được dị năng.” “ ‘Thiên thạch’ có thể mang đến dị năng cho con người, nhưng cũng có thể giết chết con người. Suốt hai năm nghiên cứu, chúng tôi đã dùng thiên thạch làm thí nghiệm, rất nhiều người chết ngay lập tức, nhưng cũng chế tạo được mấy trăm dị năng giả. Có điều, chỉ có hai người còn sống sót. Một người trong số đó đã đột phá tầng tầng bao vây mà chạy trốn, tụ tập phần lớn dị năng giả chống lại chính phủ. Viện nghiên cứu của chúng tôi bị bắt giải tán, mà những dị năng giả bị bắt đến lại không thể không thả ra. Có điều, chúng tôi vẫn giữ tư liệu trực tiếp của một nghiên cứu viên, lại bị chính phủ nhốt ở nơi này.” “Nhờ máy theo dõi, chúng tôi nhìn thấy bên ngoài tất cả đều là nước biển, S thị đã gần như chìm xuống đáy. Những người chưa kịp rút khỏi sở nghiên cứu đều bị chết, có điều chúng tôi còn sống, cũng chẳng biết làm thế nào.” “Máy theo dõi đã sắp hỏng rồi, chúng tôi không thể biết được tình huống bên ngoài. Chúng tôi có hệ thống cung cấp điện độc lập, cũng có hệ thống dưỡng khí nhưng đồ

ăn thì chẳng còn nhiều.”“Lý Na điên rồi! Cô ấy lừa gạt y bác sĩ, muốn thông qua ‘thiên thạch’ có được dị năng. Cô ấy muốn giống như người dị năng giả lúc trước, có thể chạy trốn khỏi nhà giam này. Thật đáng buồn cười, mấy trăm quân nhân ý chí kiên định, thân thể cường tráng cũng chỉ có hai người thành công, trong đó một người đã tự bạo. Cô ấy rõ ràng muốn chết mà. Phóng xạ của ‘thiên thạch’ khiến cho cô ấy có năng lực cường đại tạm thời nhưng rất nhanh sau đó chỉ còn lại một bộ xương cốt cháy đen.” “Chúng tôi khuyết thiếu thức ăn, có người đã đem chú ý lên người khác. Những người làm thí nghiệm trong phòng chết không ít, rất nhiều người đều bị giải phẫu, mà đến cuối cùng, có lẽ chính là bản thân chúng tôi. Thấy nhiều người chết, tôi đã sớm tê dại. Nhưng ăn thịt người thì vẫn không thể chấp nhận nổi. Năng lượng của ‘thiên thạch’ thật thần bí, phóng xạ của nó cũng vô cùng cường đại, có rất nhiều người đã đặt chú ý lên nó. Rất nhiều lần tôi đã nhìn thấy những y bác sĩ giả bộ nhìn thủng bụng ‘thiên thạch’ tới gần người nhưng vẫn không dám mở.”“Người phụ trách viện nghiên cứu đã nuốt thiên thạch, ông ta là thằng ngốc! Ông ta điên rồi, giết thật nhiều người. Chúng tôi cách ly ông ta, cuối cùng mới phát hiện: trốn tới đây cũng chỉ còn năm người.”“Chúng tôi ước hẹn tự sát, có lẽ, có lẽ loài người phải tận diệt? Viên đá kia mang phóng xạ đến trái đất, cũng mang biến dị đến. Mà về phương diện khác còn mang đến diệt vong. Hy sinh vô số người mới mang được ‘thiên thạch’ về, cuối cùng vậy mà phải táng thân nơi biển rộng.....”Vội vàng lướt qua quyển nhật ký, quyển nhật ký này rất dày, nhưng thứ được ghi lại cũng không nhiều. Không bao lâu Trần Mộc đã đọc xong, cũng tìm được một ít tư liệu hữu dụng. Trần Mộc dường như thấy được nghiên cứu khiến người ta sôi gan bị ghi lại này. Có điều, bác sĩ nuốt ‘thiên thạch’ kia đã bị cách ly, lấy độ vững chắc của những bức tường ở nơi này thì năng lực của hắn cũng không thể mở được. Trần Mộc mau chóng tìm đến cánh cửa vững chắc kia, thử đẩy thăm dò. Vậy mà cánh cửa kia lại di chuyển, quỹ dị hơn khi nó còn di chuyển về phía hắn. Phía sau cánh cửa là thi thể của một con quái vật to lớn. Con quái vật kia hình người, nhưng lại không bị hư thối một chút nào, y như khi còn sống khiến Trần Mộc kinh ngạc lùi vài bước về phía sau. Sau đó, một cảm giác hơi đau đau truyền đến từ da. ‘Thiên thạch’, có lẽ là một loại đá mang phóng xạ mạnh, được mang đến từ một tiểu hành tinh nào đó trong vũ trụ. Người bị nhiễm phóng xạ hoặc là chết, hoặc là thức tỉnh trở thành dị năng giả. Có lẽ vách tường ở nơi này đều dùng để chống phóng xạ. Nhưng hiện tại, ‘thiên thạch’ đã ở ngay trước mắt, trong thi thể của con quái vật. Trần Mộc liếc mắt nhìn lại liền thấy rất nhiều cánh cửa và thiết bị bị phá hỏng. Người nuốt ‘thiên thạch’ kia có lẽ ở thời khác cuối cùng đã rất hưng hân mà phá những cánh cửa này, nhưng rồi vẫn chết. Càng tới gần, trên người càng đau, mà đợi tới khi đến bên cạnh con quái vật kia thì một loại thống khổ phát ra từ nội tâm liền lan đến mọi nơi trên thân thể. Phạm vi của viên đá phóng xạ này có lẽ cũng không lớn. Phóng xạ mạnh khiến Trần Mộc vô cùng khó chịu, A Hồ đang ghé vào vai hắn sắc nhọn kêu lên, sau đó liếm làn da bị phóng xạ đốt cháy đen của Trần Mộc. Trần Mộc liếc mắt một cái liền nhận ra, A Hồ lo lắng cho hắn nhưng lại không có cảm giác khó chịu. Đối mặt với phóng xạ mạnh như vậy mà linh thú lại không khó chịu chút nào..... Bé A Hồ rồi tiến hành hợp thể, Trần Mộc dễ chịu hơn một chút. Sau đó vươn móng vuốt lấy ra một viên đá nho nhỏ từ thi thể của quái vật. Tảng đá này cũng chỉ lớn hơn nắm tay một chút, khi cầm lên tay có cảm giác như đang cầm một cái bàn ủi bị làm nóng. Trần Mộc tìm một vòng, lại không thể tìm được vật nào có thể bọc lại viên đá này. Ở bên trong còn có một chiếc mũ giáp bằng thủy tinh trong suốt, đáng tiếc đã bị đập nát. Những thi thể này trên người đều mặc quần áo chống phóng xạ, nhưng không có cái nào mà mũ giáp hoàn chỉnh cả, ngay cả quần áo cũng bị xé thành từng mảnh nhỏ. Hắn liền dùng luôn bộ đồ bơi của mình để bọc lại thiên thạch, buộc lên người. Trần Mộc cảm nhận được làn da đau đớn, sau đó nhìn thấy làn da của mình dần dần khô héo. Nếu là mấy trăm năm trước, Trần Mộc làm như vậy tuyệt đối sẽ mất mạng, nhưng hiện tại phóng xạ của ‘thiên thạch’ đã giảm bớt nên không thể khiến hắn tử vong tại chỗ được nữa. Tảng đá này có sức mê hoặc thật lớn, cho dù biết bản thân có khả năng bỏ mạng, nhưng vẫn không kìm được mà muốn chạm vào. Trần Mộc lấy được tảng đá, cố không để ý đến đau đớn kịch liệt, muốn rời khỏi đây. Đã qua hai ngày, những dị năng giả kia sắp đến rồi. Ra sức nhảy, móng vuốt của Trần Mộc bắt được một bên của cái khe. Hắn vừa mới đi ra ngoài, liền cảm giác được lực công kích của cự quy thú tăng lên, thậm chí có chút điên cuồng mà gào thét. Đây là lần đầu tiên hắn được nghe âm thanh của cự quy thú. Có lẽ hòn đá này còn hấp dẫn dị thú hơn? “Phùng lão, nơi này có một con cự quy thú..... Phía dưới có một cái cái khe!” Âm thanh của một người đàn ông vang lên, Trần Mộc tức khắc liền thấy một người đàn ông mặc trang phục chiến đấu, đứng ở phê tích cách đó mấy trăm mét.

Hết chương 17

18. Chương 18

Trần Mộc nhủ mày, hắn không thể thoát khỏi công kích của cự quy thú, muốn nhảy ra ngoài chạy trốn lại rất khó, nhưng nếu trở lại lòng đất thì những dị năng giả sau khi giết chết cự quy thú xong sẽ bắt hắn như bắt ba ba trong hồ, mà quan trọng nhất là ‘thiên thạch’ có phóng xạ rất mạnh. Hắn cảm thấy sức chiến đấu của bản thân lúc này đã giảm đi một nửa. Bản nhật kí kia còn chưa xem toàn bộ, bởi vậy Trần Mộc cũng không biết bị phóng xạ bao lâu mới có được dị năng..... Có điều rất rõ ràng, hiện tại bản thân không tính đến việc chưa có được dị năng đã bị phóng xạ làm mất nửa cái mạng, cho dù thành công đạt được dị năng thì sợ rằng cũng sẽ chết ở trong này. Dị năng giả kia vừa mới hô to một tiếng, tức khắc đã làm cho đám người Phùng lão, Bành Thiên đến đây. Phùng lão là dị năng giả hệ thủy, lực công kích cũng không cao, nhưng tại phụ cận đại dương thì dị năng của ông ta cũng vô cùng có ích. Ông ta chỉ mới vung tay lên đã có thể khống chế nước biển vọt tới chỗ của cự quy thú đang ở trong khe, vô cùng cứng rắn mà đem con quái vật to lớn này lật lên. Bành Thiên cũng không cam chịu rút ở phía sau, vô số băng tiễn đâm vào phía trên bụng của cự quy thú, ngay lập tức đã khiến con thú kia mất mạng. Cự quy thú vừa chết, Trần Mộc đang ở trong cái khe cũng xuất hiện trước mặt mọi người. Có điều, lúc này bởi vì phóng xạ làm làn da của hắn bị cháy đen, ngược lại khiến những dị năng giả này không thể nhìn ra tướng mạo của hắn. “‘thiên thạch’ ở trong tay cậu ?” Ánh mắt của Phùng lão đông lại, nhìn chằm chằm cái người bị cháy đen kia, phạm vi phóng xạ của ‘thiên thạch’ tuy hữu hạn nhưng ông ta vẫn cảm giác được. Trần Mộc không nói lời nào, hai mươi mấy dị năng giả đã vây quanh hắn, lúc này có muốn chạy trốn cũng trốn không thoát. Có điều, bên cạnh người vừa nói chuyện kia có một khoảng trống lớn, chỉ là có lẽ đối phương cũng là người mạnh nhất. Dị năng so với mạng sống thì mạng sống vẫn quan trọng hơn, không còn mạng sống thì dị năng cũng có tác dụng gì. “Cho ông !” Trần Mộc đem túi đồ trên lưng lấy xuống, ném hướng bên phải của Phùng lão, sau đó trốn chạy về phía trái của đối phương. “Hừ!” Trờ hề của Trần Mộc, Phùng lão cũng đã nhìn ra, nhưng ‘thiên thạch’ quan trọng hơn so với mạng của tên trộm này, chút nữa đi giết đối phương vẫn còn kịp. Bởi vậy ông ta vẫn đuổi theo hướng ‘thiên thạch’ rơi xuống, mà những dị năng giả khác cũng đặt tầm mắt lên trên ‘thiên thạch’. Cái loại người chỉ có thể bán thú hóa mà không có dị năng như vậy, bọn họ không thèm để vào mắt. Ngay trong nháy mắt này, đột nhiên đất rung núi chuyển, vô số nước biển vọt tới đây. Trần Mộc vừa mới thoát khỏi vòng vây đã bị nước biển vọt tới, mà những dị năng giả kia cũng không thể may mắn thoát khỏi. Luồng nước biển này có lẽ đã bị khống chế, trong nháy mắt lại giống như thời gian đảo ngược mà thu về nhanh chóng. Hai người Phùng lão và Bành Thiên mặt mày xám tro, mang tới hai mươi người giờ chỉ còn có bảy. Ông ta oán hận nhìn chằm chằm mặt biển xa xa, ‘thiên thạch’ sắp tới tay còn bị nước biển cuốn đi khiến cho ông ta gần như điên lên. Nước biển này xuất hiện như thế nào, người khác không biết nhưng Phùng lão lại rất rõ ràng, tám phần là do con cá voi thú ở phụ cận S thị làm ra. Lúc trước Thức Tinh chi thành đã hoài nghi, có lẽ con cá voi thú này có thể thăng lên cấp mười cũng là do năng lượng của ‘thiên thạch’ tỏa ra trong mấy trăm năm nay. Tìm kiếm ‘thiên thạch’ lần này, Thức Tinh chi thành đã nhận định đối thủ lớn nhất chính là con cá voi thú này, hiện tại quả thật nó đã ra tay. ‘Thiên thạch’ lúc này đã không còn, người trộm ‘thiên thạch’ lúc trước lại không thể tra ra được bối cảnh. Thức Tinh chi thành trả giá đại giới mười mấy dị năng giả, cuối cùng lại trở về tay không? Phùng lão cùng Bành Thiên liếc nhau, sắc mặt đều vô cùng khó coi. Dựa vào dị năng hệ thủy chỉ cứu được tính mạng của bản thân và bảy người dị năng giả bên cạnh, Phùng lão nghiêng rằng nghiêng lợi mở bộ đàm liên lạc cá nhân liên lạc với Thức Tinh chi thành, mà Trần Mộc cũng táng thân trong bụng cá voi thú. Con cá voi thú cấp mười này đã sống từ trước mặt thế. Khi đó cùng lắm thì nó cũng chỉ dài hơn hai mươi mét, nặng chín mươi tấn, nhưng khi mặt thế qua đi, nó lại lựa chọn S thị đang bị bao phủ trong biển nước làm chỗ ở, chậm rãi, càng ngày càng mạnh, càng lúc càng lớn. Cho tới bây giờ, đã dài hơn năm mươi mét, nặng hơn ba trăm tấn, còn trở thành dị thú cấp mười hiếm gặp. Mực nước biển hạ xuống lần này làm cho S thị dần lộ diện khỏi giấc ngủ. Nó lại bất mãn, luôn cảm thấy bảo bối của mình bị người ta trộm đi. Cá voi thú có thể sống trên bờ một khoảng thời gian, nhưng trên đất liền không đủ thức ăn cho nó. Bởi vậy nó chỉ đành đợi trong nước, mà ngay khi hơi thở của ‘thiên thạch’ vừa xuất hiện, nó lập tức giận dữ, bay nhanh đến bờ. Cuối cùng còn dùng năng lực điều khiển nước mà nó có được khi đạt tới cấp mười để cuốn thứ mình muốn trở về, nuốt vào bụng. Về phần những thứ phụ khác, trong dạ dày của nó thứ gì cũng có thể tiêu hóa được. Trần Mộc bị nước biển xông tới, xuyết chút nữa thì ngất xỉu, nhưng nghĩ đến đời trước của hắn, nghĩ đến mẹ bị hại chết, mà bản thân cũng chết thảm, khuôn mặt của Lâm An Liệt loáng lên trong đầu hắn. Hắn không thể chết được, nhất định không thể chết được ! Lại nói tiếp, hắn chỉ là thợ săn dị thú cấp bảy gà mờ, vậy mà muốn cướp đoạt đồ vật với Thức Tinh chi thành..... Quả thật có chút không biết tự lượng sức mình. Chỉ là đã đến nước này, Trần Mộc cũng không kịp hối hận về hành vi to gan

của bản thân nữa, quan trọng nhất trước mắt đó là nghĩ cách sống sót. Ngày hôm sau, sau đó nhìn tình hình chung quanh. Ở bên trái của hắn, có một người mặc nguyên bộ quần áo chống phóng xạ đang cố gắng bơi trong nước. Trần Mộc đưa tay ra liền bắt được anh ta. Hiện giờ người nọ rõ ràng lợi hại hơn hắn, bởi vì lúc này hắn còn không thể ổn định thân hình của mình ở trong nước! Người nọ bị Trần Mộc bắt lấy, móng vuốt sắc nhọn đã đâm vào trong thịt, trong lúc nhất thời không thể giãy ra được, chỉ đành mang theo Trần Mộc cùng nhau giãy dụa. Hai người đều cảm giác được, bọn họ dường như đang bị hút vào một cái hố động. Nếu bị hút vào thì nhất định sẽ mất mạng! Trần Mộc cùng người bị hắn nắm lấy đều hiểu được điểm này. Cùng nhau nghĩ cách giãy dụa ra bên ngoài, đột nhiên, trên tay người nọ xuất hiện một cái móc lớn, bám vào vách tường của hố động. Trần Mộc nhân tiện cũng đem móng vuốt của chính mình đâm vào vách mềm mại. Hai người vừa dừng lại thì nước biển đi qua, liền nắm lấy vách tường mềm mại đang chuyển động để ổn định bản thân. “Ta khát, đây là trong bụng cá voi thú, may mà không rơi vào dạ dày.” Cái người bị Trần Mộc nắm lấy mở miệng. Lại nói: “Người anh em, cậu buông tay được không, hiện tại cũng không nguy hiểm.” Trần Mộc buông đối phương ra, sau đó gắt gao nắm lấy “Vách tường”, “Vách tường” lại chuyển động kịch liệt, còn chảy vào một ít chất lỏng có tính ăn mòn. Trên tay Trần Mộc lập tức chảy máu tươi ròng ròng. “Hiện giờ chúng ta đều ở trong bụng cá voi thú, muốn đi ra ngoài cũng không dễ dàng, lại chẳng biết có thể sống hay không nữa, một chút nước bọt của người ta đã có thể tiêu hóa chúng ta rồi.” Cái người cầm móc sắt kia nhìn Trần Mộc máu tươi đầm đìa liền mở miệng: “Cá voi thú?” Trần Mộc nhìn thứ gì đó dưới tay mình, có lẽ chính là thịt dẹt thú. Thật không biết, con dẹt thú này lớn bao nhiêu..... “Cậu rất cuộc là người nơi nào? Vậy mà có thể giành trước được ‘thiên thạch’, có điều vận may không tốt.” Dị năng của Lưu Hải là khống chế kim loại, đây cũng là nguyên nhân móc sắt đột nhiên xuất hiện trên tay anh ta. Vừa rồi khi nói chuyện với Trần Mộc, anh ta đã bắt đầu liên lạc với Phùng lão, nhưng tín hiệu lại không thể truyền ra dù chỉ là một chút! Cho nên anh ta cũng chỉ đành tìm đối phương nói chuyện. Nếu có thể biết rõ ràng thân phận của đối phương, thì khi ra được ngoài..... Trần Mộc không thèm trả lời, hắn đã sắp không thể nắm nổi thịt của cá voi thú thịt nữa. Phóng xạ lúc trước quá mức lợi hại, hơn nữa nước biển lại có tính ăn mòn cao. Những chỗ da bị cháy đen trên người hắn đang nứt ra, không những quần áo trên người đã rách tung tóe, mà bộ đàm cá nhân cũng hỏng hoàn toàn. Xem ra, chỉ có thể làm đồ ăn vặt cho cá voi thú. Thật là đen đủi vô cùng, dị năng không đạt được còn bị chết mất xác..... Không được, nếu lần này mình chết, mẹ nhất định không thể tránh thoát độc thủ của Lâm An Liệt. Kể từ nay cả cha cũng ái như vậy còn có thể ra tay thì mẹ sao có thể may mắn thoát khỏi. Nhất định phải sống! Nhất định phải sống! Trong lúc mông lung, Trần Mộc nhớ tới ánh mắt oán độc của Lâm An Liệt trước khi hắn chết. Mẹ vẫn nghĩ rằng Lâm An Liệt cướp đi hết thấy mọi thứ thuộc về hắn thì có thể tha cho hắn. Nhưng người kia là kẻ điên cuồng cố chấp, sao có thể dễ dàng buông tha cho hắn như vậy. Mẹ bắt hắn đồng ý nhất định phải sống, ngược lại là hành vi giam cầm hắn. Khi ấy có một khoảng thời gian hắn luôn muốn ôm boom cùng Lâm An Liệt đồng qui vu tận. (cùng chết) Nếu hiện giờ hắn chết, không những Lâm An Liệt có thể thoải mái mà đạt được tất cả, còn tính mạng của mẹ cũng không an toàn. Thứ gì đó cắm trong cổ họng khiến cá voi thú vô cùng khó chịu, nó cố gắng nuốt xuống, lại ăn thêm một con dẹt thú bị mình bắt được, cuối cùng cảm giác này đã không còn, nhưng ‘thiên thạch’ nó nuốt vào cũng bắt đầu phát uy, ở trong bụng kịch liệt sôi trào. Nếu không phải hình thể của nó quá lớn, năng lượng của ‘thiên thạch’ trải qua mấy trăm năm đã mất phân nửa thì việc nuốt ‘thiên thạch’ trực tiếp như vậy, chỉ sợ dù là dẹt thú cường đại cũng sẽ nổ tan xác mà chết

Hết chương 18

19. Chương 19

Lưu Hải cảm thấy bản thân cực kỳ không may mắn, anh ta từng nghĩ chính mình ngã vào đây đã là rất xui xẻo rồi, thế nhưng hiện tại mới gọi là xui xẻo nhất. Cá voi thú! Đó là dẹt thú cấp mười! Muốn giết một kẻ dị năng giả cấp tám như anh ta cũng chỉ giống như trò đùa mà thôi. Vậy mà lúc trước bản thân còn nghĩ nhiệm vụ này không tồi, sống chết cũng muốn xin đi. Nếu có thể sống sót ra ngoài, đừng nói gọi là Lưu Hải, cho dù gọi anh ta Lưu Lệ cũng được! Đứng ở trong bụng cá voi thú, nhìn cái người cũng bị mắc ở cổ giống mình kia, Lưu Hải hận đến cắn răng. Những người tham gia nhiệm vụ lần này, trước khi tới cũng biết một ít tư liệu. Bởi vậy liền hiểu được: tất cả là do người này mang thiên thạch ra ngoài mà không có chút phòng bị nào mới rước lấy công kích của cá voi thú! Có điều, tình trạng của người này cũng rất không tốt, Lưu Hải nhìn đối phương dường như đã hôn mê, lập tức liền ngưng tụ một thanh đao, trước khi chết kéo theo một tấm đệm lưng cũng không tồi! Nhưng không đợi Lưu Hải có động tác gì, nơi bọn họ đang đứng ngốc đã kịch

liệt co rút, sau đó một khối thịt theo miệng cá voi thú trôi vào, bọn họ liền bị cuốn theo xuống dạ dày, móc sắt vể trên thịt cá voi thú một hố sâu, nhưng cuối cùng vẫn bị rơi xuống. Xong rồi! Chết chắc rồi! Lưu Hải nắm lấy người đang hôn mê kia che ở phía trước, cho dù bị dạ dày tiêu hóa cũng muốn người này bị tiêu hóa trước. Gương mặt của người đàn ông bị phóng xạ làm cháy đen kia ở ngay trước mặt mình, Lưu Hải biết, một khi rơi vào dạ dày cá voi thú, hai người sẽ không thể may mắn sống sót nổi. Sau đó, anh ta đột nhiên nhìn thấy cái người bán thú hóa bị nhiễm phóng xạ kia vậy mà lại mở mắt, đồng thời xung quanh hắn cũng nổi lên những bọt khí thật lớn, đem hắn bao vây ở bên trong. Lưu Hải vui vẻ, có lẽ là do khoảng cách hiện tại của hai người mà những bọt khí kia cũng không bài xích anh ta. Bởi vậy trong lúc phóng to ra cũng đem anh ta bao cả vào. Bên ngoài là khôn cùng hắc ám, không nghĩ cũng biết đây nhất định là dạ dày của cá voi thú, nhưng trong bọt khí này lại vô cùng an toàn. Lưu Hải lấy đèn pin trong bộ quần áo chống phóng xạ của mình ra, liền thấy được tình hình xung quanh. Bên ngoài bọt khí là những chất hỗn hợp đang quay cuồng, bên trong mấy thứ này thậm chí còn có cả quần áo chống phóng xạ giống anh ta, có lẽ là những đồng bạn gặp nạn. “Thật sự là may mắn, vậy mà thức tỉnh dị năng hệ không khí.....” Lưu Hải ghen tị vạn phần, sau đó nhìn thấy người kia thật sự ngất đi, không còn một chút ý thức nào, trong lúc hôn mê cũng giải trừ trạng thái hợp thể với linh thú của mình. Những bọt khí này vẫn vô cùng vững chắc, linh thú của người cháy đen kia là một con mèo trắng rất đáng yêu, đang ngồi xổm trên ngực chủ nhân của mình. Nó cong lưng lên mà nhìn anh ta đầy dễ phòng, đôi lúc còn nhe răng đe dọa. Dị năng hệ không khí là dị năng hiếm có nhất. Mấy trăm năm nay, Thức Tỉnh chi thành cũng chỉ xuất hiện có hai người, một cấp thấp một trung cấp. Cho dù không phải là cao cấp thì hai người này đều có thể vô hình giết người. Dù sao, chỉ cần khống chế được không khí ở phổi nổ tung, thì trong nháy mắt sẽ phá hủy thân thể của người đó. Cũng bởi nguyên nhân này nên hai người dị năng giả hệ không khí kia vẫn luôn bị người khác bài xích. Mà người dị năng giả trung cấp lại bị một đám dị năng giả cao cấp bao vây giết chết. Bản thân Lưu Hải có được trung cấp dị năng hệ kim, cũng tương đương với thực lực cấp tám, tại Thức Tỉnh chi thành đã vô cùng không tồi. Hiện nay, tuy rằng số lượng dị năng giả gia tăng nhưng chất lượng lại bị thụt lùi, rất nhiều dị năng giả đều là cấp thấp, cao cấp lại không được mấy người. Tuy nhiên, không biết cái người dựa vào thiên thạch mà thức tỉnh dị năng hệ không khí này rốt cuộc cấp mấy? Ngây ngốc ở trong bọt khí vẫn rất an toàn, cũng bởi vậy nên Lưu Hải không định làm khó cái tên đã hại mình rơi vào bụng cá voi thú này nữa. Nhưng anh ta vừa mới cảm thấy may mắn thì toàn bộ thế giới liền điên cuồng di chuyển. Cái bọt khí này cứ chốc lát đổ hướng bên này, chốc lát lại đổ hướng bên kia. Cũng may, bọt khí vô cùng vững chắc, vẫn không bị vỡ, cũng không có thứ gì bên ngoài lọt vào được. Có điều, Lưu Hải không thể tránh được mà cùng đối phương lẫn lộn thành một đoàn, còn bị linh thú của hắn cào vài phát. Thời điểm Trần Mộc tỉnh lại, toàn thân đau nhức, giống như bị đập vô số lần, đồng thời, trong bụng vô cùng nôn nao, còn không đợi hắn suy nghĩ cẩn thận đã bị một lực lớn đẩy sang bên cạnh. Sao lại thế này? Trần Mộc trợn mắt nhìn liền thấy tên dị năng giả đem hắn đặt dưới thân, còn có bọt khí như cùng mình huyết mạch tương liên. Thức tỉnh dị năng rồi? Trần Mộc vừa mừng vừa sợ, giây tiếp theo, đầu lại đột nhiên ngã qua, mặt cắm xuống dưới. Nếu không phải bức tường khí kia vô cùng mềm mại, chỉ sợ hắn đã bị ngã chết. Trong tay dị năng giả kia có nguồn sáng, ngược lại giúp Trần Mộc hiểu rõ tình hình hiện tại, rõ ràng là vì bụng của cá voi thú quay cuồng không ngớt. Hắn lại ngã lộn nhào. Lúc này, Trần Mộc bắt đầu khống chế bọt khí của bản thân. Hiện tại, hắn đã biết cần vận dụng dị năng của mình như thế nào, để mình vào giữa bọt khí, như vậy sẽ giúp hắn không bị ngã ra xung quanh. Thể lực đã hao hết, thân thể bị nhiễm phóng xạ lại gặp nước biển có tính ăn mòn, còn bị đập văng tung tóe khắp nơi đến nỗi chảy máu, nhưng Trần Mộc vẫn vô cùng hưng phấn. Cuối cùng hắn đã đạt được dị năng! Trước kia, thời điểm không có dị năng thì rất khó tưởng tượng được cảm giác của dị năng. Mà hiện tại, Trần Mộc cảm thấy bản thân tràn ngập sức mạnh, không khí xung quanh dường như là một bộ phận của hắn. Bọt không khí hắn tạo ra trong lúc nửa mê nửa tỉnh này, dường như bên trong đã bị tiêu hao gần hết. Trần Mộc vận dụng dị năng, đem không khí trong bụng cá voi thú tập trung toàn bộ lại đây, tức khắc có cảm giác thần thanh khí爽. (tinh thần khoan khoái, tâm tình thư sướng) “Chúng ta ra ngoài thế nào?” Lưu Hải vẫn bị quay cuồng té ngã khắp nơi lên tiếng hỏi. Lúc này anh ta cảm thấy thật may mắn khi ý định giết đối phương của mình lúc trước không bị phát hiện. Hiện tại anh ta muốn sống còn phải dựa vào người này. “Tôi không biết.” Trần Mộc cũng sợ hãi, vấn đề không khí có thể giải quyết, nhưng thức ăn thì phải làm thế nào? Mặt khác, muốn đi ra ngoài, chẳng lẽ lại phải đi theo đường bài tiết? (=)) Nói thật, Trần Mộc ngược lại cũng không quan tâm vấn đề đi ra từ đâu, có thể sống được là tốt rồi, nhưng bọt khí đang chứa hai người có thể đi ra sao? Chẳng lẽ hậu môn của cá voi thú sẽ nứt ra? Trần Mộc bị ý nghĩ của bản thân làm . Lưu Hải lại bị ngã vài lần, đột nhiên hô to lên: “Đó là cái gì?” Trần Mộc nhìn theo đối phương, liền thấy được một hòn đá lớn bằng nắm tay đang đến gần bọt khí. ‘Thiên thạch’ ?

hình dáng của tảng đá kia khiến Trần Mộc liếc mắt một cái là có thể nhận ra. Chỉ là, hình như thiên thạch nhỏ đi một chút. Mắt thấy thiên thạch sẽ lại lẫn vào trong đồng vật chất hỗn tạp kia, Trần Mộc không chế không khí bao vây lấy nó. Từ lúc nhờ thiên thạch mà có dị năng, hắn đã tràn ngập cảm tình với hòn đá này. Đem thiên thạch mang vào trong bọt khí, Trần Mộc lại cảm giác được phóng xạ. Có điều, không biết vì sao, hắn lại cảm thấy có chút thân thiết với hòn đá này. Lưu Hải cũng không có phản ứng khác thường, có vẻ như phóng xạ của thiên thạch thương tổn không lớn đối với dị năng giả. “Thiên thạch rốt cuộc là cái gì?” Trần Mộc mở miệng hỏi, quyền nhật kí hắn mang đi đã bị ăn mòn một ít, không biết còn có thể tra thêm thông tin gì nữa hay không. Lưu Hải bị Trần Mộc không chế mà bay tới trước mặt đối phương. Lúc này anh ta đang sống sót dựa vào Trần Mộc nên hiển nhiên không dám cãi lời đối phương: “ ‘Thiên thạch’ kỳ thật là một khối vẩn thạch*, lúc trước có một viên thiên thạch rơi xuống trái đất. Viên thiên thạch này cũng không lớn lại bị tầng khí quyển thiêu đốt nên chỉ còn một khối có đường kính hai mét. Sau đó, ngay lúc ấy quốc gia lại bắn một tên lửa làm nó vỡ nát mà không biết rằng: khối thiên thạch do vật chất có tính phóng xạ tạo thành. Vì thế, phóng xạ bắt đầu lan ra toàn bộ địa cầu. Tất cả mọi người bị nhiễm phóng xạ, người thể chất kém thì sẽ chết rất nhanh, nhưng cũng có một số người bởi vì phóng xạ mà đạt được dị năng. ‘Thiên Thạch’, chính là dị vật của viên đá đâm vào trái đất lúc trước” Trước khi ‘thiên thạch’ xuất hiện, mặt thể cũng đã bắt đầu rồi. Khi đó, tuy rằng hoàn cảnh chuyển biến xấu, nông nghiệp bị phá hỏng, nhưng gia đình thất lưng buộc bụng, mỗi bữa ăn ít một chút thì vẫn có thể sống. Huống chi có rất nhiều vườn trong nhà kính được xây dựng lên, ở bên trong trồng khoai tây, sản lượng rất cao. Cho nên cuộc sống của mọi người cũng không thay đổi quá lớn. Mãi đến một ngày, phóng xạ đáng sợ thổi quét toàn bộ địa cầu. “Thì ra là như vậy.....” Về mặt thể, ngày nay trong sách đều viết rõ nguyên nhân, cũng nhắc tới chuyện có một khối thiên thạch mang phóng xạ va chạm vào trái đất. Chỉ là dị năng do phóng xạ mang đến lại chưa từng được nhắc qua, thậm chí dị năng cũng rất ít khi được nhắc tới. Lưu Hải nhìn thiên thạch trong tay đối phương, hận không thể lập tức đi đoạt lấy, thiên thạch này, đây thứ tốt a ! Trần Mộc cũng nhận thấy được Lưu Hải bất thiện. Lúc trước, khi đối phương nổi sát ý, hắn có cảm nhận được. Tuy rằng khi đó hắn dường như mất đi ý thức, nhưng tính cảnh giác vẫn còn tồn tại. Huống chi A Hổ luôn có địch ý rất lớn đối với anh ta, tất nhiên là do anh ta có uy hiếp với bọn họ... Có điều, hắn với đối phương cũng không có thiện ý gì, nếu không phải còn chưa tìm được cách đi ra ngoài, hắn cũng không định lưu lại anh ta. Sau khi thiên thạch bị Trần Mộc nắm trong tay, cá voi thú lập tức liền ngừng hành động quay cuồng. Trần Mộc nhìn thiên thạch trong tay, tảng đá này nhìn qua thì không có cái gì, dường như có thể dễ dàng bóp nát, nhưng nó lại sáng tạo nên một kì tích.

Hết chương 19

20. Chương 20

Dị năng hệ không khí, lúc trước đã bị rất nhiều người kiêng kị, không phải không có lý do gì. Người có được dị năng này có thể khống chế không khí, mà không khí thì không chỗ nào không có. (ngoài chân không hình như không có)

Dị năng phong hệ, chỉ có thể khống chế tốc độ di chuyển của không khí, có thể dùng phong nhận đả thương người, dùng gió xoáy quy mô lớn để công kích diện rộng, còn có thể tăng tốc độ, nếu đến trung hoặc cao cấp thậm chí có thể bay. Bởi vậy dị năng không khí lại càng không cần phải nói. Có điều cũng may, hai dị năng giả hệ không khí lúc trước chỉ có thể điều khiển không khí trong phạm vi có hạn, bởi vậy cũng không tạo nên khủng hoảng quá lớn. Tin tức về dị năng không khí cũng chỉ có những người bên trong Thúc Tĩnh chỉ thành biết được, có lẽ người thường đều chưa bao giờ được nghe nói qua. Lúc đầu Trần Mộc đối với dị năng của bản thân còn chưa thể sử dụng linh hoạt, lại thử vài lần, sau đó không nhận được lại muốn cười ha ha.... Dị năng của hắn so với dị năng hệ hỏa của Kim Phán Nhi còn lợi hại hơn.

Cho dù đang trong bụng cá voi, cũng có rất nhiều không khí tồn tại. Hắn đem những không khí có hại loại bỏ ra bên ngoài bọt khí, sau đó lợi dụng không khí bắt đầu dò đường.

Tuy rằng, bởi vì có bọt khí tồn tại nên không cần lo lắng bị dính mấy vật dơ bẩn linh tinh, hơn nữa Trần Mộc cũng không để ý việc bị dính mấy thứ đó. Nhưng nếu có cách, hắn càng nguyện ý theo khí khổng của cá voi thú mà phun ra ngoài, dù sao, nếu được như vậy thì có thể trực tiếp lên trên mặt biển, mà lúc này hắn muốn khống chế không khí nâng bản thân bay lên cũng không khó.

Nhưng mà, lỗ thông hơi của cá voi..... Trần Mộc không nhìn được muốn thở dài.

Trần Mộc đã từng xem giới thiệu về cá voi trong sách. Đó là động vật có vú lớn nhất trước khi mất thể, hô hấp bằng lỗ mũi. Lúc này, thông qua tình huống không khí truyền trở lại, cũng chứng minh trên đầu cá voi có một lỗ hô hấp bị đóng chặt, bởi vậy, chỉ cần thời điểm hô hấp thì nó sẽ mở ra.

Lỗ hô hấp này cũng không nhỏ, nhưng dọc theo lỗ dài là những lông cứng rần rả khắp nơi, có lẽ là để loại bỏ những vật chất có hại. Bọn họ muốn đi ra ngoài từ nơi này thì không có khả năng không kinh động tới cá voi thú, mà hậu quả của việc kinh động cá voi thú Trần Mộc nghĩ tới sóng nước lúc trước khiến hắn không thể đánh trả, cùng với thực lực cấp mười của cá voi thú. Hắn vừa mới thức tỉnh dị năng, cũng sẽ bị nó lập tức xử lý, về phần giết cá voi thú..... Lúc này hắn đang ở trong cơ thể nó, không khí bạo phát, còn có cá voi thú trước khi chết phản công, rất có khả năng sẽ đem mạng của bản thân bỏ lại nơi này.

Nhận được kết luận như vậy, Trần Mộc liền giết chết ý định đi ra ngoài bằng lỗ mũi, hơn nữa bắt đầu suy xét vấn đề Lưu Hải.

Hai đời làm người, Trần Mộc thật đúng là chưa từng giết người. Dù sao nay cũng là xã hội pháp chế, cho nên muốn lập tức xuống tay giết Lưu Hải, hắn vẫn có chút không hạ thủ được. Mặt hắn lúc này vẫn còn đen thui lù, thể nhưng dị năng của hắn.....

“Người anh em, dù thế nào chúng ta cũng cùng hoạn nạn, tôi tuyệt đối sẽ không nói ra chuyện của cậu. Cậu hãy mang tôi ra ngoài đi!” Lưu Hải đến gần Trần Mộc, đối phương là dị năng giả không khí, muốn giết anh ta rất đơn giản, lúc này cũng không thể không cúi đầu :

“Mọi người đều là dị năng giả, nếu cậu cứu tôi ra ngoài tôi sẽ bán mạng cho cậu. Hơn nữa, tôi biết rất nhiều chuyện của Thức Tỉnh chi thành.” Lưu Hải vừa nói, vừa nghĩ đường lui cho bản thân. Đối phương tám phần là thành thị khác phái tới. Bởi vậy, anh ta là một dị năng giả của Thức tỉnh chi thành, chắc vẫn có ích với hắn. Đối phương đã thức tỉnh dị năng không khí, mang thêm một người trở về rất đơn giản. Hơn nữa, anh ta phát hiện hắn có chút đơn thuần. Nếu đổi chỗ cho nhau, khi anh ta phát hiện có người biết mình thức tỉnh dị năng không khí thì sớm đã giết chết đối phương. Hay là hắn không biết chuyện về dị năng không khí ?

Trần Mộc không nói chuyện, tuy rằng đời trước hắn chết trên tay người khác, nhưng muốn động thủ giết người..... Có điều, người không vì mình trời tru đất diệt, hắn không có cách nào khiến Lưu Hải nghe lệnh của bản thân, cũng chỉ có thể giết đối phương.

Lưu Hải là người thông minh, Trần Mộc lộ ra sát khí, sao có khả năng không phát hiện được? Lập tức không chế kim loại được cột trên tay mình, biến thành một bề trường kiếm đâm ra ngoài.

Tốc độ của Lưu Hải rất nhanh, dù sao ngay từ lúc ban đầu, anh ta cũng đã ôm ý tưởng bản thân không sống được người khác cũng đừng hòng sống. Lúc đầu còn tính toán lừa dối để đối phương mang anh ta ra ngoài, sau đó sẽ tìm đường lui. Hiện tại Trần Mộc lộ sát khí, anh ta liền quyết đoán động thủ. Có điều, anh ta động thủ cũng là do một nguyên nhân khác, chính là ‘Thiên Thạch’.

Cha của Lưu Hải, tại Thức Tỉnh chi thành cũng là nguwowifm có địa vị. Trên thực tế những người tham gia nhiệm vụ lần này, mỗi một người đều có hậu thuẫn vững chắc ở phía sau. Cho nên, anh ta cũng biết một ít những chuyện khác, ví dụ như ‘thiên thạch’ có thể ăn.

Lúc trước khối thiên thạch kia nổ tung, mảnh nhỏ phân tán tại rất nhiều nơi. ‘Thiên Thạch’ ở S thị là do hi sinh rất nhiều người mang về từ một nơi xa xôi, giống như ‘Thiên Thạch’ ở chỗ khác đương nhiên cũng có.

Mặt thể, bên ngoài Mông Cổ có một con sói thảo nguyên ăn phải mảnh thiên thạch nhỏ, lập tức tiến hóa thành dị thú cấp mười, phun ra vô số băng diêm, giết hại cả một thành thị nhân loại. Bởi vì tộc của nó bị những người săn thú giết chết hết chỉ còn lại mình nó.

Cũng do ví dụ này, hơn nữa lại có hành vi nuốt ‘Thiên Thạch’ của cá voi thú khiến Lưu Hải có tâm tư đánh cược một phen. Nếu nuốt vào ‘Thiên Thạch’.....

Lợi kiếm đâm về phía Trần Mộc, lại có một miếng kim loại biến thành móng vuốt chụp vào thiên thạch. Quanh năm Lưu Hải đều đem hai khối kim loại vô cùng cứng rắn này giấu ở trong cánh tay, phối hợp với

dị năng của bản thân để sử dụng. Hai khối kim loại này rất chất lượng, so với cửa của viện nghiên cứu còn tốt hơn.

Trần Mộc cũng không thả lỏng cảnh giác, hướng chỉ trong bọt khí này, tất cả không khí đã bị hần khổng chế, lợi kiếm cùng thiết trảo, ở thời điểm gần hần đã bị không khí giam cầm. Có điều, phải khổng chế không khí chặn hai loại vũ khí khiến Trần Mộc cũng không nhìn được mà thoát lực. “Meo meo ô !” A Hổ đột nhiên nhảy dựng lên, một ngum cắn lên lợi trảo kia.....Trần Mộc sững sốt một chút. Hần nhìn thấy A Hổ lại bộc phát ra một tiếng mèo kêu thê thảm nữa, nháy mắt buông thiết trảo kia ra, nhảy vào lòng mình cuộn tròn thành một đồng. Cho nên có phải là bị gãy răng rồi không? A Hổ sẽ không nghĩ thiết trảo kia làm từ hợp kim chứ? Linh thú cũng sẽ trưởng thành, bình thường thời điểm khi chủ nhân bốn, năm mươi tuổi, linh thú cũng đạt tới thời kì đỉnh cao, mà A Hổ lúc này cũng chỉ là một con mèo con, vẫn trong thời kỳ còn nhỏ. Đây cũng nguyên nhân khiến cho bọn họ không thể thú hóa hoàn toàn, vì thời điểm hợp thể, tư duy của A Hổ sẽ ngủ đông. Bình thường ở nhà khi giải trừ hợp thể, nó cũng sẽ để lại một dấu vết trên cái bàn hợp kim. Nhưng kim loại dị năng giả mang trên người cũng không phải là hợp kim bình thường, hơn phân nửa là loại đã tôi luyện rất nhiều lần, mà lúc này nó cần mạnh như vậy, đương nhiên không chịu nổi. Lại nói tiếp, hợp thể cùng linh thú, cũng có thể coi là một loại dị năng. Chính là đem gen của linh thú chuyển hóa lên người bản thân. Sau khi Trần Mộc hợp thể cũng không có cách đối phó với vách tường của viện nghiên cứu, đương nhiên A Hổ cũng không thể cắn được kim loại mà Lưu Hải luôn mang theo. Ôm lấy A Hổ, đem Lưu Hải quăng ra ngoài bọt khí, nhìn đối phương nhập vào dịch dạ dày của cá voi thú, Trần Mộc nhắm hai mắt lại. Đây là lần đầu tiên hần giết người. Ôm A Hổ, thưởng thức ‘Thiên Thạch’ trên tay mình, Trần Mộc nghĩ tới tương lai của bản thân. Hần có được dị năng, lại chiếm được thiên thạch, như vậy về sau, dĩ nhiên phải cần thận nhiều hơn nữa. Nếu không, bị người Thức Tỉnh chi thành biết hần cầm ‘Thiên Thạch’, chỉ sợ sẽ bị đuổi giết. A Hổ ở trong lòng thảm hê hê kêu lên, hưởng thụ vuốt ve của Trần Mộc, lại lấy móng vuốt với ‘thiên thạch’. Nếu là lúc trước nhất định nó sẽ đi cắn, hiện tại lại không dám. “Cá voi thú cùng cự quy thú đều rất có hứng thú đối với ‘thiên thạch’, sao nhóc lại không có hứng thú?” Trần Mộc đem ‘thiên thạch’ đưa tới trước mặt A Hổ. Có lẽ nguyên nhân là bị cá voi thú tiêu hóa nên ‘Thiên Thạch’ đã nhỏ đi không ít, đặt trong lòng bàn tay của Trần Mộc liền bị A Hổ dùng móng vuốt đẩy tới đẩy lui, nhưng cũng không dám lấy miệng cắn. Trần Mộc một tay nâng A Hổ, một tay nâng ‘thiên thạch’, dựa vào dụng cụ chiếu sáng của Lưu Hải lúc trước để lại nhìn thấy dạ dày của cá voi thú dường như co rút lại. Sau đó, những thứ sền sệt linh tinh tất cả đều hướng về một thông đạo mà dừng mãi mãi lao tới.....Rút nhỏ bọt khí, đi qua cửa thông đạo, chính là ruột của cá voi thú. Ở trong ruột này ngầy người hồi lâu, Trần Mộc đã muốn đối đến choáng váng. Rốt cục, “Phốc” một tiếng, hần rơi vào trong nước biển. Vì để có thể thuận lợi thông qua, bọt khí đã trở nên rất nhỏ. Có điều sau khi rời khỏi cá voi thú, vẫn ắc la lắc lơ nổi lên trên. Trần Mộc thật may mắn, bọt khí có tác dụng ngăn cách hơi thở. Cho nên cá voi thú căn bản không nhận thấy được khác thường, vung cái đuôi, liền hướng về xa xa bơi tới. Bọt khí lắc la lắc lơ rốt cục cũng nổi được lên trên mặt biển. Trần Mộc lập tức tạo cho mình một bọt khí lớn hơn, sau đó khổng chế không khí trong người một con dị thú hải dương cấp một tự bạo, rồi đem thi thể con cá kia trở về bọt khí. Không có cách nào nhóm lửa, cũng chỉ có thể ăn sống thôi. Trần Mộc cùng A Hổ phân chia thịt dị thú, ăn no bụng rồi mới xem xét tình hình hiện tại của bản thân. Bốn phía đều là biển rộng mênh mông, muốn trở về thì phải làm thế nào bây giờ? Trần Mộc nhú mày, thậm chí hơn là bộ đàm liên lạc cá nhân trên tay đã bị ăn mòn hỏng rồi, không có cách nào liên lạc được với mẹ.....Mỗi ngày mẹ đều gửi thư liên lạc tin tức cho hần, chỉ cần rảnh hần cũng sẽ trả lời lại. Còn có cái người vừa mới tới Thức Tỉnh chi thành – Kim Phán Nhi và Triệu Thiên Vũ đang chiếm địa bàn tại Tinh Vân thành, cũng thường hay liên lạc với hần, nhưng hiện tại bộ đàm đã hỏng rồi....Bộ đàm cá nhân chất lượng tốt lắm, cũng không dễ hỏng, hỏng rồi cũng lập tức đổi cái mới. Nhưng bộ đàm của hần hỏng rồi không nói, mà còn không có chỗ để đổi..... Trời biết lực địa ở nơi nào! Dựa vào thái dương chỉ đường, hướng về tây bắc thối đi, Trần Mộc bắt đầu tìm đường về nhà. Tại đây biển nơi mà Trần Mộc không biết, cá voi thú một ngum cắn chết một con dị thú cấp bảy. Sau khi ăn hai, ba miếng lại lắc lắc cái đuôi, âm thầm cảm thán: vẫn là ăn dị thú tốt hơn. Mấy ngày hôm trước ăn hai cái đùi gì đó với thạch đầu bản thân thích nhất, liền làm cho bụng của nó vô cùng khó chịu. Quan trọng nhất là, còn suýt nữa mắc nghẹn! Hiện giờ mặt sau của nó vẫn còn có chút khó chịu đó! Có điều, muốn đi săn dị thú thì đây biển vẫn tiện hơn, còn về cái nơi bản thân ngày người đã mấy trăm năm kia, thì thoảng về xem là tốt rồi. Nó lại lắc lắc cái đuôi, ở trong biển du lịch. Mấy ngày hôm trước sau khi nó cùng hai cái đùi kia tranh giành thạch đầu nó thích nhất, liền cảm thấy bản thân như bị cái gì đó nhìn chăm chú. Bơi vài ngày đêm, cảm giác này rốt cục cũng không còn. Thực lực của nó cũng tăng một ít, chẳng qua nó không dự tính nhiều như vậy. Không ngờ, hình như nó

còn cảm giác được đồng loại tồn tại, nếu là mẫu cá voi thú thì tốt rồi!Hết chương 20Edit: thật ra lúc làm chương này còn chưa đọc hết truyện, nhưng lúc beta lại đọc gần hết rồi. Bởi vậy trước kia chưa từng đề ý đến đoạn tự truyện của em cá voi thú về đồng loại của em, chỉ nhớ mỗi đoạn em đau hoa cúc thôi, không ngờ điều kì diệu còn theo phía sau. Cảm thấy cả truyện này có mỗi cái tên Lâm An Liệt là đáng ghét nhất trần đời chứ ngay cả bé cá voi thú của chúng ta cũng rất đáng yêu J

21. Chương 21

Ở trên biển phiêu phiêu một vài ngày, Trần Mộc không nhìn được mà muốn nổi điên. Ánh sáng mặt trời mãnh liệt cùng chênh lệch nhiệt độ ngày đêm 50 độ đều có thể chịu được, nhưng trên người bị phóng xạ và nước biển ăn mòn mất một tầng da, sau khi kết vảy càng làm cho người ta khó chịu tới mức muốn lột da xuống, quan trọng hơn là, nơi này không có nước để tắm.Trong không khí có hơi nước, nên hơi nước có thể ngưng tụ thành nước, nhưng muốn tắm rửa thì thật sự không đủ. Bình thường phải nén mất vài giờ cũng chỉ đủ vài hớp nước để uống.Trần Mộc cảm thấy bản thân đã sắp phát triển theo hướng trở thành dã nhân rồi. Ngay cả A Hồ bên người, lông tuyết trắng cũng trở thành màu xám bẩn đáng sợ.Càng không xong là bọn họ không biết vị trí, phương hướng của mình, cho dù dùng năng lượng mặt trời để chỉ đường, cũng không biết đang đi đến nơi nào.Ngày thứ mười trên biển, thương tích của Trần Mộc cuối cùng đã tốt hơn phân nửa. Sau đó, hắn bắt đầu nghĩ cách đẩy nhanh tốc độ. Dị năng không khí, vừa có thể công vừa có thể thủ. Đối với việc phân cấp dị năng gì đó Trần Mộc cũng không biết rõ, chỉ cảm thấy dị năng của mình thật sự dùng rất tốt. Cần nhắc nửa ngày, hắn liền học được cách dùng dị năng không khí để nâng bản thân bay lên. Chỉ là, hắn cũng không phải dị năng giả hệ phong, cho nên tốc độ vô cùng chậm.Trên mặt biển lác la lác lác bay một đoạn về phía trước, Trần Mộc liền yêu thích cảm giác này, nghĩ hết biện pháp có thể khiến bản thân bay nhanh một chút. Dù sao, bay lượn ngoài trừ những người mắc bệnh sợ độ cao ra thì có lẽ ai cũng sẽ mơ ước. Nhưng hắn mới thí nghiệm được một nửa thì đã có một đám hải điều thú bay tới tới gần, hơn nữa rất hiển nhiên, hắn trở thành mục tiêu của bọn nó.

Cuống quít tạo ra vòng bảo vệ bằng không khí dành cho lúc ngủ, nhìn đám hải điều thú kia xoay qua xoay lại ở bên trên trong chốc lát, sau đó còn để lại không ít phân của chúng nó rồi mới bỏ đi. Trần Mộc ghé vào trong bọt khí, cuối cùng vẫn chỉ lung lay trên mặt biển, dùng không khí đẩy bọt khí di chuyển. Một bên cố gắng tìm tòi mở rộng dị năng của bản thân, một bên chịu đựng cả người ngứa ngáy cùng với mùi hôi khó ngửi.

Mấy ngày nay, A Hồ vẫn luôn ghé trên vai Trần Mộc. Khối ‘thiên thạch’ kia đã trở thành đồ chơi của nó, mỗi ngày nó đều ôm vào trong ngực, lúc đầu chỉ là lấy móng vuốt cào cào, chậm rãi sau này đã bắt đầu cắn.....

Lại nói tiếp, ‘thiên thạch’ có lực hấp dẫn vô cùng lớn đối với dị thú, nhưng cũng chỉ có cấp tám, cấp chín thậm chí là dị thú rất cao cấp mới có thể cảm nhận được loại năng lượng thần kỳ này. Hơn nữa, còn phải đến gần mới cảm giác được ‘thiên thạch’ bắt phàm. Phản ứng của cá voi thú và cự quy thú sở dĩ lớn như vậy cũng là do chúng nó bị ‘thiên thạch’ ảnh hưởng trong một thời gian rất dài.

Thời điểm ban đầu A Hồ đụng tới ‘thiên thạch’, cũng chỉ có một loại thích nhát nhát, nhưng ngay sau đó nó lại nhìn thấy Trần Mộc bị phóng xạ của ‘thiên thạch’ làm bị thương, nhất thời yêu thích với ‘thiên thạch’ liền giảm xuống, bởi vậy phản ứng khi đối mặt với ‘thiên thạch’ vẫn rất lạnh lùng. Nhưng hơn mười ngày sớm chiều ở chung, cảm giác sau khi tiếp xúc với ‘thiên thạch’ lại khiến A Hồ không bỏ được tảng đá này. Rõ ràng, đồ ăn ngon đều tỏa ra hương vị, nhưng vì sao nó cũng có cảm giác tảng đá này ăn rất ngon?

Trần Mộc cùng A Hồ bay trên mặt biển rộng lớn tìm kiếm đường về nhà. Bên kia, Bắc bộ của liên minh người Hoa, một chiếc chiến xa đang phi nhanh trên đường. Tốc độ như vậy, ngoài trừ khi phải chạy trốn chết thì có rất ít người đi kiểu này.

“Tôi kháo! Tôi vừa mới mua cái trấn nhỏ di động đó, vậy mà lại xuất hiện tình huống tê liệt hệ thống điều khiển trung ương, Dật Dật cậu nhất định phải giúp tôi sửa thật tốt! Nếu không tôi sẽ rất mệt!” Lái chiến xa là một thanh niên vừa chạy như bay vừa oán giận.

“Trấn nhỏ di động cũng không có cái gì, quan trọng nhất là những người sống trên đó đúng không?” Chỗ

phó lái, người được gọi là Dật Dật mở miệng. Y là một người còn trẻ, khoảng hai mươi tuổi, trên gương mặt ôn hòa tràn đầy lo lắng, trong lòng còn ôm chặt một thùng dụng cụ.

“Đó là đương nhiên! Bấy mười hai người đấy! Nếu không bởi vì bọn họ, tôi cần phải gấp như vậy sao?” Nguyên Thăng tiếp tục nhấn ga, tăng số lên mức cao nhất. Lúc đầu anh còn muốn dùng phi thuyền, nhưng điều động phi thuyền mất rất nhiều thời gian, còn không bằng lái chiến xa. Cho nên trực tiếp mở chiến xa cùng bạn tốt của mình là Chu Dật Cẩn phi ra khỏi thành, đến trấn nhỏ di động của mình.

“Trấn nhỏ tư nhân của cậu tuy chỉ là nơi bình thường, nhưng cũng không phải ở khu nguy hiểm. Nơi đó cũng có không ít trung cấp dị thú, có lẽ cậu nên mời thêm một vài thợ săn dị thú, cẩn thận!” Chu Dật Cẩn nhìn phía trước. Nguyên Thăng vừa vòng qua một hố to, mà trấn nhỏ di động vẫn chưa nhìn thấy bóng dáng.

“Còn không phải do tôi chưa kịp mời! Hơn nữa tôi cũng là một thợ săn dị thú cấp sáu, trung cấp dị thú vẫn có thể đối phó. Chỉ cần cậu có thể tu sửa tốt hệ thống điều khiển trung tâm của trấn, những dị thú này không phải là điều uy hiếp.” Nguyên Thăng mở miệng, không phải anh không muốn mà là thời gian thật sự không kịp.

“Tôi sẽ nhanh chóng.” Chu Dật Cẩn lấy ra mấy thứ dụng cụ ở trong thùng cầm trên tay. Y là học sinh của khoa máy móc thuộc học viện trung ương, bình thường năng lực thao tác cũng luôn rất tốt, nhưng tình huống khẩn cấp như vậy lại mới gặp lần đầu tiên.

Đây là một trấn nhỏ di động của tư nhân, nơi đó không lớn, lượng người cũng ít, từng thuộc về một thợ săn dị thú cấp tám. Đó là nguyên nhân thợ săn dị thú hay ở trên trấn này, bởi nơi đây có sự an toàn rất được bảo đảm, mà thời điểm kia, có thể ở trấn nhỏ này cũng là một loại vinh dự. Nhưng một tháng trước, thợ săn cấp tám này đã đem trấn nhỏ bán cho một thợ săn cấp sáu.

Trấn nhỏ di động vừa chuyển chủ, một vài thợ săn dị thú cấp thấp cùng một bộ phận người có tiền liền rời khỏi, nhưng có một số người vẫn không có cách nào rời đi, ví dụ như Lâm An Liệt. Bắt đầu từ nửa năm trước, thân thể của Lâm Tĩnh mẹ gã liền suy yếu. Theo lẽ thường, Lâm Tĩnh mới năm mươi tuổi sẽ không bị như vậy, nhưng lúc còn trẻ Lâm Tĩnh mang thai, thời điểm chạy khỏi Tinh Vân thành đã bị thương. Sau khi sinh con, trong một lần lên cơn điên đã chạy ra ngoài trấn nhỏ nên bị nhiễm phóng xạ. Bởi vậy Lâm Tĩnh lúc này, một gương mặt bị phóng xạ hủy đi chưa tính, mà thân thể cũng vô cùng kém. Ông bà của Lâm An Liệt vì con gái mình mà tiêu tốn hết sạch tài sản tích góp, thế nên một nhà làm sao có tiền để rời đi?

“Tên đáng chết kia, trấn nhỏ khốn kiếp, đem chúng ta ném ở đây!” Ông của Lâm An Liệt mở to hai mắt rống giận. Ông ta hơn bảy mươi tuổi, tuy nhiên nhìn cũng không già, dù sao xã hội ngày nay mỗi người đều có tuổi thọ hơn 180 tuổi. Lúc này ông ta đang thở hổn hển mà mắng mỏ Nguyên Thăng.

“Tao kháo cái tên tiểu hồn dân này, ý vào trong nhà có tiền liền mua trấn nhỏ di động chơi, nào có để ý đến tính mạng của chúng ta?” Bà của Lâm An Liệt oán hận muốn chết.

“Tình huống của Tĩnh Tĩnh không tốt, Liệt Liệt cũng bị lưu lại. Hiện tại, chẳng lẽ còn chôn cùng cái nơi rách nát này?” Ông của Lâm An Liệt lại nói.

“Tĩnh Tĩnh của tôi! Liệt Liệt của tôi!” Bà của Lâm An Liệt chảy nước mắt. Cho tới bây giờ, bà ta vẫn còn bộ dạng không tồi, đúng là di truyền từ bà ta, dung mạo của Lâm Tĩnh rất xinh đẹp. Lúc trước bà ta cùng chồng mình, vì tương lai của con gái đã dùng hết tiền tích góp nửa đời mình để đưa con gái tới Tinh Vân thành. Không ngờ qua hai năm, Lâm Tĩnh lại lớn bụng chạy về, còn nói có người muốn hại con bé. Vì thế một nhà liền rời khỏi tiểu trấn di động do liên minh khổng lồ, đi đến nơi cùng Tinh Vân thành nam bắc cách xa nhau vĩnh viễn không bao giờ gặp lại – tiểu trấn của tư nhân.

Thảm hại hơn là sau khi sinh hạ Lâm An Liệt, Lâm Tĩnh bị tâm lý sau khi sinh, tinh thần tan vỡ, thậm chí còn chạy ra ngoài tiểu trấn, bị phóng xạ nghiêm trọng phá hủy dung mạo.

Đã không có dung mạo, lại bị vứt bỏ, Lâm Tĩnh thường trở nên cuồng loạn. Bình thường còn tốt, nhiều lần chỉ khóc lóc kể lể với người khác, nhưng một khi đã bị kích thích thì lại bắt đầu chửi cha mẹ, đánh con cái.

Hiện tại cả nhà bà ta hận chết cái người đàn ông kia, kẻ đã vứt bỏ Lâm Tĩnh. Khi Lâm Tĩnh vừa khóc vừa

kể lại thì càng hận cha mẹ của người đàn ông kia, vậy mà buộc Lâm Tĩnh nạo thai. Bởi vì bọn họ cảm thấy Lâm Tĩnh không xứng với con của bọn họ! Tĩnh Tĩnh có chỗ nào không tốt? Đó là đứa con gái bọn họ nâng niu trong lòng bàn tay mà nuôi lớn! Dựa vào cái gì mà nói Tĩnh Tĩnh kém vợ của người đàn ông kia? Lại nói Liệt Liệt, vốn là thiếu gia, hiện tại lại chịu khổ ở chỗ này.

“Ông bà! Mau trốn! Có một đám chuột thú chạy vào trần!” Lâm An Liệt đứng trên ban công, nhìn một màn ở phía xa xa, hét rầm lên. Bọn họ đều là người thường, cho dù có linh thú, nhưng cũng không thể hợp thể, hầu như đều đem linh thú trở thành sủng vật mà nuôi — Linh thú lúc này cần hợp thể với con người, cũng không thể so sánh với linh thú lúc ban đầu có thể một mình đánh lại dị thú.

Lớn lên ở trần nhỏ di động này, mẹ lại nói rất nhiều về Tinh Vân thành phồn hoa. Đối với nơi kia, Lâm An Liệt vừa yêu vừa hận. Rõ ràng bản thân hắn là đại thiếu gia của Tinh Vân thành, hưởng thụ áo đến đưa tay cơm đến há mồm, cuộc sống tốt đẹp, vì sao lại ở đây lo lắng mạng sống của bản thân, ăn thịt dị thú khó nuốt?

Người của Lâm gia đều trốn tốt, giống như những người khác ở tiểu trấn, nhưng răng nanh của chuột thú cũng không phải kiến trúc của trần nhỏ di động có thể ngăn cản được. Càng không xong là, thời điểm người của Lâm gia đang vội vàng trốn đi, Lâm Tĩnh lại đột nhiên phát cuồng, kêu to:

“Trần Khải em yêu anh, sao anh có thể làm vậy?” Liền xông ra ngoài.

Thời điểm Nguyên Thăng cùng Chu Dật Cẩn đuổi tới đã nhìn thấy một màn địa ngục trần gian. Một đôi vợ chồng đang bị kẹt trong vòng vây của chuột thú, mấy con chuột muốn cắn bọn họ mà họ chỉ lo hô to:

“Liệt Liệt con chạy mau!” Mà một thiếu xinh đẹp vừa khóc vừa chạy khỏi đám chuột.

Nguyên Thăng vội vàng chạy đến cứu người. Chu Dật Cẩn liếc mắt nhìn thiếu niên kia một cái liền chạy đến phòng khống chế trung ương của trần nhỏ di động, chỉ cần sửa hệ thống trung ương thì mọi thứ mọi thứ đều có thể chấm dứt.

Hết chương 21

22. Chương 22

Chu Dật Cẩn là học sinh của khoa máy móc học viện trung ương, vừa mới học xong chương trình đang muốn đi ra ngoài du lịch đã bị Nguyên Thăng đưa tới tiểu trấn di động này. Gia đình y hạnh phúc, ngay từ lúc nhỏ đã được ngâm trong bình mật mà lớn lên, lần duy nhất mâu thuẫn với người trong nhà cũng là do muốn chọn khoa thi vào đại học. Cho dù như vậy, cha mẹ lúc nào cũng vẫn yêu thương y. Bởi vậy, khi tới nơi này, nhìn thấy hình ảnh đáng sợ là cú sốc vô cùng lớn đối với Chu Dật Cẩn. Y bình tĩnh lại, đem hình ảnh dị thú cắn loài người bỏ ra khỏi đầu óc, mãi mới có thể khống chế tay mình không bị run rẩy, bắt đầu sửa chữa hệ thống trung ương của tiểu trấn di động. Lần này Nguyên Thăng phải mất rất nhiều tiền mới mua được tiểu trấn di động này. Y cũng biết điều đó, hiện giờ lại cảm thấy đối phương mất tiền rất oan uổng. Tòa tiểu trấn di động này đã sắp hỏng đến nơi, nếu muốn dùng tiếp thì nhất định phải đổi mới tất cả các thiết bị. Thợ sửa cấp tám kia có lẽ biết tiểu trấn này sắp hỏng nên mới tìm tên coi tiền như rác mà bán. Có điều, tuy đã sắp hỏng nhưng vài chỗ vẫn có thể sửa, chống đỡ qua vài ngày vẫn được, huống chi Nguyên Thăng còn chuẩn bị nguyên thạch năng lượng tốt nhất. Dem hệ thống khống chế trung ương khôi phục, tiểu trấn di động lại khôi phục lồng bảo hộ, hệ thống phòng ngự này cũng cho biết chỗ có dị thú xâm nhập. Chu Dật Cẩn nhấn nút phóng laser, thông qua hệ thống công kích của tiểu trấn di động giết chết dị thú đang hiển thị dưới dạng điểm đỏ. Sau khi y làm xong tất cả, thu dọn thùng dụng cụ của bản thân đi ra khỏi phòng điều khiển trung ương của tiểu trấn di động, liền nhìn thấy Nguyên Thăng bị thiếu niên xinh đẹp kia nắm lấy. Nguyên Thăng có lẽ là sợ xúc phạm cậu ta nên không dám dùng sức. Thiếu niên kia lại không để ý mà cắn đôi phương, bên cạnh bọn họ ngoài xác của chuột thú còn ba thi thể bị cắn ăn phân nửa. Bụng bị xé rách rơi cả ruột ra bên ngoài, vết máu khắp nơi trên mặt đất, trong đó còn có một người đàn bà mắt vẫn nhìn về phía này, đôi mắt mở to trên khuôn mặt bị găm cắn nham nhở đang nhìn chăm chăm vào y. Sắc mặt Chu Dật Cẩn lập tức trắng bệch, trong bụng quay cuồng không ngớt, liền lập tức ngồi xổm xuống mà nôn luôn tại chỗ đó. “Cậu buông ra, cậu đừng có cắn người linh tinh!” Nguyên Thăng lúc này cũng lâm vào khốn cảnh. Bởi vì anh thật sự không thể thoát khỏi thiếu niên muốn liều mạng với mình này. Rõ ràng lúc

trước trông thiếu niên này rất ngoan ngoãn thẹn thùng, hiện tại lại ác như vậy. Nguyên Thăng nhìn bàn tay của mình bị cắn tới chảy máu, trong lòng phát khổ. Tại sao lúc trước anh lại xúc động mà mua tiểu trấn này chứ? ‘Đều tại tên khốn kiếp này!’ Lâm An Liệt thống hận nhìn Nguyên Thăng. Nếu không phải anh ta bỏ lại bọn họ, mẹ và ông bà sao có thể chết? ‘Tôi đã cố gắng nhanh chóng trở về.....’ Nguyên Thăng lúc này cũng hối hận muốn chết, nhưng anh không ngờ rằng tiểu trấn lại bị hỏng như vậy: ‘Giết người đền mạng, đều do mày hại chết mẹ tao!’ Lâm An Liệt trong lòng phần nộ không thể phát tiết. Mẹ và ông bà chết ngay trước mặt mình khiến gã nhận cú sốc quá lớn. Gã biết bản thân mệnh khổ từ nhỏ, còn chưa sinh ra đã bị ông bà nội chán ghét muốn vứt bỏ, lại bị cướp đi tất cả mọi thứ vốn thuộc về mình, mà không ngờ tới, mẹ cùng với ông bà yêu dấu lại bị.... ‘Cậu lý trí một chút!’ Nguyên Thăng không biết nên nói cái gì mới tốt. Người đang bị kích thích thì không thể nói lý, mà anh cũng không thể đả thương đối phương: ‘Phanh’ một tiếng, Lâm An Liệt ngã xuống, đem Lâm An Liệt đánh ngất là một hộ gia đình khác trong trấn. Người đàn ông trung niên sau khi đánh ngất Lâm An Liệt liền nện quay sang Nguyên Thăng cười cười: ‘Trưởng trấn, nếu không phải mẹ cậu ta chạy ra ngoài thì cũng không có việc này. Ngài xem, những người khác trong trấn cũng không bị làm sao.’ ‘Tôi đã biết.’ Nguyên Thăng nhú nhú mày. Người này nói khiến anh dễ chịu một chút, ít nhất biết ba người chết này cũng không phải tại anh, nhưng vẫn có chút áy náy, người thân của đứa bé này đều qua đời. Cậu ta nhìn qua tuổi cũng không lớn, chắc khoảng 19? Vậy mà không còn cha mẹ. Nghĩ như vậy liền thấy người đánh ngất thiếu niên đang cười nện có chút đáng ghét. Chu Dật Cẩn ngồi nghỉ ngơi trong chốc lát, tình huống tốt hơn một chút, lúc này, Nguyên Thăng cũng đã đi tới: ‘Dật Dật cậu không sao chứ?’ ‘Không sao, có chút khó chịu.’ Chu Dật Cẩn lần đầu tiên tận mắt chứng kiến thảm trạng như vậy nên có chút bị dọa, thậm chí cảm thấy rét run cả người. Lúc trước có xem dị thú thông qua phim ảnh, vẫn luôn cảm thấy giả, nhưng hiện tại đến mùi máu vẫn có thể ngửi thấy được: ‘Cậu vào phòng nghỉ một chút đi, đứa trẻ này cũng phiền cậu chiếu cố.’ Nguyên Thăng nhìn thoáng qua Chu Dật Cẩn. Lúc này Chu Dật Cẩn cũng chỉ mới hơn hai mươi tuổi, không khác biệt lắm so với thiếu niên bị đánh choáng kia, cũng chỉ là những đứa trẻ chưa trải qua mưa gió. Nguyên Thăng lại không nghĩ rằng bản thân anh ta mới có hai mươi bảy: ‘Tôi sẽ chăm sóc tốt cho cậu ta.’ Chu Dật Cẩn cảm thấy thiếu niên này thật đáng thương, tuổi còn trẻ đã phải chứng kiến người thân chết trước mặt mình. Nguyên Thăng ôm Lâm An Liệt, đem Chu Dật Cẩn đưa tới phòng của mình, sau đó đi ra ngoài xử lý công chuyện. Lại nói tiếp, tổn thất lần này so với tưởng tượng còn nhẹ hơn, cũng chỉ có 3 người Lâm gia bị chết, chuột thú tuy rằng phá vỡ một số cửa sổ nhưng phần lớn mọi người đều trốn hết rồi. Lúc Lâm An Liệt tỉnh lại, nhìn thấy mình đang ở trong một căn phòng xa hoa đẹp đẽ, gã liền biết đây là nơi ở của trưởng trấn. Kỳ thật trước khi bị đánh ngất, bản thân có lẽ rất không lý trí? Như vậy không thể giúp mẹ và ông bà báo thù mà còn mang đến tai họa cho gã, lần sau có lẽ nên cẩn thận hơn một chút. Nếu có cơ hội rời khỏi tiểu trấn di động, đoạt lại tất cả những thứ thuộc về mình thì Nguyên Thăng là cái thá gì, cũng chỉ là thứ vật vãnh. Không! phải nói, nếu những người đó không ép mẹ, còn bắt mẹ phải nạo thai thì gã cũng không cần phải ở cái nơi không an toàn, không đảm bảo này! Rõ ràng đã nói sẽ cưới mẹ vào Trần gia, kết quả? Nguyên Thăng, cả người của Trần gia, gã nhất định sẽ khiến chúng nợ máu phải trả bằng máu! ‘Cậu tốt hơn chút nào chưa?’ Một âm thanh ôn hòa vang lên. Lâm An Liệt chỉ chớp mắt đã thấy một người trẻ tuổi không khác mình lắm, quần áo nghiêm túc, tao nhã hữu lễ, vừa nhìn đã biết là người sống trong thành thị từ nhỏ. Gã còn nhớ rõ ngày hôm qua thoáng nhìn thấy Nguyên Thăng dẫn một người trở về, người này có lẽ là công nhân sửa chữa? Mặc kệ ý làm cái gì, muốn rời khỏi nơi này nhất định phải có được hảo cảm của y, bởi vì gã không muốn cầu xin Nguyên Thăng. Chu Dật Cẩn nhìn thiếu niên trước mắt không tiếng động mà rơi lệ, cắn chặt môi ôm chần khóc thương tâm, trong lúc nhất thời chân tay luống cuống, giấy tiếp theo sau đó đối phương liền nhào vào lòng y. Ngày tiếp theo, Lâm An Liệt dường như đem Chu Dật Cẩn trở thành người cứ giúp mình, ngoại trừ Chu Dật Cẩn, ai gã cũng không gần. Chu Dật thương đối phương còn nhỏ mà bị mất người thân, cũng vô cùng bao dung đối với gã. ‘Ngày mai đi Tân thành.’ Nguyên Thăng cùng Chu Dật Cẩn đứng trong phòng điều khiển trung ương của tiểu trấn di động. Lúc này sắc mặt Nguyên Thăng có chút khó coi: ‘Ở Tân thành có thể chữa trị hoàn toàn cho tiểu trấn của cậu, đến lúc đó sẽ không còn chuyện của tôi.’ Chu Dật Cẩn mở miệng. Tân thành là thành thị cấp hai gần biển ở phương bắc. Bốn ngày trước, Nguyên Thăng mang y từ nơi đó đến đây, vốn ban đầu thời gian đi từ Tân thành đến tiểu trấn cũng phải mất một ngày đường, đi bằng chiến xa lại chỉ một vài giờ là đến, nhưng bọn họ còn nghỉ ngơi hồi phục hai ngày, lại giảm bớt tốc độ trên đường đi cho an toàn nên ngày mai mới tới: ‘Dật Dật, gần đây cậu khá thân cận với Lâm An Liệt. Gã sao lại bỏ được lên người cậu vậy?’ Ngay từ đầu Nguyên Thăng đối với Lâm An Liệt cũng có một phần thương tiếc, thậm chí còn an bài cho gã sống trong thành thị, nhưng Lâm An Liệt cái gì cũng không đồng ý. Mỗi ngày đều dùng ánh mắt oán hận nhìn mình, dần dần anh cũng thấy phản cảm với đối phương. Lần này

chết ba người, anh cũng có trách nhiệm nhất định, nhưng anh đã hết sức cứu giúp rồi, Lâm An Liệt dựa vào cái gì mà bày ra bộ dạng kia? Ngày đó, nếu bọn họ giống người khác sớm trốn đi, khóa kỹ cửa, trông nom kỹ con gái của mình thì làm gì xảy ra chuyện như vậy? ‘Cậu ấy dù sao cũng mất người thân, cảm xúc lúc này không ổn định.’ Trường hợp lúc ấy Chu Dật Cẩn cũng thấy được, y là người ngoài còn thấy khó chịu, càng đừng nói Lâm An Liệt: “Có điều cậu ấy cũng nói ở Tinh Vân thành có thân thích, đến lúc đó tôi đem cậu ta đi là được rồi.” “Cậu ta cũng quá ỷ lại vào cậu, mà tâm địa của cậu cũng tốt quá! Có điều lần này cậu phải tới học cải tạo chiến xa của Vệ lão gia tử, cho dù thế nào cũng phải bắt chước được rồi mới đi chứ?” Nguyên Thăng biết Chu Dật Cẩn tâm địa không tồi, cũng không muốn ngăn cản hành động thiện tâm của y. Có điều, may mà Chu Dật Cẩn không học chiến đấu mà là máy móc, nếu không với tính này của y sớm đã bị người ta hại chết. “Ừ, tôi sẽ ở lại Tân thành một thời gian rồi mới đi Tinh Vân thành.” Chu Dật Cẩn cười cười. Từ cửa sổ nhìn ra bên ngoài có thể thấy Lâm An Liệt đang đứng trong bóng tối, đối phương mân miệng không biết đang nghĩ gì, đôi mày thanh tú cau lại, trên mặt trắng nõn đầy vẻ âm trầm. Chu Dật Cẩn cảm thấy vẻ mặt đối phương có chút không đúng, nhưng lại nghĩ tới thăm sự mấy ngày trước, có lẽ cậu ta rất khó vượt qua?

Hết chương 22

23. Chương 23

Tác giả có lời muốn nói: Phiên ngoại đời trước của Chu Dật Cẩn ~Đứng ở bên ngoài nhà bơi lội, Chu Dật Cẩn không tin nổi điều đang xảy ra mà chính mắt mình nhìn thấy. Lâm An Liệt sao có thể cùng người khác khăng khăng ta ta một chỗ? Bọn họ đã có tình cảm hơn một năm, chẳng lẽ đều là giả sao? Ngay đêm qua, Lâm An Liệt còn ôm y nói yêu y, vậy mà hôm nay gã lại cùng người đàn ông khác ôm nhau. . . Chu Dật Cẩn còn nhớ rõ tình huống lần đầu tiên gặp Lâm An Liệt. Khi đó, thiếu niên bị mất người thân vạn phần đau khổ, khiến cho y cũng đồng tình thương cảm, sau đó lại giúp đỡ mọi mặt. Kết quả, thiếu niên so với tưởng tượng còn kiên cường hơn, đã nhanh chóng thu lại bi thương, cố gắng vì cuộc sống của bản thân. Khi ấy, y mang theo gã lên phi thuyền đi từ Tân thành tới Tinh Vân thành. Lúc đó, y còn cảm thấy đối phương như một đứa em cần chăm sóc, thẳng đến khi một sự kiện tại Hồng thành xảy ra. Y luôn luôn không thích cùng người khác tranh đoạt. Bởi vì từ nhỏ, không cần tranh y cũng có được thứ mình muốn. Tính cách như thế với vài người có lẽ sẽ bị xem là yếu đuối. Khi ấy bọn họ bị một người phụ nữ chèo kéo nên đã ở khách sạn của cô ta. Đồ ăn và các loại hồng bét không nói, còn thu gấp mấy lần so với giá bình thường. Tính y tốt nhưng cũng phải tức giận, muốn báo nguy lại bị đứa con của chủ nhà bắt lại. Người học máy móc như y cũng không có năng lực phản kháng, mãi cho tới khi Lâm An Liệt đập thẳng một cái ghế lên người tên kia. Khi đó Lâm An Liệt hoàn toàn khác so với bộ dáng nhu nhược thường ngày của gã. Tới Tinh Vân thành, y vốn muốn tiếp tục đi du lịch. Y có một giấc mơ: đó là trước khi ba mươi tuổi sẽ đi hết thế giới này, xem hết tất cả các loại máy móc khác nhau. Cũng bởi vậy nên cha mẹ mới cho y 10 năm tự do. Nhưng buổi tối hôm ấy, sau khi y và Lâm An Liệt uống một chút rượu nho, không biết tại sao lại ‘ngủ’ cùng nhau. Tuy rằng biết tình huống có chút không đúng, nhưng miệng vết thương phía sau của Lâm An Liệt phía vẫn khiến y vô cùng áy náy. Ngày hôm sau, Lâm An Liệt lại không tiếng động ôm y cả ngày không buông tay, rốt cuộc y vẫn ở lại. Lâm An Liệt vốn muốn tìm thân thích lại không tìm được, chỉ có thể đi tìm công việc. Đem tất cả tiền gã có đưa hết cho y, nhìn thiếu niên gánh vác trách nhiệm của một gia đình, không biết vì sao, y lại giật mình. Bọn họ sống ở Tinh Vân thành cũng không tốt, tiền lương của Lâm An Liệt ngay cả tiền thuê nhà còn không đủ. Y chỉ đành lấy ra tiền trở cấp của mình, nhìn trong nhà cái gì cũng không có, mà gã lại chỉ có hai bộ quần áo nên đều đi mua thêm. Y thích máy móc, Tinh Vân lại không có nơi nào để y phát triển, cho nên y lựa chọn một nhà sửa chữa chiến xa để làm việc. Y có chứng nhận của cư dân thành thị cấp một, còn có học vị tốt nghiệp của học viện trung ương tốt nhất liên minh người Hoa nhưng lại không dám lấy ra ở thành thị cấp ba này. Tiền nhận được ít nhất từ trước đến giờ nhưng y lại cảm thấy vô cùng vui vẻ. Lâm An Liệt là một tình nhân hoàn mỹ, các loại lời ngon tiếng ngọt không cần phải nói. Có tiền cũng đều đưa cho y, thỉnh thoảng có khoản thu nhập thêm, còn có thể mua một đóa hoa hồng có giá trị đủ cho cuộc sống của bọn họ trong một tháng. Y sẽ nói gã lãng phí tiền, nhưng cũng rất vui khi được nhận hoa.

Từng có người mua tặng 999 đóa hồng cho y vẫn bị y ném vào thùng rác. Nhưng đóa hoa này lại được y che chở tỉ mỉ mấy ngày. Cuối cùng còn làm thành hoa khô, bởi vì đó là Lâm An Liệt kiếm tiền mua cho y.

Khi sửa xe, để cang chính xác nên y thường không đeo bao tay, bởi vậy trên ngón tay luôn có những vết đen thui. Lâm An Liệt lại giống như trâu bảo mà hôn tay y, rửa sạch tay cho y, cắt móng tay cho y. Mà từ sau khi vào Tinh Vân thành thậm chí y còn không cần tự cắt móng chân. Bởi mỗi lần còn chưa dài đã được Lâm An Liệt cắt tỉa sạch sẽ.

Thỉnh thoảng y nói một câu, Lâm An Liệt đều sẽ ghi tạc trong lòng. Có đôi khi nửa đêm y nói một từ đôi, đôi phương còn có thể đứng dậy làm đồ ăn khuya cho y.

Cha mẹ tuy rằng cưng chiều y nhưng nhân viên nghiên cứu cũng thường thường phải thức suốt đêm. Mà đến khi quen biết Lâm An Liệt, y mới cảm nhận được cảm giác có người chờ ở nhà.

Lâm An Liệt đối với y rất tốt, cho nên y cũng bị sa vào trong sự ôn nhu của gã. Lâm An Liệt không muốn làm người nằm dưới, y cũng vẫn nhân nhượng đôi phương. Thậm chí y còn nghĩ: đợi mấy ngày nữa mang Lâm An Liệt trở về Nghiên Cứu chi thành gặp mặt cha mẹ.

Nhưng hiện giờ là tình huống gì?

Nhìn Lâm An Liệt bị người ôm vào một chiếc chiến xa, Chu Dật Cẩn gần như cắn nát môi.

Buổi tối hôm đấy, y cự tuyệt Lâm An Liệt cầu hoan. Ngày hôm sau, y bắt đầu điều tra chuyện của Lâm An Liệt.

Y đặt thiết bị nghe lén lên người Lâm An Liệt, sau đó liền nghe thấy Lâm An Liệt cùng người kia – Trần Mộc nói những lời đầy thân mật. Trần Mộc y biết, ở Tinh Vân thành không có được mấy chiếc xe tốt, Trần Mộc lại có một chiếc chiến xa không tồi. Bởi vì chiến xa kia nên y cùng Trần Mộc có qua lại vài lần, cuối cùng còn thành công lấy được quyền cải tạo xe của đôi phương để em chiến xa của hắn cải tạo theo ý mình.....

Trần Mộc tính tình cũng không tệ lắm, bình thường lại không giống những kẻ có chiến xa tỏ ra khinh thường với những công nhân sửa chữa, nhưng lúc này, Trần Mộc đang ở cùng một chỗ với Lâm An Liệt.

Nghe lén suốt ba ngày, tới ngày thứ ba, y cũng nhận ra được Lâm An Liệt có rất nhiều hành động khác hoàn toàn lúc trước. Gã có người khác ở bên ngoài là không thể nghi ngờ.

Ba ngày nay, y cũng đụng phải Trần Mộc, cảm xúc trong mắt có lẽ đều không thể giấu được

Đợi đến khi thiết bị của y truyền đến giọng rên rỉ của Lâm An Liệt, rốt cuộc y cũng không chịu nổi. Ngày hôm sau, y trực tiếp tìm Lâm An Liệt lật bài. Đôi phương ngay từ đầu còn không thừa nhận, nhưng sau khi y thả ra một đoạn ghi âm kia, gã đã không thể bao biện thêm nữa.

“Dật Dật, em làm vậy cũng để chúng ta có cuộc sống tốt hơn, Trần Mộc kia có rất nhiều tiền.....” Sắc mặt Lâm An Liệt thay đổi liên tục.

“Mặc kệ là nguyên nhân gì, cậu ngoại tình!” Chu Dật Cẩn không biết, từ lúc nào cái người theo y đi khỏi tiểu trấn di động, có tiền cũng đưa hết cho y này đã thay đổi. Gã đây là ý gì? Nói yêu mình lại đi lừa tiền Trần Mộc? Hoặc căn bản là không thích mình ?

Một đêm này, Chu Dật Cẩn đem Lâm An Liệt nhốt ở ngoài cửa. Y thu thập này nọ, dự định ngày mai sẽ rời khỏi thành thị này. Lại nói tiếp, chỗ này cũng hỏng hết, thiếu thốn các loại thiết bị giải trí chưa tính, đồ ăn vừa miệng cũng không mua được!

Lặng lặng ngồi trên giường một đêm, nghĩ đến lúc trước Lâm An Liệt đối với nghề nghiệp sửa chữa chiến xa của y tỏ ra khinh thường, khóe miệng Chu Dật Cẩn hiện lên một nụ cười lạnh. Lâm An Liệt, chẳng lẽ gã nghĩ mỗi ngày đều có thể ăn rau dưa là nhờ chút tiền gã kiếm được ở nhà bơi? Gã nghĩ người có thể sửa chữa tiểu trấn di động cũng chỉ là công nhân bình thường? Y hai mươi tuổi đã có thể tốt nghiệp từ học viện trung ương, lấy được học vị tiến sĩ sửa chữa máy móc vừa là vì có thiên phú, vừa là vì bối cảnh gia đình. Cha mẹ y, ông bà nội, ông bà ngoại đều là nghiên cứu viên cao cấp của Nghiên Cứu chi thành, cho dù nghiên cứu không kiếm tiền thì dựa vào tích tụ nhiều đời cũng đủ tiền để mua một tòa thành thị cấp ba, còn Trần Mộc cũng chỉ là con của một thương nhân lớn ở thành thị cấp ba mà thôi.....Nghĩ nghĩ, Chu Dật Cẩn lại cảm thấy đau lòng, soi mói đối với Tinh Vân thành và Trần Mộc cũng chỉ do bản thân không cam lòng mà thôi. Lúc trước y còn cảm thấy nơi này cái gì cũng tốt....,

Ngày hôm sau, không có tiểu trấn di động ở phụ cận Tinh Vân thành, cũng không có phi thuyền rời khỏi Tinh Vân thành. Chu Dật Cẩn trực tiếp dùng nhiều tiền bao một phi thuyền riêng. Lâm An Liệt không thể tưởng được y sẽ đi hôm nay. Y không muốn ngây ngô ở chỗ này thêm một ngày nào nữa !

Lúc sắp đi, nghĩ nghĩ, y lại gửi một tin tức nặc danh cho Trần Mộc :

“Lâm An Liệt có tình nhân khác, anh tốt nhất tỉnh táo một chút !”

Thời điểm trở lại Nghiên Cứu chi thành đã là một tháng sau. Tâm tình của Chu Dật Cẩn cũng khôi phục không ít, cho dù không có tình yêu, y cũng có tình thân.

Chu Dật Cẩn từ nhỏ thiên phú không tồi, gần như đã gặp qua thì sẽ không quên được. Cha mẹ muốn cho y kế thừa sự nghiệp nghiên cứu gen của họ, y lại càng thích máy móc hơn. Nhưng ngay cả như vậy, cha mẹ cũng như trước, vô cùng yêu thương y. Y cũng chỉ mới hai mươi hai tuổi, ở trong mắt của cha mẹ vẫn là trẻ con, nhưng y cũng không còn đơn thuần giống trước kia nữa. Viện nghiên cứu ở Nghiên Cứu chi thành vừa mới hoàn thành một đầu đề gần như có thể sánh với đề tài hợp thể linh thú, cha mẹ y bận rộn tới chân không chạm đất, bởi vậy cũng không phát hiện y có dị trạng, mà lúc này y cũng đã tường tận rõ ràng những chuyện lúc trước. Có lẽ cái y gọi là tình yêu ngay từ đầu đã là một âm mưu. Hai năm ở chung, y đã vì Lâm An Liệt mà trả giá bao nhiêu? Mà Lâm An Liệt lại trả giá bao nhiêu ? Gã biết một tháng tiền lương của gã cũng chẳng mua được cái gì nên mới đưa hết cho y. Gã tặng quà ân cần như vậy, bản thân đã giúp gã nấu cơm giặt quần áo làm bảo mẫu một năm trời, còn bỏ tiền khắp nơi giúp gã có thể sửa soạn đẹp đẽ mà đi câu dẫn người khác.....

Ngay từ đầu bản thân rất ngu ngốc, còn muốn thương cảm cho người khác! Cho chút tiền thì thôi, còn làm nhiều việc như vậy?

Ở Nghiên Cứu chi thành mới là sân khấu để mình phát huy tài năng. Không quá vài năm, Chu Dật Cẩn đã trở thành thợ máy móc vô cùng nổi tiếng, thậm chí một mình nghiên cứu chiến xa khác hoàn toàn so với quá khứ, cũng nghiên cứu ra không ít sản phẩm máy móc.

Lại nghe được tin tức của Lâm An Liệt đã là mười năm sau. Nguyên Thăng tìm đến y, hơn nữa kêu to xui xẻo, bởi vì cậu ta là công tử sinh ra ở thành thị cấp một, lại bị một thổ lão mạo ở thành thị cấp ba khiêu khích. (thổ lão mạo () theo như tờ tra thì là chỉ những người thô lỗ suy nghĩ hạn hẹp ngu dốt)

Hắn biết Nguyên Thăng nói lầy, rất nhiều người đều khinh thường người ở thành thị cấp thấp, nhưng Nguyên Thăng đối với những người sống trên tiểu trấn di động lại rất hòa khí, đương nhiên cũng không khinh thường người ở thành thị cấp ba, mà đợi khi y biết tình huống, lại ngăn người tại chỗ:

“Lâm An Liệt thành gia chủ của Trần gia, không phải Trần Mộc sao ?”

“Điều này tôi cũng không rõ lắm.” Nguyên Thăng cũng kỳ quái. Người lúc trước ở tiểu trấn di động, sao có thể trở thành tộc trưởng của một đại gia tộc ở thành thị cấp ba?.

“Tôi đi xem tình huống thế nào.” Chu Dật Cẩn mở miệng, nghĩ nghĩ, lại để cho người ta chuẩn bị giúp một chứng nhận thợ săn cấp bảy. Hơn ba mươi tuổi y cũng đã có thể bán thú hóa cùng linh thú của mình rồi, lại mang theo các vũ khí mà mình nghiên cứu, giả thành thợ săn cấp bảy vẫn có thể, mà thợ săn cấp bảy ở Tinh Vân thành đã là rất lợi hại .

Hắn đi tìm Lâm An Liệt, Lâm An Liệt đỏ hồng mặt nói các loại xám hối. Phản bội lúc trước của gã và các loại báo thù đều là giả.

Y không nhận được mà cười lạnh. Năm đó y luôn tin tưởng Lâm An Liệt, mà y lúc này sao có thể tin tưởng người đàn ông trước mặt? Điều tra về Lâm An Liệt y cũng đã xem qua. Y không nghĩ tới, Lâm An Liệt lại tàn nhẫn như vậy. Dụ dỗ anh trai của mình, độc chết cha của mình, khi cha chết lại cấu kết với người của Trần gia đuổi anh mình đi. Cuối cùng, còn giết mẹ của Trần Mộc.

“Tôi đã đem những chuyện cậu làm nói cho quan thẩm tra.” Từng thích người trước mặt này, Chu Dật Cẩn sẽ không để đối phương sở tác sở vi, mà chính y cũng không phải là thần, không thể nắm giữ sinh tử của người khác. Như vậy, đem mọi chuyện này giao cho quan thẩm tra là tốt nhất. Lại nói tiếp, thành chủ của Tinh Vân thành đối với những chuyện này hiểu biết ít như vậy, có lẽ cũng nên đổi rồi.

Lâm An Liệt sắc mặt nhợt nhạt, muốn động thủ lại bị người bên cạnh Chu Dật Cẩn ngăn cản lại.

Chu Dật Cẩn rời khỏi nhà Lâm An Liệt, thì đã nghe có người nói đội chấp pháp ném Trần Mộc ra khỏi thành. Y mang Trần Mộc đi, ngoại trừ phụ cận Tinh Vân thành, tiểu trấn di động đều có thể đặt chân.

Chu Dật Cẩn không biết nên đối mặt thế nào với Trần Mộc. Y từng không nhịn được mà chán ghét đối phương, hiện tại lại cảm thấy hân thực đáng buồn.

Ngày kế tiếp, y luôn vội vàng chuyện của Lâm An Liệt. Các loại chứng cứ đều tìm được toàn bộ, nhưng vẫn bị bắt thì Lâm An Liệt lại không thấy đâu.

Hắn thông qua hệ thống định vị của mình trên người Lâm An Liệt tìm được gã, lại không nghĩ rằng bên cạnh Lâm An Liệt có người bảo vệ gã. Cuối cùng chỉ có mỗi y thoát ra được để đuổi theo đối phương.

Có lẽ Lâm An Liệt di truyền sự điên cuồng của mẹ gã, đến lúc này, còn muốn giết Trần Mộc. Y dùng súng máy nhắm ngay Rết thú, lại bị Lâm An Liệt cản lại, chờ tới khi đem Rết thú giết chết, Trần Mộc cũng đã qua đời.

Tay không ngừng run rẩy, Lâm An Liệt lại tấn công, đều bị hệ thống phòng ngự trên áo giáp của y chặn lại. Cuối cùng, Lâm An Liệt bị người tới bắt giữ.

Lúc trước sao mình có thể yêu loại người như vậy? Chu Dật Cẩn liệm Trần Mộc, trở về Nghiên Cứu chi thành. Từ đó, rốt cuộc không đặt chân lên Tinh Vân thành nữa.

Hết chương 23

lời editor : Thật sự là ghét Lâm An Liệt ghét đến không còn lời nào để tả, hội tụ đủ đức tính khiến cho người ta ghét từ đầu đến chân. Tầm mắt hạn hẹp lại đủ ngu xuẩn, về sau cũng giải thích một loạt nguyên nhân gã có thể không kiêng kị gì mà làm hại Trần Mộc như thế. Cái con người lúc nào cũng tỏ ra mình oan khuất lại ác độc như rắn rết này, làm kỹ người ta còn ngại quá tiện! hầy, quả thật là ngu xuẩn hạn hẹp đến cùng cực, về gia thế của Chu Dật Cẩn cũng coi như đứng đầu Nghiên Cứu chi thành, ngay cả thành chủ cũng là người nhà, may mà không bị lừa. Ôi lúc đọc tới chân tướng đời trước này quả thật khiến cho người ta đủ sôi máu T.T Ngu xuẩn như Lâm An Liệt mà đòi đấu với Trần Mộc trọng sinh thì quả thật là ...

24. Chương 24

Trần Mộc ở trên biển bay 23 ngày, rốt cuộc cũng phát hiện hành vi cần ‘thiên thạch’ của A Hổ. “Nhóc không sợ ăn vào sẽ hỏng bụng à?” Đã hoàn toàn lờn thói cũng vứt bỏ việc chỉnh lý lại bản thân – Trần Mộc đem A Hổ xách lên. Hắn không thấy được sắc mặt tràn đầy tàn khốc trên bộ mặt đen thui của mình. A Hổ bị Trần Mộc làm hoảng sợ, lại vẫn cuộn cái đuôi lên ôm ‘thiên thạch’ không muốn buông, ‘thiên thạch’ vốn đã bị nhỏ lại một vòng lớn từ trong bụng của cá voi thú giờ lại thêm dấu răng của A Hổ. “Meo meo ~” A Hổ kêu một tiếng, hai chân trước sắp không thể giữ nổi ‘thiên thạch’ nhưng vẫn không buông ra. “Nhóc ăn thứ này xong sẽ không sao chứ?” Lúc này, Trần Mộc cũng nhìn ra A Hổ yêu thích ‘thiên thạch’. Nhưng vật như vậy, ăn không có việc gì đi ? Lúc trước cá voi thú đều khó chịu đến lặn lội! Hắn vươn tay muốn lấy đi khối ‘thiên thạch’, nhưng A Hổ lập tức vươn chân trước chụp lấy tay của Trần Mộc, đương nhiên, bởi vậy mà A Hổ vốn đang ôm ‘thiên thạch’ liền làm rơi. “Meo meo meo !” A Hổ sống chết giãy giụa, ánh mắt nhìn thẳng xuống phía dưới. Đáng tiếc, Trần Mộc đang nắm da trên cổ nó khiến nó không thể nhìn xuống bên dưới, bốn chân cấp bách mà cào linh tinh. Trần Mộc bắt đắc dĩ, ôm A Hổ ngồi xuống, lại đem ‘thiên thạch’ đưa tới trước mặt nó. Nhất thời, A Hổ liền vươn đầu lưỡi vô cùng thân thiết mà liếm tay hắn. Có lẽ, ‘thiên thạch’ thật sự hữu dụng đối với loài thú? Trần Mộc nghĩ tới con cá voi thú cấp mười kia. Ngày kế tiếp, tuy rằng không ngăn cản A Hổ cắn ‘thiên thạch’, nhưng lúc nào cũng chú ý chặt chẽ đến nó. Có điều, may mắn A Hổ không có cách nào một ngụm nuốt vào ‘thiên thạch’, ‘thiên thạch’ cũng không yếu ớt như trong tưởng tượng. Thường thì A Hổ phải cắn thật lâu mới lưu lại một dấu răng nhàn nhạt, thật giống như nó đang tốn công vô ích. Mỗi lần cắn ‘thiên thạch’, A Hổ sẽ lui thành một đồng, ngủ một giấc. Dần dần, Trần Mộc phát hiện A Hổ dường như lớn một chút, cũng mạnh lên không ít. Có lẽ, ‘thiên thạch’ thật có thể cho linh thú ăn ? Lúc này Trần Mộc cùng A Hổ lại không biết, nếu không phải qua mấy trăm năm phóng xạ của ‘thiên thạch’ đã yếu bớt, A Hổ cắn lại ít. Linh thú đang trong thời kỳ còn nhỏ mà ăn ‘thiên thạch’ tuyệt đối sẽ bị nổ tung, hoặc biến thành quái vật. Thời điểm ngày thứ năm mươi sáu, Trần Mộc rốt

cực cũng thấy được đất liền .Làm đến nơi đến chốn cảm giác thật sự rất tốt, hướng chi, đến đất liền, xung quanh sẽ không chỉ có nước và nướcChỉ là, S thị nằm ở vùng duyên hải phía nam của liên minh người Hoa, nơi này lại là vùng duyên hải phía bắc của liên minh người Hoa.Ôm A Hổ đã nặng lên không ít đi lên đất liền, Trần Mộc có chút cảm khái. Chuyến đi này tuy rằng nhiều lần sinh tử, có điều thật đúng không phải là một chuyến tay không.Một tháng qua, A Hổ thay đổi rõ ràng. Nó lớn lên không ít, móng vuốt răng nanh cũng sắc bén hơn rất nhiều, thậm chí có thể đem ‘thiên thạch’ cắn vỡ. Có điều, một lần sau khi ăn nhiều ‘thiên thạch’ khiến nó lăn lộn trong bọt khí một ngày đêm, Trần Mộc không thu ‘thiên thạch’ nhưng mỗi ngày chỉ cho nó ăn một chút.Nhìn ‘thiên thạch’ chỉ còn lại hơn một nửa, cùng với A Hổ khác hoàn toàn so với linh thú mèo bình thường, Trần Mộc không có can đảm vào trong thành, bởi vậy chỉ có thể tiếp tục làm dã nhân. Hướng chi, tràng hỗn loạn lúc trước ở S thị cũng chết rất nhiều dị năng giả, còn đánh mất ‘thiên thạch’. Nếu Thức Tỉnh chi thành còn không tra tin tức liên quan thì hẳn sẽ không gọi Trần Mộc !Bộ dạng hiện giờ của hắn mà đi vào trong thành thì khẳng định sẽ bị hoài nghi, đến lúc đó hẳn chỉ có một người, sao có thể đối nghịch với cả một quốc gia ?Có điều, cuối cùng cũng lên đất liền rồi, có thể săn bắt một vài dị thú có hương vị tương đối khá, cũng có thể nghĩ cách nhóm lửa nướng những đồ ăn này nọ. Mỗi ngày trên biển đều phải ăn sống, hắn đã kéo dài bao tử kiểu đó hơn một tháng rồi, mà càng đáng buồn hơn là: còn không có giấy !!! Bởi thế nên quần áo trên người của hắn càng ngày càng ít! (cười lăn lộn).Bắt một con thỏ xám thú, lại dùng cách nguyên thủy nhất để đánh lửa–dị năng không khí đã có thể khống chế không khí dưỡng khí tập trung một chỗ. Ma sát vài lần, một ngọn lửa bắt đầu cháy chỗ dưỡng khí và củi.Ăn thỏ nướng, lại tự hơi nước thành nước uống, Trần Mộc còn tìm sông để tắm rửa cơ thể đã vô cùng bốc mùi của mình. Tuy rằng nước sông cũng bị ô nhiễm mà có tính ăn mòn, nhưng so nước biển vẫn tốt hơn nhiều, Trần Mộc cũng không để ý.Bởi vì quần áo trên người đã sớm thành một đồng rách nát, Trần Mộc lấy da dị thú che thân thể. Vốn lấy quần áo biến thành đai lưng mà quần lên người, nói thật, dã ngoại lúc này không có một bóng người, có trần truồng thì cũng không có việc gì. Nhưng ‘ đồ vật bên dưới’ kia lại vì vận động mà lắc lư khiến hắn không có cảm giác an toàn. Tốt nhất là cứ buộc bằng da thú, miễn cho bị một vuốt của con dị thú nào đó. (theo mình hiểu có lẽ ý anh là buộc bằng da thú để tránh bị con nào nó cào cho một phát thì lại thành thái giám :))))Đời này hắn cũng không định tin tưởng tình yêu gì đó nữa, nhưng sự tình liên quan đến tính phúc nửa đời sau, tốt nhất là cứ cẩn trọng.Ngày kế tiếp đều đi săn bắt dị thú, Trần Mộc rất lo lắng cho mẹ mình. Lâu như vậy không liên lạc, còn không biết mẹ sẽ nghĩ như thế nào. Nhưng hắn quả thật không có cách nào vào thành, càng không có cách biết được hướng đi mấy ngày nay.A Hổ mấy ngày này không phải ăn thì là ngủ, mỗi ngày ăn một ít ‘thiên thạch’, sau đó ngủ. Chờ thời điểm Trần Mộc nướng thịt sẽ dậy ăn một bữa no đủ, thậm chí còn ăn nhiều hơn so với Trần Mộc. Vì thế, vốn là một con mèo nhỏ lại lớn hơn rất nhiều.Cứ như vậy qua một tháng, A Hổ rốt cục ăn xong ‘thiên thạch’, mà thân thể cũng lớn hơn vài vòng. Cân nặng không khác biệt lắm so với Trần Mộc. Trần Mộc nhìn bộ dáng của nó, cảm thấy có chút giống lão hổ trước tận thế, thật không thẹn với cái tên A Hổ. Chẳng qua, cho dù Bạch Hổ trên người cũng có vằn, mà A Hổ còn không có một cái lông tạp nào, cả người trắng muốt.“Meo meo ô ~” A Hổ kêu lên một tiếng vui mừng, vằn vẹo đứng lên từ trên mặt đất, chờ xoay xong rồi, lại liềm liềm chân trước của mình để chải lông.Áo tưởng cái gì, tuyệt đối là không thể , lão hổ ? Đây chẳng qua là một con mèo bị béo nghiêm trọng mà thôi! Tất cả điều này, vào lúc A Hổ muốn nhảy lên trên đầu của Trần Mộc , bị Trần Mộc lùi một bước tránh ra khẳng định.Một hai trăm cân ở trên đầu, cho dù cổ chịu được, thoát nhìn cũng như một thằng ngốc.A Hổ bị lạnh nhạt, mỗi lần nó muốn bổ nhào về phía Trần Mộc, đều sẽ bị Trần Mộc cuống quýt né tránh. Nhảy vài lần, nó ngược lại suy nghĩ cẩn thận nguyên nhân. Sau khi chuyển vài vòng tại chỗ, lại biến trở về thành mèo con.Sau đó, chọn vài chỗ như trên đầu Trần Mộc lại nhảy lên.....Trần Mộc lần này không né tránh, thực đáng buồn hắn không né tránh. Hẳn căn bản không nghĩ tới, A Hổ biến trở về bộ dáng trước đây, lại vẫn nặng một hai trăm cân! Nếu không phải hắn luôn luôn chú ý không khí thay đổi, một khắc khi A Hổ hạ xuống đã mở lồng phòng hộ, khẳng định sẽ gây cổ ị‘Được rồi, A Hổ, chúng ta về nhà nhanh một chút. Đã hơn ba tháng rồi, nếu không trở về mẹ nhất định sẽ lo lắng chết mất.” Chợt A Hổ đang đứng trên đầu , Trần Mộc bắt đầu tìm kiếm tiểu trấn di động. Lúc này hắn không có bộ đàm liên lạc, vẫn nên tìm tiểu trấn di động trước tiên. Thám thính tốt tin tức, nếu có thể giả tạo chứng cứ về ba tháng vừa qua thì tốt hơn! Cũng miễn cho sau này lộ ra sơ hở. Còn có dị năng của mình và A Hổ dị thường, tạm thời cũng không thể bại lộ. Thí nghiệm cơ thể sống sau mặt thể vẫn luôn tồn tại, đây cũng là nguyên nhân có thể tìm ra biện pháp hợp thể cùng linh thú. Hẳn cũng không hy vọng mình trở thành tài liệu giống tội phạm tử tù.Lại nói tiếp, Trần Mộc cũng không phải không nghĩ tới việc đánh cướp thợ săn dị thú, nhưng khi mặt thể nhược nhục cường thực xuất hiện giết người cướp của cũng khiến liên minh người Hoa vô cùng chú ý. Người bị đánh cướp chỉ cần nhấn một cái nút trên bộ đàm liên lạc cá nhân của mình, có thể trực tiếp

mở thiết bị ghi âm, hơn nữa còn kết nối mạng. Nếu giết người cướp bộ đàm cá nhân, bộ đàm cũng sẽ phản ứng. Về phần trực tiếp hủy bộ đàm.... Phần lớn người đều đem nó bảo vệ tốt, hơn nữa đi xa khỏi thành thị sẵn dĩ thú cũng đều là cao thủ.Đương nhiên, Trần Mộc lúc này có dĩ năng không khí, tuyệt đối có thể đánh cướp thành công. Nhưng trên cơ bản từng trang bị của thợ săn dĩ thú đều biểu hiện thân phận của chính mình. Hắn cầm cũng không dùng được không nói, bộ đàm liên lạc cũng là buộc định. Hắn không có khả năng lấy bộ đàm liên lạc của người khác để gọi cho mẹ, cho nên dù cướp thì cũng là công toi.Trần Mộc tâm tâm niệm niệm muốn che dấu bản thân, lại không biết rằng: có mấy cái máy bay chiến đấu giá trị chế tạo kinh người đang xoay quanh mặt biển, chỗ hắn thoát khỏi cá voi thú. Hiện nay khí hậu ác liệt, loại trực thăng máy bay nhỏ chỉ cần một trận cuồng phong cũng có thể cuốn đi, lại càng không thể chịu nổi công kích của dĩ thú.Trên biển có rất nhiều hải điều thú, cho nên bên ngoài máy bay chiến đấu khổng lồ này đã có chút rách nát, mà dĩ năng giả trên máy bay cũng mỗi mệt, nhưng trên mặt mỗi người đều rất ngưng trọng. Có hai người trung niên nhìn nhau, mặc vào đồ lặn tốt nhất, lặn xuống biển. Bọn họ đều là dĩ năng giả thủy hệ, làm việc trong biển cũng tiện hơn.“Không biết có thể tìm được có manh mối gì đó hay không. Có điều, tín hiệu liên lạc của Lưu Hải đúng là xuất hiện ở nơi này .” Phùng lão mở miệng, sắc mặt của ông ta rất không tốt. Nhiệm vụ lần này thất bại, ông ta bị Thúc Tĩnh chi thành xử phạt không nói, địa vị cũng giảm xuống rất nhiều.“Hừ.” Một người trung niên khác hừ lạnh một tiếng, nhìn chằm chằm thẳng xuống mặt biển. Ông ta là cha của Lưu Hải, dĩ năng giả kim hệ cao cấp, cũng là người khổng chế chiến đội dĩ năng của Thúc Tĩnh chi thành. Ông ta muốn cho con trai mình rèn luyện một chút, lại không nghĩ rằng con mình sẽ chết trong nhiệm vụ lần này. Cho nên, dù có khả năng không tìm thấy thứ gì, ông ta vẫn đến đây. Thật là cá voi thú chết tiệt, nếu ông ta đạt đến cấp mười, nhất định phải cùng đối phương liều mạng !Những người khác trên chiến cơ đều là những người có người thân bị chết. Ở Thúc Tĩnh chi thành, trung cấp dĩ năng giả cũng không nhiều, những người này đều là tương lai của Thúc Tĩnh chi thành, vậy mà lại bị dĩ thú cấp mười cắn nuốt!

Hết chương 24

Tác giả có lời muốn nói: Đại gia oán niệm quá lớn.....otz

Coi như lúc trước ta không nói gì về cp của Trần Mộc đi ~ phát triển sau này thế nào vẫn muốn xem tình huống, đại gia không cần phải đoán ~ dù sao hiện tại Trần Mộc cùng Chu Dật Cẩn còn không có chạm mặt, trước khi giải quyết Lâm An Liệt, Trần Mộc cũng sẽ không suy nghĩ tình tình yêu yêu sự tình cái gì đâu.

ps: Đây chương như thế nào vẫn biểu hiện không được a a a a a

25. Chương 25

Vừa chạy trốn, vừa dùng không khí cảm giác tình hình xung quanh. Chạy một lúc, Trần Mộc liền phát hiện phía nam có một tiểu trấn di động đang di chuyển lại gần đây.

Tiểu trấn di động, thông thường ban ngày đứng yên buổi tối di chuyển. Ban ngày mà đang di chuyển, ngược lại là hiếm thấy. Trần Mộc suy nghĩ một chút, sau đó chạy về phía tiểu trấn di động.

Trên tiểu trấn di động, thông thường đều có thể kết nối với máy tính trung ương. Thông qua máy tính, có thể xem xét tin tức các nơi, cũng có điện thoại, có thể báo tin cho mẹ biết tin tức về mình. Tuy rằng hiện tại phần lớn người đều dùng bộ đàm nhân để liên lạc, nhưng phòng điều khiển trung ương của tiểu trấn di động, khẳng định là có điện thoại tồn tại .

Đây rõ ràng là một tòa tiểu trấn di động tư nhân, dường như đang làm thí nghiệm. Trần Mộc muốn trộm đi lên, lại sợ bị phát hiện, dù sao trên tiểu trấn di động cũng luôn có rất nhiều thiết bị giám thị, hướng chỉ còn có lòng năng lượng.

Có điều, tiểu trấn di động tư nhân muốn thám thính tin tức cũng dễ dàng hơn một chút. Nó không giống tiểu trấn do liên minh khổng chế có hệ thống theo dõi trên điện thoại và máy tính.

Trần Mộc còn đang do dự, sau đó liền phát hiện: tòa di động tiểu trấn vậy mà bắt đầu thí nghiệm hệ thống công kích, còn hướng ra phía ngoài công kích, mục tiêu công kích là bụi cây ở phụ cận. Những bụi cây này rất dài, có gai nhọn, bên trên còn có độc, chỉ có duy nhất loài thằn lằn thú mới có thể lấy loại cây này làm thức ăn.

Công kích bên ngoài tất nhiên phải mở lồng phòng hộ. Trần Mộc lặn một vòng tại chỗ đang đứng, nhanh chóng trốn vào tiểu trấn di động. Cũng may mắn là con người đi vào tiểu trấn di động sẽ không gây ra cảnh báo.

Trên tiểu trấn di động này vậy mà không có lấy một người. Trần Mộc trốn vào một nhà gần đây, cũng không phát hiện thứ gì có giá trị, chỉ có thể chậm rãi đi tới phòng điều khiển trung ương. Trong phòng điều khiển trung ương tuyệt đối là có người ở.

Chỉ là nếu như ít người, có lẽ hẳn có thể khống chế tiểu trấn di động này để đi vào thành thị mua bộ đàm liên lạc cá nhân hoặc có lý do thích hợp về việc mất bộ đàm liên lạc cá nhân cho nên phải ở chỗ này chờ người khác trợ giúp. Tiểu trấn di động rất lâu không trở về thành thị cũng là bình thường, mà Triệu Thiên Vũ lúc này đã bồi dưỡng không ít thế lực, hẳn là có thể dùng tiền mau chóng tìm được mình.

Đánh cướp người qua đường cùng lắm cũng chỉ lấy được một vài trang bị vô dụng cùng bộ đàm liên lạc không dùng được nhưng nếu đánh cướp tiểu trấn di động.....

Chỉ là không biết có mấy người đang thí nghiệm tiểu trấn di động, còn thực lực của mấy người đó?

Không khí! Trần Mộc bắt đầu cảm giác không khí chung quanh, âm thanh cũng thông qua không khí chấn động phát ra, cho nên vận dụng không khí để nghe lén, thật sự là rất tiện !

“Hiện tại kết quả thí nghiệm rất không tồi.” Phòng điều khiển trung ương của tiểu trấn di động, Chu Dật Cẩn đứng trước hệ thống điều khiển mở miệng.

“Cuối cùng cũng không có việc gì. Lần này tôi đã tốn tiền mua một cái trấn nhỏ rách nát, còn phải chịu một hồi kinh sợ.” Nguyên Thăng ngồi phịch lên cái ghế bên cạnh, hữu khí vô lực mở miệng. Vốn bởi vì tiền trên người không đủ, nên anh mới lựa chọn mua một cái cũ. Nhưng hiện giờ tiền sửa chữa đã bằng với tiền mua lại lúc trước. Tiền tích góp của anh tiêu hết không tính, còn nợ anh trai một triệu, cũng không biết bao giờ mới có thể trả nổi.

Chu Dật Cẩn vừa mới điều khiển tiểu trấn di động dùng tốc độ nhanh nhất di động, lại chuyển sang hệ thống phòng ngự và hệ thống công kích, tất cả đều rất bình thường. Trải qua một tháng sửa chữa, tòa tiểu trấn di động này đã sắp khôi phục hoàn toàn:

“Cậu định nhận người lần nữa, cũng không nhận những người trước kia ?”

“Những người đó cũng không muốn đến đây đâu? Hơn nữa muốn duy trì tiểu trấn họa động hàng ngày, tôi tình nguyện dùng nhiều tiền thuê vài người thợ săn dị thú cấp thấp.” Nguyên Thăng đã không có cách với những người đó. Ngay từ đầu còn lấy lòng mình, sau vì anh sửa chữa tiểu trấn nên cho những người đó vào thành ở, những người đó lập tức liền liên kết tố cáo anh. Tuy rằng cuối cùng cũng không có gì, nhưng lại phải cho những người đó một số tiền lớn.

Thật sự là không hiểu, rõ ràng đã đàm phán với họ rồi, cũng bồi thường một phần tổn thất rồi, sao những người đó còn lòng tham không đáy?

Lầy khoản lớn tiền bồi thường từ chỗ anh, bọn họ có thể vào ở trong thành, nhưng người sống trên tiểu trấn di động muốn vào trong thành lâu dài, bọn họ nghĩ sẽ dễ dàng như vậy? chỉ sợ qua một hai năm, tiền trong tay bọn họ tiêu hết sẽ lại bị đuổi ra. Mà công việc gì đó, người trên tiểu trấn di động cũng không được học hành, muốn tìm một công việc tốt ở trong thành không phải điều dễ dàng.

Từ nhỏ đã sống ở thành thị cấp một, Nguyên Thăng rất rõ ràng sự kỳ thị của thành thị bậc cao với thành thị cấp thấp hơn. Ở thành thị cấp một cũng có vài người sống không tốt, thường ăn không đủ no, có thể tiếp tục sống tại đó cũng là vì bọn họ có phòng ở. Nhưng bọn họ vẫn khinh bỉ những người có tiền ở thành thị cấp hai, không hề có lý do khinh bỉ. Bởi vậy, người trong thành thị khinh bỉ người sống trên trấn nhỏ lại càng bình thường, mà nói cho cùng, vẫn là bởi vì thành thị cấp một an toàn nhất. Những nơi khác theo thứ tự, tiểu trấn di động là nguy hiểm nhất. Hàng năm trên thế giới sẽ có vài tiểu trấn di động bị dị thú phá hỏng, dân cư sống trên đó bị giết sạch. Đối với một vài nơi như Châu Phi, ngay cả thành thị cấp ba cũng không an toàn. Năm trước, ở đó còn có một toàn thành thị cấp ba bị cuồng sư thú cấp chín công phá, mà thành thị đó bây giờ vẫn còn bị dị thú chiếm cứ.

Bởi nguyên nhân ấy, những người di cư từ tiểu trấn vào trong thành thị, không bị cơn đói trong thành bắt nạt là không có khả năng.

“Như vậy cũng tốt, miễn cho lại xảy ra chuyện như lần trước.” Chu Dật Cẩn mở miệng. Mấy ngày này y vẫn vội vàng cùng Vệ lão gia tử học tập cải tạo chiến xa, cũng chưa đi chú ý Lâm An Liệt, không biết cậu ta và dân cư trong trấn thế nào rồi. Có điều chiếm được khoản tiền bồi thường lớn từ Nguyên Thăng, có lẽ bọn họ tạm thời không có vấn đề gì.

“Đúng rồi Dật Dật, khi nào thì cậu đưa Lâm An Liệt đi Tinh Vân thành ?” Cái người tên Lâm An Liệt kia là phiền toái nhất, dù sao người thân cũng đã chết hết, Nguyên Thăng đối với gã ban đầu cũng có chút đáng thương. Chỉ là Lâm An Liệt không cần anh cho tiền, cuối cùng anh phải nhờ Chu Dật Cẩn chuyển hộ mới nhận.

“Cái này còn phải xem khi nào tôi mới học xong chương trình chỗ Vệ lão, có điều chắc cũng nhanh thôi.” Chu Dật Cẩn mở miệng. Vốn y muốn đi chung quanh một chút, đi nơi nào cũng được, có thể giúp người khác thì giúp, dù sao cũng tiện tay.

“Đến lúc đó tôi lại đưa cho cậu một phần tiền, xem như là vì sự an phận của cậu ta.”

Những cư dân ở tiểu trấn di động liên hiệp với nhau tố cáo anh nhưng Lâm An Liệt lại không tham gia, bởi vậy Nguyên Thăng cũng không để ý chút tiền ấy.

“Cậu gần đây còn nợ bên ngoài khá nhiều đúng không ? Lần này liền miễn .” Chu Dật Cẩn cười cười, đưa vào vài trình tự. Tiểu trấn di động đã được tu sửa tốt rồi, có điều hệ thống chế tạo lại hơi lỗi thời, y muốn sửa lại một chút.

Trần Mộc không chế không khí chung quang bao vây lấy mình, ngồi dưới đất. Hắn không nghĩ tới, bản thân lại có thể nghe được tin tức về Lâm An Liệt ở chỗ này.

Nhiều năm trôi qua như vậy, Lâm An Liệt đã trở thành cái gai trong lòng hắn. Cho dù hắn biết bản thân bây giờ đã vô cùng cường đại, muốn đối phó Lâm An Liệt cũng rất đơn giản, nhưng hắn vẫn không thể nhổ được cái gai này. Hắn thường nghĩ nếu vừa gặp được Lâm An Liệt sẽ giết gã, lại cảm thấy như vậy quá dễ dãi cho gã. Về kết cục của Lâm An Liệt, hắn đã suy nghĩ rất nhiều, lại chỉ có thể tưởng tượng ở trong đầu, nhưng bây giờ đã đến lúc rồi.....

Lúc trước Lâm An Liệt chưa từng nói gã đến từ nơi nào, làm sao tới được Tinh Vân thành. Mà hiện tại, hắn mới biết được hóa ra Lâm An Liệt là được Chu Dật Cẩn mang đến Tinh Vân thành.

Chu Dật Cẩn..... Trần Mộc đối với y cảm xúc rất phức tạp. Lúc trước Chu Dật Cẩn giúp hắn sửa chiến xa trong một năm, cũng giúp hắn cải tạo chiến xa. Tuy rằng không phải bạn bè, nhưng cũng là người có thể trò chuyện. Chu Dật Cẩn rất ít khi nhắc đến xuất thân của mình, nhưng hắn cũng biết y và người yêu vào Tinh Vân thành. Quan hệ hai người đó rất tốt, lần ấy Chu Dật Cẩn giúp hắn cải trang chiến xa, hắn mới đối phương ăn cơm, Chu Dật Cẩn lấy lí do phải về nhà ăn cơm với người yêu mà từ chối hắn, hay người yêu này chính là Lâm An Liệt ?

Như vậy có thể giải thích được vì sao Chu Dật Cẩn lại ghét mình, rồi đột nhiên rời khỏi Tinh Vân thành. Về việc y xuất hiện sau đó, còn không phải do sự thương hại của một cậu ấm?

Có điều không biết Chu Dật Cẩn có biết việc Lâm An Liệt muốn báo thù hay không..... Có lẽ là không biết đâu, nếu không sao lúc đầu có thể nhiệt tình với hắn như vậy, cũng không thấy y thăm thính điều gì, càng không thấy y cố gắng làm thân. Hơn nữa, lúc hắn và Lâm An Liệt bên nhau cũng là lúc Chu Dật Cẩn biến mất.

Nhưng cho dù nghĩ như vậy, vốn ban đầu Trần Mộc có hảo cảm với Chu Dật Cẩn cũng vẫn biến mất không còn một mảnh.

Lâm An Liệt, Lâm An Liệt..... Đời này, hắn nhất định sẽ khiến gã phải nhận đại giới. Có lẽ những điều bản thân phải trải qua cũng cho gã hưởng thụ một lần!

Mà hiện tại, hắn ngược lại không có gánh nặng tâm lý khi cướp tiểu trấn di động này! Trần Mộc đã sớm dùng máu dị thú để vẽ bản mặt mình, ngay cả A Hồ cũng bị thay đổi màu sắc. Hơn nữa, thực lực của hắn

mạnh hơn so với hai người ở trong phòng điều khiển, muốn đánh choáng họ cùng lắm cũng chỉ mất một phút.

hết chương 25

26. Chương 26

Chân dẫm lên không khí không một tiếng động, nhân lúc Chu Dật Cẩn và Nguyên Thăng còn chưa kịp phản ứng, Trần Mộc đã tới gần đem hai người đánh ngất trên mặt đất. Về phần linh thú của hai người là linh thú họ cầu, cũng bị A Hổ một chiêu một giải quyết.

Đánh ngất hai người, Trần Mộc cũng lấy luôn bộ đàm trên người bọn họ. Bộ đàm liên lạc thường mang trên tay tạo cảm giác không thoải mái, hơn nữa còn hằn vết chỗ đeo nên rất nhiều người lúc ngủ đều bỏ ra.

“Đều là những kẻ có tiền!” Trần Mộc nhìn hai cái bộ đàm tinh xảo được làm theo yêu cầu trên tay, có chút bùi ngùi. Tuy nhiên trên người kẻ có tiền, biết đâu còn có những thứ linh tinh khác. Ví dụ như định vị con kiến có thể báo tin cho người khác. Vì thế Trần Mộc lại bắt đầu cởi quần áo của hai người này, hơn nữa còn kiểm tra vật phẩm trang sức linh tinh.

Khuôn mặt này của Chu Dật Cẩn, Trần Mộc nhận ra được. Có điều hiện giờ Chu Dật Cẩn nhìn non nớt hơn so với ngày trước. Một người khác Trần Mộc lại chưa từng gặp qua, nhìn người này cũng chỉ lớn tầm tuổi mình mà thôi.

Việc cởi quần áo của người xa lạ là lần đầu tiên Trần Mộc làm, có điều động tác trên tay lại không hề chậm, rất nhanh, trên người cả hai chỉ còn lại một cái quần đùi, những vật phẩm trang sức khác cũng bị lấy đi hết, ngay cả bên trong tóc Trần Mộc cũng kiểm tra một lần.

Sau đó, Trần Mộc đem dây lưng mà mình dùng để trói da dị thú trói tay hai người, cuối cùng lấy Dạ Lai Hương biến dị cấp hai cho hai người ăn. Dạ Lai Hương biến dị này khiến cho người ta toàn thân vô lực, cho dù là dị thú cấp bảy ăn vào cũng đành mặc cho người chém giết, hưởng chi là hai nhân loại thực lực chưa đến cấp bảy.

Tác dụng của các loài thực vật biến dị, thường những thợ săn dị thú hoạt động ở bên ngoài đều biết chút ít. Trần Mộc cũng biết không ít các loại có tác dụng giống Dạ Lai Hương, chẳng qua trong một tháng này hắn chỉ tìm thấy Dạ Lai Hương mà thôi.

Xử lý tốt hai người, ném bọn họ vào trong góc xa xa, Trần Mộc đeo một đôi bao tay. Loại bao tay này dán chặt lấy da thịt, đeo lên cũng giống như không đeo, thường được dùng cho các nhân viên sửa chữa, mà người đó có lẽ là Chu Dật Cẩn. Trần Mộc đeo lên có chút nhỏ, tuy nhiên để tránh lưu lại dấu vân tay thì hắn vẫn phải bỏ qua sự khó chịu ấy.

Cầm lấy điện thoại kết nối với mẹ, lúc âm thanh tín hiệu báo kết nối thành công vang lên, Trần Mộc lại thấy áy náy và bất an. Tuy thực lực của mình đã gia tăng, nhưng chắc chắn vẫn khiến cho mẹ lo lắng rất nhiều.

“Uy..... Mộc Mộc?” Lưu Chân Chân nhìn thấy dung mạo đối phương trên bộ đàm liên lạc của mình liền kích động đứng lên. Tuy rằng trên mặt Trần Mộc lúc này có không ít những thứ linh tinh, tóc cũng dài, nhưng đó là con của mình, sao có thể không nhận ra được.

Nhìn trong điện thoại sắc mặt của Lưu Chân Chân rất tiêu tụy, Trần Mộc ánh mắt đau xót:

“Mẹ, mẹ có khỏe không?”

“Mộc Mộc, ba tháng nay con đi đâu vậy?” Lưu Chân Chân nghe được tiếng của đứa con, trên mặt lập tức có tươi cười, nhưng vẻ tươi cười vẫn không che nổi mệt mỏi.

“Mẹ, con không sao, mẹ hiện giờ thế nào?” Trần Mộc mở miệng. Mẹ là người quan trọng nhất với hắn, khiến mẹ lo lắng như vậy, hắn cảm thấy bản thân rất bất hiểu.

“Mẹ tất cả đều tốt, Mộc Mộc, con không chọc phải phiền toái gì chứ?” Bộ đàm cá nhân của Trần Mộc vẫn không liên lạc được, lúc này lại đem mặt mũi nhìn không ra tướng mạo, Lưu Chân Chân lập tức hoài nghi hỏi.

“Mẹ, con không sao, con liên lạc với mẹ cũng dễ cho mẹ yên tâm. Có điều không lâu nữa con sẽ trở về.” Trần Mộc lập tức mở miệng.

“Mộc Mộc, con không có việc gì là tốt rồi” Lưu Chân Chân giật giật khoe miệng. Thợ săn dị thú là nghề nghiệp có tỉ lệ tử vong cao. Từ ba tháng trước không có cách nào liên hệ với Trần Mộc khiến mỗi buổi tối bà đều nằm mơ thấy Trần Mộc chết dưới sự tấn công của dị thú. Mấy ngày nay, ngày nào bà cũng xem tin tức, mỗi ngày kết nối với bộ đàm cá nhân của Trần Mộc hơn trăm lần, nhưng một chút tin tức cũng không có.

“Mẹ, mẹ ly hôn với cha đi.” Trần Mộc chần chừ, vẫn mở miệng. Lâm An Liệt đã xuất hiện. Lâm An Liệt hận cha bỏ rơi mẹ già, nhất định sẽ trả thù cha, mà chính hắn cũng muốn trả thù cha và Lâm An Liệt. Nếu mẹ vẫn là Trần phu nhân.....

“Được !” Lưu Chân Chân một tiếng đáp ứng.

“Mẹ ?” Trần Mộc kinh ngạc mở miệng.

“Mộc Mộc, con mất tích ba tháng, vậy mà cha con vẫn còn không phát hiện.” Trên mặt Lưu Chân Chân có một chút bi thương. Trần Khải không muốn thấy mẹ con bà, bà đi khỏi là tốt rồi. Ban đầu, bà muốn chiếm vị trí Trần phu nhân cũng chỉ là do không muốn chấp tay dâng tặng những thứ thuộc về con mình cho người khác. Nhưng ba tháng không có tin tức của Trần Mộc bà lại chỉ hi vọng có thể cùng Trần Mộc sống yên bình là được. Nếu Trần Khải đã không muốn mình chạm đến gia tộc của ông ta, thì cứ để một mình ông ta ôm thứ đó đến chết đi !

Trần Mộc trầm mặc , ngẫm lại cũng là bình thường. Lúc trước khi hắn còn đi học, mỗi ngày mẹ không gọi điện cũng sẽ nhắn tin, mà cha lại chưa bao giờ chủ động liên lạc với hắn. Ba tháng nay cũng giống vậy, đương nhiên sẽ không phát hiện mình mất tích.

Hiện tại Lâm An Liệt đã xuất hiện , làm cho cha con bọn họ bị dày vò đi! Lâm An Liệt hận mình, kỳ thật càng hận là cha. Hắn muốn thấy cha bị chính đứa con mình yêu thương nhất phản bội, sẽ có biểu cảm như thế nào, mà hắn cũng không ngại cho nhiều hơn một cây đuốc. (ý anh là anh sẽ ở giữa châm lửa cho cháy to thêm)

“Ông ta có khi nào nhớ đến con đâu?” Trần Khải căn bản không xem hắn là con trai.

“Mộc Mộc, hôm nay mẹ sẽ soạn thỏa thuận ly hôn” Lưu Chân Chân hạ quyết tâm. Ba mươi năm thanh xuân của bà hao phí trên người Trần Khải, dù thế nào cũng muốn đào lại một ít đồ từ đối phương. Làm bà chủ gia đình nhiều năm như vậy, chỉ sợ người khác đã quên, bà cũng từng là luật sư chuyên nghiệp tài cao học rộng ! Mấy năm nay, thông qua mạng, bà vẫn nhận một vài vụ án không cần ra mặt. Hiện nay nếu gặp phiền toái trong thành thị, rất nhiều luật sư đều làm việc qua mạng để tham gia một vài vụ án nhỏ trên tòa.

“Đúng rồi, mẹ, việc con mất tích có bao nhiêu người biết ?” Trần Mộc đột nhiên nghĩ một chút.

“Mẹ chưa từng nói với ai.” Vốn Trần Mộc đang ở một nơi rất xa, cho dù nói cũng không có cách nào đi tìm người. Hơn nữa bộ đàm cá nhân qua một tháng sẽ được nhận định là tử vong, Lưu Chân Chân cũng lừa mình dối người mà luôn nhận định hắn còn sống. Hơn nữa bà cũng biết, Trần Khải tuy rằng là tộc trưởng, nhưng thủ hạ lại có vô số người muốn ngồi lên chiếc ghế đó. Một khi tin tức Trần Mộc mất tích truyền ra ngoài, ngày mai liền có vô số người đem con tới thay thế!

“Như vậy cũng tốt, mẹ, mấy ngày nay con tạm thời không thể liên hệ mẹ, mẹ nhớ giữ gìn sức khỏe!” Trần Mộc mở miệng. Hiện tại hai người kia đều bị đánh hôn mê, có điều qua vài giờ họ sẽ tỉnh, đến lúc đó hắn nhất định không có thời gian liên lạc với mẹ.

Kết thúc cuộc trò chuyện với mẹ, hô hấp cùng nhịp tim của hai người Chu Dật Cẩn cũng chưa thay đổi, Trần Mộc lại liên lạc với Triệu Thiên Vũ.

“Ai vậy ?” Nhìn trên bộ đàm xuất hiện người không thể thấy rõ dung mạo, Triệu Thiên Vũ cảnh giác mở miệng.

Quả nhiên, cũng chỉ có mẹ mới có thể liếc mắt đã nhận ra mình, Trần Mộc cười cười:

“Là tôi.”

“Trần lão đại ? Cậu không có việc gì thật tốt quá ! mấy ngày nay Phán Nhi cùng hai thằng nhóc kia đều lo lắng gần chết !” Giọng nói của Trần Mộc Triệu Thiên Vũ vừa nghe là biết, anh muốn hỏi Trần Mộc mấy ngày nay đi đâu vậy, nhưng anh cũng biết, có vài việc không hỏi vẫn tốt hơn.

“Tôi không sao, có điều hiện tại tôi không có bộ đàm liên lạc, không thể vào thành, anh tìm một người tới đón tôi.” Trần Mộc vẫn tin tưởng Triệu Thiên Vũ, nếu ngay cả đội hữu cũng không thể tin tưởng, như vậy cũng không nhất thiết cùng đi săn bắn. Mỗi một thợ săn dị thú, đều sẽ tin tưởng đội hữu của mình. Nếu không phải bởi vì tin tưởng Triệu Thiên Vũ, hẳn cũng không để Triệu Thiên Vũ làm việc cho mình, mà tiền, hẳn lại càng không tùy tiện cho người khác.

“Trần lão đại cậu ở nơi nào ?” Lúc đầu nhìn Trần Mộc cũng chỉ là con một gia đình giàu có, mà sau khi ở chung, lại dễ cho người ta thấy hấn lợi hại, càng đừng nói thực lực của hấn. Cho dù Kim Phán Nhi đã thức tỉnh thành dị năng giả, cũng vẫn đối với Trần Mộc có một phần kính sợ, Triệu Thiên Vũ liền lại càng không cần nói. Cho nên ba tháng này, dù không thể liên hệ được với Trần Mộc, anh cũng vẫn tận tâm làm việc, còn trấn an đám người Kim Phán Nhi.

“Tôi ở phụ cận Tân thành.” Trần Mộc nhìn nhìn bàn điều khiển, lại báo tọa độ.

“Trần lão đại, Phán Nhi cũng là nhiệm vụ ở phụ cận Tân thành, để cô ấy đi đón cậu được không?” Từ Tinh Vân thành đến tân thành, thật sự quá xa.

“Có thể, anh liên lạc với Phán Nhi đi, nơi này là một tiểu trấn di động tư nhân. Để Phán Nhi đi một mình thôi, tôi chọc phải phiền toái.” Trần Mộc mở miệng.

“Tôi sẽ nói cho Phán Nhi.” Triệu Thiên Vũ nghe được Trần Mộc chọc phiền toái, phản ứng đầu tiên chính là đối phương gặp ác nhân..... Chẳng lẽ là Trần Mộc dắc tội công tử nào đó ? Triệu Thiên Vũ tuyệt không cảm thấy Trần Mộc sẽ chủ động đi trêu chọc người khác.

Đem mọi việc nói rõ ràng, Trần Mộc nhớ tới thân thể trần truồng của hai người, liền vào căn phòng xa hoa nhất xung quanh, đem phòng kiểm tra cẩn thận một lần, những thứ gì đáng nghi đều ném bỏ. Trần Mộc mới an ổn ngồi xuống, lại mang bếp điện từ nhà bếp tới, cầm không ít rau rửa nấu canh. Trời biết trong ba tháng nay hấn cũng chưa được ăn một miếng rau dưa nào !

Nguyên Thăng thân thể tốt hơn một chút nên tỉnh lại trước, vừa tỉnh liền cảm thấy cả người lạnh lẽo, lại giương mắt nhìn thấy Chu Dật Cẩn trần truồng đang ghé vào một bên:

“Ta thao! Dật Dật, vậy mà cậu dám dòm trộm mỹ sắc của tôi !” Vừa kêu xong lại cảm thấy không đúng, không chế cái cổ bủn rủn mà quay đầu, Nguyên Thăng liền thấy được Trần Mộc đang thành thối uống cà phê hòa tan.

Cho dù là cà phê hòa tan, giá cũng không hề rẻ đâu! Trời biết, tại toàn bộ liên minh người Hoa lương thực không đủ cũng chỉ gieo trồng cà phê số lượng có hạn là trên một trăm cây thôi! Gần đây vì tiểu trấn mà mắc nợ vô số – Nguyên Thăng oán niệm, lập tức lại nhớ đến chính sự:

“Dật Dật cậu mau tỉnh lại ! Có biến thái dòm trộm nhan sắc của chúng ta!!!.”

Trần Mộc một ngụm cà phê sắc lên tận lỗ mũi, nhin không được mà ho khan. Có lẽ hẳn là nên đem bọn họ đánh choáng ?

Hết chương 26

27. Chương 27

Nguyên Thăng hô to một tiếng khiến Chu Dật Cẩn cũng tỉnh lại. Nhìn tình trạng của chính mình, lập tức liền đen mặt, đồng thời, y cũng phát hiện toàn thân vô lực. “Anh rốt cuộc là ai ? Có mục đích gì?” Chu Dật Cẩn lập tức hỏi. Lớn như vậy nhưng đây là lần đầu tiên y gặp phải tình huống như thế. Rốt cuộc đối phương có thân phận gì ? Có thể nhân lúc bọn họ kiểm tra đo lường tiểu trấn di động mà ra tay. Lúc này, trên tiểu trấn di động cũng chỉ có hai người là y và Nguyên Thăng mà thôi. “Có điều, vậy mà chỉ cho chúng tôi mặc một cái quần lót. Anh không thể cho chúng tôi một cái áo khoác à? Thế này rất thiếu đạo đức!” Nguyên Thăng lập tức kêu ca. Người trước mắt có thực lực không phải mình có thể đối phó, không biết tại sao anh ta lại cướp tiểu trấn của mình, người thực lực mạnh như vậy chắc không thiếu tiền chứ? Chẳng lẽ có người muốn đối phó mình và Chu Dật Cẩn ? “Áo khoác ?” Trần Mộc mặc trên người chính là áo khoác của Chu Dật Cẩn: “Cậu xem xem, trong tay áo bên trái có túi cùi điện, trong tay áo bên phải có thuốc mê, cổ áo ở nút thứ hai khi bóp nát có thể khiến cho vệ tinh biết vị trí, còn có một vài thứ hay ho khác..... Loại quần áo này tôi dám cho các cậu mặc sao?” Có được dị năng không khí, có thể cảm giác được những động tĩnh dù là rất nhỏ. Nếu không phải vì vậy, bí mật trên nút áo ấy hẳn cũng không phát hiện ra. Lúc Trần Mộc nói chuyện đã thay đổi dao động của không khí. Cho nên giọng của hắn hoàn toàn khác so với ban đầu, trở nên vô cùng trầm thấp: “Đây cũng chỉ dùng để phòng chó sói thôi!” Nguyên Thăng mở miệng. Trước mắt vẫn không biết mục đích của người này là gì, có điều tính mạng của bọn họ cũng chưa bị nguy hiểm. Mà chuyện thám thính tin tức tất nhiên là để anh, Chu Dật Cẩn còn có chuyện quan trọng khác cần bận rộn..... “Tôi không hứng thú với cậu.” Trần Mộc mở miệng. Hiện tại quần áo của hắn chính tề, gương mặt lại đáng sợ, tóc tai ba tháng chưa cắt nên dài không ít, cũng che khuất hơn nửa khuôn mặt, lại thêm giọng nói vô cùng trầm thấp, hoàn toàn là bộ dáng của một nhân vật phản diện trên TV. “Anh không hứng thú với tôi mà chỉ để lại cho tôi một cái quần lót?” Nguyên Thăng lập tức hỏi lại. “Tôi hứng thú với cậu sẽ để lại cho cậu một cái quần lót chắc?” Trần Mộc cũng hỏi lại, lại ngẩn ngơ miệng nở nụ cười: “Cậu còn lắm miệng thì ngay cả quần lót của cậu tôi cũng không để lại!” “Anh còn nói anh không phải sắc lang ?” Nguyên Thăng biến sắc, lại vẫn như cũ mà mở miệng. Khoe chym đi dạo ở nơi tĩnh mịch cái gì, dù sao đều là đàn ông, cũng coi như xem điểm mấu chốt của đối phương. Lần đầu tiên Trần Mộc động tới người như vậy, bị bắt cóc còn có thể vui vẻ. Có điều, hắn cũng không có khả năng thật sự thoát quần lót của đối phương, bằng không hẳn đúng thật là một tên sắc lang ! Lấy ra thịt dị thú đã nướng tốt, đút cho mỗi người một miếng, Trần Mộc ngồi ngồi một bên chờ người đến cứu. Lại nói tiếp, lúc này sức nặng của A Hồ cũng thay đổi mà khẩu vị cũng thay đổi luôn. Ngay vừa nãy đã ăn cơm chiều gấp ba lần Trần Mộc, sau đó tiếp tục đi chà đạp hai con chó nhỏ kia. Chân tay Nguyên Thăng và Chu Dật Cẩn đều bị trói lại, bọn họ lại buồn rầu, đương nhiên cũng không thể giãy, ăn miếng thịt chỉ đủ nhét kẽ răng kia nhưng thật ra là miệng được giải phóng. “Anh chỉ cho chúng tôi ăn một chút như vậy, chúng chúng tôi sẽ chết đói đó? Còn có, cướp tiên sinh, tạo hình của anh đủ khác biệt, có thể làm cho bản thân biến thành như vậy quả là một cao thủ.” Nguyên Thăng lại mở miệng. Vừa rồi anh đã ra hiệu cho Chu Dật Cẩn ý bảo không cần mở miệng. Cha mẹ của Chu Dật Cẩn là nghiên cứu viên cao nhất của Nghiên cứu chi thành, bản thân lại chỉ là con của một thương nhân ở đó, còn không có quyền thừa kế. Tên cướp này hơn phân nửa là nhắm vào Chu Dật Cẩn mà đến, như vậy Chu Dật Cẩn im lặng vẫn tốt hơn. Trần Mộc đã lười nói chuyện với anh ta, tùy ý Nguyên Thăng hỏi một mình cũng không nói một câu. Thời gian qua thật sự là quá chậm, cho dù là đối với Trần Mộc hay là đối với Nguyên Thăng và Chu Dật Cẩn. Đợi đến buổi tối, Trần Mộc lại bắt đầu nấu cơm. Hắn cũng chỉ làm những thứ rất đơn giản, theo thường lệ là nướng thịt dị thú cùng nấu canh rau dưa. Sau khi bản thân ăn phần lớn, lại đút cho hai người mỗi người một khối thịt, còn cho họ uống một ít nước canh. “Cướp tiên sinh, tôi muốn đi WC !” Vừa uống nước xong, Nguyên Thăng lại nói. Lúc này Chu Dật Cẩn đã cho anh một ánh mắt Trần Mộc ngược lại không nhớ tới việc này, đột nhiên nghĩ đến mình còn ở đây vài ngày, chẳng lẽ còn muốn xử lý vấn đề ăn uống của họ? Suy nghĩ một chút, không như vậy quả thật là không được. Hắn bắt hai người này mà để xảy ra chuyện gì, nhất định sẽ hối hận muốn chết. Rốt cuộc Trần Mộc vẫn dẫn hai người đi tìm một gian nhà dân ở phụ cận. Lúc đầu bọn họ ở nhà của trấn trưởng, có đầy đủ mọi thứ, mà gian nhà dân này đã được mang đi hết, cái gì cũng không còn. Có điều, may là nhà vệ sinh chưa mang đi. Mở dây thừng đang trói hai người, lại đem họ đẩy vào hai nhà WC khác nhau: “Tự giải quyết đi, nửa giờ nữa tôi sẽ vào.” Thừa dịp lúc này, Trần Mộc lại đút cho A Hồ ăn. Hai linh thú kia dường như cũng không có thói quen ăn thịt nướng, nhưng bởi vì quá đói mà phải ăn, run rẩy thân mình ăn vài miếng dưới miệng của A Hồ. Trần Mộc lại liên lạc một lần nữa với Triệu Thiên Vũ, biết được Kim Phán Nhi đã sắp tới nơi. Hắn dùng điện thoại của tiểu trấn di động, loại điện thoại này có ghi lại cuộc trò chuyện nhưng chỉ cần tiêu hủy

thì người khác sẽ không thể tra ra điều gì. Bởi vì hiện nay toàn bộ thông tin đều nằm dưới sự khống chế của vệ tinh, vệ tinh cần xử lý số liệu quá lớn nên không thể lưu lại toàn bộ chi tiết các cuộc điện thoại ở tiểu trấn di động tư nhân. Đợi hai người giải quyết xong, Trần Mộc lại trối họ lại, dẫn trở về. Bản thân cũng tìm tòi trong phòng này một lúc, hắn cũng không dám chắc trong phòng này không có thiết bị gì giúp họ liên lạc hay chạy trốn. “Cướp tiên sinh, ngài chính là người chặn đường cướp bóc không cần quần lót chỉ cần tiền!” Nguyên Thăng nhìn Trần Mộc đem những đồ hữu dụng của bản thân vắt thành một đồng lớn trong phòng, sắc mặt có chút thay đổi. Bọn họ còn định thừa dịp đối phương không chú ý mà vót một chút đồ ‘Cái gì?’ Chiến đao mà Trần Mộc cầm trong tay thiếu chút nữa rơi xuống đất. Cái chuôi đao này có lẽ vô cùng quý hiếm, so với cái lúc trước của hắn tốt hơn rất nhiều. “Chặn đường cướp bóc, không cần quần lót chỉ cần tiền.” Nguyên Thăng cường điệu. “Nếu cậu còn nói lung tung, tôi sẽ chỉ cần quần lót không cần tiền!” Trần Mộc tay vừa động, chiến đao lập tức cắm ở giữa hai chân của Nguyên Thăng. Nói thật, hắn không định làm gì hai người này, thậm chí còn muốn đem da lông dị thú mình săn được trong một tháng qua cho hai người này làm phí bồi thường. Một tháng này sức ăn của A Hồ tăng mạnh, hầu như mỗi ngày hắn đều phải đi săn dị thú. Thịt đều ăn tất cả, nhưng da lông, móng vuốt cùng một vài thứ linh tinh thì vẫn dồn để vào một chỗ. Có điều hiện tại, hắn thật sự có chút giận, thậm chí muốn đem người này đánh ngất, sao lại có một người đàn ông không biết xấu hổ như vậy? Chiến đao cách chym nhỏ của mình chỉ có mấy centimet so với Trần Mộc uy hiếp ngoài miệng vẫn lợi hại hơn. Nguyên Thăng không dám khiêu khích đối phương nữa, nhưng càng ngày càng khó hiểu về tình cảnh của mình. Vốn lúc đầu, anh và Chu Dật Cẩn đều nghĩ đối phương hướng đến thân phận của hai người, quyết định đánh chết cũng không nói về những chuyện liên quan. Nhưng hiện tại lại thấy hoàn toàn không đúng. Người này không có một chút sát khí chưa tính, cũng chưa từng hỏi điều gì. Nếu là vì đòi tiền, ở trong này cũng chẳng có thứ gì, dù sao cũng phải để họ kêu một tiếng “Cứu mạng” để người nhà chuyển khoản chứ? Nếu là vì cướp sắc, đến bây giờ đối phương còn chưa từng liếc mắt đến hai mỹ nam đang trần truồng nằm đây. Có lẽ sẽ không phải vì tiểu trấn này chứ? Nhưng tiểu trấn di động đều có đăng kí, chỉ có đứa ngu mới đến cướp, mà người trước mặt này nhìn thế nào cũng không giống một đứa rất ngu? Sẽ không phải vì muốn trêu đùa họ chứ? Loại người này có thể đem anh đánh choáng, ăn no rừng mỡ không có chuyện làm nên tới đây chơi trò trối người? Nguyên Thăng buồn bực cực kỳ, mà toàn thân lại vô lực, liếc mắt nhìn Chu Dật Cẩn bên cạnh, tình huống càng hồng bét. Bản thân cảm thấy việc trần truồng cũng không có gì không đúng, nhưng trong mắt Chu Dật Cẩn lại trần đầy khuất nhục..... Nguyên Thăng biết tính tình của Chu Dật Cẩn, lần này tên cướp kia khẳng định bị hận đến tận xương tủy. Đương nhiên, bản thân anh cũng hận đấy! Có điều, nếu đối phương có thể đem chiến đao rút lại, có lẽ bản thân sẽ bớt hận đi một chút. Nguyên Thăng nằm trên mặt đất, cố gắng không di động bản thân, chiến đao kia rất sắc bén, cắt phải cái gì liền thảm! Ngày kế tiếp, Trần Mộc lợi dụng hướng dẫn của vệ tinh để thay đổi địa điểm cho tiểu trấn. Nơi Chu Dật Cẩn làm thí nghiệm quá gần với Tân thành, hắn không muốn bị một gã thợ săn nào đó phát hiện điểm đáng ngờ. Cho tới bây giờ, Trần Mộc vẫn tin tưởng đối với thực lực của mình, cho nên đem tiểu trấn di chuyển vào địa bàn của dị thú cấp tám. Đây chỉ là dị thú cấp tám, một tháng trước hắn cũng từng gặp được. Có điều, bởi vì hầu như dị thú cấp tám đều được nhà nước ghi lại, hắn vì không muốn lộ hành tung của mình nên cũng không đi đánh. Có điều ngay cả như vậy, hắn cũng hiểu mình có thể đối phó với loại dị thú này. Nói cho Triệu Thiên Vũ, Kim Phán Nhi nếu tới thì liên lạc với mình. Trần Mộc bắt đầu quen thuộc với dị năng của bản thân. Dị năng không khí của hắn, có thể khống chế hoàn toàn không khí trong bán kính mười mét, còn có thể thăm dò trong vòng bán kính một nghìn mét. Hắn có thể thông qua dao động của không khí mà cảm nhận được động tĩnh và âm thanh ở phía xa. Có điều, nếu cùng người khác chiến đấu, lại chỉ có thể công kích trong vòng mười mét. Lẳng lặng ngồi đối diện Nguyên Thăng và Chu Dật Cẩn, trên người họ lúc này đã nhiều hơn một cái thảm. Trần Mộc thật sự không muốn nhận danh tiếng của một tên sắc lang. Hơn nữa, so với Lâm An Liệt, dung mạo của hai người này cũng không đẹp hơn. Chu Dật Cẩn còn tốt một chút, cũng coi như là người thanh tú. Còn với Nguyên Thăng mà nói..... Trần Mộc tự tin bản thân so với đối phương vẫn anh tuấn hơn một chút. Người này một thân cơ bắp phối hợp với khuôn mặt chữ điền, phần lớn thợ săn dị thú đều là dạng này – ngày nay việc nghiên cứu gen nghiên cứu đã phát triển, hầu như không có người khó coi, mà phụ nữ lại càng thêm xinh đẹp. Đồ trang điểm không có tác dụng phụ, ai cũng sẽ nguyện ý làm đẹp. Có điều Nguyên Thăng kia cùng với miệng cậu ta ngược lại không quá xứng đôi. Đến ban đêm, toàn bộ tiểu trấn di động cũng chỉ có phòng này sáng đèn, Trần Mộc đang chợp mắt trên ghế lại đột nhiên đứng dậy. Sói tru, thỉnh thoảng có tiếng sói tru từ xa lại gần. Tân thành tuy rằng gần với phương bắc, nhưng chó sói không phải chỉ có thảo nguyên ở tây bắc mới có sao? Hơn nữa, trong sách giáo khoa cũng từng nhắc tới, tại Mông Cổ có một Lang Vương, tụ tập chó sói chiếm cứ một vùng thảo nguyên tây bắc, cũng sẽ không rời khỏi nơi ở. Hệ thống cảnh báo của

tiểu trấn di động mãnh liệt vang lên rõ ràng, là có dị thú đặc biệt cường đại ở phụ cận. Trần Mộc cắn chặt môi, hơi thở của con dị thú này dường như chỉ yếu hơn cá voi thú lúc trước một chút.

hết chương 27

28. Chương 28

Âm thanh chiến đấu từ xa xa truyền đến, nơi này là địa bàn của dị thú cấp tám: Thương Ưng thú, nhưng Thương Ưng thú dường như không kiên trì được bao lâu thì tiếng động đã ngừng. Trần Mộc biết tốc độ của tiểu trấn di động không đủ nhanh, hơn nữa, hệ thống phòng ngự ngay cả dị thú cấp tám còn không ngăn cản được hướng chỉ là dị thú cao cấp. Lập tức nắm lấy Chu Dật Cẩn và Nguyên Thăng kéo lên, ném bọn họ vào đằng sau chiến xa của Nguyên Thăng. A Hổ đã sớm cảm nhận được uy áp cường đại kia, lập tức mang theo hai linh thú cưỡi cũng vọt vào chiến xa. Trần Mộc mặc kệ cái khác, khởi động chiến xa liền chạy ra khỏi tiểu trấn di động. Nếu chỉ có một mình hắn, dựa vào bản lĩnh ẩn nấp của mình, Trần Mộc tin tưởng bản thân có thể tránh thoát. Thậm chí, hắn còn muốn cảm nhận được cảm giác chiến đấu cùng dị thú cường đại, cũng tin tưởng dựa vào dị năng của bản thân thì không nhất định sẽ thất bại. Nhưng cùng lúc mà vừa muốn che giấu chính mình, về phương diện khác lại không thể ném Nguyên Thăng và Chu Dật Cẩn mặc kệ không quan tâm. Mỗi một thợ săn dị thú đều xem nhẹ sinh tử, nhưng cũng không muốn tổn hại mạng người. Dù sao con người có thể kiên trì sau khi tận thế, cũng là do con người biết đoàn kết. Sau khi tận thế, hình phạt tử hình vốn bị bỏ lại được đưa ra lần nữa, người xấu cũng có, nhưng giống Lâm An Liệt không kiêng nể gì thì Trần Mộc chỉ thấy một người là già. Lại nói tiếp, nếu không phải thành chủ Tinh Vân thành dùng mọi cách thiên vị Lâm An Liệt, Trần gia tại Tinh Vân thành lại có thể lực không nhỏ thì Lâm An Liệt cũng không thể thoái mái như vậy. Chu Dật Cẩn cùng Nguyên Thăng nằm ở phía sau chiến xa, cổ uy áp cường đại kia bọn họ cũng cảm nhận được. Có điều, tên cướp này không ném bọn họ lại, ngược lại làm cho hai người rất kinh ngạc. Trần Mộc nâng số lên cao nhất, chân ga cũng đạp mạnh hết cỡ, tốc độ phi nhanh muốn rời khỏi nơi này. Nhưng không đợi hắn đi xa, một đầu lang thú đã ngăn ở phía trước. Uy áp cực đại kia, chứng minh đầu lang thú này ít nhất phải cấp chín. Lần đầu tiên Trần Mộc đối mặt với dị thú cấp chín, lại không nhận được hưng phấn mà run rẩy. Thợ săn dị thú muốn trở nên cường đại, thì nhất định phải chiến đấu với dị thú cấp cao. Lang thú trước mắt đã khơi dậy ý chí chiến đấu của hắn. Chạy trốn chết thì rất không có mặt mũi, có lẽ hắn nên điên cuồng một lần! Trần Mộc đi ra từ trong chiến xa, dẫn theo A Hổ tiến hành hợp thể. Từ sau khi A Hổ ăn thiên thạch, Trần Mộc liền phát hiện bản thân cùng A Hổ hợp thể đã tiến thêm một bước, sau khi hợp thể, thậm chí trên người hắn đã xuất hiện da lông. Con lang thú kia nhìn chằm chằm chiến xa, thời điểm Trần Mộc xuất hiện thì lập tức đề phòng. Trần Mộc cũng không nói nhiều, dị thú là kẻ địch của con người, nên thời điểm ra tay thì quyết không thể nương tay! Trần Mộc so với lang thú thì thân hình nhỏ hơn nhiều, động tác linh hoạt, dù sao lực công kích của lang thú vẫn mạnh hơn so với hắn. Trong lúc giao chiến, hắn vẫn phải chật vật lặn sang một bên. Có điều đây cũng là do hắn chưa sử dụng dị năng. Nhưng nếu như sử dụng dị năng thì sẽ bại lộ thân phận. Đến lúc này, Trần Mộc cũng không định cất giấu nữa. Lang thú không có khả năng không hô hấp, khi Trần Mộc khổng chế không khí hút vào trong nháy mắt nổ tung. Lang thú phát ra một tiếng tru thê thảm, nhanh chóng lui về phía sau, nhưng cũng không ngã xuống. Tuy rằng phổi của nó bị thương, nhưng nội tạng của dị thú cũng không yếu ớt như con người, sức khỏe cũng khôi phục rất nhanh, không nguy hiểm cho tính mạng. Trần Mộc lập tức đuổi theo, lại muốn sử dụng dị năng, nhưng tốc độ của lang thú quá nhanh, vẫn luôn kéo khoảng cách hơn mười mét so với hắn. “Ồ.....” Lang thú đột nhiên phát ra âm thanh làm nũng, Trần Mộc cũng ngừng lại, sau đó phát hiện bên cạnh lang thú không biết từ khi nào đã có một người đứng. Bộ dạng của người kia cũng không khác hắn trong một thoáng trước. Trên người khoác da thú, tóc thật dài, thân cao hơn hai mét, trong ánh mắt tràn đầy sương buốt giá, hung tợn nhìn chằm chằm Trần Mộc. Càng làm cho Trần Mộc kinh hãi là người này đang cầm Chu Dật Cẩn và Nguyên Thăng trong tay. Tại sao lại có người ở cùng với dị thú? Còn có, Chu Dật Cẩn và Nguyên Thăng trong thời gian ngắn như vậy sao lại rơi vào tay đối phương? “Yêu..... Quái?” Người đàn ông cao lớn kia mở miệng phun ra hai chữ. Trong lúc nhất thời Trần Mộc trong lại không có nghe rõ, lập tức nhíu mày, cái gì yêu quái? “Ồ.....” Lang thú lại kêu một tiếng, cọt cọt lên người đàn ông này. Trần Mộc nhân cơ hội vọt lên, lại khổng chế không khí trong cơ thể người đàn ông nổ tung. Người đàn ông này rút lui vài bước, thể nhưng cũng giống như lang thú, chỉ thụ thương mà không chết. Anh ta nhìn Trần Mộc hừ lạnh một tiếng, liền nhảy lên lưng lang thú. Một người một lang vậy mà vượt qua phạm vi của dị thú cấp chín, có điều so với cá voi thú thì vẫn kém khá nhiều. Lang thú kia trong nháy mắt chiến ý dạt dào, hướng Trần

Mộc cắn một ngụm. Trần Mộc dùng tường khí ngăn cản lang thú lại bị đối phương ép lui vài bước. Lang thú thấy không thể đối phó Trần Mộc, đột nhiên xoay người bỏ chạy, mà tốc độ của Trần Mộc cũng không cản nổi đối phương. Hắn phi nhanh đuổi theo lại chỉ có thể nhìn thấy một cái bóng. “Meo meo ô” Một tiếng, A Hổ đột nhiên giải trừ hợp thể, đuổi theo lang thú. Linh thú không thể chủ động giải trừ hợp thể, sau khi Trần Mộc kinh ngạc trong nháy mắt, liền hiểu được việc này tuyệt đối là do tác dụng của thiên thạch. A Hổ chạy một lúc lại biến lớn, có điều cho dù nó lớn cũng vẫn không thể so với lang thú. Thế nhưng tuy rằng hình thể của A Hổ nhỏ, tốc độ của nó lại rất nhanh, đuổi theo sau lang thú, chớp một cái, vậy mà còn bắt được đuôi của đối phương. Lang thú hét lớn một tiếng, người đàn ông cao lớn ngồi trên lưng lang thú đột nhiên vút một người xuống, vừa lúc nện lên người A Hổ. A Hổ đau đến kêu một tiếng, đảo mắt, lang thú kia đã gần như biến mất. Khi Trần Mộc đi tới liền nhìn thấy Chu Dật Cẩn đang nằm trên mặt đất oán hận nhìn mình. Một mồm đầy máu, bởi vì không có dầu chống phóng xạ mà cả người đã nổi một đám lốm đốm đen. “Cậu cắn bị thương dã nhân kia ?” Nổ khí cũng chưa giết chết đối phương, hơn nữa theo hình thể của đối phương, Trần Mộc khẳng định người nọ là dị năng giả thể năng. Thân thể vô cùng cứng rắn không nói, lực lượng có lẽ cũng rất lớn. Người như vậy sao Chu Dật Cẩn có thể cắn thương ? Chu Dật Cẩn miệng phun một ngụm, phun ra đầy mồm máu, bên trong còn lẫn hai chiếc răng. Lúc trước bởi vì thực lực của y yếu nhược, cho nên Trần Mộc cũng không cho y ăn nhiều lắm. Bởi vậy còn một chút khí lực, sau khi bị dã nhân kia bắt lên lưng lang thú, y đã tìm cách cắn đối phương một ngụm, chẳng qua răng của y còn không cứng bằng thịt của đối phương. Lúc này y cảm thấy răng nanh của mình đã không còn cảm giác. “Không sao, đi lấp lại răng là tốt rồi.” Ánh mắt của Trần Mộc nhìn Chu Dật Cẩn có chút chột dạ, không khỏi sờ sờ mặt mình. Nếu không phải hắn đánh cướp tiểu trấn di động, Chu Dật Cẩn cùng cái tên lăm mồm kia có lẽ đã về thành từ lâu rồi, sao có thể đụng đến chuyện như vậy ? Hiện giờ người nọ còn bị dã nhân bắt đi..... Chu Dật Cẩn nhất định hận chết mình ! Chu Dật Cẩn trong lúc nhất thời nói không ra lời. Hiện giờ toàn thân y chỗ nào cũng đau, bị đập vào người A Hổ, A Hổ có lẽ không sao, y lại cảm thấy mình như bị gãy hết một thân xương cốt. Có điều ngay cả như vậy, y vẫn cắn răng không lên tiếng. Lúc Trần Mộc xuất hiện, mặc kệ là Nguyên Thăng hay bản thân cũng đều cảm thấy Trần Mộc hướng đến y. Dù sao, trên người Nguyên Thăng cũng không có gì để kẻ khác nhớ thương. Cho nên, y vẫn chưa từng mở miệng, ngược lại thừa dịp đối phương không chú ý vơ vét một ít vật nhỏ, thậm chí chịu đựng khó chịu mà giấu trên người — Đối với một người tinh thông máy móc mà nói cho dù là một cái đinh ốc cũng có tác dụng rất lớn. Mà Nguyên Thăng cũng cố ý nói một số chuyện là để giúp y thuận tiện hơn. Nhưng không nghĩ tới chưa kịp trốn đi bọn họ lại gặp chuyện này. Nguyên Thăng bị người đàn ông làm bạn với dị thú mang đi, không biết sẽ gặp phải điều gì..... Chu Dật Cẩn cắn răng một cái: “Tôi cầu xin anh đi cứu Nguyên Thăng.” “Cậu cầu xin tôi?” Trần Mộc ngăn người. Trong trí nhớ của hắn Chu Dật Cẩn cũng chưa từng cầu xin ai. Có điều, lúc trước hắn nhìn thấy cũng chỉ là một mặt nhỏ của Chu Dật Cẩn mà thôi? Vốn hắn cứ nghĩ Chu Dật Cẩn chỉ là một nhân viên sửa chữa chiến xa nhỏ bé, nhưng sau khi lấy bộ đàm từ trên người Chu Dật Cẩn thì thấy giá trị đó y có sửa chữa chiến xa cả đời cũng không mua nổi. Còn có mấy động tác nhỏ ngày hôm trước, thông qua không khí hắn có thể biết rõ ràng Chu Dật Cẩn lấy đồ và Nguyên Thăng che dấu như thế nào, chân giường, thậm chí là sau khi y đi WC vài lần, vòi nước trong WC cũng ít đi vài bộ phận. Khi đó hắn cũng không vạch trần hai người kia, bởi vì hắn sẽ rời đi nhanh chóng, mà bọn họ cũng chẳng kịp làm cái gì. Lại nói tiếp, khi phát hiện Chu Dật Cẩn cũng không phải là một công nhân sửa chữa đơn giản, lại cùng Lâm An Liệt có quan hệ, Trần Mộc còn có chút đồng bệnh tương liên. Đời trước có lẽ Chu Dật Cẩn cũng giống hắn, bị Lâm An Liệt lừa? Tính cách Lâm An Liệt trắng hoa, lại giỏi lấy lòng người, còn có một khuôn mặt xinh đẹp. Sau khi hắn lưu lạc mười mấy năm, cũng không hiếm thấy gã hái hoa ngắt cỏ. Cố tình gã lại chẳng việc gì, chỉ khi em của Kim Phán Nhi bị lừa, gã cũng mới bị đốt nhà..... Có điều, Chu Dật Cẩn bứt ra rất sớm, lúc trước hắn còn nhận được một cái tin nhắn nói rằng Lâm An Liệt có tình nhân khác. Khi đó hắn cứ tự tìm lý do lừa dối bản thân, hiện tại ngẫm lại, có lẽ là Chu Dật Cẩn lúc rời khỏi Tinh Vân thành đã gửi cho hắn. Bọn họ cũng có thể coi là hữu duyên đúng không ? Vậy mà cùng bị một người lừa..... “Tôi xin anh ! Nếu không thì sẽ không kịp mất ! Chiếc chiến xa kia đã trải qua cải tạo đặc biệt, có thể đuổi được!” Chu Dật Cẩn lại mở miệng. Chiến xa của Nguyên Thăng tại thời điểm y học tập mấy ngày trước đã được cải tạo lại rất nhiều. Tính năng không tồi, bên trong y còn để một vài tên lửa loại nhỏ, vừa rồi nếu không phải không có sức, y nhất định sẽ dùng tên lửa nổ chết Trần Mộc và con lang thú kia. Trần Mộc dẫn theo Chu Dật Cẩn trở về chiến xa, đem đối phương ném vào ghế sau, lại đập chân ga. Phương hướng mà lang thú kia đi đến chính là sào huyết của dị thú cấp tám Thương Ưng thú. Nhưng tại sào huyết của Thương Ưng thú chỉ có thi thể rất lớn của nó, đầu đã bị đập nát nhừ. So với việc đi cứu một người không biết, Trần Mộc càng nguyện ý nhanh trở về nhà đỡ khiến cho mẹ lo lắng. Hơn nữa, dã nhân kia và lang thú ở cùng nhau, hắn cũng không chắc

có thể đối phó được. Mặt khác không biết dã nhân kia rốt cuộc đến từ đâu, vậy mà lại ở chung với dị thú, mà con lang thú kia còn để hấn cười lên lưng. Chiến xa quay đầu, đi về tiểu trấn di động. Trần Mộc nhìn lồng năng lượng đã biến mất, phòng hộ chung quanh cũng sụp một khối, vừa thấy đã biết là do bạo lực tạo thành. Hấn mang theo Chu Dật Cẩn đi vào, bắt đầu tiêu hủy dấu vết hai ngày nay của mình. “Anh muốn đi ? Anh rốt cuộc tới làm gì ?” Chu Dật Cẩn cắn chặt răng nanh hỏi. Đời này y chưa từng nhận khuất nhục như vậy, lại còn không biết nguyên nhân. Trần Mộc không trả lời. Hấn cũng không thể nói là do bản thân muốn tìm điện thoại để liên lạc với người nhà đúng không? Còn chưa xử lý xong, Trần Mộc liền cảm giác được có người tới gần, là Kim Phán Nhi ! Có lẽ Kim Phán Nhi ở phụ cận bị tình huống nơi này kinh động ?

Hết chương 28

29. Chương 29

Trần Mộc cảm nhận được Kim Phán Nhi đã đến, Chu Dật Cẩn lại không phát hiện ra. Nhìn thấy Trần Mộc không đi cứu Nguyên Thăng, Chu Dật Cẩn đã cảm thấy vô cùng gấp gáp, nhưng bản thân y lại không có bản lĩnh đi cứu người. Gắt gao nhìn chằm chằm Trần Mộc, y đột nhiên nghĩ tới: “Anh che dấu dụng mạo, trên người cũng không có bộ đàm cá nhân, không phải là tội phạm đang lẩn trốn chứ? Cho dù anh che dấu, nhưng thân hình tôi lại nhớ rõ ràng, còn dị năng và linh thú của anh nữa! Nếu anh không muốn bại lộ thân phận, tốt nhất đưa tôi đi cứu Nguyên Thăng.” Mặc dù ở một vài tiểu trấn di động và thành thị nhỏ, trấn trưởng hoặc thành chủ có thể lấy thú ngụy áp voi, nhưng liên minh cũng không cho phép người dân phạm tội, quan thẩm tra tồn tại là vì lý do như vậy. Lại nói tiếp, tại thành thị cấp một, hầu như không có ai vi phạm luật pháp, thậm chí trị an so với trước khi mặt thể còn tốt hơn, nhưng tiểu trấn di động linh tinh sẽ không giống như vậy, mỗi ngày có thể phát sinh việc cường giả giết dân thường. Đối với tình huống đó, nhà nước sẽ phái cảnh sát bắt giữ, cuối cùng thông qua quan thẩm tra định tội. Trải qua tận thể, cho dù là quốc gia nào cũng phải biết rõ, người không tuân thủ luật pháp tự ý làm bậy đối với quốc gia đều là kẻ vô dụng. Mà những người trên tiểu trấn di động sau khi tố cáo Nguyên Thăng, Nguyên Thăng cũng không thể không đưa một khoản tiền bồi thường lớn cho họ. Trần Mộc không thích bị người khác uy hiếp, hơn nữa, muốn đuổi kịp người đã bắt Nguyên Thăng để cứu cũng không phải là chuyện đơn giản như vậy, hiện tại hấn còn đang vội vàng về Tinh Vân thành gặp mẹ. Mấy ngày hôm trước mẹ ly hôn, hấn vẫn chưa được biết kết quả đầu tư. “Trừ phi anh giết tôi, nếu không tôi nhất định sẽ tìm mọi cách tra ra thân phận của anh. Có điều chỉ cần anh giúp tôi cứu Nguyên Thăng, chúng ta có thể xóa bỏ.” Chu Dật Cẩn lại nói. Vừa mới nói xong, liền không nhận được mà khụ ra một búng máu, lại mím chặt miệng. Chỉ cần một sợi tóc là có thể tra ra thân phận của đối phương, còn có hình dáng thân hình trước mắt, dị năng của hấn, linh thú của hấn đều là manh mối! Trần Mộc cười cùng Chu Dật Cẩn vô nghĩa, trực tiếp phang một chưởng vào cổ của y, Chu Dật Cẩn không kịp nói thêm tiếng nào liền hôn mê bất tỉnh. Chu Dật Cẩn biết một vài điều về hấn thì sao ? Chỉ cần khôi phục bộ đàm, hấn có thể trở về Tinh Vân thành làm một bé ngoan. Trần Mộc vừa đánh choáng Chu Dật Cẩn, Kim Phán Nhi đã một bước tới gần. Hấn mở cửa đi ra ngoài, liền thấy Kim Phán Nhi đang xem xét hoàn cảnh. Lúc này bộ dáng của Kim Phán Nhi rất khác so với trước đây, trên mặt tràn đầy tự tin, mặc một chiến giáp màu đỏ, nhìn qua xinh đẹp hơn rất nhiều. “Phán Nhi !” Trần Mộc mở miệng. “Trần lão đại !” Kim Phán Nhi nhận ra Trần Mộc: “Anh xảy ra chuyện gì vậy? Sao lại trở thành bộ dạng này?” “Bộ đàm liên lạc bị mất, tôi không thể vào thành.” Trần Mộc mở miệng. Nếu chỉ là mất bộ đàm, muốn về thành sửa chữa cũng không khó. Có điều, Kim Phán Nhi sẽ không hỏi những điều này: “Trần lão đại, hiện giờ làm gì? Vừa rồi xảy ra chuyện gì vậy?” Trần Mộc đem tình huống vừa rồi nói một lượt, lại hỏi: “Cô tới nơi này làm gì?” “Thức tỉnh chi thành điều động không ít người để tìm kiếm một dị năng giả không khí, một khi tìm được manh mối có thể nhận được tiền thưởng một triệu. Trần lão đại, anh cũng biết tôi rất thiếu tiền, nên đi tới đây thử thời vận.” Kim Phán Nhi mở miệng. Cô là dị năng giả trung cấp, nhưng ở Thức Tỉnh chi thành lại không có chút nền móng nào, bởi vậy rất nhiều tin tức cũng không chiếm được. Trần Mộc cả kinh, chính là dị năng của hấn. Tại sao Thức Tỉnh chi thành lại có được tin tức nhanh như vậy? Còn có, dị năng không khí rất ít gặp. “Dị năng không khí ? Tôi chưa từng nghe qua?” “Trần lão đại, dị năng không khí là một loại hiếm có, hiện giờ cũng không còn một cái đăng kí nào trong hồ sơ nữa.” Kim Phán Nhi trả lời. Trần Mộc không nghĩ tới dị năng không khí lại hiếm gặp như vậy, càng không ngờ Thức Tỉnh chi thành đã giống trống khua chiêng mà tìm mình. Bởi vậy, ý tưởng ban đầu của hấn cũng không thể thực hành, một hấn còn dự định qua mấy ngày sẽ làm bộ thức tỉnh dị năng để bại lộ thực lực của mình..... Về phần những người đã gặp qua dị năng của hấn, ngoại trừ Lưu Hải thì chính là Chu Dật Cẩn và Nguyên Thăng. Như vậy xem ra,

hắn không thể thả Chu Dật Cẩn dễ dàng được.....“Chúng ta về thành trước đi.” Trần Mộc biết nhất định là Lưu Hải để lại manh mối. Có điều, Thúc Tĩnh chi thành lại không biết dung mạo của hắn. Mà đối với Kim Phán Nhi, Trần Mộc vẫn tin tưởng. Nếu thật sự một người cũng không thể tin, hắn sẽ phải làm dã nhân cả đời, có lẽ còn phải tìm dị thú làm sủng vật? Con lang thú kia thật sự cũng rất oai phong. Trần Mộc mặc cho Chu Dật Cẩn đang hôn mê một thân quần áo đơn giản. Sau đó để Kim Phán Nhi đốt trụ nơi bọn họ đã ở. Dù sao hắn cũng không thể cam đoan ngay cả tóc mình cũng không rụng một sợi. Lồng phòng ngự của tiểu trấn di động đã bị đánh hỏng, có điều vẫn có thể chuyển động. Trần Mộc dùng vệ tinh định vị, sau đó đưa tiểu trấn di động trở về. Tân thành cách nơi này cũng không gần, phải đi mất một ngày đường. Sau đó lại có mấy chiếc chiến xa ngăn cản phía trước tiểu trấn. Trần Mộc dừng tiểu trấn di động lại, Kim Phán Nhi liền lập tức mở miệng: “Đây đề là người của Thúc Tĩnh chi thành?” Trần Mộc đã đem bản thân chỉnh lý sạch sẽ, Kim Phán Nhi thậm chí còn giúp hắn sửa sang lại, nhìn thấy người của Thúc Tĩnh chi thành, hắn rất tự giác lui một bước đứng sau lưng Kim Phán Nhi. Trong một chiếc chiến xa, một người đàn ông trung niên đi xuống, sau khi nhìn thấy huy chương trên người Kim Phán Nhi, thần sắc dịu đi không ít: “Cô cũng là người của Thúc Tĩnh chi thành? Tại sao lại ở đây?” “Trưởng quan! Tôi muốn đi tìm dị năng giả không khí. Hôm qua khi nhìn thấy dị động ở nơi này liền chạy tới xem thử, sau đó liền thấy tiểu trấn di động. Tiểu trấn này đã hỏng mất lồng phòng hộ, tôi định đưa họ về.” Kim Phán Nhi chỉ vào Trần Mộc mở miệng. Người đàn ông trung niên thực lực cũng bình thường, nhưng đối phương có quân hàm cao hơn cô, Kim Phán Nhi cũng chỉ có thể gọi đối phương là trưởng quan. Mỗi một dị năng giả đều có quân hàm, có điều quân hàm cao hay thấp còn nhìn vào người đó. “Ngài cũng là quan lớn của Thúc Tĩnh chi thành?” Trần Mộc vẻ mặt hưng phấn và sùng bái, cúi đầu khom lưng: “Chuyện xảy ra ngày hôm qua mi có biết không?” Người kia không có kiên nhẫn đáp lại Trần Mộc: “Đại nhân, ngày hôm qua tiểu trấn di động của chúng tôi bị tập kích! Đó là một người đàn ông cưới con sói lớn! Gã ta đập hỏng tiểu trấn của tôi, còn bắt một người bạn của tôi đi! Thật sự quá xui xẻo, mà sau khi gã đi khỏi lại có một con dị thú xông vào. Nếu không phải vị đại nhân này tới kịp, e rằng tôi sẽ gặp xui xẻo lớn!” Trần Mộc vội vàng mở miệng. Trải qua Kim Phán Nhi thiêu đốt, vốn tiểu trấn đã được tu sửa tốt, lại biến thành rách nát tung tóe. Người đàn ông trung niên kia nhìn thoáng qua, cũng không có hoài nghi. Lại nói tiếp, ngày hôm qua sau khi phát sinh dao động năng lượng cường đại, vệ tinh cũng bắt đầu giám thị khu vực kia, nhưng cuối cùng cũng chỉ nhìn thấy một lang thú vác hai người chạy đi. Mà bọn họ ở phụ cận, đã bị phải đi bắt con lang thú kia và người khổng lồ chế lang thú. Cấp cao của Thúc Tĩnh chi thành thậm chí đã hoài nghi sự kiện này cùng dị năng giả không khí kia có liên quan. Nói vậy, sau đó còn có thể có vài dị năng giả cường đại tới. Tiểu trấn di động này đương nhiên vệ tinh cũng chụp được, thậm chí đưa ra tư liệu. Đó là của một thiếu gia ở Nghiên Cứu chi thành mua, vừa mua được đã chộc người ta đến nỗi phải ra tòa. “Vệ tinh đã tìm được vị trí của lang thú kia, lần này chúng ta sẽ bắt giữ nó. Làm dị năng giả, cô phải chấp nhận điều động.” Người đàn ông trung niên kia quay đầu đối với Kim Phán Nhi mở miệng. Kim Phán Nhi là trung cấp dị năng giả, cũng là trợ lực hiếm có. “Nhưng là..... Tôi đã nhận tiền!” Kim Phán Nhi lập tức mở miệng, lại nhìn Trần Mộc: “Đại nhân! Không có lồng phòng hộ, tiểu trấn của tôi rất không an toàn!” Trần Mộc lập tức lớn tiếng mở miệng, khiến người đối diện nhàu mày. Nhưng năng lực lớn bao nhiêu thì sẽ đảm đương trách nhiệm lớn bấy nhiêu. Liên minh cho dị năng giả rất nhiều lợi ích, cũng yêu cầu dị năng giả bảo vệ người thường. Nếu hiện tại ông ta đem người trên tiểu trấn di động giữ lại ở nơi này, thì sau khi trở về có lẽ sẽ bị đám truyền thông linh tinh quần quít không tha. Nếu đối phương xảy ra chuyện gì.... Người đàn ông nhíu mày: “Đại nhân, chúng tôi còn có một chiếc chiến xa đã được tân trang, nếu không để chúng tôi theo các ngài đi? Tôi tin tưởng năng lực của các vị đại nhân, hơn nữa tôi cũng là thợ săn dị thú cấp sáu!” Trần Mộc lại nói. Nguyên Thăng cũng là người biết tình huống của hắn, hiện giờ hắn không thể không cứu. Lại nói tiếp, vốn Trần Mộc định đi theo Kim Phán Nhi trở về thành, sau khi ném Chu Dật Cẩn liền rời đi. Nhưng hắn không nghĩ tới, Thúc Tĩnh chi thành lại đang tìm mình, còn có manh mối xác thực. Một khi đã như vậy, hắn không thể không đi trước một bước: “Trên trấn có mấy người?” Người nọ lại hỏi. Để họ đi theo cũng không sao, trong chiến xa của bọn họ có không ít người thường, ngoại trừ thợ săn dị thú cường đại ở bên ngoài, cũng có không ít nhân viên hậu cần. Những người trên trấn dù có yếu nhược một chút, cùng lắm thời điểm chiến đấu không để họ tới gần là được: “Chúng ta chỉ có hai người, tự mang chiến xa!” Trần Mộc lập tức mở miệng. Đi theo những dị năng giả này, cũng có thể thử xem năng lực che dấu của chính mình. Nếu không sau này bị người ta phát hiện dị năng không khí, chỉ sợ không cần Lâm An Liệt trả thù, hắn đã bị người của Thúc Tĩnh chi thành giết chết. Hơn nữa đi theo bọn họ một chuyến trở về sửa bộ đàm liên lạc cũng không ai tra xét hắn. Nói thật, Trần Mộc cũng không cảm thấy những người này có thể đối phó lang thú và dã nhân kia, bên trong nhóm người này cũng chỉ có hai người mạnh hơn một chút, cùng Kim Phán Nhi không khác biệt lắm, nhưng cũng không phải đối thủ

của hần, nếu họ chống lại lang thú tuyệt đối sẽ không chiếm được chỗ tốt. Tân thành , thành thị cấp hai này cũng có vài dị năng giả. ‘Đi, các người đi theo.’ Người trung niên đáp ứng. Chiến xa của bọn họ vốn đã ngồi đầy người, nhiều thêm một chiếc xe cũng được, hơn nữa đối phương chủ động đi theo, cho dù xảy ra chuyện cũng không liên quan tới ông ta. Trần Mộc lại nịnh nọt khen tặng vài câu, sau đó trở về đem Chu Dật Cẩn ném vào chiến xa. Kim Phán Nhi ngồi vào chỗ điều khiển nhanh chóng đuổi theo đội dị năng giả.

Hết chương 29

30. Chương 30

Trần Mộc ngồi ở ghế sau, bên cạnh là Chu Dật Cẩn mặt bê bết máu, nghĩ nghĩ, hần lay tỉnh đối phương. “Anh là ai ?” Chu Dật Cẩn hỏi, lập tức lại thấy được quần áo của đối phương: “Tên cướp?” “Tôi đưa cậu đi cứu Nguyên Thăng, có điều, cậu và cậu ta không được phép tiết lộ bất cứ tin tức gì của tôi.” Trần Mộc mở miệng. Những dị năng giả đi tìm lang thú này, có lẽ còn chẳng đủ cho nó giết, nếu có thể cứu Nguyên Thăng, hần nghĩ cách khống chế hai người này là được, giả mà họ có bán đứng mình..... Mỗi người đều ích kỷ, Trần Mộc tin tưởng bản thân cũng không ngại giết thêm hai người. “Tôi đồng ý !” Chu Dật Cẩn lập tức trả lời. Y có tiền, nhưng có tiền cũng không thể mời được người cường đại như vậy. Tuy y biết thực lực của mình kém, nhưng y cũng đã gặp qua rất nhiều cao thủ. Cẩn cứ theo phán đoán của y, tên cướp trước mắt hần phải là dị năng giả cao cấp, ngoài ra còn có thể hoàn toàn hợp thể với linh thú. Người như vậy, tại sao y lại chưa từng nghe nói tới? Nghiên Cứu chỉ thành vẫn luôn đối chọi với Thức Tỉnh chỉ thành, ngay cả việc chỉ tiêu người dân cũng lấy ra để so đấu, tất nhiên những dị năng giả cao cấp cũng sẽ được điều tra cận kề, nhưng y lại chưa từng thấy tư liệu về người trước mặt này. “Cậu đồng ý là tốt.” Trần Mộc quan sát một chút, sắc mặt Chu Dật Cẩn không có gì khác thường nên cũng không nói thêm nữa, lại lấy hộp thuốc tùy thân của Kim Phán Nhi đưa cho đối phương. Chu Dật Cẩn rút hai cái răng, bị gây một cái xương sườn, nhưng thương thế như vậy cũng không phải là nghiêm trọng lắm. Chẳng qua, y không có răng cửa nên đôi khi nói chuyện sẽ bị lọt gió một chút. Đường nhiên khi tới thành thị, chỉ cần một giờ đồng hồ, y lại có hai chiếc răng cửa như bình thường, còn có thể tự chọn màu sắc. Chiến xa có tốc độ chạy rất nhanh, lang thú lại bị thương, dưới sự chỉ dẫn của vệ tinh, sau một ngày một đêm, cũng đã tới gần được đối phương. Trong một ngày một đêm ấy, đội xe cũng dừng lại rất nhiều lần, ăn cơm vệ sinh, trao đổi nhân viên điều khiển. Kim Phán Nhi là phái nữ duy nhất nên rất được hoan nghênh, Trần Mộc và Chu Dật Cẩn lại bị ngay cả người phụ trách nấu cơm quét tước thậm chí nhân viên hậu cần chuyên trách lái xe cũng bỏ qua. Có điều bọn họ cũng rất vui vẻ khi bị bỏ quên. Chu Dật Cẩn vẫn rất phối hợp với Trần Mộc, chưa bao giờ có ý đồ rời khỏi chiến xa. Đường nhiên, nguyên nhân cũng là do y biết những người này không phải là đối thủ của Trần Mộc. Những dị năng giả này đeo chương cao nhất cũng chỉ có trung cấp, mà Trần Mộc, hần là dị năng giả cao cấp. “Lang thú cách chúng ta rất gần, chuẩn bị chiến đấu!” Bộ đàm của tiểu đội được Kim Phán Nhi tạm thời sử dụng truyền đến âm thanh. Cô liếc nhìn Trần Mộc một cái rồi đi xuống xe. Dọc đường đi Trần Mộc đã nói về thực lực của lang thú cho cô biết, đợt lát nữa chiến đấu, cô sẽ phải vô cùng cẩn thận. Chiến xa đứng ẩn nấp trong khe núi, không có người nào muốn đi bộ về thành, cho nên chiến xa tuyệt đối không thể bị hủy hoại trong khi chiến đấu. Dị năng giả và thợ săn dị thú cường đại đều xuống xe chuẩn bị, nhân viên hậu cần thì lưu lại trong này. Trần Mộc và Chu Dật Cẩn đương nhiên cũng được coi là một trong những nhân viên hậu cần. “Cậu ở lại chỗ này, tôi muốn đi xem tình hình một chút.” Trần Mộc nhìn những dị năng giả và thợ săn dị thú này biến mất trong tầm mắt liền mở miệng. Hần có thể khống chế không khí trong vòng bán kính mười mét xung quanh, cũng có thể thông qua không khí ở xa hơn để lấy tin tức, bởi vậy muốn ẩn nấp theo dõi cũng không khó. Có điều, trận chiến này đã bị vệ tinh giám thị nên có chút phiền toái. Cũng may, chỗ mà lang thú chọn để nghỉ lại là một khu rừng rậm rạp, thảm thực vật xung quanh có thể che dấu cho lang thú, đương nhiên cũng giúp hần ẩn nấp dễ dàng. Thậm chí, Trần Mộc cảm thấy lang thú lựa chọn nơi này để nghỉ ngơi là do cảm nhận được giám thị của vệ tinh. Dị thú có giác quan rất敏锐 mà con người không thể bằng được. Chu Dật Cẩn liếc mắt nhìn Trần Mộc một cái, không nói gì. Thời điểm y uy hiếp Trần Mộc, thậm chí còn nghĩ đối phương sẽ giết mình, không ngờ mình có thể sống sót, mà đối phương còn đồng ý đi cứu Nguyên Thăng. Nếu Nguyên Thăng không có việc gì, khuất nhục lúc trước y sẽ cam chịu, nhưng nếu Nguyên Thăng mà xảy ra chuyện..... Chu Dật Cẩn vượt hai linh thú cẩu đang ghé vào người mình. Để một thợ máy móc ở lại chiếc chiến xa do chính y cải tạo tuyệt đối là một việc nguy hiểm. Trần Mộc đương nhiên biết Chu Dật Cẩn sẽ không ngồi chờ chết. Hần dám rời khỏi chiến xa cũng bởi vì hần biết, khi Nguyên Thăng còn chưa được cứu ra, Chu Dật Cẩn sẽ không làm những việc khác. Dù sao

cũng sống hơn vài năm, tâm tư của Chu Dật Cẩn không khó đoán. Nhanh chóng đi xuyên qua rừng, đồng thời cũng phải hết sức ẩn giấu thân hình, thời điểm Trần Mộc đuổi tới, lang thú và dị năng giả đã bắt đầu chiến đấu. Dị thú là kẻ địch của con người, đây là điều mỗi người bị giáo dục từ nhỏ, cho nên khi nhìn thấy lang thú thì không có người nào hạ thủ lưu tình. Lang thú vô duyên vô cớ bị tấn công, lửa giận của việc mấy ngày hôm trước bị đánh trọng thương cũng bùng nổ, nó nhanh chóng đánh trả. Công kích của dị thú cấp chín không phải là thứ có thể thoải mái đối phó. Đội ngũ này tính cả Kim Phán Nhi cũng chỉ có ba dị năng giả thực lực đạt tới cấp tám, không ai là đối thủ của lang thú, huống chi Kim Phán Nhi khi nhận được tin tức của Trần Mộc cũng không xông lên phía trước. Bởi vậy người có thể tổn thương lang thú càng ngày càng ít. Hai thợ săn dị thú cấp bảy vì muốn lập công mà xông vào đầu tiên thậm chí đã bị lang thú cắn chết tại chỗ. Trần Mộc nhìn một vòng nhưng không nhìn thấy tên dã nhân quái dị kia đâu, ngay cả dùng không khí điều tra cũng không phát hiện, mãi tới khi lang thú tru lên lần thứ tư mới cảm giác được có người tiếp cận. Thời điểm khi dã nhân này xuất hiện, trên người khiêng một con heo thú to lớn, phía trên heo thú, vậy mà lại là Nguyên Thăng đang quần da dị thú ngồi lên. Sắc mặt của Nguyên Thăng so với mấy ngày trước khi bị hấn dứt Dạ Lai Hương còn tốt hơn. Dã nhân này cũng tru lên một tiếng, ném lợn rừng đi liền đứng bên cạnh lang thú. Anh ta có vẻ là một kẻ da dày thịt béo, tên băng của dị năng giả cũng không thể làm tróc da tay của anh ta, lửa của dị năng giả hỏa hệ cũng chỉ thiêu được một lớp lông mà thôi. Tốc độ của anh ta cũng rất nhanh, sức lực lại lớn. Một dị năng giả thấp bé sau khi bị bắt liền bị anh ta xé thành hai nửa, tình cảnh thật máu tanh, cho tới bây giờ Trần Mộc cũng không biết, còn có người có thể không kiêng nể gì mà giết chóc như vậy. Dã nhân kia, có còn xem mình là con người? Ngoại trừ Kim Phán Nhi và hai người dị năng giả trung cấp, còn lại đều thành đối tượng công kích của dã nhân và lang thú. Bọn họ mở bộ đàm liên lạc, tình hình chiến đấu sẽ được đưa về tổng bộ của Thức Tỉnh chi thành. Nhìn thấy tình huống như vậy, Trần Mộc càng không thể tiến lên, mà trốn trên một cái cây xa xa. Kim Phán Nhi dù sao cũng là con gái, giết không ít dị thú, nhưng lại chưa bao giờ giết người. Khi nhìn thấy dã nhân kia bắt được một dị năng giả vừa ăn cơm cùng mình đem đập xuống đất chết ngay tại chỗ liền xoay người bỏ chạy. Cô còn chưa lập gia đình chưa sinh con, cô không muốn chết ở chỗ này! Người thoát được không chỉ có Kim Phán Nhi, còn có những người khác, ngay cả hai người dị năng giả cùng cấp với Kim Phán Nhi, sau khi thấy không thể đánh lại, cũng nhanh chóng bỏ chạy. Nhưng tốc độ của bọn họ, sao có thể so sánh được với lang thú? Trần Mộc ở trên cây lợi dụng không khí để di động, rất nhanh chặn đứng trước Kim Phán Nhi, nhưng không ngăn cản dã nhân và lang thú đuổi giết những người khác. Ở dã ngoại, dị năng giả muốn trốn cũng không thể trốn được lang thú truy đuổi. Bọn họ chạy như vậy, không những phân tán binh lực, mà còn để lộ phía sau cho kẻ địch công kích. Trần Mộc không cảm thấy hai người này có thể trốn được. Quả nhiên, nửa giờ sau, dã nhân cả người nhiễm đầy máu tươi đứng trước mặt hắn, mà người muốn giết anh ta không ai có thể sống sót. Thấy trên người đối phương nồng nặc mùi máu tươi, Kim Phán Nhi liền lùi lại phía sau Trần Mộc, mà Trần Mộc cũng nhú mày. Sau khi da thú trên người dã nhân này bị thiêu hủy, liền lộ ra cơ thể toàn thân. Nếu so với anh ta, dù là Trần Mộc hay Nguyên Thăng, cũng đều thành bạch trảm kê. Anh đánh giá Trần Mộc một chút: “Là..... mi.” Hơi thở của Trần Mộc anh nhớ rõ rất rõ ràng. “Chắc anh vẫn có thể trao đổi?” Trần Mộc mở miệng. Đối phương không giết Nguyên Thăng, có lẽ vẫn có thể trao đổi, tuy rằng hành vi vừa rồi vô cùng đẫm máu. Trần Mộc rất rõ ràng, nếu không phải hắn đã bị Thức Tỉnh chi thành truy nã, hắn sẽ không lựa chọn tiếp xúc với dã nhân này. Có điều hiện tại, tiếp xúc một chút cũng bình thường, hơn nữa nếu lấy cứng cội cứng thì chắc chắn là lưỡng bại câu thương, nếu bị vệ tinh Thiên Sơn phát hiện sẽ càng nguy hiểm hơn. “Mi nói chậm..... Một chút.” Dã nhân lại nói: “Tôi muốn mang Nguyên Thăng đi.” Trần Mộc trực tiếp mở miệng. Hắn không thể giết dã nhân này, nhưng cũng có thể làm đối phương bị thương, có lẽ đối phương cũng biết rõ điểm này nên mới không vừa thấy đã ra tay: “Ta muốn..... đi theo các người.” Dã nhân nghĩ nghĩ, đột nhiên mở miệng: “Anh đi theo chúng tôi?” Trần Mộc nhú mày. Hắn không biết lai lịch của dã nhân này, nhưng vừa rồi đối phương giết người đã khiến hắn phải kiêng kị. “Thái Sơn!” Một thanh âm đột nhiên vang lên. Trần Mộc rất quen thuộc giọng nói này, chính là kẻ ngày trước hay cãi nhau với hắn – Nguyên Thăng. Có điều, Thái Sơn? Dã nhân này gọi là Thái Sơn? Sau đó, Trần Mộc liền nhìn thấy Nguyên Thăng từ xa xa chạy tới, trên mặt còn có sự hoảng hốt: “Ừ.” Dã nhân lên tiếng: “Quần áo này..... Anh là tên cướp? Anh tới làm gì?” Nguyên Thăng đột nhiên thấy được Trần Mộc. Đã xử lý bản thân sạch sẽ – Trần Mộc cùng với trước đó khác nhau hoàn toàn, nhưng hắn vẫn mặc quần áo của Chu Dật Cẩn như lúc trước. Nguyên Thăng lập tức hỗn hển mở miệng: “Chu Dật Cẩn nhờ tôi đi cứu cậu.” “Dật Dật không sao chứ?” Nguyên Thăng lập tức hỏi: “Ta, có thể cùng..... đi với các người không?” Người dã nhân gọi Thái Sơn này tiếng nói rất kì quái. “Thái Sơn, anh theo chúng tôi trở về? Tiểu lang thì làm thế nào?” Nguyên Thăng ngược lại đã có thể kéo quan hệ với người đã ở chung cùng anh hai ngày. Trần Mộc thấy vậy thì có

chút hiếu kì.“Tiểu lang có thể ở bên ngoài, chỉ cần nó kêu một tiếng, ta có thể đi đến.” Dã nhân nói chuyện lưu loát hơn một chút.“Anh không có thân phận, cũng không lập hồ sơ ở liên minh, muốn đi cùng chúng tôi cũng không đơn giản” Trần Mộc mở miệng.“Nguyên Thăng, tôi tới tìm cậu. Cậu ở đây đợi người đuổi giết hay đi về cùng tôi thì tùy.” Trần Mộc nhận ra Nguyên Thăng thân thiết với dã nhân này.“Tôi đương nhiên phải đi về.....” Nguyên Thăng mở miệng. Ở cùng dã nhân, hơn một ngày thì còn mới mẻ, chứ lâu hơn thì chắc chắn không chịu nổi. Tuy rằng hai ngày nay Thái Sơn đã lấy thảo dược cho anh lau, nhưng da của anh vẫn bị rạn nứt bởi phóng xạ.“Vệ tinh đã giám thị nơi này, dã nhân và lang thú là mục tiêu chú trọng. Cậu có thể theo chúng tôi về, có điều anh ta thì không thể.” Trần Mộc tiếp tục trần thuật mọi việc. Hắn rất vừa lòng tình huống hiện tại. Vậy mà Nguyên Thăng chỉ trong hai ngày ngắn ngủi đã trở thành bạn bè của dã nhân, cũng khiến cho hắn được một phần lợi lớn. Lúc này Thức Tỉnh chi thành đang truy nã mình, nhưng dã nhân đã giết dị năng giả và làm bạn với dị thú này bọn họ cũng sẽ không buông tha.“Vệ tinh?” Nguyên Thăng kinh ngạc một chút. Anh không nghĩ tới đời này mình còn có thể nhận được đãi ngộ như vậy. Thời gian của ba người không còn nhiều lắm, bộ đàm liên lạc của những người đó chắc chắn sẽ ghi lại tình hình truyền về, ngược lại bộ đàm của Kim Phán Nhi đã được đóng lại. Nguyên Thăng hơi do dự một chút, liền quyết định:“Tôi về cùng anh.” Về phần dã nhân bị mọi người để ý này, cũng chỉ có thể tiếp tục bị vệ tinh truy tung. Bọn họ không ai dám đem người đã trở thành mục tiêu rõ ràng này về thành thị.“Vây là tốt rồi, cậu để cho lang thú bắt cậu một chút” Trần Mộc mở miệng. Nguyên Thăng tuyệt không thể lông tóc không tổn hao gì trở về, anh chỉ có thể lấy thân phận một người được Kim Phán Nhi cứu để trở về. Dã nhân Thái Sơn chần chờ một chút, khiến cho lang thú bắt Nguyên Thăng, nhìn qua thì có vẻ da tróc thịt bong, có điều cũng không tổn thương đến gân cốt, thoa thuốc một chút thì có thể khỏi hẳn.“Đau chết tôi, tiểu lang, Thái Sơn, oan ức cho các người một chút. Sau khi tôi trở về nhất định sẽ đi gặp các người!” Nguyên Thăng một bên đau, một bên gơ chân. Dã nhân nhìn anh một cái, đột nhiên mở miệng:“Tôi không gọi Thái Sơn, cậu có thể gọi tôi..... Lý Quân.”“Lý Quân tên này rất bình thường, Thái Sơn nghe không tốt hơn sao ? Lúc trước tôi đã xem một quyển sách có vượn người gọi là Thái Sơn, Thái Sơn kia cũng làm bạn với thú.” Nguyên Thăng bị Kim Phán Nhi khiêng trên vai, còn lải nhải. Lý Quân trực tiếp cười lên lưng lang thú rồi khỏi, hướng gò đất chạy tới.“Không nghĩ tới ngắn ngủn hai ngày, cậu liền có thể quá giang một cao thủ.” Trần Mộc nhìn Nguyên Thăng đang bị Kim Phán Nhi khiêng, thật đúng là việc vui.“Thao, mẹ nó, anh ta còn tốt hơn anh !” Nguyên Thăng lập tức mở miệng. Trần Mộc trực tiếp đánh hôn mê đối phương, mẹ là người quan trọng nhất của hắn!“Trần lão đại, anh đi về trước đi!” Kim Phán Nhi mở miệng. Sau khi trở thành dị năng giả, cô nghĩ bản thân đã rất lợi hại, về sau cũng có thể giúp Trần lão đại. Nhưng lúc này nhìn lại, Trần lão đại vậy mà còn lợi hại hơn..... Có điều, cô ít nhất vẫn có thể là chân chạy việc chứ? Thế giới này thật đáng sợ, tại sao cứ một người so với một người còn lợi hại hơn ? Trong lúc Trần Mộc lén lút trở về, đi vào phía sau chiến xa của Chu Dật Cẩn, Kim Phán Nhi khiêng Nguyên Thăng đang “Hôn mê” đã trở lại.

Hết chương 30

31. Chương 31

Tin tức toàn bộ dị năng giả và thợ săn dị thú tử vong đã được truyền về thông qua bộ đàm liên lạc. Trần Mộc ngồi trên chiến xa, dừng ở một góc hẻo lánh. Những người ở lại khác trên chiến xa cũng đã tụ lại một chỗ, mỗi người đều vô cùng lo lắng, khi nhìn thấy Kim Phán Nhi chạy nhanh tới thì lập tức nghênh đón.

Kim Phán Nhi không quan tâm những người đó, vẻ mặt hoảng loạn nôn nóng, lại đem Nguyên Thăng với những miệng vết thương và cả người đầy máu vứt vào ghế sau chiến xa của mình, sau đó hô:

“Mọi người chạy mau” Vừa ngồi vào vị trí điều khiển liền lái xe chạy về phía Tân thành.

Những nhân viên hậu cần khác thấy vậy cũng cuống quýt chui vào xe của mình rồi khởi động chiến xa chạy theo. Để giúp dị năng giả có thể nghỉ ngơi tốt, những nhân viên hậu cần này đều có bằng lái xe, ngược lại cũng không cần lo lắng không thể quay trở về.

Thấy Nguyên Thăng toàn thân là máu được ném vào, Chu Dật Cẩn lập tức tiến tới xem xét, lại hỏi Trần Mộc:

“Cậu ấy làm sao vậy ?” Chu Dật Cẩn không có một chút hảo cảm nào với dã nhân kia, vừa thấy tình trạng của Nguyên Thăng liền cảm thấy đối phương phải chịu khổ.

“Không có việc gì.” Chẳng qua chỉ để chảy nhiều máu hơn một chút mà thôi, một chưởng lúc sau của hắn cũng không nặng. Trần Mộc biết Nguyên Thăng tám phần đã tỉnh rồi.

“Tôi không sao” Nguyên Thăng cũng mở mắt.

“Cho tôi một chút nước uống, chảy nhiều máu như vậy, tôi cần bổ sung lại nước.” Nguyên Thăng môi trắng bệch, anh chảy một chút máu cũng không sao, nhưng máu chảy nhiều như vậy không phải là không tổn hại.

Chu Dật Cẩn mang nước đút cho Nguyên Thăng, đợi anh uống nước xong, lại cho uống thuốc cầm máu. Chu Dật Cẩn còn đưa thuốc mỡ cho anh, nhưng vết thương cũng đã khôi phục:

“Dật Dật, hai ngày nay tôi khó chịu muốn chết. Lúc trước nghe người ta nhắc tới phóng xạ tôi cũng chưa từng để ý, hai ngày nay da của tôi lại bị phóng xạ làm cho vô cùng thô ráp, nếu tôi mà là con gái chắc không dám gặp người khác mất.” Anh ta vừa nói, vừa ôm linh thú của mình. Nếu tiểu cẩu của anh cũng bị bắt cóc với anh thì anh đã không chịu khổ nhiều như vậy. Con người sau khi hợp thể sức chống cự với phóng xạ tăng lên rất nhiều. Lần này anh không có linh thú ở bên cạnh, còn không có cả dầu chống phóng xạ, thậm chí hơn là còn không có quần áo! Tuy da của dị thú có thể chống đỡ một phần phóng xạ, nhưng kém quần áo chống phóng xạ rất nhiều lần!

Được rồi, kỳ thật còn có một chuyện đáng ăn mừng, tên cướp kia ít nhất cũng không cởi quần lót của anh! Mà quần áo của anh cái nào cũng có công năng chống phóng xạ. Cho nên, cuối cùng cũng không gây ra bị kịch không thể cứu vãn! (ý anh là quần lót của anh cũng có công năng chống phóng xạ, nên không gây ra bị kịch không thể cứu vãn :)))) đọc ba lần mới hiểu đoạn này).

“Dã nhân kia không đối xử tệ với cậu chứ?” Chu Dật Cẩn lại hỏi.

“Không có, anh ta ngược lại cũng không làm gì tôi.” Nguyên Thăng mở miệng. Dã nhân kia cũng chỉ bắt anh ngồi cả ngày để nói về bố cục của đại lục, lịch sử cận đại, tình huống sinh hoạt của người dân hiện nay mà thôi.

“Đương nhiên không làm gì cậu rồi, không phải hai người đều khỏe mạnh trở về đó sao ?” Trần Mộc cười cười:

“Tôi đã dùng điện thoại chụp được ảnh hai người ở chung với nhau rồi, hiện tại đúng lúc làm giao dịch, chỉ cần các cậu giúp tôi che dấu, tôi sẽ coi như những ảnh chụp đó không tồn tại.” Di động hiện nay có rất nhiều công năng, không ít người cảm thấy bộ đàm liên lạc quá nhỏ, vì vậy sẽ mua một vài chiếc di động mang theo, vừa có thể lên mạng, chơi trò chơi hay xem phim cũng khá tốt, nếu muốn chụp ảnh còn có thể điều chỉnh tiêu cự.

“Anh !” Nguyên Thăng nhìn tay của Trần Mộc đang cầm một chiếc di động màu hồng tinh xảo, vừa thấy đã biết là của con gái, lập tức hô to với Kim Phán Nhi đang ở phía trước:

“Cô gái! Sao cô có thể tin tưởng một kẻ mặt người dạ thú như vậy?”

Kim Phán Nhi không quay đầu lại, đáp:

“Chẳng lẽ tôi phải tin tưởng anh?” Trần lão đại làm chuyện gì, khẳng định là có nguyên nhân. Kim Phán Nhi đối với Trần Mộc luôn có một sự tin tưởng tới khó hiểu. Nếu không có Trần Mộc, có lẽ bây giờ cô đã bị chết đói !

“Không có thiên lý !” Nguyên Thăng nhìn ảnh chụp trong di động. Tiêu cự của di động có thể điều chỉnh rất xa, trong đó còn có ảnh chụp Thái Sơn đang khiêng anh, càng đừng nói tới ảnh chụp anh đang đứng khỏe mạnh bên cạnh bọn họ.

Trần Mộc nhìn sắc mặt anh ta thay đổi liên tục, lại bật một đoạn ghi âm. Đúng là cuộc nói chuyện của bọn họ lúc sau, bên trong còn có giọng nói của Nguyên Thăng rất dễ dàng nhận ra được.

“Tôi đã đồng ý giữ bí mật cho anh, không có những thứ này cũng sẽ giữ bí mật .” Chu Dật Cẩn trực tiếp mở miệng. Y không nghĩ tới Nguyên Thăng lại có quan hệ với dã nhân kia.

“Tôi không thể giữ bí mật có được không ?” Nguyên Thăng có chút khó chịu không vui. Vốn lúc đầu nếu Trần Mộc không mang những thứ này ra, anh cũng hiểu được mình và đối phương có chung bí mật, đương

nhiên sẽ không bán đứng hắn. Nhưng lúc này lại bị uy hiếp, anh ngược lại rất không vui.

Trần Mộc khá vừa lòng với tình trạng hiện giờ:

“Một khi đã như vậy, ba tháng trước tôi được cậu cứu, bởi vì bị thương nên ở lại tiểu trấn di động của cậu. Về phần những người ở lúc trước, chắc các cậu có thể thu phục chứ?” Người sống trên tiểu trấn di động, hầu như đều nghe lời của trấn trưởng.

Nguyễn Thăng sững sốt..... Người khác có thể thu phục tiểu trấn di động của mình, nhưng anh lại không thể.

Từ trước tới giờ anh cũng không bạc đãi những người đó, bởi vì chuyện lúc trước mà để bọn họ vào trong thành, còn cho không ít tiền. Anh định sau khi tu sửa tốt tiểu trấn sẽ trở về, nhưng những người đó thì sao ? Vậy mà yên lặng tố cáo sau lưng anh, khiến anh không những phải bồi thường một khoản tiền lớn, mà bọn họ còn không đồng ý trở về tiểu trấn di động nữa.

“Làm sao vậy ?” Trần Mộc đột nhiên nghĩ tới Lâm An Liệt cũng sống ở tiểu trấn này, nhất thời sắc mặt trở nên khó coi.

“Những người đó đều ở trong thành, chờ chúng tôi trở về sẽ xử lí. Với cả, tôi mua tiểu trấn này cũng chưa lâu nên rất ít tiếp xúc với người dân ở đây. Nếu tôi nói tôi đưa anh vào trấn, bọn họ sẽ không nghi ngờ cũng không có chứng cứ đâu.” Thời điểm Nguyễn Thăng mua tiểu trấn di động, không ít người liền lập tức bán đi. Bởi vì bọn họ không tin tưởng vào trấn trưởng có thực lực thấp kém, hơn nữa cũng biết tình trạng thực tế của tiểu trấn lúc ấy đi? Có điều cũng vì vậy, những phòng ở xa hoa ở phía đông tiểu trấn của Nguyễn Thăng vẫn để không, phòng chữa bệnh và phòng chăm sóc cũng không có ai. Về phần lúc sửa chữa, tiểu trấn di động đều dừng ở ngoài thành nhờ người đến sửa, chủ yếu là sửa chữa hệ thống điều khiển trung tâm nên những nhân viên này cũng không vào nhà dân.

Hiện giờ mỗi lần nhớ tới hành vi ngu xuẩn của mình lúc đó, Nguyễn Thăng liền không nhịn được mà muốn kêu rên. Có điều hiện giờ, ngược lại có thể nói Trần Mộc dường như ở phòng bên cạnh. Còn có..... Nguyễn Thăng đột nhiên nghĩ tới, lang thú khi đi săn thì vệ tinh sẽ dễ dàng giám sát nó, nhưng Thái Sơn lại không giống vậy. Không phải mình còn có một tiểu trấn di động sao ? Thái Sơn không thể vào thành nhưng có thể vào tiểu trấn di động mà !

Nghĩ như vậy, cái tiểu trấn phải tốn rất nhiều tiền mua này ngược lại cũng có chút giá trị. Chỉ là lúc này, Nguyễn Thăng còn không biết trên tiểu trấn di động của anh đã bị Lý Quân làm hỏng hệ thống phòng ngự, còn bị Trần Mộc ném lại giữa đường, không biết sẽ có bao nhiêu dị thú vào tàn sát bừa bãi đâu !

“Vậy là tốt rồi, cụ thể chúng ta sẽ thương lượng sau.” Trần Mộc lại nói. Đợi lát nữa vào thành, bọn họ có lẽ sẽ bị tra hỏi rất nhiều, vậy cứ thương lượng tốt trước đã

Ba người nghiên cứu một vài lý do thoái thác. Thân phận lúc trước của Trần Mộc không có một chút đáng ngờ nào, ngược lại không cần lo lắng sẽ bị lộ. Sau khi thương lượng tốt, Nguyễn Thăng dùng bộ đàm liên lạc của Chu Dật Cẩn để liên lạc với một cụ già sống trên trấn lúc trước. Cụ già này đã hơn một trăm tuổi, vẫn sống một mình. Nguyễn Thăng đối với cụ cũng không tồi, mà cụ là người biết cảm ơn, lúc trước những người đó tố cáo Nguyễn Thăng cũng là cụ nói với anh, bản thân cụ cũng không tham gia vào. Có điều, sau này Nguyễn Thăng vẫn cho cụ già đó một khoản tiền bồi thường, bởi vì anh đối với những người khác trên trấn đã lạnh nhạt đi rất nhiều, càng không định liên hệ lại, ngược lại Chu Dật Cẩn vẫn lưu lại số của cụ già này. Mặt khác Nguyễn Thăng dùng bộ đàm liên lạc của Chu Dật Cẩn để liên lạc là do bộ đàm của anh đã bị Trần Mộc hủy đi rồi. Mà đợi tới lúc hai người đi mua cái mới, cũng vẫn sẽ chọn loại chổi mắt như trước.

Vừa tiếp được bộ đàm liên lạc, một cụ già tóc xám trắng đã hiện lên trên màn hình:

“Văn lão tiên sinh !” Nguyễn Thăng lập tức mở miệng.

“Là trấn trưởng à ? Có chuyện gì vậy, sao nhiều ngày như vậy còn chưa trở về ?” Cụ già đối diện liền hỏi. Nguyễn Thăng đi thí nghiệm tiểu trấn di động đáng lẽ đã phải sớm trở về rồi .

“Xảy ra chút chuyện, trong thành thế nào ?” Nguyễn Thăng hỏi. Muốn để cụ già này giúp tạo chứng cứ giả, anh lại có chút không biết mở miệng thế nào.

“Trong thành không sao. Có điều đứa trẻ Lâm gia kia rất khiến cho người ta tức giận !” Khuôn mặt của cụ già lập tức hiện lên vẻ tức giận

“Đứa trẻ Lâm gia..... Lâm An Liệt ?” Nguyên Thăng còn nhớ rõ đối phương, dù sao lúc mình tới tiểu trấn, người nhà của cậu ta cũng đều qua đời.

“Đúng vậy, hôm trước tôi mới biết được người dân tố cáo ngài là do cậu ta xúi giục, nếu không người khác cũng không biết được có chuyện như vậy. Mẹ của cậu ta từng ở trong thành, khi tỉnh táo cũng không thiếu lần nhắc tới chuyện trong thành với cậu ta.....” Cụ già cau mày nói. Cụ vẫn sống một mình, không can thiệp vào chuyện của người khác, cho nên tin tức gì cũng biết sau cùng.

Nguyên Thăng và Chu Dật Cẩn đều nhú mày. Lúc đầu bọn họ còn cảm thấy Lâm An Liệt rất đáng thương, lại không nghĩ rằng gã sẽ làm ra chuyện như vậy. Ban đầu anh đã cho người trên trấn tiền an ủi, nhưng sau đó bọn họ vẫn tố cáo, lại còn đòi nhiều tiền bồi thường hơn. Hơn nữa, những người đó làm trận lại bỏ chạy khiến anh thấy rất khó hiểu. Khi xảy ra chuyện, anh cũng đã liên lạc với Chu Dật Cẩn, sau đó nhanh chóng đi đón, cũng báo cáo cho thành thị bên cạnh. Nhưng chuyện như vậy, thành chủ đều thống nhất để trấn trưởng tự mình giải quyết. Mặt khác, anh cũng không có người quen nào ở Tân thành, tốc độ để người khác đưa Chu Dật Cẩn tới còn chậm hơn so với tự anh đi đón.

Hơn nữa, khi đó tiểu trấn di động đang ở khu vực an toàn, chuột thú đã là loại dị thú mạnh nhất chỗ ấy. Cho dù chuột thú có vào trấn ngay từ đầu, chỉ cần trốn tốt thì sẽ chống đỡ được tới lúc anh về.

Trần Mộc ngồi một bên, khi nghe được tin tức về Lâm An Liệt liền dựng lỗ tai, trên mặt cũng không còn ý cười.

“Không phải cậu ta không lấy tiền của tôi sao ?” Nguyên Thăng cảm thấy bản thân rất xui xẻo .

“Trấn trưởng, sao cậu ta có thể không lấy tiền của ngài, ngài đã để Chu tiên sinh chuyển giao, cậu ta vẫn lấy đó thôi? Mà hôm trước cậu ta đã đi tìm thân thích để nương tựa, lúc đi còn vô cùng rạng rỡ.” Cụ già kia dường như rất không thích Lâm An Liệt.

“Sao lúc trước cậu ta còn không chịu đi một người ?” Nguyên Thăng nghĩ đến Lâm An Liệt lúc trước quần quít lấy Chu Dật Cẩn, có chút ngoài ý muốn.

“Hôm trước cậu ta nói với chúng tôi ngài muốn chạy. Mà cậu ta, nghe đâu có tin tức về thân thích ở Tinh Vân thành .” Văn lão tiên sinh có chút khinh thường. Người Lâm gia mỗi lần xem tivi đều rất chú trọng tới tin tức ở Tinh Vân thành, đây là việc những người trên trấn đều biết. Nói không chừng, chính là tin tức về tình nhân của con gái Lâm gia kia .

Nguyên Thăng lại hỏi mấy câu, đề tài lại chuyển từ trên người Lâm An Liệt đến chỗ khác, đối với chuyện Nguyên Thăng đã nhờ, một câu liền đồng ý. Có điều, cụ cũng đưa ra nguyện vọng được về ở trên tiểu trấn di động.

Vốn Nguyên Thăng đã thất vọng tới cực độ đối với người dân trên trấn, nhưng lại đồng ý với cụ già. Có người nguyện ý ở trên trấn của anh, cũng là do đã tin tưởng anh.

Lấy lý do “Không có chứng minh”, Trần Mộc ngược lại thoải mái không ít, mà cùng lúc đó, một phi thuyền hướng về Tân thành được cất cánh. Trên phi thuyền, một người đàn ông trung niên khuôn mặt lạnh lùng đang cầm khối kim loại, trên khối kim loại, bốn chữ rõ ràng vô cùng –“ dị năng không khí ”.

Lưu Hải là con trai độc nhất của ông ta, đương nhiên được ông ta vạn phần sủng ái. Cũng nhờ chuyện gia tìm một khối kim loại vô cùng cứng rắn thích hợp với dị năng của Lưu Hải trở về cho con mình. Khối kim loại này thậm chí còn quý hiếm hơn so với cái mà ông ta luôn mang theo. Lần này Lưu Hải đi ra ngoài làm nhiệm vụ, mọi người đều trông cậy vào Lưu Hải sẽ dùng khối kim loại này để mở cửa của sở nghiên cứu, lại không ngờ rằng, con của mình sẽ chết, chỉ để lại khối kim loại này, mà mặt trên còn có manh mối lúc còn sống của đứa con.

Con của ông ta chết trong bụng cá voi thú, cũng đã sớm biến thành phân ở trong biển, nhưng khối kim loại này vẫn không bị ăn mòn hoàn toàn, để lại manh mối khiến ông ta cảm hận ngút trời muốn tìm đối tượng để phát tiết.

Manh mới đưa con để lại trước khi chết, không hề nghi ngờ đúng là đã nói rõ kẻ trộm đi thiên thạch là một dị năng giả không khí!

Thông qua khối kim loại được tìm thấy trong bao định vị, tìm được kẻ đầu sỏ, mà ông ta đương nhiên cũng muốn dùng khối kim loại này báo thù cho con trai!

Sắc mặt của người đàn ông trung niên càng ngày càng lạnh lùng, những sản phẩm bằng kim loại ở bên cạnh đều run rẩy. Khi ông ta đứng lên, cái ghế làm bằng kim loại đã hoàn toàn biến mất, biến thành một bộ phận của sàn hợp kim.

Hết chương 31

32. Chương 32

Đã kết thành đồng minh với Trần Mộc, Nguyên Thăng liền nói nhiều hơn, lúu rúu nói một vài chuyện về sinh tồn nơi dã ngoại, lại thần thần bí bí mở miệng:

“Dật Dật, cậu có cảm thấy, thời điểm mặt thể ngày trước cũng có người không sống trong căn cứ sinh tồn không?”

“Điều này sao có thể? Cho dù có người có thể thích ứng với hoàn cảnh bên ngoài, nhưng dựa vào sức lực của vài người đó, cũng đâu thể ngăn cản được dị thú?” Chu Dật Cẩn nhú mày lại lập tức liền hiểu được, Nguyên Thăng muốn nói về dã nhân kia. Có điều y thấy, tình huống của dã nhân kia có lẽ cũng giống với Trần Mộc, hoặc cũng có thể là tội phạm lưu lạc bên ngoài.

Hiện nay, muốn vào thành cần kiểm tra thân phận, rất nhiều việc cần phải dùng tới bộ đàm liên lạc. Tội phạm một khi bị tuyên án, hầu như không thể sống ở trong thành được nữa. Bởi vậy có rất nhiều người tranh thủ lúc chưa bị tuyên án sẽ trốn ra ngoài dã ngoại, mà người dám trốn ra bên ngoài dã ngoại, phần lớn đều có thực lực cường đại. Những người này vừa có sức chống cự với phóng xạ, vừa có năng lực săn dị thú làm thức ăn, đôi khi còn có thể làm giao dịch với thợ săn dị thú đi săn bên ngoài. Bởi vậy, sống ở ngoài dã ngoại cũng không quá khó.

“Nhưng cái tên Thái Sơn kia, dường như vô cùng hiểu biết đối với tin tức ở mặt thể, nhưng những chuyện hiện giờ lại không biết chút gì. Thậm chí anh ấy còn hỏi tôi sao tên cướp kia lại trở nên giống dã thú như vậy” Nguyên Thăng dùng ánh mắt nhìn Trần Mộc.

Trần Mộc tâm tình rất tốt, cũng không để ý Nguyên Thăng nói những lời không tôn trọng:

“Tôi gọi là Trần Mộc.”

“Tên của anh, không giống tên một kẻ cướp.” Nguyên Thăng mở miệng.

“Thái Sơn vẫn gọi anh là yêu quái, ha ha !”

Trần Mộc không thềm nhắc lại, lẳng lặng nghe Nguyên Thăng nói chuyện về Lý Quân. Ví dụ như Lý Quân kia thực lực cao cường, lại không hiểu biết chút gì về xã hội hiện giờ, hay như Lý Quân kia cũng không biết bây giờ là năm bao nhiêu, lại như Lý Quân có quan hệ với lang thú. Anh ta rất giống với Tiểu Uyên – mà Tiểu Uyên chính là linh thú cẩu của Nguyên Thăng. Lý Quân có thực lực cường đại như vậy, còn có thể khiến lang thú nghe lệnh của con người, không thể không có tiếng tăm gì được. Nhưng đời trước Trần Mộc cũng chưa từng nghe tới cái tên này.

Hai mươi tám tuổi hần bị đuổi ra khỏi nhà, lúc này lại chỉ cách hai mươi sáu tuổi có mấy tháng. Ở đời trước, lúc này tin tức của hần vẫn rất nhanh nhạy, một nhân vật như vậy, sao lại chưa bao giờ nghe nói tới ? Lý Quân, chẳng lẽ có lai lịch giống mình ?

Tốc độ lái xe của Kim Phán Nhi rất nhanh, nhưng tập trung lái xe trong thời gian dài như vậy sẽ rất mệt mỏi. Đi hết bốn giờ, cô liền dừng chiến xa lại để nghỉ ngơi, những chiếc chiến xa phía sau cũng dừng lại theo, phân phối thực phẩm, giải quyết vấn đề sinh lý, còn thay đổi người lái xe.

Có vài người còn đi qua xem tình hình, Nguyên Thăng liền ôm yếu mà nằm lệch lên một cái ghế phía sau xe. Miệng vết thương trên người anh cũng không phải là giả, lúc này lại không có quần áo che đi khiến những người tới xem đều hút một ngụm khí lạnh, còn khen anh vận khí tốt, bị như vậy mà vẫn giữ được mạng.

Trần Mộc dứt cho A Hổ thức ăn linh thú như những người khác. Đối với loại thức ăn lâu ngày không ăn này, A Hổ hoàn toàn không còn thích như lúc trước. Có điều vì để tránh cho người ta chú ý, Trần Mộc cũng chỉ dành cho nó ăn thứ này. A Hổ “meo meo” làm nũng, lúc này, nó muốn ăn một khối thịt nướng lớn mới đủ no, còn loại thức ăn linh thú sền sệt này, chỉ có hai con cún kia mới thích !

Dễ dàng tốt A Hổ, lại vụng trộm cho nó một khối thịt từ trong thức ăn của mình, Trần Mộc liền ngồi vào ghế lái của chiến xa, Kim Phán Nhi lại ngồi vào vị trí phó lái bên cạnh. Sau khi hai người gặp lại nhau, cũng chưa có cơ hội nói chuyện tử tế.

Tiếp tục chạy theo hướng Tân thành, tính năng của chiến xa rất tốt, chỉ cần không lệch hướng thì sẽ không xảy ra vấn đề gì. Trần Mộc cũng bắt đầu hỏi cuộc sống gần đây của Kim Phán Nhi.

Kim Phán Nhi lập tức trả lời. Trần Mộc rời khỏi Tinh Vân thành đã hơn một, hai năm. Tuy rằng vẫn luôn giữ liên lạc, nhưng có một số việc cũng không thể nói rõ qua bộ đàm liên lạc được. Hơn nữa, lần này Trần Mộc mất tích khiến cô rất sợ hãi. Lúc đầu cuộc sống của Kim Phán Nhi ở Thức Tỉnh chi thành cũng không tốt, tuy cô là đệ năng giả, nhưng em trai em gái lại không phải, hai đứa nhỏ dù sao cũng sẽ bị người ta kì thị. Hơn nữa chi phí ở đó cũng rất cao, bởi vậy cô vẫn rời khỏi Thức Tỉnh chi thành, đến làm việc ở các thành thị khác. Do cô là đệ năng giả nên ở một vài thành thị cấp hai, cấp ba rất được hoan nghênh, kiếm tiền cũng đơn giản, bởi vậy cả ngày cô đều chạy ở bên ngoài. Có điều, thành thị cô đi nhiều nhất vẫn là Tinh Vân thành.

“Trước đó vài ngày Triệu Thiên Vũ cũng lo lắng gần chết, nhưng anh ấy vẫn luôn không tin rằng anh đã chết, chỉ đành lo lắng suông.” Kim Phán Nhi cười nói về những chuyện sau khi Trần Mộc mất tích.

“Hiện giờ cuối cùng cũng không sao. Đúng rồi, Phán Nhi, dùng bộ đàm liên lạc của cô để gọi cho mẹ tôi đi.” Trần Mộc mở miệng, lại đọc số điện thoại của mẹ mình.

“Mộc Mộc !” Sau khi kết nối, khuôn mặt của Lưu Chân Chân liền xuất hiện trên màn hình. Sắc mặt của bà tốt hơn nhiều so với lúc trước

“Mẹ, con không sao.” Trần Mộc sờ sờ mặt. Thời điểm lần trước khi nói chuyện với mẹ, hắn vẫn còn đang cãi trang.

“Không có việc gì là tốt rồi. Mộc Mộc, mẹ đã ly hôn với cha con rồi!” Lưu Chân Chân mở miệng, trên mặt tràn đầy tươi cười. Thời điểm chưa ly hôn bà cũng không biết khi ly hôn rồi lại thoải mái như vậy. Hiện giờ, bà không cần phải dậy sớm vào mỗi buổi sáng để làm điểm tâm cho kẻ mình chán ghét, cũng không cần phải chịu đựng sự soi mói của ông ta vào những bữa cơm tối. Thậm chí, bà còn chém của đối phương một khoản lớn. Lần này Trần Khải vừa phải trả một khoản tiền bồi thường lớn, mà căn nhà họ đang ở cũng thuộc về bà. Tại cái thời đại mà giá phòng vô cùng cao này, nhà ba tầng ở trung tâm thành thị giá trị không thể đo được.

“Nhanh như vậy ?” Trần Mộc biết mẹ hắn nhất định sẽ ly hôn với cha, lại không nghĩ rằng sẽ nhanh như vậy.

“Đúng vậy, đã được ba ngày rồi.” Lúc trước vì con trai mà phải sống cùng Trần Khải, khi vừa muốn ly hôn liền không nhận được mà lập tức làm xong.

Sau khi mặt thế, vì số lượng phụ nữ ít nên pháp luật cũng thiên hướng cho phụ nữ. Huống chi trong tay bà còn nắm giữ chứng cứ Trần Khải ngoại tình. Mặt khác, quan toà xem xét ghi chép bộ đàm liên lạc của Trần Khải, phát hiện trong hai năm gần đây ông ta không hề liên lạc với vợ con, liền lập tức tuyên bố sai lầm thuộc về đối phương. Xí nghiệp của Trần thị là tài sản trước hôn nhân, Lưu Chân Chân không thể động đến. Nhưng tài khoản cá nhân của Trần Khải lại được coi là tài sản chung của vợ chồng, 90% đều phân cho Lưu Chân Chân. Mặt khác, còn có một vài bất động sản Trần Khải mua sau hôn nhân, cũng cho Lưu Chân Chân. Trong số đó cũng bao gồm ngôi nhà mà bọn họ đã ở hơn hai chục năm này. Trần Mộc nghe Lưu Chân Chân kể ra, trong lúc nhất thời vạn phần cảm khái. Phòng ở kia, có ký ức từ nhỏ tới lớn của hắn, vậy mà sau này lại trở thành nơi Lâm An Liệt dưỡng tính nhân. Người bên trong cứ thay đổi hết lần này tới lần

khác, sau này còn bị Kim Phán Nhi phóng hỏa thiêu. Hiện giờ lại khen ngược, hắn không bao giờ phải lo lắng mình sẽ lại bị đuổi ra khỏi nhà nữa.

“Mẹ, về vấn đề con trở về.....” Trần Mộc hỏi. Hắn đã trưởng thành, không cần tuyên bố về quyền giám hộ, có điều hắn tuyên bố không muốn làm người thừa kế của Trần gia. Hắn từng vì chuẩn bị cho gia tộc mà vứt bỏ đam mê của mình, còn học chuyên ngành quản lý tài chính. Nhưng hiện giờ, hắn không muốn đem cuộc sống của mình hao phí vào việc lục đục với những người trong gia tộc — người thêm gia sản của Trần gia cũng nhiều lắm. Chi thứ của Trần gia không cần phải nói, ngay cả thành chủ Tinh Vân thành, cũng luôn để mắt thêm thường, cả ngày đều soi mói lỗi của Trần gia. Không biết lúc trước Lâm An Liệt làm cách nào để thành chủ đứng một bên nhìn.

“Mộc Mộc, cha con dùng quyền thừa kế của con để uy hiếp mẹ, nhưng mẹ vẫn kiên trì ly hôn. Bởi vậy ông ta liền lập tức soạn thảo hiệp nghị đoạn tuyệt quan hệ cha con. Mẹ đã ký thay cho con rồi.....” Lưu Chân Chân có một chút do dự.

“Mẹ, con không thêm để ý cái công ty này.” Trần Mộc lập tức cười nói. Hắn biết sản nghiệp của Trần gia rất đáng giá. Nhưng chỉ cần hắn đi đánh mấy con dị thú cấp cao, thì ăn uống cả đời cũng không cần lo lắng, cần gì phải cật lực đi tranh giành mấy thứ đó, ruồi bọ nhìn chằm chằm miếng bánh ngọt ấy đã đủ nhiều rồi. Nếu nhận trọng trách của Trần gia, cả đời hắn sẽ phải ở trong văn phòng kia. Hơn nữa, tuy cha hắn là chủ tịch nhưng trong tay chỉ nắm hơn 40% cổ phần mà thôi. Muốn thông qua quyết sách gì cũng đều phải hỏi qua cha chú rồi mới được làm. Hắn tuyệt không muốn giao tiếp với mấy lão hồ ly này.

“Đúng vậy, con trai ta không hiếm lạ công ty đó.” Lưu Chân Chân cười đến phấn khởi.

Sau khi nói chuyện cùng mẹ, tâm tình của Trần Mộc tốt hơn rất nhiều. Kim Phán Nhi thu hồi bộ đàm của mình, đóng lại máy liên lạc. Chuyện vừa rồi cô đều nghe được, cô vẫn cứ nghĩ Trần Mộc là đại thiếu gia nhà giàu, cuộc sống hàng ngày cũng không tệ, không ngờ tới cha của anh ấy lại là người như vậy.

Rạng sáng ngày hôm sau, chiến xa đã gặp được tiểu trấn di động của Nguyên Thăng. Trần Mộc dừng lại ở trong này, lái xe đều là nhân viên hậu cần, vừa chạy vừa lo lắng gặp phải dị thú khiến mọi người có áp lực rất lớn, còn không bằng đi vào tiểu trấn di động trở về thành, tuy rằng tốc độ sẽ chậm một chút. Hơn nữa, tiểu trấn di động này cũng không thể để lại đây đúng không?

Không ai phản đối đề nghị này, dù sao lang thú cũng đã bị bỏ lại phía xa. Những ngày kế tiếp, không nhất thiết phải buộc chặt tinh thần mà đi tốc độ cao.

Kim Phán Nhi dọn dẹp một chút rồi chạy lên trên tiểu trấn di động tìm kiếm dị thú làm thức ăn. Những nhân viên hậu cần này liền đem chiến xa chạy lên trên trấn. Sau đó, toàn bộ tiểu trấn chậm rãi di động, tốc độ cũng càng lúc càng nhanh.

Vừa lên trên tiểu trấn, Kim Phán Nhi cũng nhận được tin tức từ Tân thành, một người đàn ông trung niên khuôn mặt nghiêm túc xuất hiện trên bộ đàm liên lạc.

Kim Phán Nhi biết người này, đối phương là cấp cao của Thúc Tĩnh chi thành, thường chỉ xuất hiện trong tin tức ở Thúc Tĩnh chi thành, lập tức hành lễ:

“Lưu đội trưởng !”

Lưu Tồn Thiên, đội trưởng của chiến đội dị năng ở Thúc Tĩnh chi thành, có được dị năng kim loại cấp cao. Dị năng kim loại cũng là một loại dị năng hiếm có, ngày nay số lượng đăng ký ở liên minh người Hoa cũng chỉ có năm người. Trước đó không lâu, lại biến thành bốn, bởi vì con trai của Lưu Tồn Thiên – Lưu Hải đã qua đời.

“Dem tình huống cô gặp được nói cẩn thận lại một lần.” Lưu Tồn Thiên sắc mặt lạnh lẽo, ngữ khí còn lạnh hơn. Người đột nhiên xuất hiện có thể khổng chế lang thú kia, liệu có phải là dị năng giả không khí?

Hết chương 32

33. Chương 33

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

Chờ tới khi đám người Trần Mộc vào thành, cảm giác toàn bộ Tân thành đều trở nên căng thẳng, khắp nơi ven đường đều là cảnh sát tuần tra. Lần này Lưu Tồn Thiên đến Tân thành, mang theo không ít dị năng giả, còn thêm hai trăm người thường tạo thành đội hộ vệ. Thành chủ Tân thành vì tiếp đãi đại nhân vật này, đã phải bỏ ra một khoản tiền vốn lớn. Khi tiểu trấn di động của Nguyên Thăng tới gần Tân thành, đã bị thành viên của đội hộ vệ hai trăm người chặn lại, những người trên tiểu trấn cũng bị tập hợp lại. Hai trăm người này còn đem toàn bộ tiểu trấn lục soát kỹ một lần. Nguyên Thăng ngồi bên cạnh nhìn phòng ở mà mình tỉ mỉ bố trí bị Kim Phán Nhi thiêu hủy, hệ thống phòng ngự bị lang thú phá hoại, cùng với những thứ linh tinh khác bị làm hỏng khi những người này lục soát, cảm thấy vô cùng bị ai. Tuy rằng hai trăm người này đều là người thường, nhưng trang bị của từng người lại là tốt nhất. Hơn nữa, trên vai mỗi người đều có một con linh thú đang ngồi, bất cứ lúc nào cũng có thể hợp thể. Trần Mộc nhìn trang bị của bọn họ, lại càng thêm tò mò đối với thành thị cấp một. Cả hai đời này của hắn, trang bị tốt như vậy từng nói đến mặc, ngay cả nhìn cũng chưa bao giờ được nhìn thấy, có lẽ cũng chỉ có ở thành thị cấp một. Bốn thành thị cấp một, đời trước hắn chưa từng đi tới cái nào. Đời này, dù thế nào cũng muốn trải nghiệm một lần, về phần dị năng của bản thân, cuối cùng cũng sẽ có cách giải quyết. Mỗi người bọn họ đều bị thẩm vấn cá nhân một lần, dường như muốn tra ra tận tổ tông mười tám đời của bọn họ. Trần Mộc ngược lại rất may mắn, bởi vì tiền của hắn kiếm được bằng phương thức kỳ lạ* nên chưa từng dùng bộ đàm của mình để buộc định tài khoản mua đồ, bởi vậy cũng không cần lo lắng bị tra ra. (* tiền này anh ấy kiếm là do đặt cược ở mỗi giải đấu mà anh ấy nhớ người chiến thắng) Phần lớn mọi người đều dùng tài khoản buộc định bằng bộ đàm để mua sắm, có điều lại không thể giao dịch được ở chợ đêm, nơi mà cho dù là liên minh có quản chặt thì những nước khác vẫn nhúng một chân vào. Bởi vậy vẫn tồn tại một loại thẻ không cần ký danh, các loại tài khoản không cần ký danh trên mạng vẫn có thể chuyển khoản bình thường. Lúc trước trong tay Trần Mộc cũng có vài loại thẻ tín dụng không cần ký danh, dùng để chứa tiền tài mà hắn đánh bạc được. Quả nhiên, sau khi thẩm vấn, hắn cũng giống như mọi người được chiêu đãi đồ ăn ngon, ngay cả Kim Phán Nhi cũng không ngoại lệ. “Những người đó muốn tìm dị năng giả không khí là anh đúng không?” Chu Dật Cẩn ngồi xuống mặt đất cạnh Trần Mộc. Lúc này bọn họ bị sắp xếp trong một khách sạn ở Tân thành, hai người một phòng, Chu Dật Cẩn và hắn ở cùng nhau. “Tôi nói không phải cậu sẽ tin sao?” Trần Mộc mở miệng. Tâm tư của Chu Dật Cẩn được giấu rất kín, kết quả này có lẽ y đã sớm đoán được, ngược lại Nguyên Thăng còn không biết hắn dùng chính là dị năng không khí. Dù sao, hai dị năng giả không khí kia đều đã chết cách đây hơn trăm năm rồi. “Anh đã làm gì mà Thức Tỉnh chi thành huy động lực lượng lớn như vậy để bắt anh?” Một tin tức đáng giá một triệu điểm tín dụng. Y nghe xong cũng không nhin được mà chép miệng: “Dựa vào cái gì tôi phải nói cho cậu?” Trần Mộc mở miệng. Vật như thiên thạch, chỉ cần là người đều sẽ có lòng tham. Hơn nữa mấy ngày ở chung, hắn cũng biết cha mẹ của Chu Dật Cẩn đều là người nổi danh lẫy ở Nghiên cứu chi thành, đời trước, hắn cũng đã nghe qua hai cái tên kia. Chu Dật Cẩn không hề nhiều lời, lại quyết định muốn đem chuyện ở Thức Tỉnh chi thành lần này điều tra rõ ràng. Còn có, tuy rằng y sẽ không tiết lộ chuyện của Trần Mộc, nhưng việc lúc trước đối phương làm, y cũng muốn tính toán một lần. Cùng lúc đó, phòng tổng thống trên tầng cao nhất của khách sạn mở ra, một người đàn ông trung niên đang cầm thiết bị ghi chép, cung kính đi vào. “Những người này đều đã điều tra kỹ?” Lưu Tồn Thiên đứng trước màn hình lớn, vuốt ve khối kim loại trong tay, hỏi: “Đội trưởng, tất cả mọi người đều đã điều tra kỹ?” Người đàn ông trung niên đứng phía dưới lập tức mở miệng, ghi chép trong tay còn ghi lại tư liệu của mọi người. Lưu Tồn Thiên nhận bản ghi kia, nhanh chóng kiểm tra. Thời điểm lật tới tư liệu của Nguyên Thăng, hừ lạnh một tiếng: “Hắn ta là kẻ được cứu trở về từ tay dã nhân kia?” “Đúng vậy, đội trưởng,” Lưu Tồn Thiên không miệt mài theo đuổi nữa. Một đứa con thứ của thương nhân, thực lực không đủ, cũng không có điểm gì đáng giá để hoài nghi. Nói tới những người này, bên trong đó ông ta hoài nghi nhất, không thể nghi ngờ chính là Chu Dật Cẩn. Tuy rằng Chu Dật Cẩn không làm nghiên cứu, nhưng cha mẹ y cũng không đơn giản. Lúc trước tư liệu về sở nghiên cứu ở S thị, ngoại trừ Thức Tỉnh chi thành bọn họ, chính là Nghiên cứu chi thành nắm giữ nhiều nhất. Có lẽ người có thể điều khiển lang thú chính là kẻ trộm thiên thạch do Nghiên cứu chi thành phái ra. Những chuyện xảy ra lúc trước có thể cũng là do bọn họ sắp xếp. Mặt khác còn Trần Mộc với bộ đàm liên lạc rất lâu không sử dụng..... Suy nghĩ thật lâu, Lưu Tồn Thiên lại cười đắng chát. Mấy ngày nay, người bị ông ta hoài nghi vô số kể, nhưng cẩn thận cân nhắc, lại chẳng có một người nào đáng nghi ngờ. Nghiên cứu chi thành, sao có thể để một người mới hai mươi mấy tuổi đi làm chuyện này? Cho dù thật

sự làm, thì đâu thể để lại sơ hở lớn như vậy? Còn kẻ có thể điều khiển lang thú kia, chỉ sợ cũng chẳng phải người mà ông ta muốn tìm. Nếu không, sao lại giống trống kua chiêng giết nhiều người như vậy, còn bại lộ dung mạo? Hơn nữa, cần gì phải làm nhiều việc phiền toái như vậy. Cái tên Nguyên Thăng kia, vẫn còn đang bị nợ nần quần thân..... Cuối cùng là Trần Mộc, tuổi trẻ thực lực không tồi, nhưng cũng chỉ là một người đi ra từ thành thị cấp ba, ngay cả thành thị cấp một còn chưa vào bao giờ, mà hành tung trong thời gian này cũng có người chứng minh..... Ghi chép trên tay đột nhiên biến dạng, bốc ra một vài tia lửa. Thật lâu sau, ngoại trừ một ít plastic, những vật bằng kim loại khác đều tụ lại một chỗ, biến thành một khối giống với khối kim loại mà Lưu Tồn Thiên đang cầm trên tay, phía trên còn có bốn chữ dị năng không khí rất rõ ràng. Cho dù là giả, thì cũng phải thử mới biết được! Lưu Tồn Thiên ném khối kim loại đang cầm trong tay ra ngoài, nện lên vách tường bằng kim loại tạo ra âm thanh trong trẻo. Bị nhốt mười ngày, đám người Trần Mộc lại được thả ra. Chuyện thứ nhất sau khi đi ra đương nhiên là mua một cái bộ đàm liên lạc mới. Nguyên Thăng buồn bực cùng đi mua bộ đàm với Trần Mộc. Bộ đàm lúc trước của anh phải mất không ít tiền mới mua được loại giới hạn sản xuất. Lúc trước khi trả tiền cũng chưa từng phát sầu, hiện giờ lại có cảm giác như vậy. Rơi vào đường cùng, chỉ đành mua loại cũng giống với của Trần Mộc, tiêu ít tiền nhưng mua loại tiện nghi nhất. Sau khi lấy được bộ đàm liên lạc của mình, Trần Mộc cũng không tạm biệt Nguyên Thăng và Chu Dật Cẩn, trực tiếp đi tới sân bay, ngồi lên một phi thuyền hướng về phía nam. Kim Phán Nhi đã sớm bị tên Lưu đội trưởng kia mang đi. Dị năng giả, hưởng thụ đã ngộ tốt nhất của liên minh, cũng phải trả lại trách nhiệm tương ứng, hành động đối phó với dã nhân lần này, Kim Phán Nhi cũng phải tham gia. Hơn ba tháng không chạm vào bộ đàm liên lạc, cảm giác lại đeo trên tay cũng không tồi. Trần Mộc vừa ngồi ổn định trên phi thuyền, liền gọi điện cho mẹ, tiếp theo hẳn còn muốn gọi cho không ít người nữa. Người nhà bạn bè hai năm không gặp, còn có thành thị mà hẳn đã sống hai mươi mấy năm, hẳn phải trở về! “Ta kháo, ngoài trừ mỗi cái tên, tin tức gì cũng không tiết lộ.” Nguyên Thăng cùng Chu Dật Cẩn lại vay tiền tu sửa tiểu trấn di động của mình, về sau anh còn muốn mời Thái Sơn lên đây chơi đấy! “Cho dù anh ta không tiết lộ, thì với quần áo trên người, tôi vẫn có cách để tìm ra hành tung của anh ta.” Chu Dật Cẩn cười cười. Trên quần áo của hẳn có gắn định vị, mặt khác vẫn còn số điện thoại để xác minh thân phận của Trần Mộc. Thời điểm thay bộ đàm, để tránh người tra ra thân phận, tốc độ của Trần Mộc rất nhanh, nhưng vẫn bị y nhớ rõ, có số điện thoại, có tên, tùy tiện tra đều có thể tra ra thân phận của Trần Mộc. Trong lúc Trần Mộc trở về nhà, một người khác cũng đang trên đường đi tới Tinh Vân thành. Lâm An Liệt sau khi nhìn thấy tin tức Trần Khải ly hôn, liền khẩn cấp chạy tới Tinh Vân thành. Tuy rằng Lâm Tĩnh bị điên, nhưng phần lớn thời gian vẫn thanh tỉnh. Thời điểm cô ta tỉnh táo, luôn ôm lấy Lâm An Liệt nói về một vài chuyện lúc trước. Ví dụ như bản thân lúc trước làm thế nào mới khiến Trần Khải coi trọng mình. Hay lại như lúc trước Trần Khải muốn kết hôn với cô ta, còn khiến cho cô ta có đứa con để thừa kế Trần gia. Rồi Trần Khải tuyệt tình như thế nào, vì xí nghiệp của gia tộc mà bỏ rơi cô ta, còn bắt cô ta phải đi nạo thai..... Cho nên, Lâm An Liệt hận cha mẹ Trần Khải, hận vợ con Trần Khải nhưng hận nhất vẫn là Trần Khải. Lâm An Liệt ngắm nghía máy tính trong tay, phía trên còn viết một hàng chữ rất rõ ràng — suốt hai năm không quan tâm tới vợ con, khi ly hôn lại đoạn tuyệt quan hệ với con trai mình! Đây là một bài viết về tộc trưởng Trần gia ở Tinh Vân thành đối xử tệ bạc với vợ con, ở trên mạng mọi người xôn xao không ít. Rất nhiều người phụ nữ đều bày tỏ, người đàn ông này thực sự cần bà tới cực điểm. Ngày nay khi trẻ con vừa sinh ra đã được lấy cuống rốn để xét nghiệm gen, có phải con mình hay không một thoáng là biết. Lại đoạn tuyệt quan hệ với con ruột, chuyện như vậy người bình thường đều không làm được. Có điều, đây quả thật là chuyện mà người đàn ông kia có thể làm được, lúc trước, ông ta cũng đối xử với mình như vậy! Lâm An Liệt lạnh lùng nhìn ảnh chụp của Trần Khải trên màn hình. Đột nhiên, lại lộ ra một nụ cười đơn thuần mang theo quyền rũ. Ngồi bên cạnh gã là một người phụ nữ trung niên, nhìn thấy tin tức trên máy tính của gã liền lập tức lên án Trần Khải. Trên mặt Lâm An Liệt cũng là một bộ dáng đầy cảm phẫn, cực kỳ phê phán việc làm của Trần Khải, còn lấy từ trong túi của mình ra một lọ trà lài: “Chị, chị có khát nước không? Uống nước này, nghe nói con gái đều thích loại nước uống này.” Nữ hành khách cười nhận lấy: “Đứa trẻ này, nhỏ tuổi như vậy sao lại ra ngoài một mình?” “Mẹ em đã qua đời trước đây không lâu.” Trên mặt Lâm An Liệt tràn đầy bi thương. “Thật sự là một đứa trẻ đáng thương.” Nữ hành khách này lại an ủi Lâm An Liệt, đến giờ cơm chiều, còn mua giúp Lâm An Liệt một phần thức ăn nhanh: “Chị cũng không thể uống trà lài của em đúng không?” Lâm An Liệt một bên cười một bên nói cảm ơn, vừa nghĩ tới chuyện ở Tinh Vân thành. Trần Khải, ông sẽ không quên mẹ tôi, lại yêu người đàn bà khác chứ?

Hết chương 33

34. Chương 34

Ở bên ngoài dã ngoại vô cùng nguy hiểm, cho nên mỗi một chiếc phi thuyền đón khách đều có chất lượng rất tốt, còn phải tìm người hộ tống. Có điều, cũng bởi vì mỗi chiếc phi thuyền chở khách đều phải tốn kém một khoản chi phí rất lớn, cho nên đi bằng phi thuyền, tốc độ chậm, giá lại vô cùng đắt. Khác với phi thuyền chở khách, có một loại phi thuyền chở vật phí tổn khá thấp. Loại này phần lớn dùng để chở hàng hóa, tốc độ nhanh, hơn nữa giữa các thành thị mỗi ngày đều có rất nhiều chuyến qua lại. Phi thuyền chở hàng chỉ có hai người luân phiên nhau lái, nếu chẳng may gặp phải dị thú phi hành tấn công hay cuồng phong lốc xoáy thì sẽ chờ người tới cứu viện hoặc bỏ lại hàng hóa chạy lấy người. Lại nói tiếp, nếu không phải trên mặt đất có nhiều dị thú hơn, tiểu trấn di động lại không thể qua được sông núi, thì vận chuyển hàng hóa cũng không dùng phi thuyền. Sau khi ngồi phi thuyền chở người từ Tân thành đi về phía nam, Trần Mộc liền đi lên một chiếc phi thuyền chở hàng. Hắn có chứng chỉ của thợ săn dị thú cấp sáu, ngược lại rất được hai người lái phi thuyền kia hoan nghênh. Trần Mộc cũng khá vừa lòng, cứ như vậy, thời gian mà mình trở về Tinh Vân thành có thể giảm bớt một nửa. Phi thuyền chở hàng không thể so với phi thuyền chở khách, có điều, đối với dã nhân mấy tháng đều bay trên biển như Trần Mộc mà nói, như vậy đã là rất không tồi rồi. Mà quan trọng nhất, đương nhiên là tốc độ của nó rất nhanh. Phi thuyền chở người phải vài ngày mới có một chuyến đi giữa các thành thị nhưng phi thuyền chở hàng thì hầu như hôm nào cũng có. Trần Mộc chỉ mất có mười ngày, đã đi hết lộ trình phải mất khoảng một tháng, trên đường cũng không gặp chuyện gì ngoài ý muốn. Chờ tới khi Tinh Vân thành xuất hiện trong tầm mắt, Trần Mộc lập tức gọi điện thoại cho mẹ: “Mẹ, con đã trở về!” “Đang ở sân bay? Mẹ lập tức tới đón con?” Lưu Chân Chân nét mặt toả sáng, nhìn qua đường như trẻ lại không ít. Lại nói tiếp, tại xã hội phổ biến tuổi thọ hơn một trăm tuổi, vốn gia tộc của Lưu Chân Chân đã được xem như tảo hôn, có vài người bằng tuổi bà đến giờ vẫn còn chưa kết hôn đâu. Chỉ cần bà đồng ý, nhất định có thể tìm được một người chồng tốt hơn gấp trăm lần so với Trần Khải. “Đúng vậy, có điều, con đang ở cửa số ba.” Trần Mộc cười cười. “Mộc Mộc, lần sau con phải chú ý an toàn” Lưu Chân Chân nghe được cửa số ba, lập tức biết được Trần Mộc trở về bằng phi thuyền chở hàng, tuy rằng vẫn tin tưởng con trai, nhưng bà cũng rất lo lắng. “Mẹ, chờ lần sau con sẽ trở về bằng cửa số hai.” Trần Mộc nhìn thành thị quen thuộc đang tới gần, vẻ mặt ngưng trọng. Đời này, hắn nhất định sẽ không để mẹ gặp chuyện như lúc trước nữa. “Được, mẹ sẽ chờ!” Trong lúc Lưu Chân Chân nói chuyện, đã ngồi lên chiếc ô tô con màu đỏ mà bà vừa mới mua. Loại ô tô con này rất được nữ giới hoan nghênh, đương nhiên, nó cũng không thể ra khỏi thành thị. Kết thúc cuộc trò chuyện, ngồi vào ghế điều khiển, trên mặt Lưu Chân Chân là tươi cười sáng lạn. Cửa số hai, là nơi dành cho phi thuyền tư nhân. Con trai của mình nói vậy, tuy không nhất định có thể thực hiện, nhưng cũng khiến bà cảm thấy rất vui vẻ. Cuộc sống hôn nhân của bà và Trần Khải đều là một mảnh hắc ám, mà điểm sáng duy nhất, chính là con trai bà. Đạp mạnh chân ga, Lưu Chân Chân nhìn về xa xa phía trước, đó là chỗ ở mới của Trần Khải. Vốn ban đầu là nhà ở của cha mẹ Trần Khải, nhưng sau khi hai vị lão nhân kia qua đời, ông ta cũng chưa từng bước vào. Hiện giờ, vì mặt mũi nên lại phải vào ở trong căn nhà còn to, xa hoa hơn so với nhà của bọn họ trước đây. Nếu biết tiền đồ của Mộc Mộc, không biết Trần Khải có hối hận hay không..... Trần Mộc đợi ở sân bay không lâu thì đã nhìn thấy mẹ hắn trong một chiếc ô tô con màu đỏ. Hắn vẫn luôn nghĩ rằng, mỗi ngày ở nhà mẹ đều mặc quần áo tối màu thì sẽ càng thích những màu lạnh hơn, không ngờ mẹ lại mua một chiếc ô tô như vậy. “Đã lâu không gặp, tiểu thư mỹ lệ.” Trần Mộc cúi đầu, nắm lấy tay mẹ mình rồi hôn một cái lễ phép, giây tiếp theo liền bị một quyền của Lưu Chân Chân nện lên đầu: “Tiểu tử thôi, còn làm bộ dạng này với mẹ.” “Mẹ, mẹ vẫn còn rất trẻ mà, ra ngoài đường người ta đều nghĩ là chị của con đấy.” Trần Mộc cười rộ lên. Hiện giờ mẹ của hắn vui vẻ như vậy, kỳ thật đã phải sớm khiến mẹ ly hôn với cha rồi. “Ba hoa.” Lưu Chân Chân nhìn đứa con trước mặt đã cao hơn mình một cái đầu, trong hốc mắt đã có nước đảo quanh. Thật lâu trước kia, bà đã sớm thu hồi tâm đặt trên người Trần Khải, toàn tâm toàn ý mà bồi dưỡng con mình. Đoạn thời gian trước không có tin tức của con, không ai có thể tưởng tượng bà đã sợ hãi biết bao nhiêu. Có điều, cũng vì vậy, cuối cùng bà đã không còn quan tâm tới sản nghiệp của Trần Khải nữa, chỉ cầu mong con mình bình an là tốt rồi. “Không biết hiện tại con có vinh hạnh được mời ngài ăn cơm chiều hay không.” Trần Mộc lại nói, Lưu Chân Chân rưng rưng gạt đầu, khoắc lên cánh tay con mình. Lưu Chân Chân đưa Trần Mộc tới nhà hàng sang trọng nhất ở Tinh Vân thành – Mạc Thủy Cư. Đi ra từ trong gara nhìn Mạc Thủy Cư theo phong cách giả cổ, tâm tình của Lưu Chân Chân rất tốt: “Mẹ làm cơm cho con hai mươi mấy năm, khó được một lần con mời khách, phải ăn một bữa thật hoành tráng mới được.” “Mẹ muốn ăn gì cứ việc chọn.....” Trần Mộc nói được một nửa liền ngừng lại – Trần Khải đã đứng trước cửa. “Đã trở lại?” Trần Khải nhìn Trần Mộc, hỏi. Thời điểm ly hôn với Lưu Chân Chân, ông ta cũng phát hiện được không thể liên lạc với con, phản ứng đầu tiên của ông ta,

chính là nghĩ rằng chỉ sợ hấn đã chết mất xác ở nơi nào đó rồi. Bởi vậy ông ta mới sảng khoái ký hiệp định đoạn tuyệt quan hệ cha con. Lại không nghĩ rằng, Lưu Chân Chân không có nói sai hoặc thần chí không rõ, con ông ta vẫn còn sống. Sớm biết như vậy, lúc trước ông ta cũng không nên ký cái hiệp nghị kia, làm cho hiện tại bản thân phiền toái không ngừng!“Tôi đã trở về.” Trần Mộc cảm thấy bản thân và cha chẳng có gì để nói với nhau. Hấn từng nghĩ rằng cha mình nghiêm khắc với hấn từ nhỏ, nhưng sự thật chứng minh, cha của hấn căn bản không xem hấn là con trai.“Mày.....” Trần Khải đột nhiên cảm thấy không còn lời nào để nói. Thậm chí, ông ta còn cảm thấy có chút xa lạ với bộ dạng này của đứa con. .Trần Mộc rời nhà hai năm, trong hai năm này, có khi nào ông ta nhớ là phải liên lạc với con của mình ?Không đợi Trần Khải nghĩ nhiều, một mỹ nữ bên cạnh ông ta liền khoát cánh tay thon dài lên trên vai của ông:“Trần tiên sinh, đây là con của anh sao ?”“Nếu ngài đang có việc, chúng tôi cũng không tiện quấy rầy .” Trần Mộc nhìn người phụ nữ kia có cử chỉ thân mật với Trần Khải, lập tức nở một nụ cười khéo léo mở miệng:“Ngày mai anh tới tìm tôi, tôi có lời muốn nói với anh.” Trần Khải dùng ngữ khí mệnh lệnh mở miệng, cũng không định giới thiệu người phụ nữ bên cạnh với Trần Mộc:“Thực xin lỗi, ngày mai tôi còn có việc.” Trần Mộc cười cười kéo Lưu Chân Chân đi trước một bước vào nhà ăn. Ngữ khí của Trần Khải khiến hấn phần nộ vạn phần. Điều đã đoạn tuyệt quan hệ cha con, cha của hấn, dựa vào cái gì mà muốn sai khiến hấn?Nhà hàng lớn nhất ở Tỉnh Vân thành lúc này đã không phải là nơi mà hai năm trước Trần Mộc và đám người Triệu Thiên Vũ ăn bữa cơm đưa tiễn nữa, mà là Mạc Thủy Cư. Mạc Thủy Cư khai trương không đến một năm, nhưng lại có thanh danh rất lớn tại Tỉnh Vân thành. Nhà hàng này mang phong cách cổ đại với đồ ăn hết sức tinh mỹ, không khí cũng tốt, rất được những kẻ có tiền hoan nghênh.Người khác không biết, Trần Mộc lại rõ ràng. Nhà hàng Mạc Thủy Cư này chính là sản nghiệp của hấn, cũng lấy tên của hấn để đặt. Ngay từ đầu, Triệu Thiên Vũ còn định đặt tên là Thủy Mộc Cư , giống với tên hấn. Nhưng thời điểm xin chỉ thị lại bị hấn bác bỏ, cuối cùng, vẫn lấy thành Mạc Thủy Cư.Tuy rằng chưa từng tới đây, Trần Mộc lại rất hiểu biết đối với Mạc Thủy Cư. Thời điểm khai trương hơn một năm trước, hấn còn đang cận chiến với một con bọ cạp thú trong sa mạc. Mỗi ngày Kim Phán Nhi đều lấy đồ ăn ở đây dụ dỗ hấn, bởi vậy trong bộ đàm liên lạc của hấn có rất nhiều ảnh chụp đồ ăn ở Mạc Thủy Cư.Mà lúc ở trên đường, Trần Mộc cũng đã liên hệ với Triệu Thiên Vũ, “Đặt” một ghế lô.Sau khi Trần Mộc mang theo Lưu Chân Chân đi vào ghế lô ở tầng cao nhất, liền ấn một cái nút nào đó. Lưu Chân Chân thích rau dưa hoa quả, A Hổ lại thích rất nhiều loại thịt. Gần đây A Hổ ăn uống rất tốt, thật đúng là khiến cho người ta rất bất đắc dĩ. Từ lúc ở trên phi thuyền, nó đã quần quít lấy hấn đòi ăn.Về phần linh thú của Lưu Chân Chân, cho tới bây giờ bà cũng không định làm nhân viên chiến đấu, bởi vậy linh thú của bà cũng chỉ được nuôi như sủng vật, để ở nhà không mang theo.“Nhiều đồ ăn như vậy sao mà ăn hết được ?” Trần Mộc vẫn đang quan sát sắc mặt mẹ mình. Lưu Chân Chân lại bắt đầu nhíu mày , Trần Mộc gọi rất nhiều đồ, ăn không hết sẽ rất lãng phí.“Con ăn hết mà.” Nhìn sắc mặt của Lưu Chân Chân vẫn giống như lúc trước, hoàn toàn không vì chuyện vừa rồi mà đau lòng, Trần Mộc cũng yên tâm.Giữa bàn đặt một cái mâm lớn và một bát tô, bên trong mâm là nguyên một con gà hầm mật ong, trong bát còn lại là vịt hầm nấm cách thủy, bên cạnh là một đĩa rau dưa, canh táo đỏ ngân nhĩ, cải tím xào, thịt xào hoa lan tây, cải xào lòng gà, còn có một ít thịt dẹt thú làm món ăn chính. Cuối cùng, còn lại là hoa quả thịt nguội, bày đầy một bàn. *Sau khi chờ người phục vụ rời khỏi, Trần Mộc liền lấy một chiếc chân gà lớn từ mâm, lại múc một chén canh nấm, sau đó, đem toàn bộ đồ ăn để trên mặt đất. A Hổ “Meo meo” kêu lên một tiếng vui mừng, nhảy vào mâm đựng nguyên một con gà. Trên thân thể nho nhỏ của nó dính đầy nước từ thịt gà, còn ôm một cái cánh mà hung ác gặm. Cả cơ thể nó cũng chỉ bằng một cái đùi gà, nhìn qua vô cùng buồn cười.Lưu Chân Chân liền nhin không được nở nụ cười, sau khi cười, lại bắt đầu lo lắng:“A Hổ sẽ không ăn tới hồng bụng chứ ?”“Sẽ không .” Trần Mộc nghĩ nghĩ, lại đem chuyện ba tháng trước kể với mẹ, cho dù hấn không tin người khác, cũng không thể không tin chính mẹ mình. Về phần bị lộ, ghế lô này cách âm vô cùng tốt, cũng không có bất kì thiết bị theo dõi nào — Trần Mộc đã không chế tất cả không khí trong ghế lô, cũng không phát hiện động tĩnh không nên có gì. Mà thiết bị ghi âm, cũng chỉ khiến người ta nghe được những âm thanh tí tách mà thôi.

Hết chương 34

35. Chương 35

Bỏ qua những chuyện nguy hiểm, Trần Mộc kể lại những việc đã trải qua trong ba tháng với mẹ.

“Mộc Mộc, con không sao là tốt rồi.” Mặc kệ là dị năng hay là A Hổ biến dị, Lưu Chân Chân cũng không

để ý, chỉ cần Trần Mộc không sao là được.

“Đương nhiên con không sao, mẹ, không phải con của mẹ vẫn đang vui vẻ đứng đây sao?” Trần Mộc nở nụ cười.

“Vui vẻ ? Vậy con cười một cái cho mẹ xem?” Lưu Chân Chân cũng cười .

Trần Mộc không nghĩ tới mẹ cũng sẽ nói đùa. Đột nhiên, hắn nghĩ đến chuyện xảy ra trước cửa nhà hàng:

“Mẹ, cha và người đàn bà kia.....”

“Cha con đã ly hôn, không vợ không con, đương nhiên phải mau chóng tìm người khác.” Mấy ngày nay, chỗ của Trần Khải hẳn là rất náo nhiệt. Chỉ thứ của Trần gia lấy việc ông ta không có người thừa kế làm âm ỉ. Ông ta cũng không thể không tìm người đàn bà khác, người phụ nữ kia, mấy ngày trước đã kết hôn cùng ông ta rồi. Hai người còn tới bệnh viện kiểm tra, nghe nói muốn thụ tinh trong ống nghiệm.

Hiện nay, tỷ lệ thụ thai tự nhiên càng ngày càng thấp, thụ tinh trong ống nghiệm là lựa chọn của phần lớn người. Tuổi của Trần Khải tuy không coi là lớn, nhưng muốn có con nhanh chóng cũng không phải điều dễ dàng. Ông ta muốn sớm có con để ổn định tình hình gia tộc, vẫn là chọn thụ tinh trong ống nghiệm thì tiện hơn.

“Hành động thật đúng là nhanh chóng.....” Trần Mộc nghĩ tới người phụ nữ kiều mỹ kia, nhíu nhíu chân mày. Người phụ nữ này hẳn cũng biết, là thân thích nhà mẹ đẻ của bà nội. Ông bà nội của hắn mất sớm nhưng anh em lại sống rất thọ. Đời trước, bà nội cũng từng giới thiệu người phụ nữ này với hắn. Hiện giờ, người đàn bà này lại trèo lên giường của cha. “Đương nhiên, nghe nói, sau khi xác nhận là đã mang thai thì mới kết hôn.” Thụ tinh trong ống nghiệm cũng không nhất định là sẽ thành công ngay ở lần đầu.

Trần Mộc gặp một đĩa rau xào, thực vật mỹ vị như vậy, rất lâu rồi hắn chưa được ăn. Mặt khác, cũng không biết lần này Lâm An Liệt sẽ chọn cách gì để báo thù. Có điều, lấy tính cách của gã, tất nhiên là sẽ không bỏ qua người đã ” Chiếm” vị trí của gã là hắn và mẹ.

Trần Mộc đã về tới Tỉnh Vân thành, Lâm An Liệt lại mới được nửa đường. Gã đi sớm hơn Trần Mộc mười ngày, nhưng gã lại đi phi thuyền chở khách, đương nhiên tốc độ sẽ chậm hơn so với Trần Mộc. Mà trong lúc gã đi đường, cũng không quên xem tin tức ở Tỉnh Vân thành. Từ sau khi Trần Khải ly hôn, vốn có hình tượng người đàn ông tốt trong mắt người khác nay lại hoàn toàn tan vỡ. Hiện nay ở Tỉnh Vân thành, ông ta còn có đại danh là kẻ bạc tình. Nhưng cho dù thanh danh của Trần Khải có kém, cũng không ngăn nổi việc ông ta có tiền, bởi vậy vẫn có không ít phụ nữ dán lên người. Trước đó vài ngày, Trần Khải cũng có tai tiếng với vài người phụ nữ, nhưng lần này, liền trực tiếp kết hôn. Vuốt ve vồ lên màn hình máy tính, Lâm An Liệt nhớ tới mẹ mình, vốn là một cô gái thanh xuân xinh đẹp, cuối cùng lại có kết cục như vậy. Trần Khải đồng ý nhiều thứ như thế, kết quả đều không thực hiện cái nào. Trần Khải, không phải ông đã nói sao ? Chỉ có mẹ mới là người vợ ông ta nhận định, chỉ có mình mới là đứa con ông ta yêu thương nhất.....Trần Mộc và mẹ ăn cơm xong thì trở về nhà. Thời điểm cha còn ở trong nhà, bởi vì ông ta không thích những thứ dư thừa nên trong nhà lúc nào cũng lạnh như băng. Hiện giờ lại không giống vậy, trên cửa sổ đặt một vài chậu cây cảnh nhỏ, trong nhà nhiều hơn một bộ sofa êm ái dễ chịu, còn có những vật trang trí màu sắc ấm áp, khiến cho cả căn phòng trở nên ấm cúng hơn hẳn. Trần Mộc trở về phòng của mình, liền nhận được điện thoại của Triệu Thiên Vũ. “Trần lão đại, đồ ăn thế nào ?” Triệu Thiên Vũ mở miệng. Hiện nay ở Tỉnh Vân thành, thế lực của anh cũng không nhỏ, rất nhiều người đều gọi anh là lão đại. Có điều, anh vẫn rõ ràng, tất cả những thứ này không thuộc về mình. Anh cũng có thân tín, bên trong những người này đương nhiên cũng có bất mãn về vị chủ nhân thần bí đằng sau, ủng hộ anh gian lận một chút trong chỗ sản nghiệp này. Nhưng anh chưa từng làm những việc như vậy, bởi vì anh cảm kích ơn cứu mạng của đối phương, cũng bởi vì anh không thể nhìn thấu được Trần Mộc. Người thanh niên này còn nhỏ tuổi hơn anh, nhưng tác phong làm việc lại già dặn. Hai năm nay anh phát triển thế lực cũng gặp phải rất nhiều vấn đề, nhưng chỉ cần hỏi Trần Mộc, hắn sẽ nghĩ ra cách giải quyết. Hơn nữa, Trần Mộc không ở Tỉnh Vân thành, lại nắm rõ sự phát triển của nơi này trong lòng bàn tay. Việc buôn bán có thể phát triển lớn như thế này, hoàn toàn là dựa vào Trần Mộc. Điều này vẫn chưa tính là gì, mấy năm nay tiền của Trần Mộc bỏ ra không ít. Trong hoàn cảnh mà Trần Khải không quan tâm tới đứa con này, hẳn lại có thể lấy ra nhiều tiền như vậy, sao có thể làm cho anh tin rằng hắn không còn thế lực khác bên ngoài?

“Những thứ này không tồi, tiền vốn của Mạc Thủy Cư đã kiếm về rồi ?” Trang hoàng như vậy, tất nhiên

là tốn rất nhiều tiền, còn tiền thuê nhà, Hiện giờ giá phòng đều rất cao, tiền thuê nhà đương nhiên cũng không hề rẻ.

“Trần lão đại, tháng trước đã đem tiền vốn kiếm trở về. Hiện giờ trong tài khoản công ty có tiền. Tôi muốn hỏi một chút, cậu có muốn mua đứt tòa nhà của Mạc Thủy Cư hay không?” Vợ chồng son kết hôn muốn mua nhà ở, có thể mua một căn nhà hơn bốn mươi mét vuông gồm một phòng ngủ, một phòng khách, một nhà vệ sinh, một phòng bếp đã là rất không tồi. Muốn đem tòa nhà của Mạc Thủy Cư mua đứt, không có hai, ba triệu tuyệt đối không thể, mà tài khoản của công ty, vừa vặn có số tiền này.

Trần Mộc đương nhiên biết tình huống của Triệu Thiên Vũ. Tuy rằng lúc trước mất ba tháng không liên hệ, nhưng trong vòng mười ngày đi đường, hắn đã nắm rõ được tất cả tình hình trong ba tháng này:

“VẬY MUA ĐI.” Vài năm nay, hắn vẫn dùng tài khoản không cần ký danh để đánh bạc, tiền trên trời rơi xuống, đương nhiên sẽ không quý trọng. Bởi vậy lúc đưa cho Triệu Thiên Vũ cũng đưa số tiền rất lớn. Có điều, Triệu Thiên Vũ coi như có bản lĩnh, có thể ở Tinh Vân thành đã bị chia cắt lấy được một chén canh.

“Trần lão đại, thế này thì Mạc Thủy Cư chính là sản nghiệp lớn nhất dưới trướng của cậu.” Triệu Thiên Vũ nở nụ cười. Anh lấy tiền của Trần Mộc cho để thu một nhóm người, thứ gì cũng làm, có điều đều là buôn bán nhỏ. Chỉ có Mạc Thủy Cư mới là nơi anh tốn nhiều công sức nhất.

“Kinh doanh Mạc Thủy Cư cho tốt đi, lợi nhuận sau này, anh lấy 20%, hai em họ của anh mỗi người 5%, cho Phán Nhi 10%, tiền còn lại để vào tài khoản của công ty.” Lúc trước Trần Mộc cũng cho Triệu Thiên Vũ lương khởi công. Có điều, tiền lương cao tới đâu cũng không bằng tiền hoa hồng được chia.

“Trần lão đại !” Triệu Thiên Vũ có chút hưng phấn, mỗi ngày Mạc Thủy Cư thu vào đều rất khả quan, 20%, đây là một số tiền không hề nhỏ!

“Anh cầm đi. Có điều quan trọng nhất vẫn là mạng lưới tin tức ở Tinh Vân thành. Nhất định phải không chế tốt.” Thời điểm Trần Mộc bắt đầu, chính là muốn Triệu Thiên Vũ thành lập một mạng lưới bao trùm toàn bộ thành thị. Bởi vậy, hắn có thể biết được tình hình ở Tinh Vân thành trong thời gian ngắn nhất. Triệu Thiên Vũ cũng không phụ sự kỳ vọng của hắn. Sau hai năm, mạng lưới tin tức đã xây dựng hoàn thiện, còn khống chế một nửa truyền thông ở Tinh Vân. Có điều, tại thời đại mà tin tức được truyền lan tràn trên mạng, truyền thông thật sự cũng không kiếm được tiền.

Triệu Thiên Vũ bình phục tâm tình, lại nói:

“Trần lão đại, đã hai năm không gặp cậu, hôm nay cậu đoàn viên cùng người nhà đi, chúng tôi sẽ không quấy rầy. Nhưng ngày mai cậu phải đến Mạc Thủy Cư với chúng tôi, Triệu Dương tiểu tử này đã có bạn gái rồi.”

Tiểu bàn tử Triệu Dương này có bạn gái ? Trần Mộc có chút kinh ngạc:

“Lúc trước tôi chưa từng nghe nói tới việc này.”

“Ai biết được, nó đột nhiên dẫn bạn gái về nhà.” Triệu Thiên Vũ mở miệng.

“Ngày mai tôi sẽ tới. Đúng rồi, chuyện hôm nay ở trước cửa Mạc Thủy Cư, anh đã chụp được ảnh rồi đúng không ? Ngày mai lấy làm bài đầu cũng được.” Trần Mộc nghĩ đến hai người kia, trong lòng lại không thoải mái. Vốn hắn cũng không quan tâm tới việc này, thậm chí còn tránh những tin tức liên quan tới Trần Khải, nhưng phản ứng lúc trước của ông ta thật sự khiến hắn chán ghét vô cùng.

“Cha con đoạn tuyệt quan hệ, khi gặp lại lạnh lùng”. Trên tivi ở tiểu trấn di động, người chủ trì thao thao bất tuyệt miêu tả tình huống trước cửa Mạc Thủy Cư. Trong hình, là Trần Khải lạnh như băng cùng một người phụ nữ xinh đẹp, mà đối diện, là người vợ trước nhàn nhã ung dung và đứa con lớn.

Nguyên Thăng ngồi trước TV, vừa xem vừa chửi thề tục

“Mắng chửi người là không tốt.” Chu Dật Cẩn mở miệng, nhưng cũng có thể lý giải tâm tình của Nguyên Thăng. Cái người vô cùng đáng thương bị cha không thừa nhận kia, thật sự là tên cướp đã lấy quần áo của bọn họ?

Sau khi Trần Mộc rời khỏi, y lập tức liên hệ với cha mẹ, cũng biết được nguyên nhân Thức Tỉnh chi thành làm lớn như vậy. Lại nhớ tới tình huống tra xét Trần Mộc, cũng đoán ra được bảy, tám phần.

Người bị Thức Tỉnh chi thành truy nã, tám phần chính là Trần Mộc. Lúc hắn còn ở trong biển, có lẽ là đi nhằm phương hướng mới đến phương bắc. Đây cũng giải thích vì sao hắn muốn cướp tiểu trấn di động của bọn họ.

Có điều, biết thì biết, Chu Dật Cẩn cũng không định nói lại với kẻ nào, vật như thiên thạch, có thể khiến cho nhiều người điên cuồng.

“Tâm tình tôi không tốt !” Nguyên Thăng nhíu mày. Hơn mười ngày trước, tiểu trấn di động của anh đã được tu sửa tốt, mà anh, lại nợ nần chồng chất..... Còn có dã nhân tên Lý Quân kia, nghe nói đã đánh một trận với chiến đội của Thức Tỉnh chi thành, sau đó anh ta mang theo lang thú trốn trở về lãnh địa bị lang vương chiếm cứ ở phương bắc. Bởi vì nơi đó có dị thú cấp mười, người của Thức Tỉnh chi thành không có cách nào truy kích.“Đúng rồi, Dật Dật, cậu nói xem tại sao người của Thức Tỉnh chi thành lại dễ dàng rút lui như vậy?” Nguyên Thăng đột nhiên nghĩ tới. Người của Thức tỉnh chi thành hung thần ác sát*, anh còn tưởng bọn họ sẽ không từ bỏ ý đồ, không ngờ chỉ đánh một trận với Thái Sơn rồi lại nhanh chóng rời đi. (Hung thần ác sát: người đặc biệt hung ác)” Chắc là nhận lầm người?” Chu Dật Cẩn cười cười. Trần Mộc kia, rất có khả năng đang cầm thiên thạch trong tay, nếu y có thể lấy được thiên thạch.....Nền văn minh khoa học kỹ thuật trên trái đất, cũng bởi vì thiên thạch mà có một bước ngoặt lớn, loại đồ vật thần kì này, y cũng rất tò mò.“Nhận sai người ? Sao có khả năng ? Vệ tinh lúc nào chẳng nhìn chăm chăm.” Nguyên Thăng quay đầu.“Đúng rồi Nguyên Thăng, cậu định làm gì tiếp theo ?” Chu Dật Cẩn hỏi.“Tôi định làm một trấn trưởng có đầy đủ tư cách, tăng cường thực lực.” Còn có Thái Sơn, thật sự khiến anh rất tò mò. Nếu không phải bản thân không có can đảm tới địa bàn của lang vương ở phương bắc, anh nhất định sẽ để tiểu trấn di động tới đó xem thử.“Tôi cũng muốn tiến hành kế hoạch du lịch của mình, tiếp theo chúng ta mỗi người một ngả rồi .” Chu Dật Cẩn mở miệng. Y định đi Tinh Vân thành nhìn thử, dù sao bây giờ đi chỗ nào cũng giống nhau.“Chúng ta chia tay nhanh như vậy ?” Nguyên Thăng hỏi, nhưng cũng không kinh ngạc. Chu Dật Cẩn là nhân viên kỹ thuật, anh là nhân viên chiến đấu, muốn cùng một chỗ là không thể.“Không nên nói lời hai nghĩa như vậy !” Chu Dật Cẩn nhíu mày, lại nhìn tin tức của Tinh Vân thành trên TV, hiện giờ đã thay đổi thành tin tức một thợ săn mang về con hồ dương thú, còn bí mật quảng cáo — Mạc Thủy Cư ở Tinh Vân thành mua con hồ dương thú này với giá cao trước mặt mọi người.Thực lực của Trần Mộc cũng không kém con lang thú cấp chín kia, lại trở về thành thị cấp ba, rốt cuộc là vì sao ? Chẳng lẽ anh ta không biết: trung, cao cấp của dị năng không khí, hoàn toàn có thể bắt chước được dị năng của hệ phong sao? Dị năng không khí là khống chế không khí trong phạm vi nhất định, dị năng hệ phong cũng là thay đổi tốc độ của không khí. Căn cứ theo nghiên cứu dị năng của Nghiên Cứu chi thành, dị năng không khí hoàn toàn có thể bắt chước cấp độ thấp nhất của dị năng hệ phong. Có điều, đây mới chỉ là lý luận, mà Trần Mộc hẳn là rất thích ý phối hợp để nghiên cứu thực tiễn.

Hết chương 35

36. Chương 36

Trong lúc Chu Dật Cẩn chú ý tới tin tức ở Tinh Vân thành thì Trần Mộc lại chú ý tới tin tức ở Tân thành.Trần Mộc biết, hắn sinh sống ở thành thị cấp ba, trong tay chỉ có chứng nhận thợ săn dị thú cấp sáu, hoàn toàn dựa vào may mắn mới lấy được thiên thạch, thông thường, sẽ không có ai nghi ngờ hắn, điều đáng nghi duy nhất đó là hắn không có bộ đàm. Hơn nữa, thời điểm vào thành cần có bộ đàm xác nhận thân phận, hắn không có bộ đàm liên lạc, tới cửa thành chắc chắn sẽ bị mang đi thẩm vấn, trong tình huống không có người chứng minh, chắc chắn là bị nghi ngờ.

Ngoài ra, trong tình huống như vậy mà hắn còn mất hai tháng trên biển, sau đó lại bởi vì A Hổ chưa ăn hết thiên thạch mà ở ngoài dã ngoại một tháng.Trong thời gian ba tháng không có bộ đàm liên lạc, nếu ở trong thành thì coi như bình thường, nhưng ở ngoài thành thì hoàn toàn không bình thường. Bởi vì nguyên nhân đó, hắn muốn tìm người tiếp xúc với mình, để cho người tín nhiệm mang về thành, giả tạo chứng cứ những việc đã trải qua trong ba tháng vừa rồi. Nếu như cần thiết, hắn cũng không ngại mình bị trọng thương.Nhưng không ngờ rằng, trời xui đất khiến, hắn lại trực tiếp gặp phải người của Thức Tỉnh chi thành. Có điều, dạo một vòng dưới mi mắt của bọn họ cũng để bản thân an toàn hơn một chút, dưới đèn màu đen*

vẫn rất có đạo lý. (đèn màu đen: theo baidu thì có nghĩa là những vật đặt rất gần nhưng không phát hiện ra) Bị giam lỏng ở Tân thành mấy ngày, mỗi giây mỗi phút hắn đều lo lắng, thậm chí còn chuẩn bị cả chết lưới rách, lại không ngờ rằng vẫn có thể đi ra. Bỏ xung bộ đàm liên lạc của bản thân, hắn đã biết, tạm thời mình vẫn còn an toàn. Những ngày kế tiếp, Thúc Tĩnh chi thành nhất định sẽ giám sát hắn. Tuy nhiên, chỉ cần hắn giấu diếm tốt việc bản thân có dị năng không khí thì sẽ không xảy ra chuyện gì. Người của chiến đội dị năng giả tới Tân thành, đối với dân chúng Tân thành mà nói, là một chuyện rất vinh quang. Bởi vậy, thông qua internet có thể thấy được rất nhiều tin tức liên quan. Trần Mộc nhìn tin tức, biết được dị năng giả đã rời khỏi Tân thành nên cũng yên tâm hơn rất nhiều. Có điều, mấy ngày nay hắn cũng không thể để lộ ra dấu vết gì, nghĩ nghĩ, lại liên lạc với Kim Phán Nhi. “Trần lão đại !” Kim Phán Nhi che trán của mình, mở miệng: “Cô làm sao vậy ?” Trần Mộc nhíu mày, không phải bị thương chứ? “Ha ha, chỉ là dạo này bị nóng trong mà thôi” Kim Phán Nhi buông tay, trên trán là một mảnh thanh xuân đậu*. (thanh xuân đậu: trứng cá) “Đội trở về Thúc Tĩnh chi thành, tôi sẽ đi thẩm mỹ viện tiêu diệt hết bọn chúng !” Về mặt của cô có chút dữ tợn. Cho dù không phải là một cô gái xinh đẹp, nhưng cô vẫn để ý dung mạo của mình. Sau khi Kim Phán Nhi khẳng định hiện tại bản thân rất an toàn, Trần Mộc liền hỏi chuyện mà mình muốn biết:

“Cô đang trên đường về Thúc Tĩnh chi thành ? Người nọ thế nào rồi ?” “Đúng vậy, cái người có thể không chế lang thú kia đã trở về phương bắc, chúng tôi cũng về. Có điều, lần này anh ta giết không ít dị năng giả. Ở Thúc Tĩnh chi thành còn làm cho người ta thống hận hơn cả dị năng giả không khí kia. Dù sao, đối với dị năng giả không khí tự đứng bị truy nã kia, có rất nhiều người không biết nguyên nhân bị truy nã là gì, thậm chí còn có người còn đồng tình với hắn.” Kim Phán Nhi mở miệng. Trần Mộc lại hỏi một vài tin tức rồi mới ngắt bộ đàm liên lạc, nhưng cũng không nói về chuyện chia lợi nhuận. Những chuyện như vậy, để Triệu Thiên Vũ nói với cô mới càng có thể mượn sức, đúng không? Giữa trưa ngày hôm sau, Trần Mộc mặc một thân âu phục, đi Mạc Thủy Cư. Hắn rất ít khi mặc âu phục, nhưng không thể không thừa nhận, bộ quần áo mà tự tay mẹ chọn lựa này, sau khi mặc sẽ khiến cho hắn trở nên chín chắn hơn rất nhiều. Hồ dương, trước mặt thế là một loại gia súc ở lưu vực Thái Hồ, Giang Nam, chất thịt rất non, mùi vị lại nhẹ nhàng, ngon hơn sơn dương rất nhiều, mà hương vị của hồ dương thú dương nhiên cũng vô cùng tốt. Đội thợ săn dị thú, thủ hạ của Triệu Thiên Vũ săn được hồ dương thú cấp sáu, đương nhiên anh cũng thuận thể biến thành một tin tức quảng cáo. Hơn nữa, để Mạc Thủy Cư mua hồ dương thú, quả nhiên là đúng đắn, có không ít người đã gọi điện thoại tới để đặt cơm, muốn nếm thử thịt của hồ dương thú. Cơ hội kiếm tiền tốt như vậy, đương nhiên Triệu Thiên Vũ sẽ không bỏ qua, lập tức bày tỏ sau khi xử lý thịt hồ dương thú, sẽ làm mười tám bàn tiệc thịt hồ dương, về phần giá cả, còn phải tùy từng vị khách. Thể tích của hồ dương thú không nhỏ, khối lượng lại nhiều, muốn làm mười tám bàn cũng đơn giản, vẫn còn lại một phần tư, đương nhiên cũng là phần ngon nhất. Lúc này, phần thịt tốt nhất của hồ dương thú đã được chế biến thành một bàn mỹ thực, đặt ở ghế lô lớn nhất của Mạc Thủy Cư. Thời điểm Trần Mộc tới nơi, trong ghế lô ngoại trừ ba anh em Triệu gia và một cô gái ngồi cạnh Triệu Dương, còn có ba người xa lạ, có lẽ chính là thủ hạ thân tín của Triệu Thiên Vũ đã thu trong hai năm nay, tới đây để gặp mặt chính chủ. “Trần lão đại !” Nhìn thấy Trần Mộc xuất hiện, ba anh em Triệu gia đều đứng lên, những người khác đứng theo. Có điều rất rõ ràng, ba chàng trai trẻ tuổi kia cũng đang không phục. Thời điểm cần thiết, Trần Mộc cũng không ngại điều thấp, nhưng hiện tại mà vội vã tiếp cận những người này, ngược lại sẽ khiến bọn họ coi thường, cho nên sau khi ngồi xuống, hắn chỉ nói chuyện cùng đám người Triệu Thiên Vũ lại không để ý tới ba người kia. Một bàn đồ ăn rất phong phú, dạ dày dê phi hành, canh thịt dê, thịt dê kho tàu, thịt dê nướng, còn một vài món ăn chiêu bài, có điều tất cả mọi người đều không hề động đũa. Triệu Thiên Vũ vài lần muốn giới thiệu, lại bị Trần Mộc chuyển đề tài. Mập mạp Triệu Dương và bạn gái ngồi cùng nhau, vốn là người cả ngày lú lú, lúc này lại thay đổi bộ dáng, sau khi chào hỏi Trần Mộc, liền có vẻ mặt hoảng hốt ngồi ở một bên. Mà Triệu Minh, vốn đã trầm mặc lại vẫn ngồi ở góc hẻo lánh, mái tóc thật dài che khuất nửa khuôn mặt, không nhìn thấy biểu cảm. Ba người trẻ tuổi kia, càng không nói một câu. “Anh chính là lão đại của Triệu đại ca?” Một cậu trai đeo kính mắt bên trong ba người mở miệng. Hiện nay, tình huống phải dùng tới kính mắt rất ít, nếu không phải mắt cậu ta sinh ra đã kém thì chính là lấy kính để làm trang sức. Trần Mộc liếc mắt nhìn đối phương một cái, cười cười: “Hắn là như vậy.” Tuy rằng trong mắt những người này có sự không phục, nhưng cũng không làm việc lỗ mãng, coi như có thể chấp nhận. “Trần lão đại, cậu ta chính là Tiểu Nhiên, đối với việc buôn bán rất khéo tay, tất cả ở Mạc Thủy Cư đều là cậu ta bày ra. Người to con kia là Hàn Thanh Vân, là thợ săn dị thú cấp năm, hồ dương thú là do cậu ta dẫn người săn bắt. Gây teo còn lại là Điền Dã, phân truyền thông do cậu ta quản lý.” Triệu Thiên Vũ đứng lên giới thiệu. Ba người này đều do anh khai quát được, bọn họ chưa bao giờ gặp Trần Mộc, nên vẫn không có hảo cảm với vị lão đại ngồi

mát ăn bát vàng này, nếu anh nói nhiều hơn, ngược lại sẽ phản tác dụng..... Có điều, lấy bản lĩnh của Trần Mộc muốn để bọn họ tin phục cũng không khó lắm. Trần Mộc đã xem qua tư liệu của ba người này. Tiểu Nhiên vô cùng thích việc buôn bán, ban đầu vốn là ở thành thị cấp hai, nhưng lại chọc phải người không thể động vào, tuy rằng không nguy hiểm tới tính mạng, nhưng muốn phát triển ở nơi đó lại vô cùng khó khăn, liền đi tới Tinh Vân thành. Hàn Thanh Vân sinh sống trên tiểu trấn di động từ nhỏ, cha mẹ cậu ta đều là những người vô tri vô giác không có lí tưởng, nhưng cậu ta gan lớn, liều mạng từ nhỏ mà sẵn bắt dị thú, dựa vào chính sự hung hãn ấy, chậm rãi, cũng có một thế giới thuộc về riêng mình ở dã ngoại, mang theo người nhà đến Tinh Vân thành. Cuối cùng là Điền Dã, ngược lại là người sống ở Tinh Vân thành, cậu ta hành văn không tồi, lúc đầu luôn sáng tác tin tức, sau lại được Triệu Thiên Vũ phát hiện, giúp cậu ta phát triển tài năng. “Tôi đã nghe Triệu đại ca nói rất nhiều chuyện của các cậu, chúng ta ở Tinh Vân thành có quy mô lớn như thế này, không thể không có công của các cậu.” Đã lạnh nhạt với bọn họ, Trần Mộc cũng không định gạt bỏ công lao của họ. Hai năm này, cục diện ở Tinh Vân thành quả thật là được bọn họ tạo ra. “Trần lão đại, phụ trách chúng tôi vẫn là Triệu đại ca, chúng tôi chưa bao giờ hợp tác với anh. Anh em chúng tôi đương nhiên không phục, mong thứ lỗi.” Tiểu Nhiên cười mở miệng. “Đây cũng là chuyện thường tình, về sau cơ hội hợp tác giữa chúng ta sẽ càng nhiều.” Trần Mộc cũng cười. Không thể lập uy tại trận được, hắn lại không thể lôi bọn họ ra đánh một trận, có điều những ngày kế tiếp, hắn nhất định sẽ khiến cho bọn họ thừa nhận mình. Ngày tiếp theo, Trần Mộc tiếp nhận sản nghiệp từ Triệu Thiên Vũ, vẫn cứ bề bộn như trước, nhưng lại không sợ Thức Tỉnh chi thành giám thị. Dù sao những thứ này, bọn họ sẽ không thêm để vào trong mắt, mà hắn làm như vậy, cũng không định khiến cho Trần Khải chú ý. Lúc trước vì tiếp nhận sản nghiệp của Trần gia, Trần Mộc đã từng học quản lý. Có điều lâu như vậy rồi, hắn đã sớm quên hết phân nửa, nhưng quên thì quên, có Triệu Thiên Vũ hỗ trợ, hắn tiếp nhận cũng rất nhanh, hơn nữa hắn còn biết tương lai trong mười hai năm tiếp theo của Tinh Vân thành, lại thêm hai năm ra ngoài mở mang kiến thức, đương nhiên sẽ không bị người coi thường, có vài chỗ, thậm chí còn làm tốt hơn so với Triệu Thiên Vũ. Thời điểm Tiểu Nhiên và Điền Dã vẫn chưa thể hoàn toàn tin tưởng Trần Mộc, Hàn Thanh Vân đã trở thành người sùng bái của hắn, nguyên nhân rất đơn giản, Trần Mộc mang cậu ta đi săn bắn. Tuy rằng Trần Mộc không sử dụng dị năng, nhưng sau khi A Hồ tiến hóa, lại hoàn toàn hợp thể, hắn đã có thể phát huy được thực lực của thợ săn dị thú cấp bảy, mà Hàn Thanh Vân cũng chỉ là thợ săn dị thú cấp năm. Hai cấp này, có đôi khi cả đời cũng không vượt qua được. Trần Mộc không mang thủ hạ của Hàn Thanh Vân cũng là thợ săn dị thú đi theo, chỉ cùng Hàn Thanh Vân hai người ra khỏi thành. Thời điểm trở về, chiếc chiến xa kia đã thêm một con heo thú ở phía sau. Heo thú chỉ là dị thú cấp năm, Hàn Thanh Vân chưa từng săn bắt, nhưng khi Trần Mộc hạ một vuốt đã kết liễu được con heo thú trưởng thành kia, vẫn khiến cho cậu ta kinh hãi. Hai người đã đánh một trận ở dã ngoại, lúc đầu Hàn Thanh Vân vẫn còn ý chí chiến đấu cao vút, nhưng khi bị đánh ngã vài lần, cũng không thể không phục, mà sau khi cậu ta tin phục, lại phát hiện linh thú của mình dường như muốn làm phản, đối với linh thú của Trần Mộc làm một bộ dạng chân chó..... Hàn Thanh Vân không biết, bộ dạng của cậu ta đi theo Trần Mộc nhờ đối phương truyền thụ kỹ xảo săn bắn, cũng không khác linh thú của cậu ta là mấy. Mỗi ngày Trần Mộc đều ở Tinh Vân thành xử lý sự vụ, thỉnh thoảng sẽ ra khỏi thành săn thú. Hơn nữa, thời điểm hắn đang hưởng thụ sự quan tâm của mẹ, Lâm An Liệt cũng đã đi tới Tinh Vân thành. Mạc Thủy Cư tuyển người phục vụ, thời điểm Trần Mộc nhìn thấy tư liệu của nhân viên mới, thiếu chút nữa đã bóp nát thiết bị ghi chép trong tay. Phía trên, là nửa người của Lâm An Liệt sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái, nhìn qua chính là một thiếu niên dễ xấu hổ. Phía dưới là tư liệu của Lâm An Liệt. Tư liệu không nhiều lắm, nhưng được gã viết rất nghiêm túc, đây cũng là nguyên nhân Tiểu Nhiên lựa chọn gã. “Ngày mai sẽ phỏng vấn?” “Đúng vậy.” Tiểu Nhiên thấy Trần Mộc nhìn chằm chằm thiếu niên trên thiết bị ghi chép, lại nói: “Đứa trẻ này bộ dạng không tồi, sau khi huấn luyện, có lẽ sẽ trở thành một nhân viên tốt.” “Ngày mai tôi rảnh, thời điểm phỏng vấn sẽ đi quan sát một chút, cũng xem thử quản lý của Mạc Thủy Cư chọn người như thế nào.” Trần Mộc bỏ thiết bị ghi chép xuống. “Đương nhiên có thể, tôi tin tưởng ánh mắt của mình!” Tiểu Nhiên rất tự tin. Tuy rằng cậu cảm thấy Trần Mộc cũng không kém, nhưng đối phương vẫn chưa thể khiến cậu tin phục hoàn toàn. Về phần ơn tri ngộ, cho cậu cơ hội này, là Triệu Thiên Vũ. Trong tay Lâm An Liệt có tiền bồi thường mà Nguyên Thăng cho, ngược lại cũng không thiếu tiền. Gã thuê một phòng ở không lớn, mua thêm một ít này nọ, lại bắt đầu hỏi thăm tin tức của Trần Khải. Gần đây tin tức của Trần Khải cũng không ít, trong đó có một tin là vợ mới của ông ta vì mang thai mà khẩu vị không tốt, cho nên mỗi ngày đều cùng ông ta tới Mạc Thủy Cư dùng cơm, hình ảnh hai người ân ái có thể dễ dàng tìm thấy một đồng trên mạng. Bởi vậy, Lâm An Liệt trực tiếp nộp tóm tắt lý lịch tới Mạc Thủy Cư, hai ngày sau, gã được thông báo phỏng vấn. Lâm An Liệt mặc một bộ quần áo rẻ tiền sạch sẽ gọn gàng, cắt tóc. Hóa trang là một kỹ thuật thần kỳ, gã chỉ thoáng trang điểm mí mắt, đã

làm mất đi ánh mắt quyến rũ được di truyền từ mẹ. Thời điểm phỏng vấn, Trần Mộc an vị trong phòng bên cạnh, hai gian phòng được ngăn cách bằng cửa thủy tinh, có thể từ bên trong nhìn ra bên ngoài nhưng bên ngoài lại không nhìn vào được. Lâm An Liệt đến phỏng vấn, khác hoàn toàn so với trí nhớ của hắn. Lâm An Liệt trong trí nhớ của hắn, xinh đẹp đến tinh xảo, mà Lâm An Liệt lúc này, nhìn qua chỉ giống như một thiếu niên quen mắt. Có điều, tươi cười trên mặt vẫn giống như trước, thời điểm trả lời vấn đề cũng rất hào phóng. Vốn cũng chỉ được nhận làm nhân viên phục vụ, Tiểu Nhiên liền thông qua gã. Trần Mộc gắt gao nắm chặt tay, hắn hận không thể lao ra giết đối phương, nhưng một chút lí trí còn sót lại vẫn khiến hắn ngồi nguyên tại chỗ không nhúc nhích. Chờ tới khi Lâm An Liệt rời khỏi, hắn đột nhiên cảm thấy bản thân rất ngốc. Sửa sang lại quần áo, Trần Mộc đứng lên, kẻ đã khiến hắn nhà tan của nát, không biết mục tiêu đời này của gã là ai..... Hắn nhớ rõ, vợ mới của cha, thích nhất đến Mạc Thủy Cư phô bày giàu sang .

Hết chương 36

37. Chương 37

Từ sau khi Lâm An Liệt đến Mạc Thủy Cư, thời gian Trần Mộc ở đây cũng nhiều hơn. Ít nhất buổi tối mỗi ngày, hắn đều sẽ tới nơi này xem xét tình hình. Mạc Thủy Cư tổng cộng có sáu tầng, lên trên nữa có một lầu nhỏ, lầu này không lớn, cũng chỉ khoảng sáu mươi mét vuông, bố trí tốt một chút sẽ thành một chỗ ở không tồi. Lúc đầu nơi này vẫn để không, nay lại được Trần Mộc sắp xếp, chìm sẽ tuy nhỏ nhưng cũng có đầy đủ ngũ tạng. Đứng trong phòng khách trên lầu, trên tường đối diện là thiết bị theo dõi của Mạc Thủy Cư, Trần Mộc có thể lựa chọn quan sát. Trong thiết bị giám thị trước mắt là một đôi vợ chồng đang ở dùng cơm, chính là Trần Khải và vợ mới của ông ta Tống Văn. Tuy rằng Trần Khải đã hơn năm mươi tuổi, nhưng ông ta bảo dưỡng rất tốt. Sau khi ly hôn, ông ta lại làm bảo dưỡng dung mạo, nhìn qua còn trẻ hơn cả lúc trước, cũng chỉ có bộ lông mày hơn ba mươi tuổi, rõ ràng là một quý công tử tác phong nhanh nhẹn. Tống Văn uốn tóc quăn, lại vấn cao lên, bên gò má vẫn còn vương vấn vài sợi tóc, lộ ra cằm cổ thon dài lại không mất đi nét quyến rũ. Cô lớn lên rất xinh đẹp, tuổi còn trẻ, mi mục lưu loát đúng là phong tình, ngồi cùng với Trần Khải ngược lại rất xứng đôi. Đời trước Trần Mộc cũng từng tiếp xúc với Tống Văn , có điều đã lâu như vậy rồi, ngay cả tên của đối phương hắn còn không nhớ. Hiện tại, vậy mà trong tay của hắn lại có tư liệu cụ thể của Tống Văn. Tống Văn là cháu gái đáng vợ của chú hai Trần Khải, năm nay hai mươi chín tuổi, là một giáo viên mầm non. Lúc cô còn nhỏ, điều kiện gia đình không tồi, nhưng hơn mười năm trước, bà của cô lại bị bệnh nan y khiến cho cả nhà dần dần suy sụp, ông cô cậy mạnh ra ngoài thành sẵn bắt dị thú, lại bị dị thú cắn mất một chân. Nếu không phải cha mẹ của Tống Văn có công việc không tồi, thì có khả năng bọn họ sẽ đeo một khoản nợ lớn. Cho nên, trong nhà Tống Văn tuy rằng không đến mức quá mức bần cùng nhưng tình trạng cũng không tốt lắm, có lại là người yêu thích hư vinh, bởi vậy sau khi Trần Khải ly hôn, đã bắt đầu chủ động tiếp xúc đối phương. Sau khi Tống Văn mang thai, sẽ không tránh khỏi có một vài phản ứng khi có bầu, cô cũng liền mừng rỡ làm nũng với Trần Khải yêu cầu phúc lợi. Cũng vì nguyên nhân này, gần đây bọn họ luôn dùng cơm ở phòng tình nhân của Mạc Thủy Cư. Phòng tình nhân của Mạc Thủy Cư không lớn, dùng hàng rào giả gỗ và dây leo để tách thành một thế giới riêng, tuy rằng không có cửa, nhưng lại im lặng hơn so với đại sảnh, không khí cũng tốt, giữa bàn là một đóa hoa hồng, là hoa thật. Nếu có người thích, bất cứ lúc nào cũng có thể bẻ xuống tặng cho tình nhân ở đối diện, về phần giá cả..... Hoa tươi mặc dù quý nhưng với những người tới đây dùng cơm lại không đáng nhắc tới. “Chồng à, hôm nay đi bệnh viện kiểm tra, bé con rất khỏe mạnh. Có điều, bác sĩ đề nghị em nên mua thêm một ít đồ dinh dưỡng.” Tống Văn vô cùng thân thiết mà nói với Trần Khải. Về cảm tình, hai người bọn họ trong lúc này khẳng định là không có, tuy nhiên cũng như nhu cầu mà thôi. Tống Văn rất biết cách làm thế nào để đạt được tất cả những thứ mà mình muốn. “Muốn mua thứ gì ?” Trần Khải hỏi. Tuy biết người phụ nữ trước mắt hướng tới tiền của mình, có điều, dù thế nào cũng là một mỹ nữ, mà bản thân vẫn rất thích lấy lòng mỹ nữ. Thời gian trước đây bởi vì đủ loại nguyên nhân, tuy rằng ông ta không thích Lưu Chân Chân nhưng cũng không hái hoa ngắt cỏ ở bên ngoài. Hiện giờ đã ly hôn, ông ta lại cảm thấy bản thân trẻ hơn rất nhiều, dường như còn nhớ lại tuổi trẻ hăng hái lúc trước. “Đương nhiên phải đi xem mới biết được. Chồng ơi, anh đi mua đồ với em được không?” Tống Văn cong khóe miệng, tay đặt trên đùi của Trần Khải, một chốc lát lại di chuyển tới đùi trong mà vẽ vòng tròn. “Chút nữa anh có việc bận, chỉ sợ đi không được.” động tác nhỏ của Tống Văn khiến Trần Khải rất hưởng thụ, nhưng hôm nay ông ta đã hẹn khách rồi. “Sao lại không đi với em?” Tống Văn lấy ngón tay chọc chọc vào chân của Trần Khải làm nũng, đồng thời lại cười thầm trong lòng, thứ cô muốn chính là cái không đi được này. “Anh cho em tiền, em tự đi

mua có được không?” “Được rồi, ngoại trừ thực phẩm dinh dưỡng, em còn muốn mua đồ để trang trí phòng của bé con. Em định lên mạng đặt hàng rồi để bọn họ vận chuyển tới.” Tống Văn lại nói: “Trong tấm thẻ này có một trăm vạn điểm tín dụng, em mua đồ bố trí phòng cho con đi.” Trần Khải mở miệng. Tuy rằng sau khi ly hôn với Lưu Chân Chân, tiền trong tài khoản của ông ta mất đi 90%. Nhưng công ty của Trần gia vẫn nằm trong tay ông ta, ông ta cũng không thiếu tiền. “Không dùng hết nhiều như vậy.” Tống Văn nhận lấy thẻ tín dụng, cười đến xinh đẹp với Trần Khải. Bố trí phòng của trẻ con nếu là loại tốt nhất thì một trăm vạn còn ít, nhưng tính toán tỉ mỉ một chút, hai vạn điểm tín dụng là đủ rồi, thêm một vài đồ mà trẻ con cần cũng không tới năm vạn điểm tín dụng. Về phần thực phẩm dinh dưỡng, cô hoàn toàn không có ý định mua. Sau khi nói mấy câu, ngược lại làm cho mình có hơn một trăm vạn điểm tín dụng gửi ngân hàng. “Hy vọng không làm phiền đến ngài, đây là cơm của các ngài.” Một bồi bàn thanh tú trẻ tuổi bưng đồ ăn đi tới, bên trong là hai cái Pizza thịt nướng được làm khéo léo còn điểm xuyết một ít rau dưa. “Canh cá tôi muốn khi nào thì xong?” Tống Văn hỏi. “Xin ngài chờ một chút, rất nhanh sẽ làm xong.” Bồi bàn lễ phép trả lời, lại khen tặng một câu. “Canh cá là món ăn thích hợp nhất với tiểu thư mỹ lệ như ngài.” Tống Văn cười cười, ấn một cái nút trên bàn cơm, đó là nút cho bồi bàn tiền boa, đợi lát nữa khi tính tiền thì khoản này cũng sẽ được thêm vào. Dù sao cũng không phải do cô trả tiền, cô sẽ không keo kiệt. “Cám ơn.” Trên mặt bồi bàn hiện lên hai vệt đỏ ửng, lộ ra một nụ cười ngượng ngùng. Tống Văn tiếp tục nung tình mật ý với Trần Khải, ở một nơi khác, Trần Mộc nhìn hình ảnh giám thị lộ ra tươi cười. Quả nhiên, người mang đồ ăn lên chính là Lâm An Liệt, tuy rằng không nghe được mấy người này nói chuyện, nhưng Lâm An Liệt kia lại ra vẻ ta đây..... Đời trước, thời điểm mới biết Lâm An Liệt, luôn tưởng rằng đối phương là một đứa trẻ chưa trải sự đời, sao có thể ngờ rằng kẻ ít tuổi hơn mình rất nhiều lại có lòng dạ thâm độc như vậy? (Nùng tình mật ý: tình ý ngọt ngào sâu đậm) Lâm An Liệt quả thật là một người rất âm trầm, an phận làm bồi bàn hơn một tháng ở Mạc Thủy Cư cũng không thấy có độc tác gì khác. Có điều, trước mặt Tống Văn và Trần Khải đã lộ ra một mặt mà hắn từng quen thuộc. Trong một tháng, Trần Mộc cũng khiến cho Tiểu Nhiên chính thức chấp nhận hắn, không phải do cách hắn quản lý có gì độc đáo, mà bởi vì Hàn Thanh Vân cả ngày quần quít lấy hắn muốn ra khỏi thành sẵn bản. Hắn lại có một cổ lửa giận không có chỗ trút, nên cũng không ngại ra khỏi thành ngược đãi mấy con dị thú kia. Mỗi ngày đều thắng lợi trở về, Mạc Thủy Cư có thể tiết kiệm một khoản lớn tiền mua thịt dị thú, mà thực lực của hắn cũng được mọi người công nhận. Xã hội hiện nay, tiền và quyền tuy quan trọng, nhưng có thực lực thì muốn tiền và quyền cũng dễ như trở bàn tay. Trần Mộc luôn thức dậy rất sớm, nhưng Lưu Chân Chân còn thức dậy sớm hơn cả hắn. Khi hắn xuống nhà, Lưu Chân Chân cũng đã làm xong điểm tâm, tuy chỉ có cháo và thịt băm đơn giản nhưng lại vô cùng ấm áp. “Mẹ, sau này mẹ không cần dậy sớm như vậy.” Trần Mộc mở miệng. Gần đây hắn luôn bị Hàn Thanh Vân quần quít muốn ra khỏi thành sẵn bản, ba anh em Triệu gia cũng đi theo, bởi vậy không thể không dậy sớm. Nhưng mẹ lại không giống vậy, phụ nữ nếu muốn xinh đẹp, thì nên ngủ nhiều một chút để chăm sóc dung nhan – Kim Phán Nhi vẫn thường đem những lời này nói bên miệng, tuy rằng đôi khi cô cũng chẳng giống con gái. “Thức dậy sớm thì tinh thần cũng tốt, hơn nữa gần đây mẹ cũng hay tới công xã.” Sau khi ly hôn, Lưu Chân Chân trở thành phú bà, thỉnh thoảng sẽ nhận một vài án kiện trên mạng để kiếm thêm thu nhập, cũng không tốn công sức gì. Bà tình nguyện làm một vài việc ở xã công, mỗi ngày đều tới trại trẻ mồ côi để chăm sóc mấy đứa bé ở đó. Trước đây, bà cũng từng muốn làm công việc như vậy, nhưng Trần Khải lại ngại mất mặt. Hiện giờ, ngược lại bà có thể thoải mái làm việc mà mình thích. Trọng viện phúc lợi, có người già trẻ nhỏ không được người thân chăm sóc, còn có một vài cô nhi, những người này đều có nhân viên chuyên trách của xã công chú ý. Mà người tình nguyện như bà, lại chỉ cần làm một số việc nhẹ nhàng như nói chuyện với người già hay chơi với lũ trẻ là được. Cuộc sống như vậy có thể giúp người ta thoải mái về cả tâm hồn và thể xác. Trần Mộc vừa uống cháo, vừa nói: “Như vậy cũng tốt, mẹ có thể thả lỏng tinh thần. Sau này lại tìm người khác tốt hơn, tức chết người kia.” “Con nói đúng, còn người kia, Trần Khải dù sao cũng là cha của con.” Lưu Chân Chân cười nói. Bà chán ghét Trần Khải, hận không thể để Trần Mộc sửa lại họ. Nhưng nếu làm vậy, trên hồ sơ của Trần Mộc tất nhiên sẽ không có khoản tiền bồi thường, còn không bằng tạo ra tiếng xấu bạc tình bạc nghĩa khiến cho Trần Khải phải chịu trách nhiệm. “Được rồi, con không nói nữa. Mẹ, hôm nay bọn con sẽ đi phía đông của phế tích để tìm trứng chim sẻ thú. Sáng mai chúng ta ăn trứng chiên đi, con muốn ngoài cháy trong mềm.” Dị thú trên không đối với con người khá là phiền toái. Có điều, bọn chúng không thể ở trên trời cả ngày được, mà sào huyệt lại của chúng lại càng không thể, bởi vậy con người vẫn có cách đối phó. “Vây sẽ làm trứng lòng đào cho con.” Lưu Chân Chân nhìn Trần Mộc đang nhanh chóng ăn điểm tâm, sau đó bắt đầu thu dọn đồ đạc. Trần Mộc tạm biệt mẹ, lại mở chiến xa của mình đi tới cửa thành liền nhìn thấy Hàn Thanh Vân và ba anh em Triệu gia. Bên cạnh bọn họ còn một chiếc chiến xa nữa. “Trần lão đại!” Hàn Thanh Vân nhanh chóng chạy tới. Cậu ta

luôn sùng bái người có thực lực cường đại, chẳng hạn như Trần Mộc. “Mau ra khỏi thành đi, phía đông của phế tích cũng không gần.” Trần Mộc vừa nói chuyện vừa đi đến cửa thành nghiệm chứng thân phận để ra khỏi thành. Ở trong này có một thiết bị kiểm tra, nếu không nhận được tín hiệu phát ra từ bộ đàm liên lạc, thì sẽ không cho bọn họ ra khỏi thành. Vị trí hiện giờ của Tinh Vân thành chính là phía nam Hàng Châu. Trước mặt thế, người sống ở đây rất đông, kiến trúc cũng dày đặc, nhưng tới bây giờ tất cả đã trở thành phế tích. Mà thành phố ấy, thậm chí đã trở thành chỗ vui chơi của dị thú. Có điều, cũng bởi vì người nơi này rất đông đúc, nên không có dị thú hung ác tồn tại. Phải biết rằng, phía nam của liên minh người Hoa, nơi mà trước kia từng là rừng mưa nhiệt đới, hiện giờ ngay cả thợ săn dị thú cấp chín cũng không dám đi. Nơi mà đám người Trần Mộc tới lần này, là nội thành trước tận thế. Hiện nay nơi đó bị không ít dị thú chiếm đóng, mà phía tây nội thành lại có vô số dị thú phi hành xây tổ. Trong đó chim sẻ thú là loài có số lượng nhiều nhất. Tuy chim sẻ thú số lượng nhiều nhưng cấp bậc lại không cao, chỉ cần có súng ống, muốn đánh cũng không khó, mà trứng của chim sẻ thú lại là loại thức ăn rất được yêu thích. Lúc trước Triệu Dương và Triệu Minh vẫn đều là Tiêu không rời Mạnh, Mạnh không rời Tiêu, nhưng hiện giờ lại luôn trốn tránh nhau. Triệu Thiên Vũ và Triệu Minh ngồi phía sau chiến xa của Hàn Thanh Vân, Triệu Dương lại nhanh chóng đi lên chiến xa của Trần Mộc. “Cậu với Triệu Minh cãi nhau?” Đối với dị trạng của hai anh em này, Trần Mộc cũng thấy rất lạ. “Trần lão đại, anh đừng hỏi.” Mập mạp Triệu Dương mệt mỏi, ngay cả cái thân thể béo đô đô nay cũng gầy đi rất nhiều, tuy là song sinh khác trứng, nhưng sau khi gầy đi lại có vài phần giống nhau. “Tôi xem chừng là cậu đã làm gì đó có lỗi với Triệu Minh đúng không?” Triệu Minh tính cách hướng nội, cũng rất nghe lời Triệu Dương. Mà bộ dạng hiện giờ của Triệu Dương dường như có chút áy náy chột dạ với Triệu Minh, chỉ sợ không kịp trốn. “Không có chuyện này!” Triệu Dương lớn giọng, gần như nhảy dựng lên. Kế tiếp, mặc kệ Trần Mộc nói gì, cậu ta cũng không lên tiếng. Trần Mộc cũng không nói nhiều nữa, chuyện của anh em người ta, hẳn không có hứng thú xen vào. Có điều, trông hai người như vậy, không phải là Triệu Dương đoạt bạn gái của Triệu Minh chứ? Nhưng cô gái mấy ngày nay đi theo Triệu Dương, giống như là dạng con gái chỉ biết đòi tiền, dù thế nào cũng không thể khiến cả hai anh em kia đều thích. Chim sẻ thú ở phía xa xa nhìn thấy chiến xa tới gần, tất cả đều bay lên, dồn lại thành một mảnh. Những con chim sẻ thú này cũng không lớn, chỉ to bằng đầu một người trưởng thành, lực công kích cũng thấp, chỉ thắng ở chỗ có số lượng đông. Một vài thợ săn dị thú nếu chỉ đi một mình thì cũng không muốn động tới bọn chúng. Nhưng đoàn người của Trần Mộc thực lực không tồi, đối phó với một đám dị thú cấp hai cũng nắm chắc vài phần. Lại nói tiếp, trước khi tận thế, những con chim sẻ thú này là thiên địch của rất nhiều loại côn trùng, nhưng khi bị phóng xạ làm biến dị thì tốc độ sinh sôi nảy nở của côn trùng lại khiến cho chúng thích nghi nhanh hơn so với động vật. Hiện giờ chim sẻ thú còn nhỏ hơn rất nhiều so với phần lớn côn trùng nên đôi khi nó lại trở thành đồ ăn cho chúng, giống như loài nhện thú hiện giờ đều săn bắt dị thú phi hành để làm thức ăn. Ba anh em Triệu gia đều dùng súng ống đối phó với những con tới gần, Hàn Thanh Vân lại dùng đại đao để luyện đao kỹ, mà Trần Mộc thì tới thẳng sào huyệt của chim sẻ thú. Những quả trứng to bằng nắm đấm này, hương vị đều rất ngon. Cấp bậc của chim sẻ thú không cao, nhưng cũng là loài có đầu óc, khi chúng biết không thể trêu vào những người này liền lập tức lập tức giải tán. Mất trứng thì có thể đẻ tiếp, nhưng nếu mất mạng.....Đám người Trần Mộc thu thập đồng lớn cả chim sẻ thú và trứng, coi như đại thu hoạch. Trần Mộc không sử dụng dị năng, nhưng không khí bên cạnh vẫn mang tin tức đến, chẳng hạn như có người vẫn đang âm thầm ẩn nấp. Nhưng người kia đã ở nơi đó từ trước, khi nhìn thấy bọn họ cũng không có ác ý nên hẳn cũng vui vẻ xem như không biết.

Hết chương 37

38. Chương 38

Sau khi Trần Mộc ra cửa, Lưu Chân Chân liền thu dọn bàn, sau đó xách một túi da đi ra ngoài. Bởi vì buổi trưa Trần Mộc cũng không về, nên bà sẽ ở viện phúc lợi cả ngày. Viện phúc lợi cách nhà cũng không xa, bởi vậy Lưu Chân Chân cũng không lái xe. Tuy rằng thi thoảng sẽ có người nhìn bà đầy tò mò, nhưng bà cũng không để ý. Nếu sống mà cứ để tâm tới ánh mắt của người khác thì sẽ rất mệt mỏi.

Thời điểm đi tới viện phúc lợi, Lưu Chân Chân đột nhiên nhìn thấy một thiếu niên vẫn còn khá trẻ đang ngồi ven đường, trên cánh tay còn có vết máu, im lặng không biết đang suy nghĩ điều gì. “Cậu không sao chứ?” Một cụ già đi ngang qua hỏi. “Cháu không sao.” Thiếu niên kia giật mình hoàn hồn, lộ một nụ cười với cụ già. “Cậu bé, thân thể rất quan trọng, nhanh đi bệnh viện đi.” Ông lão lại nói. “Không cần.” Lúc này

thiếu niên vừa cười vừa đi đến viện phúc lợi, đúng lúc đi tới bên cạnh Lưu Chân Chân. Lưu Chân Chân cũng không thích người gây rối, nhưng thiếu niên này một đầu tóc ngắn màu đen, trong sáng thoải mái, vừa nhìn đã biết không phải là loại côn đồ thích đánh nhau. Nhìn miệng vết thương trên cánh tay, cũng không phải do đánh nhau mà là bị trầy xước, còn bị mất một lớp da, lập tức mở miệng: “Cậu vẫn phải tới bệnh viện băng bó mới được.” “Không sao đâu chị” Thiếu niên mặt đỏ hồng, “Tôi vừa mới làm việc.....” “Không có tiền đúng không?” Lưu Chân Chân cười rộ lên. Ở độ tuổi của đứa bé này, cũng không có nhiều công việc để làm, phần lớn vẫn do cha mẹ nuôi, mà thiếu niên này biết tự mình kiếm tiền, quả thật là không tệ “Chị.....” Thiếu niên cúi đầu, trên mặt càng đỏ. “Xem bộ dạng của cậu cũng chưa đến hai mươi đúng không? Còn ít tuổi hơn cả con tôi, gọi tôi là dì đi. Phía trước là viện phúc lợi, để dì mang cậu vào đó băng bó miệng vết thương.” Lưu Chân Chân cười rộ lên. “Cám ơn dì.” Thiếu niên ngẩng đầu nhìn Lưu Chân Chân, lại lập tức cúi đầu, tay không bị thương còn vò lấy vạt áo của mình. Lưu Chân Chân mang thiếu niên tới viện phúc lợi, đôi khi nơi này cũng có những đứa trẻ bị thương, bởi vậy sẽ trữ một vài loại thuốc đơn giản. Lưu Chân Chân dùng nước thuốc rửa sạch miệng vết thương trên tay thiếu niên, lại dùng lá mỏng đặc chế dán lên, nhìn bộ dáng cần mẫn nhin đau của thiếu niên, hỏi: “Cậu tên là gì? Sao lại trầy một tảng lớn da như vậy?” “Cháu mãi nhìn theo một chiếc xe, không để ý liền ngã sấp xuống. Đúng rồi, dì, cháu gọi là Lâm An Liệt.” Thiếu niên lộ ra tươi cười cảm kích. Trần Mộc đến tận ngày thứ tư mới biết được chuyện Lâm An Liệt tiếp xúc với mẹ mình. Thời điểm biết tin tức này, tâm tình vốn đã bình phục không ít trong nháy mắt lại vô cùng tồi tệ. Thậm chí Trần Mộc còn có ý tưởng muốn lao ra giết Lâm An Liệt. Đời này mẹ đã ly hôn với Trần Khải, mà hần cũng đoạn tuyệt quan hệ cha con với người đàn ông này. Vậy mà Lâm An Liệt còn muốn tìm bọn họ..... Nắm chặt tay, từ tầng cao nhất của Mạc Thủy Cư đi xuống dưới. Trần Mộc biết hiện giờ Lâm An Liệt đang ở phòng nghỉ của nhân viên..... “Đã lâu không gặp.” Một âm thanh quen thuộc vang lên, Trần Mộc vừa nhấc mắt liền nhìn thấy Chu Dật Cẩn mặc một thân quần áo bò. “Sao cậu lại tới đây?” Trần Mộc nhíu mày, giọng điệu không tốt lắm. Thời điểm tâm tình không tốt luôn sẽ giận chó đánh mèo. “Thành thị này cũng đâu phải của anh?” Chu Dật Cẩn hai tay ôm ngực, nhìn ánh mắt của Trần Mộc tràn đầy tàn bạo, trực giác nói cho y biết không nên trêu vào hần, nhưng lửa giận vẫn cứ xông lên. Từ lần đầu tiên gặp mặt, người này đã khiến cho y biết bao lần nan kham? Có lẽ vì có người dời đi lực chú ý, cuối cùng Trần Mộc cũng bình tĩnh trở lại. Đời trước Lâm An Liệt dám động thủ giết người, là vì có thành chủ Tinh Vân thành như có như không ủng hộ. Mà lúc này hần vẫn chưa dám làm chuyện như vậy, trước tiên hần chỉ cần nhắc nhở mẹ là được. “Chỉ là tôi có chút kinh ngạc mà thôi. Không phải cậu đuổi theo tôi tới đây chứ?” Trần Mộc trêu đùa mở miệng. Người trước mắt mặc một thân quần áo bò bó chặt lộ ra dáng người của Chu Dật Cẩn, đây là hình ảnh hần chưa bao giờ gặp qua. Trong trí nhớ của hần, Chu Dật Cẩn vẫn luôn mặc quần áo lao động màu lam, trên mặt còn không tránh được mà có những vết đen của dầu mỡ..... Khụ khụ, người kia gầy gò, lại khuyết thiếu rèn luyện, giống y như bạch trảm kê. Từ bạch trảm kê này hình dung không tới, da y thật sự rất trắng. “Tôi là kỹ sư cao cấp được hãng xe Hằng Phong mời đến.” Chu Dật Cẩn đánh giá Trần Mộc từ trên xuống dưới trong chốc lát: “Anh đừng tự cho rằng mình cao mà kiêu ngạo, mắt để trên đỉnh đầu chính là con ếch.” Hãng xe Hằng Phong là nơi bán xe lớn nhất ở Tinh Vân thành, cũng là sản nghiệp kiếm được nhiều tiền nhất song song với Trần gia của Vương gia. Đời trước Chu Dật Cẩn chỉ làm ở một cơ sở sửa chữa nhỏ của Hằng Phong, vậy mà lần này là kỹ sư cao cấp. “Kỹ sư cao cấp? Không tồi, khi nào cải tạo chiến xa giúp tôi đi.” Trần Mộc đột nhiên nhớ tới năng lực của Chu Dật Cẩn. Chiến xa sau khi được y cải tạo sử dụng không tồi. Nếu đã cần dùng đến đối phương, hần cũng không ngại để miệng của đối phương chiếm chút thượng phong. Sau khi Chu Dật Cẩn học cải tạo chiến xa ở Tân thành thì bị Vệ lão gia tử đề cử đến đây. Chỉ nói đồ đệ của Vệ lão gia tử thì phải là một kỹ sư cao cấp. Vương gia lại đặt một bàn tiệc hoan nghênh y ở Mạc Thủy Cư, không ngờ nhanh như vậy đã gặp được Trần Mộc, ngược lại khiến y có chút kinh ngạc. Có điều, vốn đến đây vì Trần Mộc, có thể nói đây là cách tiếp cận đối phương không tồi: “Anh rảnh thì đem chiến xa tới, tôi giúp anh xem thử.” “Cứ quyết định như vậy đi, sau này còn gặp lại!” Trần Mộc nhìn thấy Lâm An Liệt đi vào đại sảnh liền xoay người lên lầu. Chỗ của mẹ phải nói như thế nào, hần còn muốn suy nghĩ cẩn thận. Chu Dật Cẩn nhíu nhíu mày, vào một ghế lô. Buổi tối, khi Trần Mộc về nhà liền gõ cửa phòng Lưu Chân Chân. Lưu Chân Chân mặc quần áo ở nhà, một tay cầm chiếc khăn quàng cổ đang đan được một nửa, một tay mở cửa: “Mộc Mộc, có việc gì thế?” “Có việc, mẹ, con có chuyện muốn nói với mẹ.” Trong tay Trần Mộc cầm một thiết bị ghi chép mở miệng: “Chuyện gì?” Lưu Chân Chân ngồi xuống sofa, vừa đan khăn vừa hỏi. Bà mới học được cách đan khăn quàng cổ từ một bác gái ở viện phúc lợi, định làm một chiếc cho Trần Mộc. Khăn quàng cổ được đan từ len làm bằng lông mao của dơi thú, khi đeo sẽ rất ấm áp. “Mẹ, mẹ biết Lâm Tĩnh không?” Trần Mộc biết mẹ nhất định biết người đàn bà này. Nhưng chuyện sống lại, còn có thù hận, chỉ cần một mình hần biết là được, hần không muốn nói cho

mẹ“Lâm Tĩnh? mẹ biết, là người đàn bà mà cha con muốn đá mẹ để cưới về.” Lưu Chân Chân bình thản mở miệng. Lúc đầu Trần Khải rất không tồi, nhưng sau khi Lâm Tĩnh xuất hiện, ông ta liền thay đổi.“Lâm Tĩnh sinh một đứa con, lúc này đã tới Tinh Vân thành, đang làm việc ở Mạc Thủy Cư.” Trần Mộc lấy thiết bị ghi chép ra cho Lưu Chân Chân xem. Phía trên là ảnh chụp của Lâm An Liệt vô cùng rõ ràng.“Cậu ta là con của Lâm Tĩnh?” Mặt của Lưu Chân Chân đanh lại.“Mẹ đã gặp qua gã ?”“Gặp qua, mấy hôm trước gặp được. Mấy ngày nay cậu ta cũng đi viện phúc lợi hỗ trợ.” Lưu Chân Chân thản nhiên mở miệng. Có người giúp mình, mọi người sẽ hoài nghi tâm tư hắc kín đáo, nhưng nếu là mình giúp người khác thì sẽ không cảm thấy đối phương muốn tiếp cận mình. Bởi vậy, mấy ngày nay bà vô cùng tốt với Lâm An Liệt, thậm chí còn muốn làm điểm tâm cho đứa bé đã mất cha mẹ này. Không ngờ rằng cậu ta lại là con của Lâm Tĩnh.Lưu Chân Chân rất hận Lâm Tĩnh, người đàn bà này đã hủy đi hạnh phúc vốn thuộc về bà. Có điều, cũng dễ cho bà có thể thấy rõ bộ mặt thật của Trần Khải. Nhìn qua cứ nghĩ là một người đàn ông đứng đắn, nhưng thực tế lại là kẻ không có trách nhiệm với gia đình.“Mẹ, con cảm thấy gã lai giả bất thiện. Chuyện năm đó mẹ có thể kể rõ cho con biết không?” (lai giả bất thiện : người tiếp cận với mục đích xấu)“Chuyện năm đó..... Cũng đã hai mươi năm rồi.....” Thời điểm Lưu Chân Chân và Trần Khải vừa mới kết hôn, cuộc sống vẫn rất hạnh phúc. Tuy là biết do xem mắt, nhưng Trần Khải gặp nhiều người như vậy mà cuối cùng lại quyết định lấy Lưu Chân Chân, đối với bà hẳn là có cảm tình. Nhưng có cảm tình thì sao chứ ? Làm vợ chồng bảy năm, Trần Khải lại yêu đương vụng trộm với một người phụ nữ khác bên ngoài.Lâm Tĩnh xuất thân từ tiểu trấn di động, lúc đầu ở tiểu trấn di động được cha mẹ chiều chuộng, hưởng thụ cuộc sống như một tiểu công chúa. Nhưng sau khi cô ta lẻ loi một mình đi vào Tinh Vân thành, lập tức liền phát hiện, thế giới này không phải chỉ vây quanh một mình mình. Cô ta không tìm được công việc tử tế lại không có tiền, muốn sống tốt là không thể.Sau đó cô ta làm việc ở một cửa hiệu cắt tóc. Khi ấy mỗi ngày Trần Khải đều sẽ đi gội đầu cắt tóc, thường xuyên qua lại, cũng liền quen biết.....“Chuyện của Lâm Tĩnh, lúc đầu mẹ cũng không biết, mà đợi tới khi mẹ biết, đã thành chuyện lớn. Hơn nữa, cũng không biết Lâm Tĩnh dùng cách gì, khiến cho cha con đặc biệt tin tưởng cô ta. Có một ngày, ông ta hứa hẹn trở về, nói muốn dẫn con đi xét nghiệm con ruột. Cũng thật đáng buồn cười, lúc trước kết hôn hơn một năm mà không mang thai, chúng ta cùng đi làm thụ tinh ống nghiệm, khi đứa trẻ sinh ra vẫn còn lưu trữ gen. Vậy mà ông ta lại hoài nghi chuyện như vậy.....” Lưu Chân Chân nhớ tới bản thân lúc đó, lại tức giận đến cả người phát run :“Khi đó con còn nhỏ, mẹ và cha con đóng cửa cãi nhau một trận lớn. Sau đó ông ta mang tóc của con đi, mà khi có kết quả, con đương nhiên là con ruột của ông ta. Vậy mà cha con luôn miệng nói mẹ gian díu cùng người đàn ông khác. Khi đó mẹ cũng nổi giận, liền mang con về nhà mẹ đẻ, còn viết đơn ly hôn với cha con, sau khi cha con ký đơn ly hôn, mẹ cũng ký. Nhưng ngày hôm sau, ông bà nội con lại tìm đến cửa nói cha con bị người khác lừa, người đàn bà kia họ đã giải quyết, muốn mẹ theo họ về nhà. Khi đó mẹ vẫn còn nóng, không muốn trở về. Nhưng qua vài ngày, cha con lại tự mình tới đón, còn lấy việc làm ăn của ông bà ngoại ra uy hiếp mẹ. Mẹ nghĩ con dù sao cũng là người thừa kế của Trần gia, mà ông bà nội cũng thích con mới trở về cùng ông ta. Hơn nữa, sống với ai mà chẳng thế? Cùng lắm thì mẹ không coi ông ta là người.”Chuyện hai mươi năm trước là một đả kích lớn với bà. Lưu Chân Chân biết, sau chuyện đó, bà đã không còn tình cảm gì với Trần Khải. Hai mươi năm này, cũng chỉ là sống cùng nhau mà thôi. Kỳ thật, nếu trong hai mươi năm Trần Khải lại có người phụ nữ khác, bà nhất định sẽ kiên quyết ly hôn. Nhưng sau lần đó, Trần Khải ngược lại cũng tu thân dưỡng tính.Lưu Chân Chân chưa từng gặp Lâm Tĩnh, nhưng chuyện của Lâm Tĩnh lại nghe được không ít từ chỗ cha mẹ chồng. Người đàn bà này rất thông minh, có thể lừa Trần Khải – một kẻ đã trải qua không ít mưa gió, mà ngay cả chuyện bà có người bên ngoài cũng có thể khiến Trần Khải tin tưởng.....“Mẹ nhớ rõ, ông bà nội con đã nói bọn họ đã bắt Lâm Tĩnh đi nạo thai. Thật không ngờ rằng cuối cùng cô ta vẫn có thể sinh con, Lâm An Liệt này.....” Lưu Chân Chân nghĩ đến Lâm An Liệt với vẻ mặt đơn thuần vô tội, có chút bất đắc dĩ.“Lâm An Liệt kia cố ý tiếp cận mẹ ? Mẹ đã ly hôn với Trần Khải, cậu ta tiếp cận mẹ làm gì?” Muốn tiếp cận cũng phải tiếp cận Tống Văn chứ ?“Mấy ngày nay gã ta đều là bồi bàn của Tống Văn và cha.” Trần Mộc mở miệng.“Mộc Mộc, về sau mẹ sẽ đề phòng cậu ta, con cũng cẩn thận một chút. Mẹ không tin mẹ cậu ta có thể dạy ra nước bùn mà không nhiễm.” Lưu Chân Chân nghĩ đến Lâm Tĩnh trong miệng Trần Khải lúc trước, lúc đó không phải cũng là một cô gái đơn thuần sao? “Mẹ, mẹ cẩn thận một chút.” Trần Mộc đứng dậy rời đi.Thành chủ thành thị cấp ba, đều là thợ săn dị thú cấp bảy hoặc cấp tám đảm nhiệm, năm năm một lần. Có điều, nếu không có chuyện gì sai trái hoặc không có công hiến gì đặc biệt thì sẽ luôn đảm nhiệm. Thành chủ Tinh Vân thành thành Hạ Minh, lúc này đã làm thành chủ sáu năm.Trong tầng ngậm phủ thành chủ, trên mặt Hạ Minh đầy tươi cười, nhìn đồng lớn những tài liệu trân quý trên người dị thú trước mắt, trên mặt tràn đầy ý cười.“Thành chủ đại nhân, lần này vậy mà có thể kiếm một khoản lớn!” Người đàn ông trung niên bên cạnh Hạ Minh mở miệng. Mặt của ông ta người

ở Tinh Vân thành cũng không xa lạ, chính là gia chủ của Vương gia Vương Lập Công cùng Trần Khải nổi danh Tinh Vân thành. “Lần này chúng ta trả giá, giá như thế nào ?” Hạ Minh nhìn những da lông dị thú trên quí này, còn có móng vuốt của dị thú, thực vật hiếm thấy..... Nếu chuyển mấy thứ này tới thành thị cấp một hay cấp hai, lợi nhuận có được sẽ vô cùng kinh người. “Thợ săn nghiệp đoàn giá thu mua vô cùng thấp, nhưng giá chúng ta mua còn không tới một phần năm so với thợ săn nghiệp đoàn. Có điều, những người này đều có việc phải cầu chúng ta, cho dù giá thấp hơn cũng sẽ đồng ý. Theo thường lệ, tiền sẽ được đổi thành đồ dùng sinh hoạt.” “Có thể áp đảo giá này đã không tồi, những người đó đều là hạng người lang hổ. Nếu ép giá khiến bọn họ không sống nổi, bọn họ mà liều mạng với chúng ta thì sẽ không tốt lắm.” Hạ Minh nở nụ cười. Cho dù bán cho thợ săn nghiệp đoàn, cũng được lợi nhuận gấp năm lần. Nhưng nếu bọn họ chỉ cần gia công qua một chút, thì sẽ được lợi nhuận gấp mấy chục lần. Hơn nữa, những thứ mà những người kia muốn, cho dù là hàng tốt nhất thì giá cũng hơn rất nhiều, huống chi trong đó còn có một đám hàng chất lượng thấp, giá thu mua cũng như một trò đùa. Tuy đây không phải là một cuộc làm ăn không cần vốn, nhưng vẫn khiến người khác phải điên cuồng. (có ai không hiểu đoạn này không?) “Lợi nhuận tốt như vậy, hơn nữa trong tay những người đó còn có đồ tốt hơn. Nếu.....” Ánh mắt của Vương Lập Công lóe sáng. “Chuyện của Trần gia, người chú ý một chút. Tốt nhất là có thể liên hệ với vợ mới của Trần Khải.” Hạ Minh mở miệng. Nếu ông ta có thể khống chế toàn bộ Tinh Vân thành, như vậy, dựa vào những việc làm ăn thế này để kiếm tiền, về sau trong gia tộc cũng có quyền lên tiếng. Những kẻ đó kinh thường ông ta là chi thứ của tộc, về sau ông ta nhất định sẽ khiến cho họ hối hận!

Hết chương 38

39. Chương 39

Những cái chân rậm rạp, chằng chịt lớn nhỏ khác nhau của sáu con mỗi chân dài bò ra từ trong một cửa động ở phế tích thành thị phát ra những tiếng sần sật. Trần Mộc lúc này đã bán hợp thể với A Hồ vùng một cây đao, chém giết không ít, nhưng những con mỗi cứ tiếp nối nhau không ngừng.

“Ta kháo, tại sao nơi này lại có sào huyệt của mỗi thú? Lần này chúng ta đúng là đại xui xẻo!” Hàn Thanh Vân đã hợp thể với linh thú cẩu của mình, một bàn tay cầm đại đao, tay kia thì trực tiếp dùng móng vuốt. Mỗi thú tuy là dị thú cấp một, nhưng số lượng của một ổ mỗi thú.....Nghe nói sào huyệt mỗi thú lớn nhất từng được phát hiện có tới hơn một trăm vạn con mỗi thú. Sau này quốc gia không thể không dùng vũ khí công nghệ cao mới có thể tiêu diệt được toàn bộ ổ mỗi thú. Mà trong sào huyệt này cho dù chỉ có mấy vạn con cũng sẽ khiến cho bọn họ chết vì kiệt sức. Trần Mộc bắt đắc dĩ, lần lượt vùng đại đao trong tay. Đao vẫn luôn là loại vũ khí được thợ săn dị thú thích nhất, hẳn cũng không ngoại lệ, nhưng cứ vùng như vậy, chờ tới khi giết được hết mỗi thú xông lên muốn cắn mình thì cánh tay của hắn cũng bị phế bỏ. Nhưng ngoại trừ vùng đao trong tay, cũng không có cách nào khác. Dị năng của hắn không thể dùng, cho dù là thực lực của bản thân cũng phải áp chế. Dù sao tư liệu của hắn ở hiệp hội thợ săn cũng chỉ là thợ săn dị thú cấp sáu. Nhưng thực tế sau khi hắn hợp thể cùng A Hồ, thực lực đã vượt qua cả thợ săn cấp bảy. Muốn xông vào giết mỗi chúa cũng không khó. Đêm qua sau khi nói chuyện với mẹ, sáng sớm, Trần Mộc liền định đến phiên phế tích gần nhất để tìm dị thú luyện tập, lại không ngờ rằng, Triệu Dương sẽ không cẩn thận mà rơi vào sào huyệt của mỗi thú, thậm chí hơn là trong lúc bối rối hắn đã lấy ra một quả lựu đạn nhỏ, vừa lúc nổ chết một trong những con mỗi chồng của mỗi chúa, một con mỗi thú được.....Sau đó, khắp nơi là mỗi thú lính xông về phía bọn họ, tuy trên người bọn họ cũng mang vũ khí công nghệ cao nhưng không bao lâu đã dùng hết, cũng chỉ khiến cho lượng mỗi thú đang tràn ra giảm đi một chút. Chiến xa của bọn họ cách khá xa mà mỗi thú lại lao tới từ tất cả mọi nơi, rơi vào đường cùng, cũng chỉ có thể lấy đao nhỏ ra chém. Trần Mộc biết bản thân muốn chạy thì tuyệt đối có thể, nhưng Triệu Dương và Triệu Minh lại không được. Lúc này bọn họ và Triệu Thiên Vũ đều đã là thợ săn dị thú cấp bốn, tình trạng hiện giờ vô cùng không tốt, thực lực cũng suy giảm rất nhiều, lại bị mỗi thú tách ra bao vây. Đời trước sống ở Tinh Vân thành lâu như vậy, tại sao lại không biết ở đây có sào huyệt của mỗi thú? Nếu phát hiện những thứ này, hắn đã lập tức đi báo với công hội thợ săn, sau đó liên minh sẽ phái người tới tiêu diệt. Nếu có Kim Phán Nhi ở đây, đem một mối lửa là có thể thiêu trụi, dị năng giả được tôn sùng không phải là không có lý do. “Chúng ta tụ lại một chỗ ! Nếu phân tán sẽ bị tiêu diệt từng người!” Trần Mộc hô to, hướng tới Triệu Thiên Vũ đang ở gần mình nhất. “Mỗi thú tạm thời không gây thương tổn chúng ta, nhưng đợi lát nữa nhất định sẽ kiệt sức!” Triệu Thiên Vũ giật giật lỗ tai mèo bởi vì hợp thể mà hiện ra, vài giọt mồ hôi từ trên trán lăn xuống má. “Sẽ

có cách chạy thoát.” Trần Mộc mở miệng. Hắn sớm đã cảm thấy chung quanh có người. Nếu không, chỉ cần hắn và A Hồ hợp thể bạo phát một lần là có thể giải quyết, nhưng nếu xung quanh có người.....Lại không biết rốt cuộc những người đó đang làm gì, mấy ngày nay bọn họ luôn sẵn sẵn ở phe tích, đã đụng phải những người đang ẩn nấp này rất nhiều lần. Có điều, những người này chưa bao giờ xuất hiện chào hỏi bọn họ, lại luôn ẩn nấp, mà người kém nhất cũng có thực lực của thợ săn cấp bảy: “Anh!” Tiếng thét chói tai của Triệu Minh khiến mọi người chú ý, Trần Mộc vừa quay đầu, liền nhìn thấy Triệu Minh té ngã trên mặt đất, còn đè chết một con mối thú — chất lượng áo giáp trên người cậu ta quả thật không tồi, mà chiến đao của cậu đang cắm ở tác thứ bảy của một con xà thú. Xà thú màu trắng, cấp bậc cũng không cao, hơn phân nửa là muốn nhân hội đánh lén. Có điều, đối tượng nó đánh lén không phải là Triệu Minh mà là Triệu Dương: “Minh, em không sao chứ?” Triệu Dương hoảng hốt la lên, một đao chặt đứt đầu xà thú, nhổ chiến đao của Triệu Minh ra, hai tay vung lên đem mối thú bên người Triệu Minh giết chết không ít: “Em không sao.” Triệu Minh đứng dậy, rút chiến đao dự bị trên lưng lại tiếp tục chém giết: “Minh, lưng tựa lưng với anh!” mập mạp Triệu Dương lúc trước vẫn trốn tránh Triệu Minh, lúc này cũng bắt chước: “Anh!” Triệu Minh cúi đầu mở miệng, dựa lưng vào Triệu Dương, bắt đầu chém giết những dị thú ở xung quanh. Cậu là người cẩn thận, luôn mang theo mũ giáp, vừa rồi bị ngã có không ít mối thú xông tới đây nhưng không thể cắn cậu bị thương: “Mọi người tạo thành một vòng, dựa lưng theo hướng chiến xa di chuyển, tôi muốn vào thành báo nguy, sẽ nhanh chóng đưa người tới.” Trần Mộc mang theo Triệu Thiên Vũ đến bên cạnh Triệu Dương Triệu Minh, Hàn Thanh Vân cũng lại đây, bọn họ tụ lại một chỗ, ngược lại thoải mái hơn rất nhiều. Hơn nữa, tình huống như vậy, trong thành sẽ nhanh chóng phái người tới cứu bọn họ. Đám người Trần Mộc vừa chống đỡ ở phe tích vừa di chuyển, mà Tinh Vân thành, đã thu được tin tức bọn họ truyền đến. Sắc mặt của Hạ Minh có chút khó coi: “Có người gặp phải ổ mối thú ở khu phe tích -F Tinh Vân đang cầu cứu?” “Đúng vậy thành chủ, chúng ta có phái chiến xa tới cứu viện không?” Người đàn ông mặc quần áo quân đội vừa báo cáo mở miệng: “Người bị đàn à?” Hạ Minh cười lạnh: “Thành chủ.....” “Đám người trao đổi hàng với chúng ta đã đi chưa?” “Thành chủ, vẫn chưa.” “Người thông báo với bọn họ, để bọn chúng giải quyết đám mối thú này đi.” Hạ Minh biết những người đó nhất định sẽ ra tay, bọn họ tuyệt đối không muốn bại lộ những thứ mà mình đã thiên tâm vạn khổ đổi lấy. Trần Mộc lại vung một đao, hai con mối thú đã bị phanh thây. Hiện giờ bọn họ đã không còn bị bối rối như lúc đầu nữa, lại tìm một góc dựa ở phe tích. Địa hình chỗ này không tồi, mối thú chỉ có thể tấn công ở chính diện, bởi vậy chỉ cần một người chống đỡ ở phía trước là được. Trần Mộc vừa chém mối thú vừa nghĩ tới giá trị của những con mối thú này, không thể thiếu được. Một đoạn thời gian sau này Mạc Thủy Cư còn muốn đưa ra những món ăn làm từ mối. Đột nhiên, một người vẫn đang ẩn nấp lại tới gần: “Cần hỗ trợ không?” Trần Mộc ngẩng đầu, không cần nghĩ ngợi trả lời: “Đương nhiên cần!” Đồng thời không dấu vết mà đánh giá đối phương. Nghe âm thanh thì là một cô gái, nhưng người trước mắt làn da ngăm đen lại thô ráp, tóc ngắn ngắn, trên người lại mặc áo giáp của nam giới. Tuy không phải là khó coi nhưng nếu không lên tiếng thì thật đúng là sẽ không nhận ra cô ta là con gái. Thực lực của cô gái này vô cùng tốt, không hợp thể cùng linh thú, chỉ chém một đao đã kết liễu được mối thú, tốc độ cũng rất nhanh. Nếu cô mạnh hơn một chút ngược lại sẽ giống dã nhân Lý Quân kia. Nhìn trong chốc lát, tới một khu vực trống cô liền ném ra một vài quả lựu đạn, nhất thời khiến mối thú đều hoảng loạn: “Chiến xa của chúng tôi ở nơi đó!” Trần Mộc chỉ vào một phương hướng mở miệng, cánh tay run nhè nhẹ, trông giống như một bộ dạng sắp không thể chống đỡ nổi nữa. Đối phương nhìn hắn một cái, lại không để ý, ngược lại đi tới sào huyệt của mối thú: “Các người chạy mau.” Bóng dáng đối phương đã đi thật xa thì âm thanh mới truyền đến: “Chị gái, cảm ơn!” Hàn Thanh Vân hét lớn một tiếng, sau đó chạy về hướng chiến xa. Trần Mộc rõ ràng nhìn thấy chân của cô gái kia run run, tuy cô gái này rất bự hăn, nhưng nhìn cũng không lớn tuổi. Hàn Thanh Vân, một tên đàn ông ba mươi mấy tuổi còn gọi đối phương là chị gái mà không thấy xấu hổ? Trần Mộc phía sau, nhìn người trước mặt nhanh chân chạy đi liền đá văng mấy con mối bên cạnh. Bất giác thì phải bắt vua trước, loại dị thú như mối thú, phải giết mỗi chúa trước mới là đúng đắn. Cô gái kia chắc hẳn là đi giết mối chúa, thế nhưng, cô ta rốt cuộc là ai? Vừa rồi đối phương xuất hiện trong nháy mắt, có lẽ do lúc trước mất một đoạn thời gian không có bộ đàm liên lạc, hắn nhạy bén phát hiện bộ đàm trên cổ tay đối phương là giả. Dị năng không khí giúp hắn có thể quan sát mọi thứ xung quanh vô cùng rõ ràng. Bộ đàm trên tay đối phương không phát ra âm thanh của máy móc như các bộ đàm khác.....Người không có bộ đàm liên lạc, ngoại trừ do không cẩn thận bị hỏng, thì chính là những tội phạm lẫn trốn bên ngoài, cô gái chưa tới hai mươi tuổi bự hăn kia là tội phạm? Nhìn chiến xa bên ngoài phe tích, Triệu Dương dường như lại không được tự nhiên, Triệu Minh vén tóc che khuất nửa khuôn mặt lên, lộ ra đôi mắt không lớn, trừng mắt liếc nhìn Triệu Dương một cái, xoay người vào chiến xa của Trần Mộc, “Phanh” một tiếng đóng sầm cửa. “Trần đại ca, chúng ta nhanh chóng về thôi, nếu không trời sẽ tối.” Triệu Minh rất

ít nói chuyện, giọng nói cũng rất dễ nghe. “Đúng là nên nhanh chóng trở về.” Trần Mộc khởi động xe, trở về muộn sẽ bỏ lỡ màn diễn của Lâm An Liệt. Một ngày nay, có lẽ là Trần Khải bận rộn, có đôi khi Tống Văn sẽ đến ăn cơm một mình, mỗi lần Lâm An Liệt đều ăn khớp mà tới, gã ta còn không buông tha cả phụ nữ đang mang thai. “Tiểu Minh, cậu và anh trai rốt cuộc có chuyện gì vậy?” Trần Mộc rất hiếu kỳ chuyện của hai anh em nhà này. “Trần đại ca.....” Triệu Minh trầm mặc trong chốc lát, đột nhiên mở miệng: “Em nói với anh trai, em thích anh ấy.” “Này..... Cậu ta trả lời sao?” Trong lúc nhất thời Trần Mộc không biết nên nói gì mới tốt. Đột nhiên nhớ tới đời trước, Triệu Dương và Triệu Minh đã là thợ săn cấp sáu nhưng vẫn như hình với bóng, chưa bao giờ tách ra..... Bạn gái gì đó hẳn chưa bao giờ thấy nhắc tới. “Hôm sau anh ấy liền lấy tiền đi thuê bạn gái.” Cậu thấy cô gái kia cũng chỉ muốn lấy tiền của Triệu Dương, lúc Triệu Dương uống rượu cũng không có một lời quan tâm, liền hỏi cô. Kết quả cô cũng rất thẳng thắn mà nói thật là bản thân do Triệu Dương thuê để làm bạn gái, lấy tiền của cậu ta mới giả trang một chút..... Trần Mộc ngậm miệng. Vấn đề tình cảm, tốt nhất là người ngoài không nên can thiệp vào. Triệu Minh cũng không phải người thích nói chuyện, trong thời gian tiếp theo, trong xe cũng chỉ nghe thấy âm thanh của động cơ.

Hết chương 39

Tác giả có lời muốn nói: Tam chương viết xong

~

40. Chương 40

Thời điểm trở lại Tinh Vân thành, trời đã tối rồi, nhưng cho dù là trên đường hay trong thành, cũng không nhìn thấy những người được phái tới để tiêu diệt mối thú. Hàn Thanh Vân tức giận bất bình, Trần Mộc lại cảm thấy có chút kỳ lạ. Che dấu trong phế tích không chỉ có cô gái bưu hãn xuất hiện trước mặt họ kia, những người đó rốt cuộc là ai? Tay không về nhà, Trần Mộc tới phòng bếp trước, lấy từ trong tủ lạnh ra một khối thịt đùi bỏ vào lò nướng làm bữa tối cho bản thân, sau đó lên lầu vào mạng. Nhìn thành chủ Tinh Vân thành đưa ra những báo cáo về tài chính thu vào quả thật không kém. Thành chủ lúc này là Hạ Minh, trong trí nhớ của Trần Mộc, ông ta đã giữ chức vụ này liên tiếp vài kỳ. Đời trước mãi đến khi hắn chết, đối phương vẫn còn vững vàng ngồi ở vị trí thành chủ Tinh Vân thành. Rất nhiều người cảm thấy vị thành chủ này làm rất khá, bởi vì Tinh Vân thành thu thuế không cao, phương tiện công cộng cũng không tồi, thuế hàng năm cũng sẽ không tự nhiên bị thiếu một cách khó hiểu. Nhưng Trần Mộc nhớ tới Hạ Minh chống đỡ cho Lâm An Liệt sau này liền thấy hận muốn chết. Giết người là phạm pháp, đời trước Lâm An Liệt hại chết cha mẹ hắn, cho dù có bí mật lắm, lại đổ không ít tội lên đầu hắn. Nếu không có Hạ Minh giúp đỡ, làm sao gã có thể nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật? Hắn còn nhớ rõ, buổi sáng ngày hôm ấy hắn phát hiện cha qua đời, lập tức báo cảnh sát. Kết quả Lâm An Liệt đối mặt với đội chấp pháp không chút sợ hãi, mà hắn còn bị cần ngược lại một cái. Sau đó, người của đội chấp pháp lập tức cưỡi bộ đàm liên lạc của hắn, đuổi hắn ra khỏi nhà..... Thời điểm đó, hắn là Lâm An Liệt đã có thành chủ làm chỗ dựa. Có điều, đời trước bản thân thật đúng là quá mức đơn thuần. Hạ Minh giúp Lâm An Liệt, liệu có phải vì mục đích cuối cùng là khống chế toàn bộ Tinh Vân thành? Nhưng thời điểm ông ta có khả năng làm thành chủ thành thị cấp hai, vì sao ông ta còn muốn ở lại Tinh Vân thành, rốt cuộc là vì sao? Một ngày nay vẫn lựa chọn sẵn bản ở phiên phế tích kia cũng là do hắn tò mò với những người đang ẩn núp ở chỗ tối kia. Hiện giờ, liệu có nên đi thăm dò một chút? Đột nhiên, vẫn đứng ở trên dầm của Trần Mộc – A Hổ lại nhảy lên trên, dụi dụi thân mình, nhanh chóng biến lớn. Một ngày nay, Trần Mộc cũng đã quen với sức nặng của A Hổ, có điều vẫn thận trọng không để người khác phát hiện. A Hổ cũng biết rõ điều này, nên không để cho người khác tiếp cận mình. Nó biết, chỉ có ở nhà mới được biến trở về bộ dáng ban đầu. Lúc trước sau khi ăn hết thiên thạch, A Hổ liền lớn hơn rất nhiều, thực lực cũng gia tăng không ít. Mà mấy ngày nay, A Hổ vẫn chậm rãi lớn thêm. Đại miêu bản khổng lồ cọt cọt Trần Mộc, lại lẩn lộn trên mặt đất, đáng thương hề hề “Meo meo ô”. “Lại đói bụng?” Buổi sáng hôm nay hắn đã đút cho A Hổ một khối thịt nướng rất lớn, có lẽ là một trăm hai mươi cân, nhưng sau một ngày, chắc chắn A Hổ sẽ đói bụng. Lấy tay túm lấy một nhúm lông của A Hổ, Trần Mộc nhìn nhìn thời gian. Có lẽ bây giờ thịt nướng đã chín rồi, lập tức mang theo A Hổ đến phòng bếp. A Hổ hưng phấn mà cấn xé, móng vuốt bám lấy thịt, thoải mái mà hừ hừ, đột nhiên trong lỗ mũi phun ra một tia lửa. “A Hổ?” Trần Mộc vươn tay sờ mũi của A Hổ, liền khiến nó đánh hắt xì, một ngọn lửa phun ra đốt cháy tay của Trần Mộc. A Hổ, vậy mà cũng có thể có dị năng? Trần Mộc rút tay về, vô cùng cao hứng, bắt đầu đùa với

dị năng của A Hổ. Nhưng đùa nửa ngày, ngay cả một cái đóm lửa A Hổ cũng không phun ra được, có đôi khi rầm rì nửa ngày cũng chỉ toát ra một chút khói từ lỗ mũi. “Quên đi, chúng ta đi ngủ thôi !” Trần Mộc bất đắc dĩ mở miệng: “Meo meo ô !” A Hổ đứng thẳng dậy nhảy lên đầu Trần Mộc, miệng toát ra một ngọn lửa. Một mùi khét truyền đến, Trần Mộc vội vàng chụp đầu của mình, nhưng đã không còn kịp rồi..... “Mộc Mộc, sao con lại cạo trọc đầu thế kia? Đầu này.....” Lúc ăn bữa sáng Lưu Chân Chân nhìn thấy Trần Mộc, vẻ mặt kinh ngạc, tóc của Trần Mộc, gần như đã bị cạo bóng. Sờ sờ cái đầu nhẵn thín của mình, Trần Mộc rất bất đắc dĩ. Giữa sự chọn lựa đầu trọc và đầu hói, hẳn quyết định chọn đầu trọc, dùng dao cạo hết chỗ tóc không bị cháy đi. “Mẹ, con đã đặt hàng hai bộ tóc giả.” Đêm qua hẳn đã đặt tóc giả, hôm nay có lẽ sẽ nhận được. Có điều, sao A Hổ cứ luôn biến chuyện tốt thành chuyện khiến cho người ta dở khóc dở cười như vậy? Cũng may, dị năng của A Hổ đã có thể sử dụng, nếu vẫn chỉ phun được một vài tia lửa, thật đúng là không có tác dụng gì. “Trong lúc con đội tóc giả, mẹ sẽ đi mua thuốc gội về. Sau này mỗi ngày đều phải gội vài lần, tóc sẽ nhanh chóng dài ra.” Lưu Chân Chân che miệng cười. Nhìn bộ dạng con mình trọc lốc, đã hai mươi mấy năm rồi bà chưa từng gặp lại. Về phần hai mươi mấy năm trước, kiểu tóc của Trần Mộc đều do bà thiết kế. Đừng nói trọc đầu, ngay cả đầu trái tim, tóc đuôi sam dựng ngược cũng có luôn. Trần Mộc bất đắc dĩ, cũng may tóc giả đã nhanh chóng được chuyển đến. Hẳn đội tóc giả, lại để Lưu Chân Chân lấy kéo sửa lại một chút rồi mới ra ngoài. Vừa tới cửa thành, liền nhìn thấy Hàn Thanh Vân đã chờ ở nơi đó, Triệu Thiên Vũ cũng ngồi trong xe. “Ngày hôm qua đánh một trận như vậy, hôm nay toàn thân đều đau nhức,” Triệu Thiên Vũ dầm dầm cánh tay cười khổ. “Tôi là bị tha đến, về phần hai tên nhóc kia, chỉ sợ còn chưa dậy nổi đâu.” “Hôm nay dù thế nào cũng muốn đi xem, những con mồi thú này không thể để lãng phí!” Hàn Thanh Vân nghĩ tới con mồi bị họ chém đều có thể xếp thành một ngọn núi nhỏ liền thấy hưng phấn, đây đều là thịt đó! Ngẫm lại hồi mình còn nhỏ, đôi khi còn không được ăn no! “Vây xuất phát đi.” Trần Mộc mở miệng, lại hoài nghi không biết mồi thú còn ở đó không. Chiến xa chạy rất nhanh, không bao lâu đã đi tới phiên phế tích kia. Thi thể của mồi thú bị mất một phần nhưng còn lại cũng không ít, còn có rất nhiều con mồi thú chạy trốn khắp nơi. Có điều, nhiều thi thể của mồi thú như vậy không có khả năng không đưa những dị thú khác tới. Trần Mộc nhìn những con dị thú đang ăn thi thể mồi thú, không biết bản thân và Hàn Thanh Vân có thể giành lại bao nhiêu. Về phần Triệu Thiên Vũ, hôm qua anh ta có chút kiệt sức, hôm nay chỉ có thể giúp trông chiến xa mà thôi. “Nơi này đã thành bữa tiệc của dị thú cấp thấp, xem ra cô gái hôm qua đã giết mồi chúa rồi.” Mồi là loại sống quần cư, một khi mồi chúa bị giết thì rất khó tụ lại lần nữa. “Giết mồi chúa? Sao hôm qua tôi không nghĩ tới nhỉ? Nếu hai chúng ta cùng ra tay, khẳng định có thể giết được mồi chúa.” Hàn Thanh Vân bình tĩnh đại ngộ. Chẳng lẽ ngày hôm qua ngay cả điều này cậu ta cũng không nghĩ đến? Trần Mộc có chút bất đắc dĩ: “Hai người chúng ta đều ra tay, mấy người Triệu đại ca thì làm thế nào? Nếu không cẩn thận.....” “Điều này cũng đúng.....” Hàn Thanh Vân nghĩ đến thời điểm rút lui, đều là Trần Mộc chống đỡ mồi thú ở phía sau, liền gật gật đầu. “Chúng ta đi săn một ít con mồi chạy trốn đi, rồi đi sào huyết của chúng nó xem thử. Những thi thể này để một ngày, dường như sắp hỏng rồi!” Trần Mộc mở miệng. Nếu không phải ngày hôm qua ở chỗ tối có người, hẳn đã sớm đi sào huyết của mồi thú giết mồi chúa, còn có trứng mồi, đó đều là mỹ vị mà thường ngày muốn ăn cũng không có để ăn đâu! Nghe nói trước mặt thể người ta chỉ dám dùng khoảng hai cm trứng mồi trộn với rau để ăn, nhưng hiện giờ không biết trứng mồi đã to như thế nào rồi, có lẽ nên để mẹ làm trứng luộc chấm mù tạt! “Nhanh lên một chút, nhanh lên một chút!” Trần Mộc và Hàn Thanh Vân mới giết chưa được mấy con mồi thú, đột nhiên nghe được vài tiếng quát mô phỏng, kêu vài tiếng, lại thay đổi từ: “Đại tiểu thư, đại tiểu thư!” “Bát ca thú? Chúng ta giàu to rồi!” Hàn Thanh Vân quát to một tiếng. Đó là con dị thú phi hành chỉ lớn hơn chim sẻ thú một chút, mỏ nhọn màu ngọc bạch, ở trên những đám lông cổ dài màu đen, vuốt chim còn lại đều là màu da cam. Ngoại trừ trên ngực là có lông màu trắng, còn lại toàn thân tối đen, cũng là con Bát ca thú hiếm thấy. (con này như con vẹt ý) Bát ca thú là dị thú hiếm có được con người nguyện ý nuôi dưỡng. Có rất nhiều người giàu nguyện ý dùng số tiền lớn mua một con dị thú không biết công kích nhưng biết nói về nhà nuôi. Dị thú cấp hai Bát ca thú chính là một lựa chọn tốt. Sau khi bắt về dạy dỗ lại đeo thêm khóa ở chân, sẽ không cần phải lo lắng nó tấn công người. Có điều, dị thú phi hành đánh chết thì dễ bắt sống lại rất khó, muốn bắt Bát ca thú cũng không đơn giản. Trần Mộc ngẩng đầu nhìn con Bát ca thú kia, đôi phương đang mổ thi thể của một con mồi thú, thi thoảng lại liếc mắt nhìn bọn họ một cái, trông mắt cô lỗ cô lỗ chuyển động, nhìn qua vô cùng linh hoạt đáng yêu. “Nếu cậu có thể bắt được nó thì mới gọi là phát tài.” Trừ phi dùng dị năng, bằng không bản thân muốn bắt con Bát ca thú này là không thể, càng đừng nói Hàn Thanh Vân. “Haizz! Nếu chúng ta dẫn theo ** thì tốt rồi.” Hàn Thanh Vân thật buồn bực. Lần sau cũng không nhất định có thể gặp được Bát ca thú. “Đừng nghĩ nhiều, chúng ta làm việc tiếp.” Trần Mộc vừa mở miệng vừa nghĩ tới mấy câu của Bát ca thú kêu kia, nhanh lên một chút? Đại tiểu thư? Bát ca thú tuy

rằng thông minh, nhưng chỉ nghe một lần cũng không thể nhớ được. Vậy có nghĩa là hai từ này mấy ngày nay nó được nghe rất nhiều lần? Về phần câu kia của Bát ca thú, có thể là những người lần đầu tiên nhìn thấy nó đều sẽ giống Hàn Thanh Vân kêu một câu Bát ca thú. Giết không ít mỗi thú, đem đến chiến xa, Trần Mộc và Hàn Thanh Vân võ trang đầy đủ, đi vào sào huyệt của mỗi thú. Cửa động của sào huyệt đã bị bạo lực phá hỏng, muốn đi vào cũng không khó. Dọc theo đường đi, Trần Mộc còn giết hai con chuột thú đang chạy toát loạn. Bên trong sào huyệt của mỗi thú rất lớn, dù sao hình thể của mỗi chúa cũng vô cùng lớn. Bốn phương còn có những đường thông với các phòng nhỏ. Nhưng trong các phòng nhỏ này toàn bộ đều trống rỗng, thi thoảng mới gặp một vài quả trứng mỗi bị vỡ. “Không phải chị gái ngày hôm qua mang hết trứng mỗi đi rồi chứ? Một người có thể mang đi nhiều như vậy sao?” Hàn Thanh Vân buồn bực ồ ồ. Đền pin trong tay chiếu khắp nơi, lại chỉ có thể nhìn thấy động bùn trống rỗng, còn có một ít mỗi thú đang lượn lờ. Những con mỗi thú này không có thủ lĩnh, đối với những người không phải là thức ăn như Trần Mộc và Hàn Thanh Vân cũng không có hứng thú. Tình huống trước mắt, khẳng định không phải là dị thú gây nên. Hơn nữa, con mỗi chúa khổng lồ kia ngay cả một mảnh xương cốt cũng không lưu lại, tất nhiên là bị người khác mang đi: “Nói không chừng cô ấy còn có đồng bạn, ai bảo chúng ta không giết mỗi chúa?” Trần Mộc nói, lại dạo một vòng bên trong những phòng đựng trứng mỗi, nhặt khoảng mười một quả trứng bị vỡ và những quả còn sót lại ôm vào trong ngực. Hàn Thanh Vân thấy thế, cũng vội vàng đi nhặt, ngay cả những quả vị vỡ nát cũng không bỏ. Nghe nói trứng mỗi thú so với trứng kiến thú bình thường còn ăn ngon hơn! Lần này bọn họ không mất nhiều thời gian lắm, thời điểm trở về vừa lúc tới giờ cơm chiều. Bởi vì có trứng mỗi mỹ vị nên Trần Mộc trực tiếp đưa mẹ tới Mạc Thủy Cư — trình độ của đầu bếp nơi đó không phải người thường có thể sánh kịp. Chiên rán, chưng nấu, thịt của mỗi thú và trứng mỗi đều được xử lý tốt, còn có những con chim sẻ thú được săn bắn mấy ngày hôm trước, lại dùng trứng của chim sẻ thú làm trứng chần nước sôi, thêm vài mẻ rau dưa và hoa quả mới. Một bàn đồ ăn mỹ vị vô cùng mà số lượng cũng khá nhiều. Có điều, người trong ghế lô cũng không thiếu. Ngoại trừ ba anh em Triệu gia, Hàn Thanh Vân, Điền Dã và Tiểu Nhiên, còn có vợ và con của Triệu Thiên Vũ cũng đến đây. Những thứ này khẳng định đều có thể ăn hết. Lưu Chân Chân biết Triệu Thiên Vũ và Triệu Dương Triệu Minh, nhưng lại không biết những người khác. Trong lúc Trần Mộc giới thiệu, Hàn Thanh Vân đã ăn trước rồi. Lưu Chân Chân vừa ăn, vừa trêu chọc hai đứa con của Triệu Thiên Vũ. Con gái của Triệu Thiên Vũ đã tám tuổi. Con trai lại chỉ có hai tuổi, đúng là tuổi thích hợp để chơi đùa. Lưu Chân Chân vừa nói chuyện với nó vừa dứt cho nó ăn, còn không quên trao đổi kinh nghiệm giáo dục con với vợ của Triệu Thiên Vũ. “Triệu đại ca, vừa thấy bộ dạng vợ con đũa huê của anh em liền thấy rất hâm mộ.” Hàn Thanh Vân hai ba miếng đã ăn hết trứng mỗi. Trứng mỗi mang chút vị ngọt, vô cùng ngon, cho dù nấu với nước không cho thêm thứ gì thì vẫn rất ngon. “Tôi làm thế nào cũng không nhìn ra cậu đang hâm mộ? Cái bộ dạng này của cậu, rõ ràng là muốn đem thức ăn ngon ăn hết!” Điền Dã muốn cướp của Hàn Thanh Vân, mắt thấy quả trứng luộc cuối cùng bị cậu ta cướp mất, nhất thời nổi giận. Hàn Thanh Vân nhìn bát đã trống trơn, có chút thẹn thùng. Nhưng cũng không muốn bị người ta nói, lập tức làm bộ đáng hung ác: “Đây đều là những thứ đại ca cậu tán tán khổ khổ tìm về!” “Không phải chỉ là đi nhặt thôi sao?” Điền Dã có chút đau lòng. Vừa rồi cậu ta nên xuống tay ngoan hơn một chút! Phải biết mỗi thú là dị thú tấn công trọng điểm của liên minh, qua mấy trăm năm rất khó tìm thấy một ổ mỗi thú, càng đừng nói tới trứng mỗi, có lẽ cũng chỉ được ăn lần này. Về phần Hàn Thanh Vân mang về những thứ ấy, chiến xa của Hàn Thanh Vân cũng là vay tiền của cậu ta để mua đó! “Cho dù hôm nay tôi chỉ đi nhặt, nhưng hôm qua tôi cũng liều mạng!” Hàn Thanh Vân lấy tay cầm một con chim sẻ thú về cắn. “Cậu không biết chim sẻ thú được làm để giúp phụ nữ bổ thân mình sao?” Chim sẻ hầm thuốc hiếm có, thứ này cho Hàn Thanh Vân ăn, thật sự quá lãng phí. Phải biết Mạc Thủy Cư đã đưa ra quảng cáo canh chim sẻ có thể giúp phụ nữ dưỡng dung, mỗi cô gái đều nên ăn, đặc biệt là sản phụ. Tay Hàn Thanh Vân cầm chân của chim sẻ thú chợt cứng ngắc. “Canh chim sẻ ngon như thế này, làm sao chúng ta ăn hết được? Cậu cứ ăn nhiều một chút.” Lưu Chân Chân nhìn Hàn Thanh Vân ăn từng ngụm lớn, bản thân cũng cảm thấy ngon miệng hơn. “Bà ơi, trứng trứng ăn ngon!” Con trai của Triệu Thiên Vũ lấy thìa ăn trứng mỗi trong bát, nãi thanh nãi khí mở miệng. Những phụ nữ, trẻ con như họ ngược lại được đãi ngộ đặc biệt, đồ tốt nhất đã sớm dành cho bọn họ một phần. (Nãi thanh nãi khí: tiếng con nít ngây ngô) “Vây Tráng Tráng ăn nhiều một chút, Trứng mỗi ngon như vậy rất hiếm.” Lưu Chân Chân một bên ôn nhu nói một bên lấy khăn tay lau miệng cho nó. Mới chỉ chớp mắt, Trần Mộc đều đã hai mươi sáu, mà bà cũng tới tuổi làm bà nội rồi, lại không biết khi nào mới có thể được ôm cháu. Trên người Tiểu Nhiên truyền đến vài tiếng tích tích, cậu ta lấy bộ đàm ra nhìn, lại lật lật di động, sắc mặt cổ quái. “Làm sao vậy?” Điền Dã nhìn sắc mặt của Tiểu Nhiên, lập tức hỏi: “Có người bán ra trứng mỗi, có điều giá rất cao.” Tiểu Nhiên mở miệng. Trứng mỗi Trần Mộc và Hàn Thanh Vân mang về bọn họ đều giữ lại để ăn. Hiện giờ, cậu lại phải

dùng nhiều tiền để mua, còn không mua được. Muốn đem Mạc Thủy Cự từ vị trí “Nhà hàng đứng đầu Tỉnh Vân ” kéo xuống thì có rất nhiều.“Người bán trứng mỗi là ai ?” Trần Mộc hỏi,. Cô gái không có bộ đàm liên lạc kia có lẽ đã lấy trứng mỗi từ đêm qua, sao giờ lại có người bán, ‘Vương Lập Công, gia chủ của Vương gia. Theo tin tức ông ta tuyên bố, trong tay ông ta có số lượng lớn trứng mỗi. Giá cả bán ra, người có thể mua ở Tỉnh Vân thành không nhiều, phần lớn là muốn đưa tới thành thị cấp một.” Tiểu Nhiên ần ần trên cổ tay vài cái, lập tức mua phân nửa trứng mỗi. Sau khi xử lí, giá cậu có thể bán ra càng quý! Có điều, vừa rồi Hàn Thanh Vân hai ba miếng đã ăn nhiều điểm tín dụng như vậy, cậu và Điền Dã đều rất đau lòng. Hết chương 40

41. Chương 41

Trần Mộc và Lưu Chân Chân ăn cơm ở Mạc Thủy Cự, đương nhiên là tránh Lâm An Liệt. Cấp dưới muốn tránh ông chủ thì rất khó, nhưng ông chủ muốn tránh cấp dưới lại rất dễ dàng.

Đi thang máy chuyên dụng trực tiếp xuống gara để xe, ngồi trên xe, Lưu Chân Chân liền khen ngợi con trai của Triệu Thiên Vũ. “Cô bé rất ngoan ngoãn, còn biết gấp rau cho em trai, Tráng Tráng cũng rất đáng yêu, lúc đầu còn gọi mẹ là dì đây “Mẹ, tuổi mẹ vẫn còn trẻ, nó có gọi mẹ là dì cũng không sai mà !” Trần Mộc lập tức khen tặng. Đối với phụ nữ, khen đối phương trẻ tuyệt đối là đúng đắn. “Kể dối trá ! Mẹ con đã tới tuổi được ôm cháu rồi !” Lưu Chân Chân lập tức mở miệng, ánh mắt sáng ngời, thẳng tắp nhìn Trần Mộc. “Mẹ.....” Trần Mộc bĩu môi. Ở tuổi này đời trước, mẹ vẫn luôn lôi kéo hắt đi xem mắt. Nhưng sau khi gặp qua một lần, mẹ hắt lại đem những cô gái này phủ quyết. Mà Tống Văn đang mang thai em của hắt chính là một trong những đối tượng xem mắt. Có điều, đời này hắt đã đoạn tuyệt quan hệ với cha, cũng sẽ không trở thành nơi tiêu thụ tốt nữa. “Mộc Mộc, chừng nào con mới cho mẹ ôm cháu?” Lưu Chân Chân hỏi. “Ít nhất phải qua hai năm nữa. Mẹ, con của mẹ muốn lập nghiệp trước khi lập gia!” Trần Mộc làm ra bộ dáng hiền ngang lăm liệt. Có điều lập nghiệp gì đó đều là giả dối, hắt nói như vậy chỉ bởi vì hai năm sau Nghiên cứu chi sẽ công bố kết quả nghiên cứu thành công. Kết quả nghiên cứu kia đã làm kinh động toàn bộ thế giới. Công hiến lớn cho sự kéo dài sinh mệnh của con người, cũng giúp cho Nghiên cứu chi thành vẫn luôn bị Thức Tinh chi thành đè nặng có thể ngời ngang vai với Thức Tinh chi thành. Tạo ra phôi thai bằng tế bào gen ! Nuôi trồng phôi thai bên ngoài cơ thể! Năm 1996 trước tận thế, còn có một con cừu Dolly sinh ra không qua kết hợp trứng và tinh trùng, đây là con cừu đầu tiên được sinh ra thông qua sinh sản vô tính. Kỹ thuật nhân bản có thể làm cho con người sinh sôi nảy nở, nhưng nhân bản gen không ổn định. Mà kết quả Nghiên cứu chi thành công bố hai năm sau, lại vượt xa nhân bản. Tại thời đại tinh trùng của nam giới sức sống thoái hóa, tỷ lệ thụ thai ở nữ giới giảm mạnh, phần lớn mọi người đều dựa vào thụ tinh trong ống nghiệm để có con. Nghiên cứu này có thể cam đoan toàn bộ con người đều sẽ có con. Lấy hai tế bào từ hai người phân biệt, lại tách nhiễm sắc thể từ nhân tế bào để tổ hợp, tạo ra một tế bào mới tiến hành nuôi cấy, cuối cùng sẽ hình thành phôi thai. Đồng thời, bỏ ra một khoản chi phí lớn để xây dựng môi trường nuôi cấy phôi thai ở bên ngoài, môi trường này hoàn toàn giống tử cung, có thể tạo ra một đứa trẻ hoàn mỹ. Khi đó hắt vẫn là người thừa kế của Trần gia, những từ ngữ chuyên nghiệp thâm ảo này hắt đọc cũng không hiểu, nhưng lại biết kết quả của nó. Chỉ cần tế bào của hai người, có thể tạo ra đứa con mang huyết mạch của cả hai, cho dù hai người này là nam hay nữ. Nghiên cứu chi thành nghiên cứu một trăm năm, rốt cuộc cũng hoàn thiện trình tự, cuối cùng công bố kết quả với toàn thế giới. Khi đó hắt còn yêu Lâm An Liệt, nghĩ về sau nhất định phải kiếm đủ tiền để tạo ra một đứa con, đứa con lưu giữ huyết mạch của hai người..... “Hai năm thì hai năm, vậy cứ cho con thoải mái hai năm đi ! Có điều, chờ tới khi con có vợ con, con cũng không thể sống không có trách nhiệm.” Lưu Chân Chân nhìn Trần Mộc ở nơi đó tác quái, một phen giật xuống tóc giả của Trần Mộc, đứa con đầu trọc như thế này bà hận không thể chụp ảnh lưu niệm ‘Mẹ !” Trần Mộc bĩu môi: “Con của mẹ trọc đầu sẽ không thể tìm được con dâu cho mẹ!” “Không sao, con mẹ trọc đầu vẫn rất đẹp trai. Hơn nữa, đã qua một ngày rồi, tóc cũng dài hơn một ít.” Lưu Chân Chân đánh giá Trần Mộc đang lái xe rồi lại đội tóc giả cho hắt. Trần Mộc biết, từ sau khi mình nói chuyện của Lâm An Liệt, tâm tình của mẹ vẫn không tốt. Có điều, hiện giờ đã vui vẻ lên không ít. Sau khi về nhà, nhìn mẹ đã vào phòng ngủ, Trần Mộc lấy ra các loại trang bị mà mình đã mua, từ mũ đội đầu đến trang phục tác chiến đầy đủ mọi thứ. Tất cả những thứ đó đều là loại bình thường nhất, lại có thể che kín toàn thân. Hắt đội một bộ tóc giả khác che hơn nửa khuôn mặt, đi chiến giày tăng chiều cao, lại dùng những vệt đặc chế để vẽ lên mặt, sau đó mặc vào nguyên bộ quần áo tác chiến. Người ẩn núp ở phế tích, rốt cuộc là ai ? Nghĩ đến những quả trứng mỗi ngày mai được đưa tới, Trần Mộc cảm thấy nhất định bản thân phải

tới đó xem. Mặc kín trang phục tác chiến, Trần Mộc đi tới cửa thành đông. Núp ở chỗ tối, Trần Mộc nhìn tình hình cửa thành phía xa xa. Cửa thành lúc nửa đêm vô cùng im lặng, chỉ có âm thanh bước đi của người tuần tra thi thoảng vang lên. Trần Mộc vận dụng dị năng, xem xét tình hình chung quanh. Vài chiếc chiến xa trọng tải chở hàng đang tới gần, bên trên có dấu hiệu của Vương gia vô cùng rõ ràng. Trần Mộc sờ sờ A Hổ đứng trên vai rồi tiến hành hợp thể. Sau khi hợp thể cùng A Hổ, động tác của Trần Mộc càng thêm nhẹ nhàng, hơn nữa có dị năng không khí, quả thực là im lặng không một tiếng động. Thừa dịp người tuần tra đang chú ý tuần tra trên xe, Trần Mộc nhờ bóng đêm mà nép vào bên dưới một chiếc chiến xa gần nhất. Người không có bộ đàm liên lạc khi đi qua cổng thành sẽ có báo động, hẳn có bộ đàm liên lạc nên cũng không cần lo sẽ bị báo động, còn có thể bí mật ra khỏi thành. Đội ngũ chiến xa của Vương gia nói với tuần tra viên mấy câu, rất nhanh đã được cho đi. Buổi tối mà chiến xa lại có thể nhẹ nhàng ra khỏi thành như vậy, Trần Mộc không tin bọn chúng không có quan hệ với thành chủ. Nếu Vương gia và thành chủ ngồi cùng một thuyền..... Cũng không tránh được thành chủ lại muốn ra tay với Trần gia, có lẽ, còn có nguyên nhân khác..... Chiến xa chạy ra ngoài thành, nếu lại ở dưới gầm xe thì không được. Mặt đường ngoài thành xóc nảy, đừng phải tảng đá nhọn là thôi rồi. Hơn nữa, rất nhiều chiến xa sau khi ra ngoài thành, đều sẽ mở lồng phòng hộ. Rời khỏi chiến xa, Trần Mộc đứng lên thật nhanh, nấp vào trong bóng tối. Lúc ban ngày, hẳn đã để một chiếc chiến xa trong bụi rậm ở ngoài thành. Chiến xa đã được khóa kỹ, cho dù bị người khác phát hiện cũng không thể mở ra. Lái chiến xa hai bánh hướng về phía phế tích, sau khi hợp thể cùng A Hổ, năng lực nhìn trong đêm của hắn trở nên vô cùng mạnh, đường đi mấy ngày nay lại được mở thông thoáng. Tuy rằng không theo sát sau đội ngũ chiến xa kia nhưng cũng nhanh chóng chạy tới phế tích. Dùng dị năng xem xét hoàn cảnh, lại ở trong phế tích thật lâu, Trần Mộc rốt cục cũng tìm được đội ngũ chiến xa kia. Trước tận thế, nơi này là một thành thị phồn hoa, mà sau khi tận thế, nơi này lại trở thành khu vui chơi của dị thú – nơi chôn giấu sự nguy hiểm. Nhưng hiện giờ bên trong phế tích, lại có hai nhóm người đang giao dịch. Nơi này là một gara vẫn chưa bị sụp đổ, bên ngoài cửa kê một vài tảng đá thật to để che khuất, chỉ cần dịch chuyển chúng là có thể thông hành. Trên đường đi vào còn có một ít cây cối đại thụ che lấp. Lặng lẽ mai phục trong phế tích, Trần Mộc dùng dị năng nghe bọn họ nói chuyện. Những người đó, không có ai là đơn giản. Lúc trước chiếm được dị năng, hẳn cảm thấy bản thân vô cùng lợi hại, nhưng hiện giờ lại không thể không nói: núi cao còn có núi cao hơn, người tài giỏi còn có người tài giỏi hơn. Đường như dung hợp hoàn toàn với hoàn cảnh chung quanh, Trần Mộc che dấu bản thân, lại dè xuống đáy lòng đang quay cuồng, mãi tới khi mọi việc đã xong hết, tới khi thái dương đã lên. Đứng trong phòng mà mình thuê, Lâm An Liệt cau mày nhìn cặp lồng thức ăn ở bên cạnh, trong hộp để mấy chiếc sủi cảo, là gã tự làm. Đã vài ngày Lưu Chân Chân không đi viện phúc lợi, vốn gã đã thành công tiếp xúc với đối phương, thậm chí Lưu Chân Chân còn nói đùa muốn mời gã về nhà ăn cơm. Nhưng hai ngày nay, Lưu Chân Chân đột nhiên biến mất. Tuy gã biết đối phương đang ở chỗ nào, nhưng sao có thể tự dừng lại tìm tới cửa? Cầm cặp lồng ra khỏi cửa, gã đi tới viện phúc lợi. Lưu Chân Chân không đi, gã là kẻ “Thích không khí nơi đó, mỗi ngày đều nguyện ý đi giúp đỡ” cũng không có thể không đi. Một khi gã bỏ dở nửa chừng, về sau muốn lại tiếp cận với Lưu Chân Chân sẽ trở nên khó khăn. Mẹ của gã, lúc trước đã mang thai, nhưng chỉ bởi vì có Lưu Chân Chân mà mẹ bị ép phải rời khỏi cha. Là do Lưu Chân Chân đã sinh người thừa kế cho Trần gia, cha mẹ Trần Khải cũng hiểu được gã là dư thừa..... Dựa vào cái gì, gã còn chưa được sinh ra, đã bị quyết định vận mệnh như vậy? Dựa vào cái gì, Trần Khải đùa bỡn mẹ lại có thể vô vô mộng rời đi. Mà một nhà bọn họ lại phải trốn lên tiểu trấn di động, cuối cùng còn bị dị thú cắn chết? Gã hận Trần Khải, cũng hận những người thân của ông ta đã ép mẹ. Đáng tiếc cha mẹ của Trần Khải đã qua đời. Có điều, mẹ đã nói bọn họ yêu thương Trần Mộc nhất đúng không? Nếu gã có cơ hội, nhất định sẽ khiến những người này không thể sống tốt! Lâm An Liệt cho những đứa trẻ ở viện phúc lợi sủi cảo, nghe những bà cô ở đây khen bản thân là một đứa trẻ tốt, then thùng cười cười, sau đó liền nhìn thấy Lưu Chân Chân đã vài ngày không xuất hiện. “Dì !” Lâm An Liệt đứng lên, vẻ mặt vui sướng. “Là Tiểu Liệt à” Lưu Chân Chân khẽ chế tốt vẻ mặt của bản thân, lộ ra tươi cười hiền lành, lại quay đầu nhìn viện trưởng viện phúc lợi: “Hai ngày nay thân thể tôi không tốt nên không tới.” “Dì à, dì làm sao vậy ?” Lâm An Liệt lập tức hỏi. “Cũng không có gì, có chút cảm mạo thôi.” Lưu Chân Chân cười cười. Mấy ngày nay, bà vẫn trốn tránh Lâm An Liệt, nhân tiện bình tĩnh tâm tình. Mà buổi sáng hôm nay, khi phát hiện Trần Mộc không ở trong phòng, đã hạ quyết tâm. Mặc kệ Lâm An Liệt có rắp tâm gì, suy cho cùng trốn tránh cũng không phải cách hay. Bà là người đã tới năm mươi tuổi, chẳng lẽ lại còn cần con bảo vệ? Lâm An Liệt có lẽ thông minh, nhưng trong tình huống bà đã đề phòng, muốn làm gì cũng không dễ dàng. Lưu Chân Chân lấy ra điểm tâm bồi tội với mọi người hai ngày không xuất hiện, trong viện phúc lợi tràn ngập tiếng cười. Hết chương 41

42. Chương 42

Thời điểm mặt trời mọc lên từ phía đông, đội ngũ chiến xa của Vương gia liền rời khỏi phiên phế tích này, sau đó, một người thân cao hai thước năm đi ra. Anh ta không mặc quần áo tác chiến mà chỉ mặc quần áo bình thường. Vốn bộ quần áo này bình thường đều rộng thùng thình, nhưng khi anh ta mặc lại bị cơ thịt của anh ta làm phình lên. Hình thể này không phải là kiện mỹ, mà là khủng bố. Trần Mộc nhìn đối phương nâng một tảng phế tích đang chặn ngang đường. Khối phế tích đó còn to hơn anh ta gấp mười lần, anh ta lại nhấc lên thật dễ dàng, giống như đây không phải là si măng cốt thép mà là một tấm bọt biển. Sau khi người đàn ông nâng tảng phế tích chặn đường, lại có một dị năng giả hệ phong tạo ra một trận cuồng phong bão cát, xóa sạch các dấu vết còn lưu lại ở nơi này. Mãi cho tới khi tất cả mọi người đều đi vào gara, Trần Mộc mới đứng dậy rời khỏi. Chuyện tối hôm qua khiến hắn quá mức khiếp sợ, tới nỗi bây giờ vẫn có thể nhớ lại từng câu nói của bọn họ. Những lời nói hắn dùng dị năng nghe được, sau khi tổ hợp lại sẽ thành một bí mật động trời. Khuôn mặt của Vương Lập Công trong bóng đêm lúc sáng lúc tối, mà đầu lĩnh của nhóm người khác chính là cô gái bưu hãn hãn gặp mấy hôm trước đã giúp bọn họ, cuối cùng còn giết mối chúa, bị người khác gọi là đại tiểu thư. Khi đó, mặc một thân chiến phục màu đen đi ra từ trong xe, Vương Lập Công liền tháo mũ giáp xuống. Tuy là ban đêm, nhưng công tác cảnh giới của nơi này rất tốt, bởi vậy mới có thể thoải mái mở đèn, mà khuôn mặt của ông ta dưới ánh đèn vô cùng rõ ràng. “Đại tiểu thư, thứ cô muốn đã mang đến.” “Vây trao đổi đi.” Cô gái được xưng là đại tiểu thư mở miệng, người phía sau nâng vài cái thùng đến, bên trong rất chỉnh tề, tất cả đều là trứng mối. “Đây đúng là đã giúp đại tiểu thư kiếm được một khoản lớn.” Người phía sau Vương Lập Công, cũng nâng ra những rương gì đó, còn có một vài túi to bên trong là trang phục. Đại tiểu thư kia đều mở tất cả ra xem xét, các loại đồ dùng sinh hoạt, rau dưa khô, đồ gia vị, các loại quần áo, còn một vài loại quần áo phòng chống phóng xạ vừa nhìn đã biết là đồ đều. Người của hai nhóm làm trao đổi, Vương Lập Công vừa cười: “Đại tiểu thư, không phải cô muốn nhân tài phương diện sửa chữa máy móc sao? Hiện giờ trong thành chúng tôi có hai người, chỉ cần đại tiểu thư có thể xuất ra đủ thành ý.....” “Ông đừng nghĩ tùy tiện tìm người nào đó qua mắt tôi.” “Đương nhiên sẽ không, hai người kia đều có bản lĩnh thật sự, hiện giờ đều làm nhân viên kỹ thuật cao cấp ở hãng xe của tôi, chỉ cần đại tiểu thư muốn, tôi sẽ nghĩ cách.” “Cần cái gì?” Cô gái kia trầm mặc một chút, mở miệng. “Tinh hạch của dị thú cấp tám, một viên tinh hạch một người, thủ hạ của tôi có hai người.” Cô gái kia trầm ngâm, nói: “Tinh hạch dị thú cấp tám bây giờ tôi không có, chỉ có thể đợi lần sau giao dịch mới mang tới được.” “Vây chờ đại tiểu thư lần sau lại đến, thay tôi vấn an Minh Vương.” Vương Lập Công mở miệng. Thời điểm bọn họ ra khỏi thành đã là đêm khuya, lúc này trời đã sắp sáng, ông ta cười hì hì lên chiến xa của mình. Trần Mộc thấy rõ ràng những thứ được giao dịch, dựa vào dị năng của mình, ngược lại không bị những người tuần tra xung quanh phát hiện, chậm rãi rời khỏi hiện trường. Sau khi tìm được chiến xa hai bánh của mình, Trần Mộc gọi cho Hàn Thanh Vân để anh ta tới đón mình. Sự tình tối hôm qua, cuối cùng cũng giúp hắn biết vì sao đời trước Lâm An Liệt lại không kiêng kị gì mà hạ sát thủ với cha mẹ mình ngay khi ở trong thành. Thời điểm liên minh vừa mới thành lập, liền cam đoan với những người còn may mắn sống sót, nhất định sẽ bảo vệ bọn họ thật tốt, nhất định sẽ không để những chuyện bại hoại đạo đức phát sinh ở trong thành. Một khi có người làm ác, tất cả đều xử tử. Mấy trăm năm qua đi, hình phạt lúc trước đã giảm bớt rất nhiều, nhưng giết người vẫn là tử tội. Đây cũng là nguyên nhân hắn nhịn xuống ý định ra tay với Lâm An Liệt. Lần đó khi biết Lâm An Liệt tiếp cận mẹ, hắn suýt nữa thì không nhịn được mà ra tay. Nếu không phải lúc sau đụng Chu Dật Cẩn, nói không chừng sẽ trở thành một trong những thủ hạ của vị đại tiểu thư kia rồi. Những người đó, có lẽ chính là tội phạm lẩn trốn. Ở trong thành giết người là tội chết, cho dù hắn lén lút dùng dị năng giết chết Lâm An Liệt, cũng sẽ lập tức dẫn người của đội chấp pháp tới. Một khi điều tra rõ nguyên nhân Lâm An Liệt chết thì việc hắn dùng dị năng sẽ bị bại lộ. Đây cũng là nguyên nhân hắn không dám bí quá hóa liều mà giết chết Lâm An Liệt. Nhưng cho dù liên minh coi trọng trị an trong thành thì cũng không tránh được sẽ có người phạm pháp. Hàng năm, có không ít người sau khi phạm tội liền chạy ra khỏi thành. Bởi vì bộ đàm liên lạc của họ sẽ nhanh chóng bị thu lại, bọn họ cũng không còn cách nào trở về thành được nữa. Trong những người này, có người không thể sống sót bên ngoài thành, nhưng cũng có người thực lực cường đại có thể sống được. Những người này thậm chí còn tụ tập cùng nhau, lén lút sống ở hoàn cảnh ác liệt bên ngoài dã ngoại. “Đại tiểu thư” và thủ hạ của cô ta, nếu không phải là tội phạm chạy trốn thì chính là con cái của tội phạm chạy trốn. Do bọn họ không có cách nào vào thành mới cần đồ dùng sinh hoạt, thậm chí còn có rau dưa khô các loại. Đại tiểu thư kia thực lực cao cường, nhân số của thủ hạ lại không nhiều lắm nhưng bọn họ đều là cao thủ. Bọn họ lại nhiều năm sinh hoạt ở dã ngoại, tất nhiên có thể đánh rất nhiều dị thú. Giống như tinh hạch của dị thú cấp tám được nhắc tới lúc trước, ở thành thị cấp

một có giá cực cao, còn có các loại tài liệu trên người dị thú cũng chỉ đổi một ít đồ dùng sinh hoạt, ngấm lại có thể kiếm biết bao nhiêu tiền. Giống như trứng mồi, Vương Lập Công định giá là tám ngàn điểm tín dụng điểm một quả, nhiều trứng mồi như vậy, dù thế nào cũng phải được mấy vạn quả, những thứ ông ta lấy đến để trao đổi đều là những đồ bình thường, ở trong thành mấy vạn điểm tín dụng là có thể mua được. Đây quả thật là một cuộc làm ăn không cần vốn, chẳng qua phải có một chút phiêu lưu. Nhưng sau khi toàn bộ Tinh Vân thành đều bị khống chế, thì hoàn toàn không cần lo lắng sẽ bại lộ. Vì thế đời trước Lâm An Liệt mới dám không cần kiêng nể gì như vậy. Bởi vì gã có thành chủ làm hậu thuẫn sau lưng! Hạ Minh làm thành chủ Tinh Vân thành, cũng dám làm giao dịch với những người không có thân phận ở liên minh, một khi bị phát hiện, tuyệt đối sẽ không thể tránh khỏi tử hình. Nếu Hạ Minh chỉ dùng cách này để kiếm tiền, Trần Mộc sẽ tuyệt đối không nhúng tay. Nhưng đời trước, rõ ràng Hạ Minh muốn khống chế Trần gia, mới để Lâm An Liệt sau khi được Trần Khải nhận về làm nhiều chuyện như vậy. Thu thập chứng cứ để nộp lên thành thị cấp cao thậm chí phát tán trên mạng? Vừa không để bại lộ bản thân vừa muốn làm như vậy cũng không dễ dàng..... Bản thân tự mình động thủ báo thù? Muốn giết chết một thành chủ mà không bị người khác phát hiện trên thực tế là không có khả năng. Có điều..... Trần Mộc đột nhiên nghĩ tới hai công nhân kỹ thuật cao cấp bị Vương Lập Công đem đến để đổi tinh hạch dị thú. Hình như Chu Dật Cẩn chính là một trong hai công nhân kỹ thuật cao cấp mà bọn họ vừa mới đến? Đoạn thời gian lúc sau ở đời trước, quả thật có một công nhân kỹ thuật cao cấp của Vương gia đi theo đoàn xe ra ngoài thành bị tử vong, đó là người có thể cải tạo chiến xa. Lúc đó hắn vừa mới mua một chiến xa thuộc về mình, đang muốn tích góp tiền để cải tạo, lại nhận được tin tức công nhân này gặp tai nạn nên buồn bực rất lâu. Sau này, chiến xa của hắn ngược lại là được Chu Dật Cẩn cải tạoHạ Minh và Vương Lập Công, chẳng lẽ có thể to gan như vậy? Còn dám đem một người sống sờ sờ bán đi như hàng hóa? Có điều, công nhân kỹ thuật không có thực lực, khi ra ngoài thành quả thật cũng chỉ dành mặc người xâm lược. Vương Lập Công nói có hai người công nhân kỹ thuật cao cấp, không phải là Chu Dật Cẩn và người “Tử vong” ở thời gian này đời trước chứ? Tinh Vân thành ở trên đồng bằng, chung quanh là sa mạc lớn và động thực vật biến dị, cũng không thiếu những phế tích trước mặt thế. Ai có thể nghĩ tới một đám người không có thân phận đang trốn trong này? Còn có Minh Vương mà Vương Lập Công nhắc tới..... Trần Mộc chưa từng nghe qua tên này. Xem bộ dáng kia của Vương Lập Công, hắn cũng là một người nổi tiếng..... Thân phận của hắn vẫn luôn rất thấp. Những chuyện về dị năng mà hắn biết thì hầu như ai cũng có thể biết, vậy Minh Vương rốt cuộc là ai? Có điều..... Trần Mộc đột nhiên nhớ tới dị năng giả hệ phong kia, hắn có thể cảm nhận rõ ràng đối phương là khống chế tốc độ của không khí. Mà hắn, trong phạm vi nhất định, cũng có thể làm được điều này. Chỉ là nếu xét về mặt khống chế tốc độ của không khí, hắn lại không thể làm được giống dị năng giả hệ phong kia. Nhưng gió mà hắn tạo ra có lẽ cũng không kém dị năng giả kia quá nhiều. Tìm một chỗ, rửa sạch ngục trang mà mình làm phòng ngừa vạn nhất, không bao lâu, Trần Mộc đã thấy đám người Hàn Thanh Vân. “Mẹ, mẹ lại đi viện phúc lợi?” Biết mẹ lại tiếp xúc với Lâm An Liệt, Trần Mộc nhíu mày: “Chẳng lẽ mẹ còn phải trốn cậu ta?” Lưu Chân Chân mở miệng: “Cho dù cậu ta định diễn như thế nào, bây giờ cũng không thể lừa được mẹ.” “Con sợ gã có tâm tư ác độc.” Trần Mộc nhíu mày: “Có thể có tâm tư ác độc gì? Chẳng lẽ cậu ta dám ra tay trước mặt mọi người? Ở Tinh Vân thành, mẹ có quen biết có địa vị, cậu ta lại có cái gì? Ngược lại con đó, tối hôm qua đi đâu?” Mặc dù ly hôn, nhưng bản thân bà vẫn là người có địa vị ở Tinh Vân thành, người quen biết cũng nhiều. Mà Lâm An Liệt, lại chỉ là một thiếu niên mới đi vào thành thị này mà thôi. Lưu Chân Chân không cảm thấy Lâm An Liệt có thể thương tổn mình. Ngược lại Trần Mộc, tuy rằng có để lại tin tức cho bà, nhưng nửa đêm mất tích cũng không phải một chuyện nhỏ. “Mẹ.....” Trần Mộc chờ một chút, đem chuyện mình nghe được ở phiên phế tích hôm qua kể lại, rồi nói: “Hạ Minh kia, hắn là muốn khống chế Trần gia.” Lưu Chân Chân vẫn nắm chặt tay thành quyền, đợi Trần Mộc nói xong, liền nện lên đầu hắn: “Sao con dám đi làm chuyện nguy hiểm như vậy?” “Mẹ!” Trần Mộc đã trúng mấy quyền của Lưu Chân Chân, còn phải nghĩ cách vận dụng không khí để tránh quyền của Lưu Chân Chân, không làm cho tay bà bị thương. “Hiện giờ Trần gia có quan hệ gì với con? Về sau tất cả mọi thứ của Trần gia chính là của đứa con trong bụng Tống Văn, sao con còn phải xen vào? Nếu con lo lắng, cùng lắm thì chúng ta đến thành thị khác để sinh sống!” Lưu Chân Chân cứ nghĩ tới Trần Khải liền tức giận. “Mẹ, con sai rồi.” Trần Mộc liên tục giải thích, nhưng cũng yên tâm. Thứ Hạ Minh muốn là sản nghiệp của Trần gia, có sản nghiệp của Trần gia cũng tiện cho ông ta thần không biết quỷ không hay thu những thứ kia vào thành. Nhưng hiện giờ Lâm An Liệt vẫn chưa nhận Trần Khải, dù thế nào thì ông ta cũng sẽ không giúp đỡ Lâm An Liệt. Hiện giờ Lâm An Liệt không có tiền không quyền, ngay cả thực lực cũng không có. Muốn tổn thương hắn và mẹ là không thể. Hơn nữa, xem tình hình lúc này của Lâm An Liệt, trọng tâm vẫn đặt ở chỗ Trần Khải và Tống Văn. Nhìn bọn họ chó cắn chó cũng là chuyện vui! “Con yên tâm, mẹ của con sẽ cần

thận. Con lo lắng cho mẹ không bằng lo lắng cho chính mình.” Lưu Chân Chân bưng cơm chiều đi ra. Trần Mộc phi nhanh đi ăn cơm, đợi sau khi ăn cơm xong hẳn định để Triệu Thiên Vũ tăng số người theo dõi Lâm An Liệt. Còn có, hẳn phải liên lạc với Chu Dật Cẩn. Tuy rằng Triệu Thiên Vũ không biết tại sao Trần Mộc lại coi trọng một nhân viên bình thường của Mạc Thủy Cư như vậy, nhưng vẫn tìm người giám sát Lâm An Liệt hai tư giờ. Lại theo phân phó của Trần Mộc phái người bảo vệ Lưu Chân Chân, hơn nữa cũng sắp xếp người vào viện phúc lợi. Ngày hôm sau, Trần Mộc cũng không ra khỏi thành sẵn sẵn, ngược lại đem bản thân chỉnh lí tốt từ trên xuống dưới, sau đó lái chiến xa mình mới mua tới tổng bộ của Hằng Phong. Trần Mộc là chủ nhân chính của Mạc Thủy Cư, biết điều này cũng chỉ có vài người. Phần lớn đều nghĩ Mạc Thủy Cư là người của thành thị cấp hai mở. Dù sao giám đốc Tiểu Nhiên của Mạc Thủy Cư cũng là người ở thành thị cấp hai. Mà Trần Mộc, phần lớn người sau khi nghe thấy tên của hắn đều sẽ tiếc hận lắc đầu. Đây chính là thanh niên đã mất đi quyền thừa kế do đoạn tuyệt quan hệ với cha mình, về sau chắc chắn sẽ hối hận. Trần Mộc đăng kí với chính phủ là thợ săn cấp sáu, tuy thợ săn cấp sáu ở thành thị cấp ba hiếm thấy nhưng cũng có mười người, mà Trần gia lại chỉ có một. Trần Mộc dựa người vào chiến xa của mình, kết nối với bộ đàm liên lạc của Chu Dật Cẩn. Hẳn biết, nếu Chu Dật Cẩn chính là một trong hai nhân viên kỹ thuật cao cấp mà Vương Lập Công định “Bán”. Như vậy nhất định sẽ có người giám thị y, bản thân vẫn nên cẩn thận hơn một chút. “Muốn cải tạo chiến xa ?” Chu Dật Cẩn đi ra từ cửa lớn của Hằng Phong, trên người y còn mặc quần áo lao động, tóc có chút loạn, trên tay còn dính những vệt dầu mỡ. Khi nhìn thấy Trần Mộc, đôi mắt sáng lên. Chiến xa của Trần Mộc không phải chiếc tốt nhất ở Tỉnh Vân thành, nhưng cũng có thể là một trong mười chiếc tốt nhất. Mấy ngày nay có không ít người tìm y muốn cải tạo chiến xa, nhưng yêu cầu lại có một đồng lớn. Y không thể toàn tâm toàn ý sửa theo ý mình. Cố tình lần này y lại bị Phùng lão đề cử đến, chỉ làm đồ đệ của Phùng lão mà không lấy ra những bằng cấp trước kia của y. Bởi vậy có rất nhiều khách hàng không tin tưởng y. Có điều, xe của Trần Mộc y có thể sửa theo ý mình đúng không? “Đương nhiên ! Có điều, Chu mỹ nhân, trước tiên chúng ta hãy bàn về phương án cải tạo chiến xa đi! Tôi mời cậu ăn cơm.” Trần Mộc mở cửa xe bên phó lái. Chu Dật Cẩn lấy một cái khăn ra lau mặt, vắn đạm phong khinh: “Không cần bàn, tôi sửa cho anh là được. Nếu anh không hài lòng, mấy ngày nay tôi có thể sửa lại.” “Được !” Trần Mộc sáng khoái đồng ý, lại hỏi: “Mạc Thủy Cư thế nào ?” “Tốt lắm.” Tuyệt đối phải làm thịt anh ta, cũng dám dùng giọng điệu đùa giỡn gọi y là mỹ nhân trước cửa Hằng Phong..... Chu Dật Cẩn thấy rất rõ ràng, những người đang ở xung quanh mà y biết có hơn mười người. Phần lớn những người này đều lộ vẻ mặt kinh ngạc, một khi đã như vậy, phí tổn thất danh dự của y, liền tính vào đồ ăn lát nữa cũng được. Luôn ăn cơm ở nơi làm việc, hiện giờ đổi khẩu vị ăn chút trứng mỗi cũng không tồi.

Hết chương 42

43. Chương 43

Trần Mộc và Chu Dật Cẩn vào một sương phòng, sau đó Chu Dật Cẩn cũng không khách khí mà gọi đồ ăn. Ba món trứng mỗi mà Mạc Thủy Cư mới quảng cáo đương nhiên không thể bỏ qua, còn một vài loại thịt của dị thú cao cấp cũng muốn ném thử. Trần Mộc nhìn nhìn, bàn đồ ăn này số lượng không nhiều nhưng đều rất đắt, cũng phải mất hơn năm vạn tín dụng điểm. Rõ ràng Chu Dật Cẩn đã đem những món ăn đắt nhất đều gọi lên, bên trong còn có một vài loại dị thú hiếm thấy mà hắn đánh được lúc trước. Nếu là người khác mời khác tất nhiên sẽ đau lòng, Trần Mộc lại không cảm thấy gì, dù sao tiêu tiền ở đây cũng sẽ lại rơi vào trong túi tiền của mình thôi. “Hôm nay sao trông anh cứ kỳ kỳ quái quái ?” Chu Dật Cẩn gọi đồ ăn, cau mày hỏi. Bộ dạng hoa hoa công tử của Trần Mộc vừa rồi hẳn là cố ý, nhưng vì sao? “Sao cậu lại tới Tỉnh Vân thành ?” Từ lúc cướp bộ đàm liên lạc và quần áo của Chu Dật Cẩn, sau khi phát hiện những thứ đồ bên trong quần áo, Trần Mộc đã biết thân phận của đối phương không đơn giản. Đồi trước Chu Dật Cẩn nói là đến cùng người yêu, vậy lần này đến Tỉnh Vân thành vì thứ gì? “Tôi đến vì cái này.” Chu Dật Cẩn mở miệng, lại vẽ trên bàn hai chữ “Thiên thạch”. Ghế lô này có thiết bị giám thị, mà y làm vậy để tránh thiết bị giám thị theo dõi. Chu Dật Cẩn biết về thiên thạch cũng đã chứng minh mình đoán đúng, y quả thật có chút địa vị. Vật như thiên thạch, ngay cả Trần Khải Hạ Minh là những người số một số hai ở thành thị cấp ba mà còn không biết, tại sao Chu Dật Cẩn lại biết được, thân phận của y tuyệt đối không đơn giản: “Tôi không có thứ này.” “Đúng vậy, tuy anh có thực lực rất mạnh, nhưng sao có thể cướp đoạt được với thứ kia.” Cá voi thú, đó là dị thú cấp mười, cấp chín và cấp mười cơ bản là không thể so sánh, Chu Dật Cẩn gật đầu. Trần Mộc cũng không định giải thích thêm điều gì, lại hỏi: “Chắc cậu cũng không phải người bình thường đúng không, nhưng sao hôm nay lại ăn mặc như vậy?” Hiện giờ trên tay của Chu Dật Cẩn là bộ

đam liên lạc bình thường nhất, quần áo ăn mặc cũng bình thường. Loại quần áo lao động này không thể nào so sánh được với bộ quần áo có cơ quan trên nút áo như lúc trước. “Mặc cái gì cũng đâu quan trọng ? Hơn nữa tôi muốn đi trải nghiệm, cũng không thể giống như lúc trước.” Đọc vạ quyển sách không bằng đi vạ dặm đường. Mặc kệ là trường bồi hay là chính y đều rất rõ ràng, nếu y muốn tăng kiến thức thì nhất định phải đi ra ngoài. Nếu lấy ra bằng cấp mình đang có, y biết nhất định mình sẽ bị người ta cung kính đặt trên cao, hiện giờ lại không giống như vậy. Công việc này cho y rất nhiều gợi ý, có một vài nhân viên không học tập hệ thống các tri thức cao thâm về máy móc nhưng lại có thể dùng một vài cách không tưởng tượng được để sửa một chiếc xe. “Cho nên, hiện giờ cậu là người không có chút bối cảnh nào? Không thể trách được có người sẽ đánh chủ ý lên đầu cậu.” Trần Mộc mở miệng. Chu Dật Cẩn biết chuyện của hắn, bao gồm thiên thạch, hắn cũng không nhất thiết phải lừa gạt này nọ. Hơn nữa, ngay cả tin tức về thiên thạch mà Chu Dật Cẩn cũng biết, không chừng có thể biết cả tin tức của “Minh Vương”. “Có người đánh chủ ý lên đầu tôi?” Chu Dật Cẩn kỳ quái hỏi. Y ở Tinh Vân thành đâu có chỗ nào đáng để người ta chú ý? Trần Mộc vừa định nói chuyện mà mình biết tối hôm qua tiếng chuông ở cửa ghé lộ lại vang lên, bỗng bàn bưng đồ ăn đi vào. Từng món đồ ăn được đặt trên bàn, Trần Mộc lại ấn một cái nút nhỏ, sau khi bồi bàn ra ngoài thì không có ai được vào làm phiền. “Người đánh chủ ý lên đầu tôi ngoài anh ra thì còn có thể là ai ?” Chu Dật Cẩn liếc mắt nhìn Trần Mộc một cái, dùng thì nhỏ xúc miếng trứng mới. Hiện giờ đã là giữa trưa, đối với một người đã bận rộn từ sáng tới giờ thì quả thật là rất đói. “Vương Lập Công.” Trần Mộc mở miệng, đem tất cả chuyện tối hôm qua nói với y. Sắc mặt của Chu Dật Cẩn càng ngày càng kém, chờ Trần Mộc nói xong đã nhú mày: “Sao lá gan của bọn họ lại lớn như vậy? Cũng dám giao dịch với Minh Vương!” “Minh Vương rốt cuộc là ai ?” Trần Mộc hỏi. “Minh Vương là thành chủ U Minh thành, về phần U Minh thành, chỉ có duy nhất một bộ hồ sơ ở liên minh nói về nó.....” Thời điểm tận thế, toàn bộ xã hội một mảnh hỗn loạn, đương nhiên cũng có rất nhiều người tổ chức lực lượng vũ trang ý đồ thành lập thế lực của mình. Nhưng cuối cùng, nhân loại muốn sống sót thì nhất định phải đoàn kết, bởi vậy dù là nhân viên nghiên cứu và dị năng giả có thâm cừu đại hận cũng phải hợp tác với nhau, cùng nhau xây dựng bốn căn cứ sinh tồn. Nhưng không phải tất cả mọi người đều nguyện ý làm như vậy. Khi đó có nhiều dị năng giả với một nhóm người không muốn trở thành bộ phận của liên minh nên đã lập tổ chức riêng, thủ lĩnh của bọn họ tự xưng là Minh Vương. Cha mẹ của vị Minh Vương đầu tiên bị người đương quyền hãm hại, cướp đi lương thực trong hạt thóc khiến họ chết đói. Vợ của ông ấy lại bị chết trong vụ náo động khi liên minh tụ tập dân cư. Cho nên ông ấy vô cùng hận liên minh, tình nguyện ở bên ngoài dã ngoại cũng không muốn đi vào căn cứ sinh tồn. Mà bên cạnh ông ta cũng tụ tập một số lượng lớn người, có người trải qua chuyện như ông ấy, có vài người lại cảm thấy nhân loại nên thích ứng với hoàn cảnh bên ngoài hơn là trốn vào căn cứ sinh tồn. Bởi vậy có rất nhiều người lưu lạc bên ngoài với ông ấy, luôn sống ở dã ngoại. Đợi đến khi liên minh chậm rãi khôi phục, thời điểm bắt đầu thành lập các thành thị để giảm bớt áp lực nhân khẩu cho căn cứ sinh tồn thì U Minh thành cũng thành lập. Có điều, không ai biết U Minh thành trong truyền thuyết ở nơi nào, cũng không có người nào biết những người khi ấy còn sống sót lại bao nhiêu. Có điều, có thể xác định là U Minh thành vẫn tồn tại, người nơi đó không dựa vào linh thú để có được chiến lực, mà còn tranh đoạt tài nguyên sống với dị thú. Chu Dật Cẩn ở Nghiên cứu chi thành đã xem rất nhiều tu liệu lúc trước. Cha mẹ của y cũng từng muốn biết những người thích ứng với hoàn cảnh dã ngoại này đã gặp chuyện gì. Không ngờ tới thành chủ cấp ba này lại dám giao dịch với Minh Vương. “Mạt thế chính thức bắt đầu từ năm 2100, căn cứ sinh tồn cũng đã thành lập được bảy tám trăm năm. Đã nhiều năm trôi qua như vậy rồi, những người đó vẫn còn có thể sinh tồn ở ngoài dã ngoại?” Trần Mộc có chút kinh ngạc. Tin tức về U Minh thành hắn chưa từng được nghe nói qua. Có điều tố chất thân thể của những người sống từ nhỏ ở dã ngoại cũng không phải là thứ hắn có thể so sánh đúng không? Tựa như buổi tối hôm trước khi hắn nhìn thấy những người đó, mỗi người đều có năng lực rất cường đại, còn hoàn toàn không thêm để ý đến phóng xạ ở dã ngoại. “Hiện giờ người của U Minh thành ngoại trừ nhóm người tách khỏi lúc trước, còn có không ít tội phạm chạy trốn ra ngoài. Có lẽ anh không biết, có vài người sau khi phạm tội, trước khi đội chấp pháp đến đã mang theo vợ con chạy trốn. Hơn hai mươi năm trước ở Thức tỉnh chi thành cũng có một dị năng giả cao cấp mang theo vợ con chạy trốn, sau lại gia nhập vào U Minh thành, còn mai phục bên ngoài Thức tỉnh chi thành, đem kẻ thù sắp xuất hiện giết chết.” Chu Dật Cẩn mở miệng, chuyện này lúc trước đã huyền não rất lớn. Lại nói tiếp, Chu Dật Cẩn đối với Minh Vương và U Minh thành cũng không có ác cảm gì. Trước ngày hôm nay, y vẫn luôn nghĩ những người này cách mình rất xa. Sau khi so sánh, ngược lại cảm thấy Trần Mộc – kẻ từng cướp bóc mình càng “Cùng hung cực ác” hơn một chút. “Bọn họ định đem cậu ‘Bán’ cho Minh Vương, cậu có tính toán gì không?” Trần Mộc lại hỏi. Nếu Chu Dật Cẩn đồng ý tương kế tựu kế sau đó lấy được chứng cứ Hạ Minh giao dịch cùng U Minh thành thì tốt rồi! Ban đầu, hắn hẹn Chu Dật Cẩn đi ra là hy vọng đối phương

có thể phối hợp với hắn lấy được chứng cứ Hạ Minh giao dịch cùng tội phạm ngoài thành, hiện tại lại biết những người đó có thân phận càng không đơn giản. Như vậy muốn đẩy ngã Hạ Minh cũng trở nên dễ dàng hơn. Cấp cao của liên minh hận thế lực U Minh thành không chịu sự khống chế đến tận xương tủy, còn có người dám trợ giúp bọn họ..... Kết cục của Hạ Minh rất dễ dàng có thể tưởng tượng. Nếu hắn muốn ra mặt, chờ tới khi chúng có thu thập đầy đủ, không biết nên đưa cho ai, mà dị năng của mình cũng có thể bị bại lộ. Chu Dật Cẩn lại không giống, hơn nữa những người đó cần nhân viên kỹ thuật, khẳng định sẽ đối đãi với y thật tốt. “Anh nói với tôi những điều này, hắn tôi nên hỏi anh có ý định gì không mới đúng?” Chu Dật Cẩn đề phòng hỏi, Trần Mộc chưa đến mức tốt bụng như vậy đúng không? “Tôi có thù oán với thành chủ Tinh Vân thành.” Trần Mộc nghĩ đến chuyện đời trước, sắc mặt liền trở nên khó coi. “Dựa vào cái gì mà tôi phải giúp anh.” Chu Dật Cẩn nhíu mày. Y tuyệt đối không muốn can thiệp vào chuyện của U Minh thành, về phần Vương Lập Công và Hạ Minh, về sau y sẽ khiến bọn chúng đẹp mặt. “Cậu hắn là một người tốt đúng không? Còn có, tôi vừa mới cứu cậu đó.” Đời trước ở Tinh Vân thành, hắn không phải không có bằng hữu, nhưng những người này đều không giám giúp hắn. Đây cũng là nguyên nhân đời này hắn không muốn tiếp xúc bọn họ. Cuối cùng, ngược lại là Chu Dật Cẩn cứu hắn, tuy rằng hắn vẫn bị Lâm An Liệt giết, nhưng ân tình của Chu Dật Cẩn lại không thể không thừa nhận. Sau khi lưu lạc mười năm, chỉ là sự giúp đỡ nhỏ bé cũng khiến hắn khắc ghi, còn có cô bé tặng cơm trưa cho hắn ở tiểu trấn di động kia, đời này hắn nhất định sẽ ngàn lần báo đáp! Thời điểm trước kia khi lần đầu tiên nhìn thấy Chu Dật Cẩn cũng là lần đầu tiên hắn nghe thấy tin tức Lâm An Liệt ở đời này. Dường như hắn còn có chút căm ghét thế tục, nhưng hiện giờ mỗi ngày đều xem Lâm An Liệt “Biểu diễn”, ngược lại cũng bình tĩnh hơn rất nhiều, còn có thể khách quan với những chuyện ở đời trước. “Tôi không phải người tốt!” Chu Dật Cẩn tuy rằng cảm kích đối phương nói cho y tin tức khiến y không bị người của U Minh thành bắt đi, nhưng cũng không muốn bị đối phương lợi dụng, lập tức nhanh chóng ăn cơm trưa trên bàn. Hơn nữa, y không đem chuyện của Trần Mộc nói ra còn bận rộn giấu diếm đã là giúp hắn rồi. Có điều, y không thể đi nằm vùng cũng có thể nói chuyện này với ông bà nội. Đến lúc đó, có người tiến hành điều tra không phải là được rồi sao? “Cậu có thể trốn đi, nhưng không có nghĩa là người khác có thể trốn. Cái người nhân viên kỹ thuật cao cấp cùng làm với cậu, Lạc Tề có cha mẹ vợ con, một khi anh ta bị người của U Minh thành bắt đi, người nhà của anh ta thì phải làm sao bây giờ?” Đời trước người nhà của Lạc Tề nhận được số tiền bồi thường lớn từ Hằng Phong, nhưng cho dù có nhiều tiền hơn, cũng không nhất định có thể vuốt bù đắp được nỗi đau của họ. Chu Dật Cẩn trầm mặc, Lạc Tề là một người ở chung rất tốt, thời điểm nói chuyện, thường nói tới nói lui sẽ lại quay về chủ đề hai đứa con của mình. Nếu con của anh ta không có cha..... Bọn họ muốn công nhân kỹ thuật cao cấp, như vậy tính mạng của mình sẽ không sao, còn có Trần Mộc ẩn núp ở bên cạnh – y vẫn tin tưởng thực lực của Trần Mộc. Bởi vậy, đi một chuyến cũng không sao. Hơn nữa, đã vậy Hạ Minh và Vương Lập Công còn quá cả gan làm loạn, hiện giờ dám bán người sống, về sau không biết còn làm ra chuyện gì. “Tôi có thể đồng ý yêu cầu của anh, có điều, tôi có một điều kiện.” Chu Dật Cẩn biết, chỉ cần bản thân có đề phòng, mang theo một vài thứ, cho dù Trần Mộc không thể tới cứu y, y cũng có thể liên hệ với cha mẹ, tính mạng hoàn toàn không cần lo lắng. “Điều kiện gì?” Trần Mộc hỏi. Ánh mắt của Chu Dật Cẩn khiến hắn có dự cảm không tốt. “Để cho tôi đâm anh một phát được không? Tôi đặc biệt đến thành thị này cũng chỉ vì muốn đâm anh!” Khó có được người này đang có việc cầu mình, đương nhiên muốn tìm cơ hội trút giận, lúc này không gõ mõ cầm canh thì còn đợi tới khi nào? “Không thành vấn đề.” Với tố chất thân thể của hai người, Chu Dật Cẩn muốn đánh mình? cho dù có đánh tới tay y bị thương thì hắn cũng chẳng có việc gì. Trần Mộc vẫn tin tưởng thân thể của mình. Bộ dáng Trần Mộc ngồi ngay ngắn tùy người tới đánh ngược lại khiến Chu Dật Cẩn không biết nên xuống tay như thế nào. Nghĩ nghĩ, y vẫn quyết định cho đối phương một chút mặt mũi, hơn nữa cũng không muốn chọc giận đối phương, vì thế một nắm đấm liền hạ xuống bụng Trần Mộc. Thế nhưng căn cứ theo công thức vật lý, người đánh và người bị đánh nhận một lực như nhau. Nắm đấm của y còn không rắn chắc bằng thân thể của Trần Mộc. Chu Dật Cẩn lắc lắc nắm tay của mình, muốn nhắc ghế dựa bên cạnh lên. Có điều, tuy ghế dựa này chỉ làm bằng hợp kim không quá nặng, nhưng nếu cứ cố mà đánh, không chừng còn bị phản chấn ngược lại mình..... “Với sức lực của cậu, dù có đánh như thế nào đi nữa thì tôi vẫn sẽ không bị thương” Lần đầu tiên Trần Mộc cảm thấy Chu Dật Cẩn rất thú vị. Nhìn dáng vẻ của y, chắc chắn chưa từng đánh nhau. Nếu hắn có cơ hội như vậy, cho dù không bê nổi ghế dựa cũng sẽ lấy đủ mọi thứ trên bàn ném lên người đối phương. Chu Dật Cẩn đen mặt, không phải do y không muốn chọc giận đối phương nên mới trực tiếp dùng tay mình sao? Lúc trước khi bị đối phương thoát quần áo, việc y muốn làm nhất chính là cho hắn vài cái bạt tai. Có điều, ánh mắt Chu Dật Cẩn phóng tới mái tóc được xử lý vô cùng tốt của Trần Mộc, bắt lấy một túm tóc..... Chu Dật Cẩn nhìn mái tóc dễ dàng được giật xuống, giật mình, sau đó không nhịn được mà cười phá lên. “Cậu cười đủ chưa?” Bộ tóc giả này chất lượng rất tốt, kiểu

tóc cũng không tồi, nhưng bị giật như vậy chắc là đã hỏng rồi. Có điều, bị giật hỏng cũng không phải quan trọng nhất, mà là bị xấu mặt trước Chu Dật Cẩn..... Trần Mộc rất bất đắc dĩ:“Ha ha, tôi, tôi, không nghĩ tới, hắc ! Vậy mà anh lại bị hói đầu!” Chu Dật Cẩn nhìn thấy cái đầu trơn bóng kia lại buồn cười. Xã hội hiện nay có rất ít người bị hói đầu:“Tôi không bị hói đầu, cậu không thấy tóc tôi đang dài ra sao ?” Trên đầu Trần Mộc đã mọc ra những sợi tóc ngắn ngắn.Chu Dật Cẩn vừa cười vừa xé nát tóc giả. Không thể đánh đối phương đau thì làm xấu mặt cũng tốt!Trần Mộc sờ sờ cái đầu trọc của mình, cân nhắc xem có nên để người đi mua cho mình một bộ tóc giả mới hay không. Tuy nhiên, có thể khiến Chu Dật Cẩn an an phận phận đi nằm vùng, xấu mặt một chút cũng được, không phải sao?‘Cậu còn muốn ăn cơm hay không ?’ Trần Mộc không chút khách khí bắt đầu ăn, hắn còn chưa được ăn cơm đâu.“Ha ha, khụ khụ, muốn.” Chu Dật Cẩn ngồi xuống ăn cơm, thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn Trần Mộc một cái, sau đó liền cười rộ lên.Trần Mộc đột nhiên cảm thấy già đi, đời trước ở tuổi này, hắn cũng đem tình cảm viết lên mặt đúng không? Có điều mối thù ” đầu trọc” đợi lát nữa sẽ có cách đòi lại

Hết chương 43

Lời ed : Quá mất mặt rồi anh ơi :))))))))) Thôi nhưng mất mặt mà đổi lấy nụ cười của mỹ nhân cũng đáng

44. Chương 44

Ăn xong bữa trưa, Chu Dật Cẩn liền sửa sang quần áo đi ra ngoài, lại quay đầu nhìn Trần Mộc trong trạng thái không có tóc giả:“Bữa này là anh mời khách đúng không ? Nên đi tính tiền rồi.”Trần Mộc hào phóng đi ra ngoài, hoàn toàn không để ý kiểu tóc của mình. Thái độ thản nhiên này của hắn, ngược lại khiến mọi người không quá chú ý. Ở thời đại này, có rất nhiều thanh niên cắt kiểu tóc như vậy để tạo cá tính, có người còn biến tóc mình thành tổ chim, trọc đầu cũng rất bình thường không phải sao?Trần Mộc đến quầy phục vụ quẹt thẻ tính tiền, thuận tay hái một đóa hoa hồng, quay người lại liền nhét vào trong túi áo lao động trước ngực của Chu Dật Cẩn.Sắc mặt Chu Dật Cẩn thay đổi, lấy hoa hồng ra ném lên người Trần Mộc, sau đó lập tức đi ra ngoài, lên một chiếc taxi đậu trước cửa Mạc Thủy Cư.Trần Mộc bắt được hoa hồng, liền thấy được Lâm An Liệt đang mặc quần áo phục vụ. Gã chạy chậm tới, trên mặt còn mang tươi cười thân thiết:“Tiên sinh, ngài không sao chứ ạ?”“Chuyện của ta ai cần mi lo?” Trần Mộc nghiêm mặt:“Mi đến để chờ cười ta? Phục vụ của Mạc Thủy Cư đều có tố chất kiểu này?” Hắn đưa tay ném hoa hồng lên mặt Lâm An Liệt, trào phúng nhìn đối phương, nhìn thấy ánh mắt Lâm An Liệt lóe lên một cái. Gã cúi đầu bắt đầu giải thích.Lâm An Liệt là kẻ không thể chịu được sự khinh bỉ, một khi người khác khiến cho gã nan kham, tất nhiên gã sẽ hồi báo gấp trăm lần. Lúc này mình làm như vậy, gã đương nhiên sẽ hận mình tới tận xương tủy. Trần Mộc hai tay ôm ngực, ồn ào muốn tìm quản lý đuổi việc nhân viên phục vụ không hiểu chuyện này. Lâm An Liệt có thể nhịn, nhưng hắn lại không muốn nhịn. Lúc này càng muốn làm to chuyện, cũng có thể khiến Lâm An Liệt biết chỗ tốt của quyền thế. Bởi vậy, hắn muốn đẩy nhanh tiến độ.Có điều, làm thế nào thì sợ rằng vẫn có chỗ bại lộ, để mẹ mang bà ngoại đi lịch ở thành thị cấp hai vài tháng tháng cũng không tồi.Bởi vì Chu Dật Cẩn phát hỏa, buổi chiều thời điểm Trần Mộc đi cải tạo chiến xa, y cũng không cho hắn một cái sắc mặt hòa nhã. Trần Mộc cũng không thèm để ý, kéo một nhân viên công tác ở Hằng Phong để tìm hiểu tin tức nơi này, mỹ danh gọi hành động này là theo đuổi Chu Dật Cẩn. Tuy rằng vị nhân viên công tác này không rõ việc theo đuổi Chu Dật Cẩn và vị trí sắp xếp bảo an của Hằng Phong xa thành có liên quan gì, nhưng số tiền mà Trần Mộc chuyển khoản cho cậu ta bằng nửa năm tiền lương, cậu ta cũng liền vui tươi hơn hẳn nói hết toàn bộ, còn dâng tặng một ít chuyện bát quái về yêu hận tình thù của lãnh đạo và nhân viên ở đó.Về Chu Dật Cẩn, cậu ta càng nói cẩn thận hơn, ngay cả bình thường Chu Dật Cẩn thích ăn gì cũng đều nói hết.Thật đúng là nhân tài! Trần Mộc vô cùng vừa lòng, quyết định lần sau đến nhất định lại nhờ đối phương một chút.Buổi tối, theo thường lệ tới tầng cao nhất của Mạc Thủy Cư, thời điểm hắn đến, cư nhiên toàn bộ đám người Triệu Thiên Vũ lại có mặt ở đây. Ngay cả Triệu Minh bình thường luôn cúi đầu cũng mở to hai mắt nhìn hắn.Mà trên vách tường đối diện là hình ảnh lúc hắn đi ra ngoài ghé lô, Chu Dật Cẩn còn đang cười đến đắc ý ở phía trước.“Làm sao vậy ?” Trần Mộc hỏi. Phòng này khá nhỏ, hiện giờ lại có nhiều người đứng như vậy quả thật có chút chen lấn.“Trần lão đại, hôm nay anh không muốn đi săn bắn hóa ra là vì đi hẹn hò!” Hàn Thanh Vân lớn tiếng mở miệng.Hóa ra là vì việc này, Trần Mộc cười nói:“Tôi cũng đã đến tuổi nên nghĩ chuyện kết hôn rồi.”“Thật không ngờ khẩu vị của các hạ là như vậy, tôi còn tưởng anh thích cái vị nhân viên phục vụ ngoan ngoãn tinh xảo kia cơ, không nghĩ tới cuối cùng lại bị anh mắng cho phát khóc.” Tiểu Nhiên ngồi trên sofa mở miệng. Trần Mộc luôn chú ý

Lâm An Liệt cậu cũng biết một chút, chỉ là không ngờ.....“Tôi tự nhận khẩu vị không kém.” Trong tâm của Lâm An Liệt kia, nói không chừng tất cả đều là một mớ đen tối.“Trần lão đại, tóc của cậu.....” Ngược lại Triệu Thiên Vũ không thèm để ý người Trần Mộc thích là ai mà chỉ bị tò mò với tóc của Trần Mộc. Theo như thiết bị của Tiểu Nhiên, bọn họ nói chuyện tình cảm tới mất cả tóc, đây là kiểu nói chuyện tình cảm gì? “Thì thoảng cũng phải thay đổi kiểu tóc, các người có gì thắc mắc sao?” Trần Mộc mở miệng: “Trần lão đại, anh tìm người có bản lĩnh cải tạo chiến xa thật đúng là không tồi, về sau nếu cần bảo dưỡng chiến xa cũng sẽ không mất tiền.” Hàn Thanh Vân vẫn muốn cải tạo chiến xa của mình, nhưng trong tay cũng không có tiền, lúc này đã nghĩ phải làm thế nào để nịnh bợ Chu Dật Cẩn. “Hôm nay tôi mời khách, xóa sổ lễ tính thành năm vạn điểm tín dụng.” Trần Mộc bình tĩnh mở miệng. Hàn Thanh Vân lập tức không nói nữa. Từ nhỏ cậu ta đã sống khổ cực, cái loại một bữa cơm mà mất tận năm vạn điểm tín dụng, nghĩ cũng không dám nghĩ. Trần Mộc gõ lên tường vài cái, trên màn hình thay cho ảnh hắc trọc đầu là ảnh ở đại sảnh, mà Lâm An Liệt đang bừng thức ăn đi qua, trên mặt lộ ra tươi cười giống như không hề có chuyện gã bị khách hàng mắng cho phát khóc lúc chiều, khiến cho người ta cảm thấy gã không để chuyện này vào mắt. “Trần lão đại, người này có vấn đề ?” Những người khác không biết, nhưng Triệu Thiên Vũ đã an bài người theo dõi Lâm An Liệt. Trong thiết bị giám thị, Lâm An Liệt đang nói chuyện với một người khách, ánh mắt của kẻ kia khi Lâm An Liệt cũng không có ý tốt gì. Trần Mộc cười cười mở miệng: “Đến lúc đó sẽ biết.” Buổi tối nay, Tống Văn chưa tới Mạc Thủy Cư ăn cơm chiều, lúc này cô đang phân vân giữa hai lựa chọn lớn. Tuy rằng về cơ bản Vương gia không giao thiệp với ngành ẩm thực, nhưng ở Tinh Vân thành cũng có một quán cà phê. Đôi khi muốn bàn chuyện làm ăn gì đó vẫn nên tới địa phương của mình thì an toàn hơn. Lúc này, trong ghế lô của quán cà phê, hai người bảo tiêu cao lớn đang đứng canh ở cửa, mà Tống Văn thì lại ngồi trước mặt gia chủ của Vương gia. Tống Văn chăm sóc bản thân rất tốt, sau khi mang thai vẫn xinh đẹp như trước, chỉ có quần áo thùng thình hơi che khuất bụng đang nhô ra. Cô là một người phụ nữ sống thực tế, tình cảm không đáng tin, tiền mới là quan trọng nhất, cho nên khi lấy lòng Trần Khải cũng chỉ vì muốn tiền trong tay đối phương. Hơn nữa, cô thích tiêu tiền, nhưng Trần Khải vĩnh viễn cũng không ngờ tới, sau khi kết hôn mấy tháng với ông ta, cô đã tích lũy được ba trăm vạn điểm tín dụng, lại có được một phòng ở nhỏ. Mặt khác, cô sẽ không làm chuyện có lỗi với Trần Khải. Cho nên ngay cả khi Trần Khải muốn ly hôn, cũng sẽ được chia một nửa tài sản, cả đời không lo lắng. Đương nhiên, cô sẽ không để Trần Khải ly hôn với mình. Trần Khải không thích mình thì sao, sản nghiệp của Trần gia, sau này nhất định phải thuộc về đứa con trong bụng cô! “Vương tiên sinh tìm tôi có chuyện gì?” Tống Văn cười cười, dùng muỗng nhỏ lấy bánh ngọt để ăn, nhưng không để ý tới cà phê bên cạnh. Thứ này tuy rằng quý nhưng không tốt cho em bé, cô ăn kiêng. “Nói chuyện làm ăn.” Vương Lập Công nhìn người phụ nữ trước mặt, cảm thấy bản thân có chút tính sai. Ông ta cứ nghĩ rằng Tống Văn là một người đàn bà ham hư vinh ngu xuẩn, nhưng người phụ nữ trước mặt tuy ham tiền tài lại không phải loại nông cạn. Đứng trước hoàn cảnh này mà vẫn có thể giữ được bình tĩnh thì cũng không đơn giản. “Tôi thì có thể bàn chuyện làm ăn gì được? Loại phụ nữ không có tài cán như tôi hoàn toàn là dựa vào đàn ông thôi. Vương tiên sinh muốn nói cũng phải nói với chồng tôi chứ?” Tống Văn tới đây là do đã hẹn trước với một người bạn, kết quả lại đụng phải Vương Lập Công. Người bạn này về sau chắc chắn phải tuyệt giao. “Tống tiểu thư cảm thấy, là người phụ nữ của ông chủ thì tốt hay tự mình làm bà chủ thì tốt hơn?” Vương Lập Công nói trực tiếp. Ông ta vốn là đối thủ cạnh tranh với Trần Khải, cho dù Tống Văn có nói lại điều gì với đối phương thì ông ta cũng không để ý. Nếu không phải Trần Khải luôn phòng bị rất tốt, bọn họ đã sớm xuống tay với lão ta. “Loại phụ nữ như tôi, sao có thể làm được bà chủ? Vương tiên sinh nói rất buồn cười.” Tống Văn đã sớm ấn nút cảnh báo trên bộ đàm liên lạc để thông tri Trần Khải. Có điều, mặc dù đôi khi Trần Khải cũng bị cô mê hoặc, nhưng cũng không đặt cô vào vị trí quan trọng. Hôm nay lại có hội nghị, không cần thiết thì không được liên lạc, về phần báo nguy, cô hiện giờ vẫn tốt mà. Báo cảnh sát để họ đến xem vợ mới của Trần Khải uống cà phê cùng Vương Lập Công chắc? Về phần phản kháng..... trong bụng cô vẫn đang mang đứa bé thừa kế của Trần gia. “Trần Khải có tính cách gì chắc cô cũng biết, hiện giờ các người mới kết hôn, có lẽ ông ta đối với cô không tồi. Nhưng đợi sau này, cô muốn rơi vào kết cục giống Lưu Chân Chân ?” Vương Lập Công có chút hối hận, sớm biết Lưu Chân Chân không một lòng với Trần Khải, ông ta đã liên hệ đối phương, hiện giờ lại không kịp rồi. Về phần người phụ nữ trước mặt này, ông ta vốn tưởng rằng chỉ cần dọa dọa một chút sẽ khiến cô ta ra tay với Trần Khải, hiện giờ xem ra cũng không dễ dàng, lần nói chuyện này chắc sẽ tan rã trong kết quả không vui. “Vương tiên sinh không biết sao? Vợ của người khác thì có liên quan gì tới Vương tiên sinh ?” Tống Văn ăn hết bánh ngọt, định đi ăn cơm. Cô cũng không muốn con mình bị đói, hơn nữa Vương Lập Công dù thế nào cũng không thể động tay động chân trên thức ăn được. “Nếu Tống tiểu thư không muốn, tôi cũng không nhiều lời nữa, hôm nay những thứ này coi như tôi mời, Tống tiểu thư muốn ăn thêm cứ việc gọi.” Vương Lập Công

đứng dậy rời đi. Tổng Văn nhìn bọn họ đi nhưng thân thể vẫn căng thẳng, ai biết nơi này có cameras hay không? Nghĩ đến chuyện vừa nãy, còn có bảo tiêu hung thần ác sát kia..... bây giờ cô vẫn còn thấy sợ. Cảm túi xách đi ra ngoài, sau khi đến đường cái, Tổng Văn lập tức liên lạc Trần Khải, nhưng bộ đàm liên lạc lại không kết nối được. Đèn trên đường soi rất rõ ràng, Tổng Văn nhìn xuống nước mắt, lái xe của mình trở về nhà. Phản ứng của Trần Khải cũng nằm trong dự kiến của cô, thời điểm biết được nguyên nhân Trần Khải ly hôn, cô cũng rất rõ ràng ông ta không thể đối xử tốt với cô được. Có điều, cô cũng chỉ cần tiền tài mà thôi. Về phần giao dịch với Vương Lập Công, cô cũng không phải kẻ ngốc. Một khi Trần Khải gặp chuyện không may, cô và đứa bé trong bụng còn có thể làm gì? Nếu là hai mươi năm sau, ngược lại cô sẽ suy xét đến giao dịch này. Sau khi Tổng Văn về nhà liền khóc lớn một hồi, chờ thời điểm Trần Khải về nhà đã nhìn thấy vợ mình tiêu tụy ủy khuất, nhất thời sự tức giận với việc đối phương gọi mấy chục cuộc điện thoại cũng liền tiêu tán. Tổng Văn khóc lóc kể lể một phen, cuối cùng khóc thút thít rồi ngủ trong lòng Trần Khải. Mà sắc mặt của Trần Khải lại vô cùng khó coi. Sắc mặt khó coi cũng có một người nữa, chính là Lâm An Liệt đang làm điểm tâm trong căn nhà thuê của gã. Buổi sáng gã không cần làm việc, cho nên mỗi ngày đều đi viện phúc lợi. Mà sáng nay, gã đã đồng ý với đám tiểu quỷ ngày mai sẽ mang điểm tâm mỹ vị tới. Vốn tấm tình gã không tồi, cho dù là tiếp cận Tổng Văn và Trần Khải hay là tiếp cận Lưu Chân Chân, đều có tiến triển. Nhưng hôm nay bị Trần Mộc mắng to trước mặt mọi người, lại khiến gã hiểu được, hiện giờ gã cũng chỉ là một tiểu nhân vật không có tiền tài không có địa vị, mà Trần Khải lại là người số một số hai của thành thị. Ngay cả Trần Mộc đã đoạn tuyệt quan hệ cha con với ông ta, cũng đều có tiền tài tiêu xài cả đời không hết. Cũng là con trai của Trần Khải, vì sao mình lại không có? Có lẽ, gã hẳn là nên để Trần Khải biết bản thân tồn tại. Có điều, người thừa kế lúc trước được Trần Khải nâng trong lòng bàn tay mà còn bị ông ta vứt bỏ, bản thân thì tính là gì? Như vậy, vẫn nên lợi dụng sự áy náy của đối phương? Làm thế nào mới có thể khiến Trần Khải đã vứt bỏ mẹ con gã phải trả giá đại giới?

Hết chương 44

45. Chương 45

Trần Mộc an bài đoàn du lịch cho mình, tuy rằng Lưu Chân Chân cảm thấy kỳ lạ nhưng vẫn là làm theo. Ngày hôm sau liền thu thập đồ đạc mang theo mẹ và mấy đứa cháu ngoại đi du lịch. Nghe nói, thành phố du lịch có vườn cây không bị biến dị, mà Tinh Vân thành lại không tồn tại loại thực vật như vậy, nhiều lắm cũng chỉ có bồn cây cảnh. Hình dáng của vườn cây, nếu không xem ảnh trên mạng thì nhiều người ngay cả tưởng tượng cũng không thể tưởng tượng ra nổi. U Minh thành giao dịch với thành chủ, Trần Mộc vẫn nghĩ phải tốn khá nhiều thời gian mới đến lần giao dịch tiếp theo, không ngờ mới qua ba ngày, Chu Dật Cẩn vẫn không chịu liên lạc với hắn lại chủ động gửi tin tức: “Ngày mai phải ra khỏi thành đổi hàng mới nhập và kiểm nghiệm chiến xa?” Trần Mộc cũng không hứng thú với tin tức vừa nhận được, lập tức gọi cho đối phương: “Đúng vậy.” Khuôn mặt của Chu Dật Cẩn xuất hiện trên bộ đàm: “Có lẽ không đến mức ngay lần đầu tiên đã khiến cho các cậu ‘Tử vong’, có điều cũng nhanh thôi.” Trần Mộc nghĩ nghĩ, “Về sau tôi sẽ đi theo các người.” “Ngày mai buổi sáng chín giờ xuất phát.” Chu Dật Cẩn vừa nói xong liền cắt đứt điện thoại: “Trần lão đại, anh đang nói chuyện với ai vậy?” Hàn Thanh Vân hỏi. Lúc này, đám người bọn họ đang đánh một con hồ dương thú. Đánh được một nửa, đột nhiên Trần Mộc lại rời khỏi vòng chiến. Cũng may hồ dương thú là dị thú ăn cỏ, tuy rằng nhanh có độc khó có thể tránh né, nhưng lực công kích không cao. Không có Trần Mộc, cậu và đám người Triệu Thiên Vũ chống lại nó cũng không nguy hiểm, thậm chí cậu còn có không để ý Trần Mộc. Trần Mộc phi nhanh chạy tới, chiến đao thật dài trực tiếp chui vào miệng hồ dương thú. Lúc trước hắn còn chưa có động tác gì là muốn để đám người Triệu Thiên Vũ có thêm rèn luyện, về phương diện khác, cũng vì muốn có da dê hoàn chỉnh. Đối với hồ dương thú mà nói, chỗ da này còn đắt hơn cả thịt của nó. Dừng da của dị thú cao cấp có thể chế tác trang phục chống phóng xạ, chống phóng xạ không tồi, lực phòng ngự cũng vô cùng cao. “Lợi hại!” Ánh mắt Hàn Thanh Vân nóng bỏng nhìn người dường như đã toàn thú hóa, chỉ cần muốn là có thể đem tay của mình biến hoàn toàn thành móng vuốt sắc bén – Trần Mộc. Hồ dương thú cậu đã từng đánh, nhưng nhẹ nhàng như vậy còn đem da giữ lại nguyên vẹn đầy đủ lại là lần đầu tiên. “Bắt đầu từ ngày mai, tôi sẽ không tham gia săn bắn nữa.” Trần Mộc mở miệng: “Sao vậy? Làm thợ săn dị thú, dĩ ngoại mới là chiến trường của chúng ta, dị thú mới là bạn hữu của chúng ta!” Hàn Thanh Vân hô một lời kịch trong bộ phim [cùng thú cùng múa] gần đây: “Vậy cậu dám kết hôn với dị thú à?” Trần Mộc cười hỏi: “Đây là so sánh.....” Hàn Thanh Vân lấy một chiếc khăn mặt lau quần áo tác chiến của mình: “Vợ à, vẫn là Hương Hương mềm mềm mới thích, tốt nhất còn nên béo một chút

, ôm lấy thật thoải mái. Đương nhiên, còn muốn Cổ gia, sẽ chăm sóc người rất chu đáo, không làm nũng cả ngày, không bốc đồng.....” “Cậu thích người phụ nữ như vậy ?” Trần Mộc nhìn bộ dạng của Hàn Thanh Vân, đây hoàn toàn là đang miêu tả tình nhân trong mộng đúng không ? Có điều trừ về bề ngoài, yêu cầu khác rất cao. “Đương nhiên thích !” Hàn Thanh Vân như đinh đóng cột, lại nói: “Trần lão đại, tôi cảm thấy anh không thích đàn ông vẫn tốt hơn. Bé con rất khả ái, đàn ông không thể sinh con đâu !” “Không phải có dễ hộ sao.” Triệu Minh lạnh lùng mở miệng. Hiện giờ không chỉ có ngân hàng tình tròng mà còn có ngân hàng trứng, để thay lại càng không hiếm thấy, chỉ cần có tiền thì sẽ có hậu đại. Có lẽ do Triệu Minh rất ít khi nói chuyện với mình nên nhất thời Hàn Thanh Vân có chút sững sờ: “Tôi cũng thích đàn ông.” Triệu Minh lại mở miệng nói một câu, lúc này lại khiến Triệu Thiên Vũ cũng sững sờ. Trần Mộc biết mấy ngày nay Triệu Minh đã ghen rất lâu, ngay cả hắn cũng cảm thấy không được tự nhiên, vốn hai anh em như hình với bóng nay lại giống hai người xa lạ. “Được rồi, hôm nay cũng không sớm, trở về thành đi.” Trần Mộc mở miệng. Lần này Triệu Minh lại nói như vậy trước mặt Triệu Thiên Vũ, chờ chút nữa khi về đến Triệu gia chỉ sợ còn ồn ào ngất trời. Ấn theo cách nói của Triệu Thiên Vũ, đêm qua Triệu Dương đem bạn gái của mình mang về nhà, còn rất được hai vị Triệu gia yêu thích. Thậm chí hai vị Triệu gia kia còn nói với Triệu Thiên Vũ là Triệu Minh ít nói sẽ khiến con gái không thích, để anh hỗ trợ giới thiệu đối tượng..... Lần này, còn không biết hai vị kia sẽ thế nào. Hằng Phong xa thành vừa mới lắp ráp một nhóm chiến xa mới, số lượng rất nhiều. Loại chiến xa này cũng khác hoàn toàn với xe bình thường, sau khi trải qua toàn bộ thí nghiệm mới có thể bán ra, còn phải có được số liệu. Dù sao một khi chiến xa xảy ra vấn đề, chỉ sợ sẽ trực tiếp khiến người điều khiển mất mạng. Đồng thời, căn cứ vào hoàn cảnh khác nhau giữa các nơi, chiến xa còn cần cải tạo một vài chỗ mới được. Sáng sớm, chiến xa của Hằng Phong xa thành đã hội tụ đủ, Chu Dật Cẩn đang cân nhắc xem có nên phát tin tức cho Trần Mộc hay không, thì nhìn thấy người cùng làm thí nghiệm với y – Lạc Tề đã đi tới. “Tiểu Chu, lần này ra khỏi thành phải tốn không ít thời gian, cậu cũng đừng quên mang cơm theo.” Lạc Tề nhìn thấy Chu Dật Cẩn không chuẩn bị thứ gì, lập tức mở miệng. Anh ta rất thích Chu Dật Cẩn, tuy rằng đối phương tuổi còn nhỏ, nhưng đã hiểu được rất nhiều thứ, rất nhiều chỗ anh còn phải thỉnh giáo người trẻ tuổi hơn mình này. “Phải mang cơm ?” Chu Dật Cẩn thật đúng là không nghĩ tới điểm ấy. “Cậu đi căng tin mua đồ ăn đi, vợ tôi đã làm mấy món đồ ăn, đợi chút nữa cho cậu một bữa.” Lạc Tề lắc lắc cặp lông trong tay. “Vâng cảm ơn anh Lạc.” Chu Dật Cẩn cảm tạ. Sau đó đi căng tin mua vài cái bánh bao da dày nhân mỏng, lúc này màn thầu đắt hơn bánh bao rất nhiều, bánh bao da dày mới khiến người thích. Đợi mọi người đều chuẩn bị tốt, Chu Dật Cẩn và Lạc Tề phân biệt lên hai chiếc chiến xa khác nhau. Sau đó, một hàng mấy chục chiếc chiến xa chạy ra ngoài thành. Đây là lần đầu tiên Chu Dật Cẩn làm thí nghiệm cho chiến xa, có điều mọi chuyện tiến triển rất thuận lợi. Bởi vì ra khỏi thành làm việc có nguy hiểm nhất định, nên sẽ được thêm một khoản vào tiền thưởng. Có điều chuyến đi này đối với Chu Dật Cẩn mà nói, ấn tượng sâu nhất là Lạc Tề chia cho y vài món ăn, đều là đồ ăn gia đình bình thường, thịt xào rau xanh linh tinh, hương vị cũng rất được. Lạc Tề cầm tiền thưởng cảm thấy thật vui vẻ, còn lải nhải bên cạnh Chu Dật Cẩn: “Tôi định buổi tối sẽ mua vài củ cà rốt cà chua về nhà nhà làm đồ ăn, còn có hai đứa con nghịch ngợm nhà tôi nữa, chúng thích ăn cam nhất, tới lúc đó sẽ mua vài quả cho chúng nó đỡ thèm.” “Tay nghề nấu nướng của chị dâu thật tốt, anh Lạc cũng nên mua cho chị vài thứ này nọ.” Chu Dật Cẩn đề nghị. “Mua cho cô ấy những thứ đó, cô ấy nhất định sẽ nói tôi lãng phí. Có điều đợi lát nữa mua nhiều hơn vài quả cam, để cô ấy ném thử cũng tốt.” Lạc Tề cười tủm tỉm: “Chị dâu cậu còn biết ướp da của quả cam da, da của quả cam phơi khô rồi ướp làm thức ăn vật không tôi.” Chu Dật Cẩn ném thử mút vỏ cam, lập tức cũng thấy hứng thú: “Chị dâu làm đồ ăn rất ngon, thứ này ăn thật vừa miệng.” “Đến lúc đó tôi sẽ mang cho cậu một ít” Lạc Tề lập tức mở miệng, còn nói: “Cậu còn trẻ, hiện giờ cũng phải chú ý mà tích cóp tiền đi. Mấy loại tiền thưởng này, giữ lại để mua phòng ở là tốt nhất” “Em vẫn đang để dành tiền mà.” Chu Dật Cẩn cười cười, y cũng không phải người yêu tiền. “Có tích cóp là được rồi. hôm nay có muốn tới nhà tôi ăn cơm không?” Lạc Tề lại hỏi. “Anh Lạc, tuy rằng rất muốn ném thử tay nghề của chị dâu, nhưng hôm nay em đã hẹn người khác rồi.” Chu Dật Cẩn từ chối. Cả ngày hôm nay Trần Mộc vẫn luôn đi theo y, y vừa về thành đã gửi tin nhắn mời đi ăn cơm. “Là đại thiếu gia Trần Mộc tới lần trước? Nghe nói hắn cũng không tồi, nhưng chỉ sợ không phải thật tâm.” Lạc Tề cũng biết Trần Mộc. Tin tức Trần Khải ly hôn trước đó không lâu đã huyền náo rất lớn, đương nhiên anh cũng đã đọc. Chu Dật Cẩn ngăn người, liền hiểu được. Có lẽ những người xung quanh đều nghĩ y và Trần Mộc có quan hệ gần bó, nhưng mối quan hệ này thực sự không giống như bọn họ đang nghĩ ! Trần Mộc lái chiến xa đến cửa Hằng Phong đã nhìn thấy Chu Dật Cẩn trương mặt đi ra. (trương mặt : kiểu như mặt mày sưng sía khó chịu ý) “Hôm nay ăn cơm ở đâu ?” Trần Mộc hỏi. “Tùy anh.” Biết Trần Mộc không thiếu tiền, Chu Dật Cẩn cũng không định mời đối phương bữa ăn này. Một cường giả như vậy, sao có thể không có tiền? “Tôi đưa cậu đến một chỗ.” Trần Mộc mở miệng. Chỗ an toàn nhất,

tuyệt đối là căn phòng ở tầng cao nhất của Mạc Thủy Cư, còn có thể bảo đầu bếp làm vài món sở trường. Hôm qua mới đánh được hồ dương thú, hẳn còn muốn ăn thử. Phòng ở nhỏ nhỏ nhưng lại dễ nhiều thứ, sau khi mẹ đi du lịch, Trần Mộc liền dọn nơi này thành chỗ ở, trên sofa vẫn còn vớt trang phục tác chiến hẳn mới cởi không lâu. “Mạc Thủy Cư còn có chỗ như vậy?” Chu Dật Cẩn có chút kinh ngạc. “Mạc Thủy Cư là sở hữu của tôi.” Trần Mộc dùng thiết bị liên lạc để Tiểu Nhiên gọi món ăn, sau khi đồ ăn chuẩn bị xong hẳn sẽ đích thân mang lên. Chu Dật Cẩn suy nghĩ một chút: “Tôi nhớ rõ Mạc Thủy Cư mở sau khi anh rời khỏi Tinh Vân thành.” Tư liệu về Trần Mộc y đã xem cẩn thận. “Tôi không thể tìm người khác mở hộ?” Trần Mộc nói, lại mở thiết bị theo dõi trên tường. “Lâm An Liệt?” Chu Dật Cẩn nhìn thấy hình ảnh người trên đó, có chút kinh ngạc. Lần trước y đi sớm, nên không thấy cảnh Trần Mộc mắng chửi người. “Làm sao vậy? Cảm thấy gã là người đáng thương?” Trần Mộc trào phúng hỏi. Lúc trước, lần đầu tiên chạm mặt Chu Dật Cẩn, đối phương đang định đưa Lâm An Liệt đến Tinh Vân thành, lại còn bị lừa..... Nếu không phải mình cướp tiểu trấn của y, có khi lúc này Chu Dật Cẩn vẫn đang bị lừa đấy. “Là kẻ không may mắn, có điều tâm cơ gã rất thâm trầm.” Chu Dật Cẩn nói lại chuyện lúc trước, lần đầu tiên y gặp Lâm An Liệt. Sau khi Trần Mộc rời đi, Nguyên Thăng lại bị cư dân trên trấn tố cáo. Chuyện “Tội trạng” kia, những người đó cũng chỉ là cỏ mọc ven tường, mà việc Lâm An Liệt làm lại quá mức âm hiểm. Nếu Lâm An Liệt quang minh chính đại đi tố cáo Nguyên Thăng, y sẽ không cảm thấy đối phương có gì sai, nhưng cái loại đâm lén sau lưng lại khiến y không thể chấp nhận được. Trần Mộc nghe Chu Dật Cẩn nói, có một số chuyện lúc trước hẳn cũng không biết. Lâm An Liệt quả thật rất không may, tuổi còn trẻ đã phải nhìn người thân mất đi. Có lẽ cũng vì nguyên nhân này mà gã báo thù rất cực đoan, nhưng cách gã báo thù lại không thể chấp nhận nổi. “Gã là con trai của Trần Khải.” “Trần Khải?” Chu Dật Cẩn nghe thấy Trần Mộc đột nhiên nói một câu, trong lúc nhất thời không kịp phản ứng. “Đó là người đàn ông đã ly hôn với mẹ tôi trước đây không lâu.” Trần Mộc lại nói. “Lâm An Liệt là con tư sinh của Trần Khải?” Hơi suy nghĩ một chút, Chu Dật Cẩn liền hiểu được. “Tôi xuống lầu bưng thức ăn lên.” Trần Mộc rời khỏi phòng, đồ ăn đã được làm xong. Chu Dật Cẩn nhìn về phía thiết bị giám thị, Trần Mộc và Lâm An Liệt thật đúng là không có chỗ nào giống nhau, bình tĩnh mà xem xét, Lâm An Liệt vẫn dễ nhìn hơn. Thiết bị nơi này y vừa thấy liền có thể hiểu được, ẩn vài cái nút, hình ảnh giám thị sẽ theo dõi hành động của Lâm An Liệt thay đổi như thế nào. “Tiểu An, đợi lúc nữa tôi đón cậu tan tầm nhé?” Một người khách kéo Lâm An Liệt vừa bưng đồ ăn lên, còn nắm tay gã. “A? Tôi.....” Lâm An Liệt vốn muốn cười từ chối, đột nhiên liếc thấy Trần Khải đi tới lại lập tức trưng ra vẻ mặt nôn nóng muốn rút tay về, trong nháy mắt còn đỏ mặt. “Cậu đồng ý không?” Người khách này nhìn thấy khuôn mặt của Lâm An Liệt hồng hồng, trong lòng lại càng ngứa. Gã vẫn luôn chỉ đích danh cậu nhân viên bồi bàn thanh tú này bê đồ ăn lên, còn cho tiền boa nhiều lần, rốt cuộc có ý tứ gì, đối phương hẳn là hiểu được. “Tiên sinh, rất xin lỗi.....” Lâm An Liệt rút tay về, móng tay sắc nhọn lại cào vào lòng bàn tay của đối phương. “Mày làm gì thế?” Vị khách kia đứng lên, vô cùng bất mãn. “Tôi không phải cố ý.” Lâm An Liệt giải thích, lại không cẩn thận đụng vào ghế dựa bên cạnh, trực tiếp té xuống đất. “Quên đi, mày đi đi.” Vị khách kia tự nhận xui xẻo, phát tay để Lâm An Liệt rời khỏi. Lâm An Liệt nhất thời có chút nóng vội, xoay người chạy đi, thiếu chút nữa va vào người Tống Văn. Gã sợ hãi kêu một tiếng, ngừng cước bộ mà ngã sang bên cạnh, bởi vậy Tống Văn cũng không bị đụng, gã lại bị đập đầu vào bàn rồi té xuống đất. Nhất thời toàn bộ đại sảnh náo loạn thành một đoàn. Chu Dật Cẩn cau mày nhìn thiết bị giám thị, có lẽ là do ngoài cuộc tình táo trong cuộc u mê. Y vừa mới biết Trần Khải là cha của Lâm An Liệt, lại vài thấy động tác của Lâm An Liệt không thích hợp, lập tức đoán được Lâm An Liệt đang diễn trò. Người khách kia tuy rằng liều lĩnh, nhưng ở nơi như Mạc Thủy Cư, gã cũng không thật sự bức bách một người phục vụ, mà những chuyện tiếp theo lại rất trùng hợp. “Trình diễn không tồi.” Trần Mộc cầm theo hộp thức ăn đi vào, cũng thấy được một màn này. “Gã muốn làm gì?” Chu Dật Cẩn không rõ tại sao Lâm An Liệt lại làm vậy. Những nơi giống Mạc Thủy Cư, người bồi bàn mà làm như vậy thì sẽ không trụ nổi nữa. “Ai biết được? Có lẽ là muốn xuất hiện trước mặt Trần Khải.” Thời điểm gặp mặt lần sau, sẽ trở thành đứa con đã sớm nhận ra cha nhưng vẫn im lặng quan tâm im lặng ngưỡng mộ đúng không? Trần Mộc nhìn thấy nhân viên làm trong Mạc Thủy Cư đã đi ra, mang theo Lâm An Liệt đang té ngã trên mặt, cùng lúc cũng thu thập bàn ghế. Tống Văn hai tay ôm bụng, sắc mặt không tốt lắm, Trần Khải lại đang an ủi. Có điều, hai người đều không có ý định gây khó dễ cho Lâm An Liệt. Mở hộp đựng thức ăn ra, bên trong là cà chua sào trứng, măng tây thịt băm, đậu phụ nhồi thịt, dê xào thập cẩm, còn có canh nấm rau chân vịt, món chính còn lại là mì thịt dê, thịt dê kho tàu, những món mang đến đều hương sắc đầy đủ. “Nghe nói cậu thích ăn mì phở.” Kỳ thật những món đồ ăn này, đều làm theo khẩu vị của Chu Dật Cẩn mà hẳn hỏi thăm được, nếu muốn để đối phương giúp đỡ thì dù thế nào cũng phải nịnh hót một chút. Hai người đều là đại nam nhân, ăn cũng khá nhiều, Trần Mộc có sức ăn lớn hơn, chờ Chu Dật Cẩn ăn xong, hẳn lại đem những đồ ăn còn lại xử lý hết. Có điều, cho dù

hắn ăn nhiều cũng không nhiều bằng A Hổ, nhìn hắn ăn vui vẻ, A Hổ cấp bách không chịu được. Trong gian phòng này của Trần Mộc luôn trang bị lò nướng, hắn cũng mang thịt dị thú lên, lúc này đang nướng thịt cho A Hổ. “Nó muốn ăn nhiều như vậy?” Chu Dật Cẩn hưng trí dạt dào nhìn A Hổ. “Cậu không biết hình thể thật sự của nó à?” Hiện giờ, lượng thịt mà A Hổ ăn còn lớn hơn cả cân nặng của nó, thật sự Trần Mộc cũng khiếp sợ. A Hổ nho nhỏ nhào vào ăn khối thịt lớn hơn nó, nhìn qua vô cùng chướng mắt, sờ sờ đầu của A Hổ để cho nó khôi phục hình thể. “Hình thể thật sự của nó cũng không phải quá lớn, ăn nhiều như vậy không hợp với lẽ thường.” Chu Dật Cẩn nhìn bộ dáng của A Hổ sau khi ăn hết khối thịt lớn vẫn chưa hết thèm liên cảm thấy có chút không thích hợp. Trần Mộc cho A Hổ ăn một khối nữa, A Hổ lại nhanh chóng ăn xong. “Sao linh thú của anh lại biến thành dạng này?” Chu Dật Cẩn hỏi. Linh thú của y là chó, cho tới giờ cũng chưa bao giờ ăn thịt nướng. Sau khi y tới làm việc ở Hằng Phong, y luôn để nó ở chỗ chăm sóc linh thú. Dù sao với những người không định làm thợ săn dị thú như y, bình thường đều nuôi linh thú như sủng vật. Trần Mộc cũng hiểu gần đây A Hổ có chút bất thường, thi thoảng phun lửa còn chưa tính, đôi khi còn trong tình trạng khá uể oải, thường ở trong nhà sẽ buồn ngủ tới không muốn nhúc nhích. Mấy ngày nay hắn không ra khỏi thành nên cũng không mang theo A Hổ. “Nó ăn thiên thạch.” “Thiên thạch không phải bị cá voi thú ăn mà là bị linh thú của anh ăn?” Chu Dật Cẩn nhảy dựng lên. “Làm sao vậy?” Nhìn thấy bộ dáng kinh ngạc của Chu Dật Cẩn, Trần Mộc nhú mày. “Tôi luôn luôn nghiên cứu máy móc, đối với vật này không có quá nhiều hiểu biết, có điều tình huống của A Hổ rõ ràng là do không đủ năng lượng. Tư liệu của thiên thạch tôi cũng từng tìm hiểu một chút, dị thú sau khi ăn thiên thạch thường sẽ đi săn dị thú cấp tám hoặc dị thú cấp chín, sau đó ăn tinh thạch năng lượng trong đầu chúng.” Trần Mộc lập tức nghĩ tới thời điểm Lý Quân và lang thú xuất hiện lúc trước, còn có Thương Ưng thú chỉ bị đánh nát đầu, con lang thú kia chẳng lẽ cũng ăn tinh thạch? Có điều, hiện giờ quan trọng nhất vẫn là A Hổ. “Tôi nên đi săn một ít tinh thạch cho A Hổ ăn?” Tinh thạch của dị thú cấp tám có giá rất cao, muốn kiếm cũng không dễ dàng. “Này, không phải người của U Minh thành cũng cầm tinh thạch dị thú cấp tám để đổi nhân viên kỹ thuật sao?” Chu Dật Cẩn đối với chuyện bản thân bị đem bán cũng rất cảm nín. Nếu Trần Mộc không phát hiện chuyện này, không phải y sẽ bị bán cho U Minh thành sao? Hai miếng tinh thạch kia, đương nhiên không thể đưa cho Vương Lập Công và Hạ Minh được. Trần Mộc sờ sờ A Hổ đã nhảy lên đùi mình, đời trước hắn không bảo vệ tốt cho A Hổ, đời này nhất định không thể để phải tiếc nuối. “Cứ định như vậy đi.” Bản thân đi đánh dị thú cấp tám, khẳng định sẽ bị vệ tinh theo dõi. Lần cướp bóc này, nhất định không thể để lộ ra việc đen ăn đen, trong lúc nhất thời Trần Mộc cũng thấy có hứng thú.

Hết chương 45.

46. Chương 46

“Hai nhân viên kỹ thuật trụ cột đã điều tra chưa?” Hạ Minh nhìn Vương Lập Công hỏi. Ngay ngày hôm qua, người của U Minh thành đã truyền tin tức đến, bọn họ có ba miếng tinh thạch dị thú cấp tám, ngoài trừ hai nhân viên kỹ thuật cao cấp còn muốn mấy chiếc chiến xa nữa. Đối với những người vẫn luôn sống ngoài dã ngoại này, tầm quan trọng của chiến xa không cần nói cũng biết. Còn đối với Hạ Minh, tầm quan trọng của ba miếng tinh hạch của dị thú cấp tám kia không cần nói cũng biết. Dị thú cấp tám cũng không hay gặp, hầu như chúng đều sống ở những nơi xa con người. Người muốn săn dị thú cấp tám thường phải tổ chức thành tổ đội với nhiều nhân tài. Cho nên những miếng tinh hạch này vô cùng quý giá. Có điều, tinh hạch của dị thú cấp tám dù có quý giá đến đâu thì những người dị năng giả cao cấp vẫn muốn có chúng trong. Có thể dùng tinh hạch để bổ xung năng lượng thì không ai ngại nhiều. Nếu hỏi những dị năng giả này thích lẽ vật nào nhất, thì đó chính là tinh hạch. “Hai nhân viên kỹ thuật này cũng không có bối cảnh gì, xảy ra chuyện chỉ cần bồi thường chút tiền là được. Chỉ là, nhân viên kỹ thuật mới tới có chút gần gũi với con trai của Trần Khải.” Vương Lập Công vẫn để người theo dõi hai người này. “Con trai của Trần Khải..... Cái người đã đoạn tuyệt quan hệ với ông ta, Trần Mộc?” Hạ Minh vẫn rất hiểu biết về chuyện của Trần Khải. Nhiều năm qua cũng không thiếu lần ông ta muốn mượn sức Trần Khải, nhưng Trần Khải vẫn không để ý tới, đến bây giờ ông ta đã không còn kiên nhẫn nữa. Chỉ cần có được tinh hạch của dị thú cấp tám thì sẽ đổi được niềm vui của các vị đại nhân ở Thức Tỉnh chi thành. Sau này ông ta muốn làm chuyện gì ở Tinh Vân thành cũng không sợ bó tay bó chân nữa. “Chính là Trần Mộc. Có điều, hắn đã không còn quan hệ gì với Trần Khải, cũng chỉ là một tên thợ săn dị thú trung cấp mà thôi. Dường như hắn có hứng thú với nhân viên kỹ thuật kia.” Vương Lập Công khinh bỉ việc Trần Khải làm, cũng khinh bỉ con trai của Trần Khải. Sau khi tốt nghiệp không vội tiến vào xí nghiệp gia tộc của Trần gia chưa tính, vậy mà còn làm thợ săn dị

thú. Ở dã ngoại bán mạng kiếm tiền sao có thể so được với buôn bán kiếm tiền; ‘Hắn cũng chẳng là cái quái gì, sau khi chúng ta xong việc chắc chắn không dám tới đây.’ Hạ Minh không có để ý đến Trần Mộc. Một thợ săn dị thú nhỏ bé cũng chẳng dậy nổi sóng gió gì. ‘Đúng vậy!’ Vương Lập Công mở miệng. ‘Ba miếng tinh hạch của dị thú cấp tám kia nhất định phải bảo vệ tốt.’ Đây là thứ để cam đoan bản thân có thể ngồi yên ổn chức vị thành chủ Tinh Vân thành. Hạ Minh nghĩ đến những thứ mà ông ta đã gặp phải ở thành thị cấp một kia, một ngày nào đó ông ta sẽ trở về. Đến lúc ấy, nhất định ông ta sẽ khiến người trong gia tộc phải nhìn ông ta bằng cặp mắt khác xưa. Thời điểm Chu Dật Cẩn nhận được thông báo là lúc đang ăn cơm cùng Lạc Tề. Lạc Tề mang miếng vỏ cam mà vợ mình làm đến, cắt thành những miếng nhỏ rất ngon miệng, lại thêm thịt nướng ăn cũng không tẻ. ‘Hôm sau sẽ phải ra khỏi thành.’ Chu Dật Cẩn bĩu môi. Nửa tháng này, cứ ba ngày bọn họ lại phải ra khỏi thành, y thì không sao, có điều mỗi ngày Trần Mộc đi theo lại phải chịu tội. Tuy rằng y vẫn không thích Trần Mộc, nhưng cũng không thể không thừa nhận mấy ngày này có Trần Mộc khiến y yên tâm hơn rất nhiều. ‘Ra khỏi thành càng tốt, tuy rằng mệt một chút nhưng lại có thể tích góp không ít tiền. Nếu mỗi ngày đều có thể ra khỏi thành, qua hai năm nữa là tôi có đủ tiền mua phòng ở cho con trai rồi.’ Lạc Tề ăn miếng thịt nướng lớn, thỉnh thoảng uống mấy ngụm canh rau dưa. Chu Dật Cẩn cũng ăn không ít, y không thể xác định ngày mai có phải là ngày mà Vương Lập Công ra tay hay không, nhưng lại biết một khi Vương Lập Công ra tay, Tinh Vân thành sẽ thay đổi. Y đã thương nghị cùng Trần Mộc, đợi lúc hai bên giao dịch xong, y và Lạc Tề còn chưa rời khỏi phạm vi của Tinh Vân thành thì sẽ ra tay. Đợi Trần Mộc lấy được ba khối tinh hạch kia cho A Hồ ăn sẽ trở về cứu bọn họ. Dù sao, nếu như bọn họ bị người của U Minh thành mang đi, lúc đó muốn chạy cũng không thể. Đến buổi tối, Trần Mộc theo thường lệ tới đón Chu Dật Cẩn, hôm nay cảm xúc của hắn rất không ổn định, bởi vì Lâm An Liệt đã quen biết Trần Khải. Người theo dõi Lâm An Liệt đã truyền tin tức chi tiết đến. Hơn nửa tháng trước, Lâm An Liệt náo loạn ở đại sảnh của Mạc Thủy Cư, gã đã bị Tiểu Nhiên đuổi đi rồi. Sau đó, mỗi ngày gã vừa đi viện phúc lợi vừa tìm công việc, nhưng vẫn không thể tìm được việc mới. Năm ngày trước, đến hạn nộp tiền thuê nhà nhưng vì không có tiền nên đã bị người chủ đuổi đi. Lúc ấy một xu dính túi gã cũng không có, năm ngày nay lại chưa ăn thứ gì mà luôn lưu lạc khắp nơi. Đến hôm nay, Lâm An Liệt mơ mơ màng màng kéo bao lớn bao nhỏ lại xuất hiện ở trước ô tô của Trần Khải đang chạy như bay. Cho dù mọi chiếc ô tô đều có phòng ngự bằng tia hồng ngoại nhưng do tốc độ lái xe của Trần Khải rất nhanh, gã vẫn bị đâm ngã trên mặt đường. Sau đó, Trần Khải đưa gã đi bệnh viện, những chuyện tiếp theo lại không thể tìm hiểu được. ‘Tình huống của A Hồ hôm nay có tốt hơn không?’ Chu Dật Cẩn hỏi. Bởi vì A Hồ nên buổi tối khi ăn cơm bọn họ sẽ tâm sự một chút. Thường thì Trần Mộc sẽ hỏi y một vài vấn đề, y đều trả lời. Mà khi y hỏi Trần Mộc về những chuyện liên quan đến biến dị do thiên thạch, Trần Mộc cũng không che giấu, mối quan hệ của bọn họ tốt hơn không ít. ‘Như cũ.’ Trần Mộc mở miệng. ‘Hôm nay anh không ra khỏi thành sẵn bản?’ ‘Không có.’ ‘Hôm nay vẫn tới Mạc Thủy Cư ăn cơm?’ ‘Vẫn.’ ‘Anh trưng sắc mặt đó ra cho ai xem?’ Trần Mộc vẫn phụng phịu, Chu Dật Cẩn cũng bắt đầu không vui. Trần Mộc hít sâu một hơi: ‘Chỉ là tôi không muốn nói chuyện.....’ ‘Lại làm sao vậy?’ Chu Dật Cẩn hỏi. ‘Lâm An Liệt cố ý bị Trần Khải đụng.’ Trần Mộc mở miệng. Đợi trước Trần Khải cảm thấy hắn bắt ép Lâm An Liệt nên vẫn luôn chán ghét vứt bỏ hắn, lại thêm vạ phần ách này với Lâm An Liệt. Lần này suýt nữa ông ta đâm phải Lâm An Liệt, hắn cũng ách này như vậy. Mà lần trước Lâm An Liệt phải chịu ‘Khổ’ cũng có liên quan tới ông ta, còn không phải do tránh đâm vào vợ mới của ông ta mới ngã bị thương..... Trần Khải ách này, chỉ sợ còn cho rằng Lâm An Liệt đơn thuần thiện lương..... Người này, con trai cùng sống hai mươi mấy năm nói bỏ là bỏ, lại móc tim móc phổi cho đứa con tư sinh một lòng muốn báo thù ông ta. ‘Anh cũng thật kỳ lạ, đã không còn liên quan gì tới bọn họ nữa. Thế mà lúc nào cũng chú ý, làm như vậy không phải chỉ càng khiến cho bản thân thêm ngột ngạt thôi sao?’ Chu Dật Cẩn không thể hiểu được việc làm của Trần Mộc, nếu là y, y sẽ không bao giờ để ý đến Trần Khải. ‘Cậu nói đúng.’ Nếu không có trí nhớ đời trước, hắn cũng sẽ làm như vậy. Nhưng trí nhớ quá mức rõ ràng, có vài lần, hắn còn muốn đi giết Lâm An Liệt hoặc huyết tẩy phủ thành chủ. Hiện giờ, ngược lại Trần Mộc có chút cảm kích Chu Dật Cẩn, Chu Dật Cẩn là người duy nhất nói ra điều này, chỉ nói một câu, tâm tình của mình cũng tốt hơn rất nhiều. Đầu xe di chuyển, Trần Mộc đưa Chu Dật Cẩn về nhà. Mẹ không ở nhà, mấy ngày nay hắn cũng không muốn trở lại căn phòng đã gây cho hắn rất nhiều thống khổ và hồi ức kia. Tuy nhiên, có người khác thì không giống như vậy. Nói chuyện phiếm với Chu Dật Cẩn ở Mạc Thủy Cư sẽ phải lo lắng mấy người Triệu Thiên Vũ đến tìm, ở nhà thì im lặng hơn, cũng có thể điều chỉnh tâm tình. Ngoài ra, có thể để Chu Dật Cẩn ném thử một chút tay nghề của mình? Tâm trạng của Trần Mộc trở nên tốt hơn. Ở nơi khác, Trần Khải cũng vừa hưng phấn vừa ách này. Khi xe của ông ta đâm vào người đi đường, phản ứng đầu tiên của Trần Khải là khẳng định Vương Lập Công gây ra, gã ta phải người tạo tin tức để bản thân mất mặt. Mấy năm gần đây, có chút manh mối

việc Vương gia mơ hồ chen ép Trần gia, chuyện ly hôn lúc trước khiến bên trong Trần gia có chút không ổn định, hiện giờ mà xảy ra chuyện gì, chỉ sợ Trần gia cũng bị Vương gia nuốt !Nhưng chờ tới khi xuống xe, nhìn thấy gương mặt quen thuộc kia, ngược lại khiến Trần Khải bác bỏ hoài nghi của mình. Đối với Lâm An Liệt làm phục vụ ở Mạc Thủy Cư này, ấn tượng của ông ta rất tốt, kể cả Tống Văn cũng thường hay khen trước mặt ông ta rằng người phục vụ này không tồi. Nửa tháng trước, ông ta cũng phải cảm kích đối phương, nếu người phục vụ này không ngã sang một bên, nói không chừng Tống Văn sẽ bị đụng ngã. Trong bụng Tống Văn chính là con của ông ta!Lái xe nâng Lâm An Liệt lên xe, Trần Khải liền nhìn thấy Lâm An Liệt hơi hơi mở mắt:“Ba ba.....”Ba ba? Có lẽ đứa nhỏ này đang nhớ nhà? Trần Khải nhìn bộ dáng đối phương, không hiểu sao lại cảm thấy thân thiết, không đúng.....Khuôn mặt này không có huyết sắc lại sạch sẽ mặt, vậy mà giống Lâm Tĩnh tới sáu bảy phần, cái mũi, lông mi, lại giống ông ta.Khi đó Lâm Tĩnh mắt tích, có phải cô ấy chưa mất đứa con trong bụng? Hoặc là do Vương Lập Công hay ai đó biết chuyện lúc trước?Mặc kệ thế nào, trước tiên vẫn phải tới bệnh viện, chỉ cần kiểm tra một chút là có thể biết đây có phải con trai mình không. Trần Khải nắm chặt tay của mình, hình dáng hờn dỗi của Lâm Tĩnh như vẫn còn rõ ràng trước mắt.Con trai..... Con trai của ông ta và Lâm Tĩnh.....Đời này của ông ta, người phụ nữ mà ông ta yêu nhất chính là Lâm Tĩnh, mà đứa con trong bụng Lâm Tĩnh cũng khác hoàn toàn so với Trần Mộc và đứa con trong bụng Tống Văn. Đó là kết tinh tình yêu của bọn họ mà không phải đứa trẻ được tạo thành từ ống nghiệm. (ý ông ta đây là mang thai tự nhiên, không phải dùng ống nghiệm như Trần Mộc)Ông ta và Lâm Tĩnh cũng coi như lâu ngày sinh tình, khi đó thân thể của Lâm Tĩnh không tốt, ông ta chăm sóc đối phương vài lần, dần dần cũng có tình cảm, về sau ngày càng không thể vãn hồi.Lâm Tĩnh là một người phụ nữ ôn nhu, coi ông ta là trời. Khi ở nơi của Lâm Tĩnh, ông ta vô cùng thoải mái. Cùng lúc đó, ông ta lại vô tình phát hiện tâm tư của Lưu Chân Chân không đặt trên người mình, nên ngày càng thích Lâm Tĩnh, nhưng sau lại.....Khi đó cha mẹ còn sống, ông ta không thể không buông tha cho Lâm Tĩnh, nhưng hiện giờ, cũng không thể bỏ rơi con mình lần nữa.“Đứa bé này bị đâm không nghiêm trọng lắm, có điều đã bị đói bụng vài ngày, thân thể rất suy yếu, trên người còn có mấy vết thương cũ bị nhiễm trùng, cũng phải xử lý một chút.”“Đói bụng vài ngày?” Trần Khải nhíu mày, lại hỏi:“Xét nghiệm máu thế nào?”“Trần tiên sinh cung cấp hai ống máu, kết quả xét nghiệm ADN là chí thân, có lẽ là cha con.”Cha con..... Trong lúc nhất thời Trần Khải có chút mê mang. Nếu đứa bé này xuất hiện sớm một chút, ông ta sẽ không cưới Tống Văn, cũng không làm thụ tinh ống nghiệm nữa, nhưng hiện giờ.....Nghĩ đến Tống Văn nhu tình mật ý, nghĩ đến cảm giác của tuổi trẻ tìm lại trên người Tống Văn, lại nghĩ đến đứa con đã chịu rất nhiều đau khổ và Lâm Tĩnh yêu thương mình, Trần Khải thở dài.Tống Văn là vợ hợp pháp của ông ta, đứa trẻ trong bụng cô cũng là người thừa kế được mọi người ở Trần gia nhận định, bọn họ không thiếu cái gì, ngược lại con mình lại chịu thua thiệt, cái gì cũng không có. Về sau, ông ta nhất định phải đối với nó tốt hơn. Còn có Lâm Tĩnh, ông ta không thể ly hôn với Tống Văn để cưới cô ấy, nhưng ông ta nhất định sẽ bồi thường cho cô.“Chồng ơi, anh không sao chứ?” Nghe được tin Trần Khải ở bệnh viện, Tống Văn lập tức tìm người hỏi thăm. Cô có quan hệ họ hàng với Trần gia từ trước, lại lôi kéo vài người, rất nhanh đã biết người bị thương không phải Trần Khải. Đã không phải là Trần Khải, nhưng Trần Khải vẫn chưa về nhà, cô cũng muốn tới xem thế nào.“Anh không sao.” Trần Khải nhìn Tống Văn bởi vì mang thai mà thân thể trở nên đầy đặn, cũng hơi lộ bụng, không biết phải nói chuyện của Lâm An Liệt như thế nào mới tốt. Lại nghĩ tới Lâm Tĩnh ôn nhu hiểu ý, lập tức liền nói chuyện của Lâm An Liệt.Cái người phục vụ mình ấn tượng không tồi kia, vậy mà lại là con trai của Trần Khải ?Tống Văn nghe xong lời của Trần Khải, chỉ cảm thấy hoang đường, lại cảm thấy con người Trần Khải quá mức không đáng tin cậy. Đàn ông có tiền nuôi phụ nữ bên ngoài không ít, nhưng để phụ nữ ấy sinh con cho mình lại không nhiều, muốn nhận con riêng đã ít lại càng ít. Nếu như có con riêng bên ngoài thanh danh sẽ bị phá hỏng!Hơn nữa, xem bộ dạng này của Trần Khải, đứa con rơi bên ngoài không cần phải nói, nhưng mẹ của đứa trẻ ấy ông ta cũng vẫn để ý.....Xem ra, thật sự cô phải tính toán từ sớm, cho dù đứa con tự sinh gãy teo kia là người tốt, nhưng sau này cũng sẽ thay đổi. Cô không thể để người khác cản đường con mình!Lâm An Liệt vừa tỉnh liền đòi xuất viện, chờ tới khi Trần Khải quay lại, liền nhìn thấy một thiếu niên khỏe mạnh rưng rưng nhưng vẫn quật cường cắn môi.“Thân thể con không tốt, vẫn nên ở bệnh viện thêm vài ngày nữa.” Trần Khải nhìn khuôn mặt giống Lâm Tĩnh, vẻ mặt không tự chủ mà nhu hòa hơn rất nhiều.“Nhưng , nhưng Trên người tôi không có tiền.....” Lâm An Liệt cắn môi, cổ nén nước mắt.“Đứa trẻ ngốc, con là con ta, sao trên người lại không có tiền được?” Trong lúc nhất thời Trần Khải áy náy vạn phần. Mấy năm nay ông ta cảm y ngọc thực, con mình bên ngoài lại chịu khổ sở, vừa bị mất công việc lại còn bị đói bụng.Lâm An Liệt sững sờ, đột nhiên khóc òa lên:“Ba ba..... Ba ba..... Mẹ không còn.....”“Sao mẹ con lại không còn?” Trần Khải kinh ngạc hỏi. Lâm Tĩnh nhỏ hơn ông ta mười tuổi, sao lại không còn?Mẹ.....” Lâm An Liệt khóc lóc kể lể. Trước kia con của ông ta sống còn

đỡ, tuy rằng mẹ không thể làm việc nhưng ông bà lại có sức khỏe dồi dào. Có điều sau này nó lại vô cùng đáng thương, vừa nói vừa gạt nước mắt. Trần Khải càng ngày càng áy náy, Tống Văn đứng ngoài cửa sắc mặt lại càng ngày càng kém. Tống Văn mang canh giúp bồi bổ thân thể đến, định cho Lâm An Liệt để làm dáng, lại không ngờ bọn họ đang vừa khóc vừa nói chuyện. Trần Khải tuyệt tình với Lưu Chân Chân như vậy, lại đối với Lâm Tĩnh kia rất tốt. Nói không chừng, chính bởi vì bị cha mẹ tách ra lúc đang nùng tình mật ý..... Có một vài câu nói rất chính xác, đối với đàn ông, thứ không chiếm được lại càng là thứ tốt. Ông ta phải trả giá vì phụ nữ sẽ quý hơn phụ nữ phải trả giá vì ông ta. Cô đã là vợ của Trần Khải, không thể không làm dáng, có điều.....Bưng canh đi WC, lau sạch phấn trang điểm trên mặt, sắc mặt lập tức tái nhợt. Tống Văn lại cố ý bôi son đỏ thắm trên môi, sau đó mới cầm canh tới gõ cửa phòng bệnh. “Chồng à, anh và đứa nhỏ cũng đừng quá đau buồn. Hiện giờ điều dưỡng thân thể quan trọng hơn.” Đem canh để lên tủ đầu giường, Tống Văn hơi hơi ôm bụng ngồi xuống. Trần Khải còn chưa để ý điều gì, Lâm An Liệt đã mở miệng trước: “Cám ơn..... Tống tiểu thư. A không đúng, thái thái, người không sao chứ? Sắc mặt không tốt lắm.” “Ta không sao, đứa bé, con đừng gọi ta là thái thái. Nếu con nguyên ý, gọi ta một tiếng dì đi.” Tống Văn lộ ra tươi cười nhu hòa. Màu son đậm trên môi càng làm cho sắc mặt trở nên tái nhợt, dường như là cô đang cố ý che dấu bệnh trạng. “A di !” Lâm An Liệt bật khóc. Tống Văn nhìn Trần Khải an ủi người không nhỏ hơn mình bao nhiêu, cũng vội vàng tiến lên an ủi. Lúc này, Trần Khải cũng phát hiện cô “không thích hợp”: “Anh đưa em về nhà.” Trần Khải vẫn rất thích Tống Văn. Lúc này sắc trời đã muộn, ông ta cũng phải về nhà ngủ. “Chồng à, anh ở lại bồi Tiểu An đi, em không sao.” Tống Văn từ chối, đột nhiên biến sắc: “Em làm sao vậy?” Trần Khải vội vàng hỏi: “Bụng hơi đau.” Tống Văn do dự một chút, vẫn mở miệng. Cuối cùng, Trần Khải kiên trì đưa Tống Văn về nhà, thời điểm đi ra khỏi phòng bệnh, Tống Văn quay đầu liếc nhìn Lâm An Liệt một cái — chiến tranh giữa chúng ta, bắt đầu.

Hết chương 46

47. Chương 47

U Minh thành là nơi mà phần lớn dân chúng đều chưa từng nghe nói tới, cũng là nhà của Lý Triết Tâm. Khi mặt thể vừa mới chấm dứt, U Minh thành cũng từng có một khoảng thời gian huy hoàng. Thời điểm đó, tất cả mọi người đều chạy về căn cứ sinh tồn, rất nhiều thành phố lớn không có một bóng người. Những người không muốn đến căn cứ sinh tồn có thể chọn những chỗ này làm nơi sinh sống, ở đây còn có đầy đủ đồ dùng sinh hoạt. Khi ấy, dị thú cũng chưa cường đại như bây giờ, trong tình huống mà chỗ ở và đồ ăn đều tương đối đầy đủ thì vẫn có thể sinh sống. Nhưng theo thời gian trôi qua, phòng ốc sập khiến những đồ dùng sinh hoạt có thể sử dụng càng ngày càng ít, mà máy lọc nước cũng dần dần mất đi tác dụng. Trong số những người lựa chọn sinh tồn bên ngoài đã ngoài trước đây, cũng có vài người là nhân viên kỹ thuật, nhưng trong tình huống không có bất kỳ thiết bị gì, muốn đem kỹ thuật truyền lại sẽ vô cùng khó khăn. Mặt khác, mấy trăm năm trôi qua, những ô tô máy móc mang ra từ căn cứ sinh tồn lúc trước cũng không thể dùng được nữa. Người của thành thị trong mấy trăm năm này đã phát triển khoa học kỹ thuật rất tiến bộ, bọn họ lại trì trệ không tiến, thậm chí trình độ khoa học còn bị thụt lùi. Gần trăm năm qua, có một vài người thực lực không mạnh gia nhập U Minh thành, bởi vậy, cuộc sống lại càng gian khổ..... Lý Triết Tâm ngồi trong động chờ trời tối, phía sau còn có vài thủ hạ mà cô mang tới. Hiện giờ ở U Minh thành, nhân số không bằng lúc trước, thực lực cũng giảm xuống, bọn họ muốn sống sót chỉ có hai con đường, hoặc là đầu hàng, hoặc là phát triển. Bọn họ tận tâm khổ khổ tích góp từng tí một vật liệu quý giá, lại chỉ có thể đổi một ít đồ dùng sinh hoạt bình thường, còn vũ khí thì không thể đổi được..... Lý Triết Tâm biết điều này thật không công bằng, nhưng không công bằng vẫn phải đổi, nếu không, bọn họ biết sống bằng cách nào? “Đại tiểu thư, ăn cơm!” Lý Dững nường xong một khối thịt dị thú lớn, dùng dao cắt ra, sau đó để vào trong cái bát sứ lớn đưa cho Lý Triết Tâm. “Anh Lý Dững, cảm ơn.” Lý Triết Tâm nhận bát. Mỗi lần bọn họ tới Tinh Vân thành giao dịch đều sẽ ở nơi này, cho nên ở đây có không ít đồ dùng sinh hoạt. “Đại tiểu thư, khi nào giao dịch bắt đầu? Có phải trời vừa tối thì chúng ta sẽ đi tới bàn đá?” Lý Dững hỏi. Có thể nói anh là người có khí lực lớn nhất toàn bộ U Minh thành, dù vóc dáng của Lý Triết Tâm vượt qua nam giới thì khi đứng cạnh cũng chỉ tới đầu vai của Lý Dững. “Không cần, nội dung giao dịch lần này không giống mọi khi, đến lúc chúng ta giao dịch xong thì có thể dùng chiến xa rời đi” Trong nội dung giao dịch lần này còn bao gồm cả chiến xa, đó là chiến xa! Lý Triết Tâm nghĩ tới chiến xa liền kích động, có chiến xa cũng coi như có một nơi tương đối an toàn. Nhớ rõ mười hai năm trước, khi mọi người đang cùng nhau di chuyển thì bị lọt vào công kích của dị thú. Những đứa trẻ như bọn họ căn bản không có chỗ nào để trốn, nếu không phải cha công

cô, chỉ sợ mùi máu tươi sẽ khiến cô bị dã thú xé thành mảnh nhỏ. Nếu khi đó có một chiếc chiến xa, liệu những đứa trẻ như bọn họ có thể trốn bên trong chiến xa mà không phải trở thành trói buộc như lúc ấy? Ăn thịt nướng, Lý Triết Tâm liền lấy ra từ ba lô một bao rau dưa khô để nấu canh, lại thả vào trong đó một loại thực vật non mềm. Sống ngoài dã ngoại nhiều năm như vậy, bọn họ cũng tìm được vài loại thực vật có thể ăn. Con người không thể không hấp thu vitamin, vì tìm ra những loại thực vật có thể ăn được, người ở U Minh thành lúc trước không khác gì thuốc thử. Đem canh được chia uống hết, Lý Triết Tâm ngồi xuống, chờ tin tức từ Tinh Vân thành. Người của U Minh thành lúc đầu luôn tới phụ cận thành thị chờ thợ săn đi thú ra khỏi thành, sau đó hoặc là đánh cướp hoặc là trao đổi. Nhưng làm như vậy cũng chỉ lấy được rất ít những thứ cần thiết, còn rất nguy hiểm. Cấp cao của liên minh người Hoa vẫn luôn muốn diệt trừ triệt để người của U Minh thành, một khi người của U Minh thành phân tán, thì sẽ có khả năng bị tiêu diệt từng bộ phận. Cho nên sau khi cha của cô nhận chức thành chủ U Minh thành liền bắt thủ hạ không được phân tán khi hành động, còn phải nghĩ cách tìm người hợp tác. Lúc đầu bọn họ làm giao dịch với trấn trưởng của một tiểu trấn di động, nhưng những thứ mà trấn trưởng có thể cung cấp quá ít. Lúc này, thành chủ Tinh Vân thành lại tìm tới cửa, tuy rằng làm giao dịch khiến bọn họ mệt mỏi hơn rất nhiều, nhưng ít nhất, người của U Minh thành cũng có thể sống sót. “Đại tiểu thư, có nhân viên kỹ thuật thì những chiến xa bị hỏng lúc trước được chúng ta kiểm về vẫn có thể dùng?” Lý Dũng ngồi bên cạnh Lý Triết Tâm. Anh là anh trai kết nghĩa của Lý Triết Tâm nhưng đối với Lý Triết Tâm rất tôn kính, đây là em gái kết nghĩa dựa vào chính thực lực của bản thân để đạt được sự tán thành của người ở U Minh thành. “Có nhân viên kỹ thuật thì cuộc sống của chúng ta sẽ tốt hơn rất nhiều. Cho nên, ngay cả tinh hạch của dị thú cấp tám chúng ta cũng phải lấy ra.” Dị năng giả ở U Minh thành không thiếu, tinh hạch của dị thú cấp tám cũng rất cần thiết, vào thời điểm mấu chốt, đây chính là một cái mạng! Hơn nữa, muốn săn bắt dị thú cấp tám dưới sự quản chế chặt chẽ của liên minh cũng không dễ dàng. Hiện giờ bọn họ có thể lấy ra ba miếng cũng vì nhân viên kỹ thuật, công cụ cần thiết và chiến xa có thể sử dụng. “Đại tiểu thư, em thật sự phải gả cho một trong những nhân viên kỹ thuật này?” Lý Dũng chần chờ thật lâu, rốt cục cũng hỏi. Anh là con nuôi của Minh Vương, nên cũng biết một vài chuyện mà người khác không biết, chẳng hạn như để khống chế những nhân viên kỹ thuật này, Minh Vương đã nghĩ tới việc kén rể, để một trong số đó làm con rể của mình. Nơi có người sẽ có tranh đấu, ở U Minh thành cũng có người đối nghịch với Minh Vương. Minh Vương hiện giờ là người chạy trốn từ thành thị tới, mà phần lớn người của U Minh thành là những người sinh sống bên ngoài dã ngoại lúc ban sơ, bởi vậy sẽ không tránh khỏi có người bất mãn chuyện Minh Vương là kẻ tới sau. “Cho dù em muốn gả cũng không nhất định người khác sẽ muốn lấy.” Lý Triết Tâm mở miệng. Ở U Minh thành, cô lớn lên coi như không tồi, nhưng so với những cô gái thiên kiều bá mị trong thành thì cô lại được coi là gì? Có điều, nếu cha đã có dự định như vậy thì cô cũng muốn cố gắng. (Thiên kiều bá mị: xinh đẹp, quyến rũ) Cô là con gái của Minh Vương, cũng là đứa con duy nhất của Minh Vương. Từ nhỏ đã lớn lên giữa đám đàn ông con trai, mà thực lực cũng không thua kém phái mạnh. Cô biết rất rõ, U Minh thành là nơi có nhiều người, muốn nhận những trọng trách này thì nhất định phải nỗ lực hết sức. Hôm nay là ngày Chu Dật Cẩn phải ra khỏi thành. Ngay từ sáng sớm Trần Mộc đã võ trang hạng nặng đi trước, chờ tới khi đoàn xe của Vương gia rời khỏi thành hần liền lén lút theo sau. Những chiến xa ra khỏi thành lần này so với lần trước thì ít hơn, cũng chỉ có năm chiếc, đợi tới khi tìm được nơi rộng rãi liền bắt đầu làm thí nghiệm. Trần Mộc dựa người vào chiến xa hai bánh của mình, cách khá xa, chỉ thông qua dao động không khí để theo dõi hành tung của bọn họ. A Hổ nằm trong túi xách trước ngực hắn, căn cứ theo tư liệu của Chu Dật Cẩn, sau khi ăn tinh hạch thì năng lượng của A Hổ sẽ đầy đủ. Xét theo tình huống hiện giờ, nói không chừng A Hổ còn có thể khai phá dị năng hệ hỏa. Dị thú cấp chín sẽ có được dị năng, A Hổ là linh thú, không ngờ lại có thể kích hoạt dị năng..... Trên bình nguyên của Tinh Vân thành, nơi này vốn có thổ nhưỡng phì nhiêu, hiện giờ toàn bộ lại là sa mạc, mà phần lớn sông ngòi cũng đều đã khô cạn. Có lẽ, chính là hôm nay. Nhìn thấy nơi làm thí nghiệm càng ngày càng lệch đi, Trần Mộc thở dài, cũng không biết nên nói cảm xúc lúc này trong lòng mình là hưng phấn hay là lo lắng nữa. Mà một người khác cũng có cảm giác bất ổn trong lòng, chính là Chu Dật Cẩn. Khi nhìn thấy nơi làm thí nghiệm không giống với những lúc trước, y lập tức trở nên cảnh giác. Chỉ sợ hôm nay, y và Lạc Tề sẽ bị “Bán”. Nếu không phải Trần Mộc đã sớm lấy được tin tức, chỉ sợ sau này y cũng không thể về nhà được nữa, giúp hắn lấy được chứng cứ cũng coi như huê nhâu. Liếm liếm thiết bị kim loại cố định trong miệng mình, Chu Dật Cẩn thả lỏng tâm tình cùng Lạc Tề thảo luận số liệu của mấy chiếc chiến xa mới. Đến thời điểm ăn cơm trưa còn lấy ra mấy món mà Trần Mộc tự tay làm riêng cho mình và canh rau dưa để chia cho Lạc Tề cùng ăn. Cơm nước xong, Chu Dật Cẩn và Lạc Tề ngồi trong chiến xa nói chuyện linh tinh, đến lúc đang nói được một nửa, y đột nhiên cảm thấy trời đất đảo lộn, ngay cả thời gian ẩn vào thiết bị truyền tin cũng không có đã hôn mê bất tỉnh. Trần Mộc nhìn phương hướng

những chiếc chiến xa kia rời khỏi liền đi theo đến phiên phế tích. Sau đó, lại một lần nữa hắn được thấy vị đại tiểu thư kia. Vương Lập Công đã cải trang đứng bên trong chiến xa, tiền trao cháo múc, giao dịch lập tức được hoàn thành, dù sao có cò kè mặc cả cái gì thì cũng đã xong từ mấy ngày trước. Vương Lập Công để lại bốn chiếc chiến xa, năm người, ngoại trừ Chu Dật Cẩn và Lạc Tề ở bên cạnh thì còn lại đều là lái xe, chỉ sợ cũng bị ông ta bỏ lại. Dù sao, gặp phải dị thú cường đại đến mức phải vứt bỏ bốn chiếc chiến xa thì không thể chỉ có hai nhân viên kỹ thuật bị chết. Ba miếng tinh hạch đặt trong một hộp kim loại được đưa cho Vương Lập Công. Khi nhìn thấy mấy khối tinh hạch này, tay của Vương Lập Công thiếu chút nữa đã run rẩy. Sau khi thu thập tốt những đồ vật này nọ, Lý Triết Tâm lại để Lý Dũng đập vài quyền lên chiếc xe mà Vương Lập Công lái trở về, vừa không thương tổn đến chiến xa, cũng tạo ra những dấu vết không giống con người làm được. “Lần sau hợp tác vui vẻ!” Vương Lập Công cười nói tạm biệt, sau đó đi lên chiến xa của mình, lại không biết bản thân đã bị người khác theo dõi. Trần Mộc coi như hiểu rõ, đời trước Vương Lập Công cũng là một trong những kẻ hại hắn nhà tan của nát, mà lúc này, hắn cũng không ngại đánh gãy một cánh tay của Hạ Minh. Dù sao, trong chiếc xe này tất cả đều là tâm phúc của Hạ Minh và Vương Lập Công. Tuy nhiên, chiến xa đều có công năng ghi lại hình ảnh, mà bọn họ cũng mang theo bộ đàm liên lạc trên người..... Lái chiến xa hai bánh đi theo Vương Lập Công một đoạn, khi nhìn thấy bọn họ đi vào một đoạn đường nhỏ hẹp liền thả chậm tốc độ, Trần Mộc ôm theo A Hồ đi ra. Tuy rằng gần đây đôi khi A Hồ sẽ không có tinh thần, thế nhưng nếu muốn chiến đấu thì vẫn có thể. Hơn nữa, nó còn càng ngày càng thông minh, sau khi nhìn thấy Trần Mộc thủ thế liền lập tức biến bản thân trở về hình thái ban đầu, đuổi theo xe của Vương Lập Công. Tốc độ của nó rất nhanh, không bao lâu đã đuổi sát chiếc xe kia, sau đó thả người nhảy lên trên nóc xe. Đột nhiên xuất hiện dị thú không biết tên nhảy lên xe của mình, mà chiếc xe này lại còn bị hư hao quá nặng..... Vương Lập Công lập tức chuẩn bị chiến đấu. Tuy rằng lúc này dị năng của A Hồ vẫn chưa thể kích hoạt hoàn toàn, nhưng tố chất thân thể của nó lại phát triển lên không ít, một móng vuốt hạ xuống, kính chắn phía trước xe liền vỡ nát mà chiếc chiến xa này cũng ngừng lại. Trần Mộc nhảy tới phiên đá trong đám thực vật bên cạnh đường, có dị năng không khí hỗ trợ, mỗi lần hắn đều có thể nhảy rất xa. Sau khi tìm được nơi bí mật để tiếp đất, rất nhanh đã đuổi kịp được chiến xa ở phía trước. Mà lúc này, người bên trong chiến xa đều đã đi ra ngoài, còn đang chiến đấu với A Hồ. Toàn bộ Tinh Vân thành, người có thực lực cường đại nhất đăng ký với chính phủ là Hạ Minh, ông ta là thợ săn dị thú cấp bảy. Bản thân ông ta phụ trách bảo vệ Tinh Vân thành, mà thủ hạ của ông ta đương nhiên không thể so sánh với hắn. Vương Lập Công cũng không có thực lực gì, bốn người được ông ta mang theo lại không quá mạnh – hai người cấp năm, một người cấp bốn, một người cấp ba. A Hồ cùng lúc đối phó với bốn người, mặc dù có chút quá sức nhưng vẫn có thể chống đỡ được. Khi Trần Mộc đuổi tới liền nhìn thấy một người đang bị A Hồ cắn đứt một chân. Nấp trong một bụi cây ven đường, sau đó không chế không khí tạo ra một bức tường khí giúp A Hồ chiến đấu. Có Trần Mộc giúp, đương nhiên A Hồ sẽ đại phát thần uy. Rất nhanh, những người này đều chết dưới móng vuốt của A Hồ. Vương Lập Công ngồi trong xe, ông ta đã liên lạc được với Hạ Minh. Lúc này ông ta đang kinh sợ vạn phần, mà Hạ Minh phía bên kia liên lạc cũng phần nộ đến không nói nên lời. Chỉ là, ông ta muốn chờ người tới cứu viện đã không còn kịp rồi. “Thành chủ..... Cầu xin ngài chiếu cố người nhà của tôi!” Vương Lập Công biết hiện tại bản thân sẽ không thể may mắn tránh thoát, dị thú này hình dáng không lớn nhưng thực lực lại rất cường đại. Ở phụ cận Tinh Vân thành, vốn không nên xuất hiện dị thú cường đại như vậy..... Vương Lập Công không biết đã xảy ra sai lầm ở chỗ nào, rõ ràng bản thân sắp đi tới huy hoàng, lại bị một con dị thú phá hủy tất cả! Thời điểm móng vuốt của con dị thú kia phá nát cửa kính xe, Vương Lập Công liền ấn hệ thống tự bạo của chiến xa. “Rắc” Một tiếng, ông ta nhắm hai mắt lại, nhưng không phải bị nổ tan tác mà là bị móng vuốt của A Hồ cắt thành hai nửa. A Hồ một ngụm cắn hộp sắt chứa tinh hạch kia, tinh thần chấn động, sau đó nhảy sang một bên. Trần Mộc cũng phi nhanh về phía sau, hắn rời khỏi chưa được bao xa thì chiếc chiến xa kia đã nổ thành từng mảnh nhỏ, có mấy mảnh bay về phía hắn nhưng đều bị dị năng chặn lại. “A Hồ!” Rời xa hiện trường bị nổ tung, Trần Mộc lập tức kêu một tiếng, A Hồ liền đi đến bên cạnh hắn. Lúc này trên người A Hồ có không ít vết máu, nhưng tinh thần lại hưng phấn trước nay chưa từng có. Sau khi đem hộp sắt để lên tay Trần Mộc liền lập tức lấy lòng mà liếm mặt hắn. Trần Mộc cuống quýt né tránh, sau khi nhìn thấy A Hồ đại phát thần uy cắn chết vài người, chỉ sợ trong một khoảng thời gian rất dài sau này hắn đều sẽ có bóng ma tâm lý với đầu lưỡi của A. Mà hiện giờ, khoe miệng A Hồ vẫn còn vết máu, muốn xâm phạm mặt hắn là quyết không cho phép! Trần Mộc né tránh, A Hồ cũng không để ý, ngược lại vây quanh hộp sắt mà hưng phấn nhảy lên, vài lần móng vuốt cào cào muốn cạy mở chiếc hộp này, ngẩng đầu nhìn Trần Mộc, lại nhìn xuống. Cảm giác của A Hồ rất nhạy bén, Trần Mộc hơi suy nghĩ một chút đã biết là nó đang thèm nhỏ dãi tinh hạch bên trong, nhưng bởi vì bản thân chưa nói gì nên vẫn không dám có động tác..... Trần Mộc hận không thể lập tức đem A Hồ ôm vào

trong ngực mà xoa xoa vài cái, nhưng hiện giờ thời gian khẩn cấp, hắn còn phải đi cứu Chu Dật Cẩn. Lập tức mở hộp sắt ra, lấy một miếng tích hạch đưa cho A Hổ. Đầu lưỡi của A Hổ quét một cái đã đem tích hạch nhét vào trong miệng, phát ra một tiếng kêu to—“Meo meo ô”. Tiếng mèo kêu vang dội như vậy nghe có chút kì quái, Trần Mộc lại chỉ chăm chú nhìn biến hóa của A Hổ. Nhưng để cho hắn phải thất vọng rồi, phản ứng của A Hổ không giống với thời điểm ăn thiên thạch cũng không mơ mơ màng màng ngủ mất như mấy ngày trước, ngoại trừ hai mắt sáng lên, tinh thần tăng mạnh, tiện thể còn nhìn chăm chăm khối tích hạch khác trên tay hắn mà làm nũng lăn lộn trên đất, cũng chẳng có biến hóa gì cả.....“Ta không dám cho nhóc ăn nhiều!” Trần Mộc vỗ vỗ đầu của A Hổ. Một khi Chu Dật Cẩn bị đưa tới U Minh thành, hắn muốn cứu y sẽ vô cùng khó khăn, hiện giờ phải nhanh chóng chạy qua đó cứu người! Chờ sau khi cứu được bọn họ, lấy được lời ghi âm của những người này và Chu Dật Cẩn, đây đều là chứng cứ chứng minh Tinh Vân thành có người giao dịch với U Minh thành. Một khi chứng cứ như vậy xuất hiện, sau khi tìm hiểu nguồn gốc, khẳng định Hạ Minh sẽ bị phát hiện. Trên người Chu Dật Cẩn đã được gắn hệ thống định vị, di động trên tay Trần Mộc cũng có thể tìm được tọa độ của đối phương, hắn lập tức lái chiến xa của mình đuổi theo. Vốn, Trần Mộc nghĩ rằng những người đó sẽ ngốc ở phế tích thêm một ngày đợi tới buổi tối ngày thứ hai mới rời đi, không ngờ rằng những người đó sau khi lấy được chiến xa đã đi luôn. Có lẽ lúc trước là do chiến xa cũ nát đã sắp hỏng của bọn họ không thể không đi vào ban đêm để tránh bị người khác phát hiện. Nhưng hiện giờ đã có chiến xa mới, hoàn toàn có thể ngày ngày thành một đoàn xe để đi. Tốc độ của chiến xa bốn bánh rất nhanh nhưng lại không linh hoạt được như chiến xa hai bánh, có vài chỗ xe không thể đi thẳng qua, chỉ đành chọn đường vòng. Trần Mộc lại có thể đi thẳng tắp, rất nhanh sau đó đã tiếp cận được đoàn xe kia. Trong lúc Trần Mộc đang phi nhanh tới, sắc mặt của Chu Dật Cẩn cũng đã xanh mét. Vương Lập Công cho bọn họ dùng thuốc mê, hiệu quả tuy nhanh nhưng thời gian lại không dài, sau khi bị xe sóc nửa ngày y liền tỉnh, mà chờ đến khi y vừa tỉnh lại liền phát hiện tình trạng của bản thân giống hệt như ngày đầu gặp Trần Mộc — y bị lột sạch. Cả hai lần đều giống nhau, chỉ chờ cho y một cái quần lót để che đậy, mà trong xe còn bốn người khác cũng nhận được đãi ngộ như vậy. Ngoại trừ Lạc Tề bên cạnh, còn lại đều là lái xe mà y quen biết. “Không ngờ kẻ gây teo đến một chút sức lực cũng không có như cậu lại là kẻ đầu tiên tỉnh lại.” Lý Dũng nhìn thấy Chu Dật Cẩn tỉnh, có chút kinh ngạc. Trước khi giao dịch, Vương Lập Công đã biết những người bị “bán” đi tuyệt đối không được phép trở về, cho nên thời điểm giao “hàng” cũng nói chú trọng tới mục này. Nghe nói trên người những nhân viên kỹ thuật này có một vài thiết bị định vị nào đó, Lý Dũng lập tức đem những người này lột sạch, quần áo và bộ đàm liên lạc đều bị đốt hết. Bên trong những người này có bốn người nhìn đã lớn tuổi, cũng không xứng với đại tiểu thư nhà anh, đương nhiên anh sẽ phóng ánh mắt lên người Chu Dật Cẩn. Sau khi khinh bỉ đáng người Chu Dật Cẩn, anh lại bắt đầu cân nhắc về sau phải huấn luyện những người này như thế nào. “Các người là ai?” Chu Dật Cẩn vừa nhìn đã biết đối phương tuyệt đối là người của U Minh thành, có điều thiết bị giấu trong miệng hắn ngoại trừ để định vị thì còn có công năng ghi âm, mà ghi âm cũng là chứng cứ đúng không? “Tôi là Lý Dũng.” Tuy rằng Lý Dũng không thông minh nhưng Lý Triết Tâm đã dặn dò trước không thể nói lung tung, anh cũng sẽ không nói lung tung. Chỗ mà bọn họ đang ngồi là thùng xe, lúc này phía sau xe chất đầy đồ đạc, ngoại trừ các loại công cụ sửa chữa cũng chỉ còn năm người bọn họ, có điều cũng không cần phải chen chúc, chỉ là độ ẩm rất thấp. Chu Dật Cẩn cảm thấy tóc gáy của mình đã dựng hết cả lên. Lọc lại đồng hồ trong góc một lúc mới lấy ra được tấm da dị thú để khoác lên người, Chu Dật Cẩn bắt đầu tìm hiểu tin tức, nhưng hỏi rất nhiều vấn đề mà người cao to trước mặt lại không nói lời nào, y đành từ bỏ. Chu Dật Cẩn không hề hỏi nhiều nữa, lại không biết rằng ấn tượng của Lý Dũng với y đã tốt lên không ít— Loại người mà rơi vào tình huống này vẫn giữ được bình tĩnh, sẽ khiến người ta không thể coi thường. “Đây là nơi nào? Lạnh chết ta!” lúc này Lạc Tề cũng tỉnh, ngược lại ba người lái xe kia, nhìn thể nào cũng thấy cường tráng hơn hai nhân viên kỹ thuật như bọn họ mà tới giờ vẫn chưa tỉnh lại. Chu Dật Cẩn tâm tư vừa chuyển, lập tức biết được lượng thuốc mê mà những người này hít vào còn nhiều hơn bọn họ rất nhiều. “Anh Lạc, chúng ta bị bắt cóc.” Chu Dật Cẩn mở miệng, lấy một miếng da dị thú đưa cho đối phương. Nơi này có không ít da dị thú đã qua xử lý, có lẽ là đồ mà người của U Minh thành dùng để giữ ấm. “Bắt cóc?” Lạc Tề có chút phản ứng chậm, bản thân có chỗ nào đáng giá để bị bắt cóc? “Chúng ta ngất xỉu trên xe của Hằng Phong mà, chuyện lần này chắc chắn có liên quan tới Hằng Phong xa thành.” Rõ ràng chính là Vương Lập Công đem mình bán đi, Chu Dật Cẩn có chút bất đắc dĩ. “Đúng vậy, lúc ấy.....” Sắc mặt của Lạc Tề càng ngày càng kém. “Chuyện lần này, quả thật có liên quan tới Hằng Phong xa thành.” Cửa nối tiếp giữa thùng xe và đầu xe được mở ra, Lý Triết Tâm xoay người đi vào thùng xe. Hết chương 47

48. Chương 48

Lý Triết Tâm nhìn qua thì rất giống đàn ông, nhưng giọng nói lại rất trong trẻo. Sau khi cô đi vào trong xe liền đem ánh mắt đặt lên người Chu Dật Cẩn và Lạc Tề. Hai người kia, chính là người mà bọn họ phải dùng tình hạch mới đổi được! Chu Dật Cẩn nhìn thái độ của Lý Dũng liền biết đối phương chính là người đứng đầu: “Chúng tôi có chỗ nào đáng giá để các người bắt cóc? Hằng Phong xa thành này lại có ý gì?” “Đúng vậy! Vì sao lại muốn bắt cóc chúng tôi?” Lạc Tề cũng phản ứng. Anh chỉ là một kỹ sư cao cấp, mặc dù ở Tinh Vân thành coi như được người ta tôn kính, nhưng trong nhà lại không có tiền, bắt cóc anh thì được lợi gì? Lý Triết Tâm ngồi xuống mặt đất: “Dù sao các người cũng không thể trở về được..... Chúng tôi là người của U Minh thành, tôi gọi là Lý Triết Tâm, mọi người cùng nhau hợp tác vui vẻ!” Đúng là không uống công Chu Dật Cẩn lên lút, những lời này của Lý Triết Tâm đã bị ghi lại, mà Lạc Tề sau khi nghe được sẽ trở thành nhân chứng. Lạc Tề lại rất mờ mịt: “U Minh thành?” Lạc Tề cùng Chu Dật Cẩn khác nhau, năm nay anh ta đã hơn bốn mươi tuổi nhưng lại chưa bao giờ rời khỏi Tinh Vân thành, có thể trở thành kỹ sư cao cấp cũng là do anh ta có được thầy dạy không tồi cộng thêm bản thân biết nỗ lực nghiên cứu. Anh là người phải bỏ lên từng chút từng chút một từ vị trí sửa chữa xe. Từ lúc sinh ra anh đã là một người bình thường, hiện giờ lại vừa muốn nuôi vợ con vừa muốn tích trữ tiền để mua phòng ở, cuộc sống cũng chẳng dư dả gì, sao lại có người muốn bắt cóc anh? Mặt khác, U Minh thành lại là cái gì? U Minh thành chính là nơi các anh sẽ sống sau này, tôi chỉ có thể nói, các anh sẽ không thể trở về được nữa.” Lý Triết Tâm mở miệng. U Minh thành bọn họ đã góp nhặt rất nhiều chiến xa bị hỏng, còn có áo giáp và vũ khí của những thợ săn dị thú bị dị thú giết chết. Nhưng trong những thứ đó còn có thể sử dụng lại rất ít, chiến phục nam mặc trên người cô đã là thứ được giữ gìn tốt nhất. “Liên minh không có nơi nào là U Minh thành, trên người các người lại không có bộ đàm liên lạc, cho nên, về sau chúng tôi cũng phải trở thành những người không có thân phận?” Chu Dật Cẩn thay vì nói là hỏi đối phương, còn không bằng nói là nói cho Lạc Tề nghe, mặt khác, ba người lái xe kia cũng đã tỉnh lại rồi. “Các người là tội phạm trốn khỏi thành?” Lạc Tề cũng nhìn thấy cổ tay Lý Dũng trông trơn, nhất thời hoảng hốt la lên: “Chúng tôi chưa từng làm chuyện xấu mà?” Trong nhà anh vẫn còn người già trẻ nhỏ, nếu anh không thể trở về. “Chúng tôi cần tài năng của các anh, chỉ cần các anh đồng ý làm việc cho chúng tôi, về sau khẳng định sẽ được chúng tôi cho đãi ngộ tốt nhất, cũng tuyệt đối không làm hại đến các anh.” Lý Triết Tâm nhìn hai người trước mắt, đánh giá một chút. Người trẻ tuổi kia tuy không nắm giữ nhiều tri thức như người lớn tuổi nhưng lại rất bình tĩnh, càng bình tĩnh lại càng có giá trị mượn sức. Ba lái xe đang nằm lúc này đã tỉnh hẳn, Lý Triết Tâm cầm mấy miếng da thú cho bọn họ: “Vương Lập Công đã đem các anh bán cho chúng tôi, về sau, tốt nhất các anh nên nghe lời một chút, bằng không..... Hừ!” Một cây sắt lớn bị niết trong tay của Lý Triết Tâm, biến thành nhiều hình dạng, mà sát khí trên người cô khiến hô hấp của Lạc Tề và ba người lái xe kia cứng lại. Ngược lại Chu Dật Cẩn đã gặp qua tình huống này, biết đối phương còn cần dùng đến mình, cũng không bối rối lắm. Sau khi Lý Triết Tâm thị uy, liền rời khỏi thùng xe, Lý Dũng lại tiếp tục ngồi giám thị mấy người. Chu Dật Cẩn nhìn nhìn cơ thịt dầy dạn của Lý Dũng, trên cánh tay lộ ra ngoài tràn đầy lông đen cứng rắn, phía trên còn có những vết chia rất dày, biết mình và những người này đánh không lại anh ta, cho nên, hiện giờ cũng chỉ có thể chờ Trần Mộc tới cứu mà thôi. Nếu Trần Mộc chưa tới..... Chu Dật Cẩn liếm liếm thiết bị trên răng. Loại thiết bị này có thể giúp Trần Mộc biết vị trí của y, cũng có thể để cho người khác biết. Lạc Tề bực da thú, ngồi ở bên cạnh Chu Dật Cẩn, ngồi trong chốc lát, đột nhiên nhảy dựng lên chạy tới mấy đồng đồng dụng cụ để trong thùng xe, nhưng vừa mới chạy được một nửa đã bị Lý Dũng nhắc lên, sau đó thả lại bên cạnh Chu Dật Cẩn. “Tôi đã đồng ý A Anh mua chuỗi về cho nó, còn có hai đĩa nhóc kia muốn ăn đồ ăn vặt, tôi cũng đã định trộm mua khiến chúng nó kinh ngạc.....” Lạc Tề thì thào tự nói. Bị tội phạm ngoài thành bắt, anh còn có đường sống sao? “Đại gia, van cầu ngài thả tôi đi! Dù sao tôi cũng không biết cái gì, hơn nữa, khẳng định tôi sẽ không nói điều gì ra bên ngoài!” Một lái xe cầu xin Lý Dũng, anh ta vừa nói, hai người khác cũng khóc lóc cầu xin theo. Ở ngoài đã ngoài không có bất cứ thứ gì, chẳng lẽ bọn họ cũng phải trở thành dã nhân? Trong nhà ai không có người già trẻ nhỏ? Hơn nữa, hoàn cảnh ác liệt như vậy, người cao to trước mặt còn có thể thích ứng, nhưng bọn họ thích ứng kiểu gì bây giờ? “Vương Lập Công, Vương Lập Công.....” Lạc Tề biết chỉ sợ bản thân đã không thể trở về được, lập tức nổi lên hận ý với kẻ đã đem bọn họ bán đi. Anh công tác ở Hằng Phong xa thành đã mười mấy năm, vậy mà bọn họ có thể đối xử với anh như vậy? “Các người đều im lặng cho tôi!” Ba người lái xe đang kêu khóc kia vẫn không để Lý Dũng vào mắt, nhìn thấy mình bị bọn họ bỏ qua, anh liền nắm một người trong số họ lên rồi tháo khớp tay của người đó: “Ai kêu gào nữa, tôi sẽ giết kẻ đó!” Toàn bộ trong xe nhất thời im lặng, ngay cả người bị tháo khớp tay đang đau đến lăn lộn trên đất cũng ngừng lại, không tru lên nữa. Xe lại xóc nảy, tuy rằng đã có công năng

chống chấn động không tồi, nhưng người trong xe vẫn đổ trái ngã phải. Đột nhiên, trong xe có tiếng nước, cái người lái xe vẫn lui trong góc xe kia, không thể dừng lại, tề ra quần. “Van xin ngài đừng giết tôi, đừng giết tôi!” Người đàn ông này có số tuổi cũng không nhỏ, lúc này lại khinh hoảng mà khóc rống, trên mặt càng thêm trắng bệch, vừa rồi Lý Dững đe dọa vẫn rất có tác dụng. Sắc mặt của Lý Dững đổi đổi, gõ vài cái lên cửa thùng xe, Lý Triết Tâm mở cửa xe vào trong, nhìn thấy người đàn ông kia vẫn đang tự thì thào nói lời cầu xin tha thứ, lộ ra vẻ mặt khinh thường: “Thứ hèn nhất!” Có điều, cho dù người đàn ông này hèn nhất, nhưng lại là người sống trong thành thị, luôn biết một vài điều mà bọn họ không biết. Lý Triết Tâm cũng không thật sự định giết ông ta. “Dừng xe nghỉ ngơi hồi phục một chút, cũng ăn thứ gì đó đi.” Lý Triết Tâm lấy ra mấy bộ quần áo ném cho bọn họ, mở miệng. Lúc trước cô không cho bọn họ quần áo mặc cũng vì muốn ra oai phủ đầu. Hiện giờ đã là buổi chiều, Chu Dật Cẩn mặc quần áo rồi xuống xe, bởi vì mặc chỉ là quần ở nhà bình thường nhất, dù trước khi ra khỏi thành đã bôi dầu chống phóng xạ, nhưng ánh mặt trời nóng bỏng và phóng xạ vẫn khiến y cảm thấy khó chịu. Người của U Minh thành châm lửa nướng thịt, tốp năm tốp ba nói chuyện phiếm, hoàn toàn không đem bọn họ để vào mắt, Chu Dật Cẩn cũng không để ý, tìm chỗ không người rồi ngồi xuống. Lạc Tề ngồi ở bên cạnh Chu Dật Cẩn, anh vô cùng mê mang, anh chưa từng nghĩ đến đời này của mình phải trôi qua như vậy, kiếm tiền nuôi gia đình, tích cóp tiền cho con trai mua phòng ở để nó cưới vợ, giúp con gái tìm được một tấm chồng tốt, đợi tới khi mình lớn tuổi rồi sẽ có cháu để bế, nếu như may mắn có thể được ôm cháu. Nhưng hiện giờ, vậy mà bản thân lại không thể về nhà: “Tiểu Chu, về sau chúng ta phải làm thế nào?” “Anh Lạc, sẽ không có việc gì đâu.” Chu Dật Cẩn mở miệng. Người của U Minh thành đều am hiểu nướng thịt, sau khi miếng thịt lớn được nướng chín liền để vào trong một cái bát sứ tìm thấy ở đồng phế tích trước mặt. Lý Triết Tâm nướng chín thịt, trầm mặc một chút, lại bung thịt nướng đến trước mặt Chu Dật Cẩn: “Cho.” “Cho tôi?” Chu Dật Cẩn có chút kinh ngạc: “Tôi nướng cho anh.” Lý Triết Tâm mở miệng. Từ nhỏ cô đã được cha nuôi lớn như một bé trai, bản thân lại có thực lực mạnh mẽ, tuy rằng U Minh thành thiếu phụ nữ, nhưng không ai dám theo đuổi cô, đến bây giờ, cô vẫn không biết phải làm thế nào mới lấy được hảo cảm từ một người con trai. Về điểm này, ý tứ của Lý Triết Tâm quá mức rõ ràng, Chu Dật Cẩn cũng đã nhìn ra, trong lúc nhất thời lại không biết phản ứng như thế nào mới tốt. “Phanh!” một tiếng, Lý Triết Tâm cúi người, đem bát nặng nề nện trước mặt Chu Dật Cẩn, cái bát kia liền vỡ vụn, sắc mặt của cô đổi đổi, lớn tiếng mở miệng: “Đưa cho anh! Anh ăn hay không ăn?” “Tôi ăn!” Hảo hán không ăn thiệt trước mắt, chỉ là, cô gái có tướng mạo và tính tình như vậy, muốn gả đi có chút khó khăn! Chu Dật Cẩn còn chưa đụng đến miếng thịt nướng kia, Lý Triết Tâm đã một cước đá cả thịt lẫn bát rơi xuống đất: “Trong thịt có mảnh nhỏ.” Còn không phải do cô đập nát? Chu Dật Cẩn chưa kịp nói gì đã thấy vị tiểu thư này trở về nghiêm mặt tiếp tục nướng thịt, một lát sau, Lý Dững liền cho bọn họ một chậu thịt lớn, đủ lượng ăn cho năm người. Tay nghề của vị cao to này cũng không tốt bằng vị đại tiểu thư kia. Chu Dật Cẩn cố gắng ăn nhiều một chút, đợi lúc nửa không biết sẽ phát sinh chuyện gì đâu. Lạc Tề và những người khác vốn ăn không vô, lúc này lại thấy Chu Dật Cẩn ăn nên cũng ăn mấy miếng, đợi bọn họ vừa ăn xong liền nghe thấy vị đại tiểu thư kia hét lên một tiếng “Địch tập kích”. Sau đó, một bóng trắng từ phía xa xa phi lại đây. Trần Mộc ngồi trên chiến xa hai bánh, ngày đêm kiên trì đuổi theo thật lâu, rốt cuộc có thể đến gần người của U Minh thành, cùng lúc đó mừng rỡ phát hiện, người của U Minh thành đang dừng lại nghỉ ngơi hồi phục. Chỉ là, tuy rằng người của U Minh thành đã dừng lại nhưng chọn vị trí vô cùng tốt, bốn phía xung quanh không có cây cối cũng không có vật gì cản trở tầm mắt, chỉ cần liếc mắt một cái đã có thể nhìn rõ nơi xa xa. Nếu như hần tới gần, khẳng định sẽ bị phát hiện. Có điều, người của U Minh thành đã làm giao dịch với Hạ Minh, có lẽ cách Tinh Vân thành không xa. Nếu để bọn họ trở về U Minh thành, chẳng lẽ còn muốn hần cướp người trong tay vị Minh Vương chưa rõ thực lực kia sao? Sờ sờ A Hổ, A Hổ đã nhỏ đi lập tức cọ cọ làm nũng, lại liếm tay hần kêu “meo meo”, nhắm thẳng mục tiêu đến tinh hạch trong ngực hần: “Đợi sau khi cứ được Chu Dật Cẩn, hai miếng này đều cho nhóc hết!” Trần Mộc vỗ vỗ đầu A Hổ. Lấy ra bộ tóc giả mà mình mang theo, lại cởi bỏ trang phục tác chiến, đem quần áo bên trong mặc ngược, cuối cùng đeo thêm mặt nạ, Trần Mộc vỗ vỗ lưng A Hổ, A Hổ lập tức hưng phấn xông ra ngoài. Trần Mộc cầm một cây đại đao, đi theo sau A Hổ, chuẩn bị cướp người. Lý Triết Tâm không có linh thú, nhưng cô lại có dị năng, dị năng của cô là cường hóa thân thể, tăng cường các phương diện tổ chất của cơ thể, hơn nữa còn được huấn luyện có hệ thống, thực lực tuyệt đối không thể coi thường. Sau khi nhìn thấy một con dị thú chưa bao giờ gặp phải, cô lập tức sắp xếp người để bảo vệ nhóm Chu Dật Cẩn, bản thân lại mang theo một dị năng giả hệ hỏa và một dị năng giả hệ thổ vọt lên ngăn chặn. Tay Lý Dững nắm thành quyền, cắn chặt môi, nhưng do dị năng của anh không đủ linh hoạt trong chiến đấu, chỉ có thể nghe theo phân phó của đại tiểu thư là bảo vệ tốt đám người Chu Dật Cẩn. A Hổ vừa tới gần liền đuổi chân, đánh về phía Lý Triết Tâm, Lý Triết Tâm vội vàng né tránh, đại đao trong tay từ đầu đến cuối đều nhắm

vào bụng của A Hổ mà chém — nhược điểm của rất nhiều dị thú đều là ở bụng. A Hổ đang ở giữa không trung, không thể tránh được, móng vuốt vung về phía cây đao, rồi chụp lên sườn đao, mượn phản lực nhảy sang một bên, nghe rằng đe dọa, “Miêu ô” một tiếng, lại đánh tiếp. “Là dị thú mèo?” Lý Triết Tâm kêu một tiếng, lúc này, Trần Mộc đã chạy tới gần. Nhìn thấy có người xuất hiện, Lý Triết Tâm đã biết sự tình không đơn giản, nhưng lúc này cô đã bị A Hổ quán lấy, chỉ có thể cẩn thận ứng đối. Mục đích của Trần Mộc là cứu người, đương nhiên sẽ không dây dưa nhiều, tạo tường khí ngăn cản hỏa long, lại dùng không khí nâng bản thân lên rồi di chuyển một khoảng lớn, rất nhanh đã đến gần được mấy chiếc chiến xa kia. Lý Dũng đã đem những người kia ném vào chiến xa, lại cùng ba người khác canh giữa ở trước chiến xa, Trần Mộc còn chưa tới gần, dị năng giả hệ phong kia chưa báo trước đã phóng ra một cái phong nhận. Trần Mộc biết dị năng giả hệ phong này, đương nhiên đã có chuẩn bị từ sớm, lập tức không chế không khí trước người đem mấy đạo phong nhận này đánh sang một bên. “Gã cũng là dị năng giả hệ phong, ngăn gã lại!” Dị năng giả hệ phong kia mở miệng. Ở một vài phương diện nào đó, dị năng hệ không khí rất giống dị năng hệ phong, đối với những người không biết mà nói, rất dễ bị nhận sai. Thực lực của Trần Mộc mạnh hơn những người này, nhưng lại không chịu nổi nhiều người của đối phương, trong lúc nhất thời không có cách nào tới gần chiến xa. Mà trong chiến xa, Chu Dật Cẩn cũng đã bắt đầu hành động. Tìm được công cụ từ phía sau xe, Chu Dật Cẩn và Lạc Tề bắt đầu hợp tác cùng nhau phá khóa của xe, bọn họ không có chìa khóa, nhưng lại là những người có thể cải tạo chiến xa, muốn khởi động chiến xa cũng không khó. Âm thanh chiến xa khởi động lập tức khiến cho Lý Dũng chú ý, anh liền rời khỏi vòng chiến vây công Trần Mộc, đi đến bên cạnh chiến xa, hai tay bắt lấy nó. Trần Mộc bị mấy người đeo bám, khoảng cách lại xa, không ở trong phạm vi dị năng của mình, chỉ có thể trở mặt nhìn Lý Dũng hét lớn một tiếng đem chiến xa lật lại. Chiếc chiến xa này có thùng xe, so với chiến xa bốn bánh bình thường thì lớn hơn nhiều, bên trong cũng không thiếu những thứ này nọ, sức nặng của nó mọi người có thể tưởng tượng được, nhưng sức lực của Lý Dũng kia thật sự rất lớn. Sau khi xe bị lật, Chu Dật Cẩn và mấy người khác đều bị lăn thành một đoàn, một lái xe trong số họ nhất thời nằm lăn ra đất ngửa mặt lên trời mà khóc lóc. Lý Dũng nhấc chiến xa lên, mở cửa xe phía trên đem Chu Dật Cẩn nắm trong tay. Anh là dị năng giả hệ lực lượng, nơi này lại không có vũ khí vừa tay, mặt khác cũng không thể dùng những chiếc chiến xa trân quý này để ném Trần Mộc được, trông nom hai người có giá trị cực cao này mới là việc chính. “Người rút cuộc là loại người nào?” Dưới sự trợ giúp của dị năng giả hệ hỏa và dị năng giả hệ thổ, Lý Triết Tâm rút cục cũng ngăn cản được A Hổ, hỏi. Trần Mộc không nói gì, trong tình huống này, hẳn không thể để bại lộ dị năng của mình. Trong nháy mắt, những người đang giao tranh với Trần Mộc đều cảm giác được bản thân không thể hô hấp. Trần Mộc thừa dịp này, đi tới bên cạnh thùng xe của chiến xa, Lý Dũng có thể lật ngửa chiến xa dựa vào sức lực của anh ta, Trần Mộc lại có thể vận dụng dị năng đem chiến xa lật trở về. Trong tay Lý Dũng vẫn đang nắm Chu Dật Cẩn, muốn ngăn cản Trần Mộc rất khó. Trần Mộc cũng cố kìm Chu Dật Cẩn nên chưa động thủ với anh ta, chỉ dùng một bức tường khí để ngăn cản đối phương. Chiến xa bị nhấc lại đây, Trần Mộc hô một tiếng “Đi mau”, liền ngăn cản vài người của U Minh thành. Chiến xa kia được khởi động nhanh chóng, phi nhanh chạy trốn ra ngoài, Lý Dũng lửa giận ngút trời lại không thể ngăn cản được, chuyện quan trọng nhất của anh bây giờ là bảo vệ nhân viên kỹ thuật cao cấp trong tay. Nhìn chiến xa kia đã đi xa, Trần Mộc thu lại lực chú ý, để lên người Chu Dật Cẩn. Ngược lại Chu Dật Cẩn rất thức thời, khi bị Lý Dũng nắm được liền vô cùng thuận theo. “Miêu ô!” A Hổ đột nhiên quát to một tiếng, Trần Mộc vừa nhìn sang mới phát hiện Lý Triết Tâm đã đã thương A Hổ, trên lưng của nó xuất hiện một miệng vết thương. Không chế cho không khí mà Lý Dũng hít vào nổ tung, Trần Mộc không hề nương tay, vốn, hẳn cố kìm thực lực của U Minh thành nên không muốn giết người, hiện giờ lại không phải do hắn quyết định, có điều, cuối cùng vẫn không dùng toàn lực. Lý Dũng che ngực rút lui vài bước, miệng mũi chảy máu, ngồi trên mặt đất, Trần Mộc phi nhanh tới, bắt lấy Chu Dật Cẩn liền chạy khỏi chiến trường, còn ngưng tụ ra một tường khí để ngăn chặn, đem những người truy kích chặn lại phía sau. A Hổ nhìn thấy Trần Mộc rời khỏi, cũng không ham chiến, nhảy vài cái liền chạy thoát khỏi phạm vi công kích của Lý Triết Tâm, đặc ý “Miêu ô” Một tiếng, đuổi theo Trần Mộc. Toàn bộ quá trình chiến đấu tuy rằng người tới ta đi, thời gian cũng không nhiều, nhưng Lý Triết Tâm nhìn thấy kỹ thuật viên bản thân phải rất vất vả mới đối được lại bị cướp đi, Lý Dũng cũng bị trọng thương, trên mặt liền phủ một mảnh lạnh lẽo: “Mau đuổi theo! Liên lạc với người của Tinh Vân thành, hỏi một chút đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì!” Mục tiêu của người nọ rất rõ ràng, vì cứu người, khẳng định là phương diện của bên Tinh Vân thành xảy ra vấn đề! Nhảy lên chiến xa hai bánh của mình, để Chu Dật Cẩn ngồi ở phía trước, Trần Mộc khởi động xe, chọn đường nhỏ dành cho chiến xa bốn bánh mà phi tới. Tốc độ của A Hổ cũng rất nhanh, thoáng cái đã theo sát hắn, ngay sau đó, người của U Minh thành đã bị bỏ lại phía sau. “Dừng xe!” Nhìn thấy bản thân đã an toàn, Chu Dật Cẩn kêu một tiếng. Sức lực của Lý Dũng quá lớn, y bị đối phương lôi

ra từ trong chiến xa lại bị mang theo đánh một trận với Trần Mộc, sau đó còn bị Trần Mộc kéo từ chỗ Lý Dũng về.....Y không giống những người kia, y là người, hiện giờ, khẳng định cánh tay của y đã bị trật khớp, nói không chừng xương cốt đều chặt đứt! Làm một người không hề có lực chiến, thật đúng là bị người ta bắt nạt, nếu y cũng có thực lực cường đại.....Trần Mộc đáng chết! Lần trước bị chặt đứt xương cốt và hai cái răng, lần này y lại bị thương!

Hết chương 48

Lời edit: thật sự em nó cũng đáng thương quá, cảm giác dây vào anh là đen đui không thể tả, cả người bị đánh cho bầm dập, may sau này cũng được hưởng 1 ít lợi ké nên có sức dẻo dai, chứ không thì nguyên việc để anh “ làm” chắc đã đủ mất nửa cái mạng.

P/s: hình như đây là truyện thanh thủy

49. Chương 49

Phía trên cái cây cao lớn bị biến dị là những đóa hoa kiêu diễm, bên dưới gốc cây lại có những bụi cỏ cao bằng cả thân người. Trần Mộc dừng xe, đem Chu Dật Cẩn bỏ xuống đất:“Cậu làm sao vậy ?”

“Trật khớp.” Chu Dật Cẩn che cánh tay, nghiêng rằng nghiêng lợi. Lý Dũng kia có sức lực thật đúng là rất lớn, lại chẳng biết tại sao anh ta chỉ tha mình ra khỏi xe mà không kéo Lạc Tề theo. Nếu Lạc Tề mới là người được Trần Mộc cứu, còn mình lại là người lái chiến xa chạy trốn, Trần Mộc muốn tìm mình cũng đơn giản hơn rất nhiều, nhưng hiện giờ, lại không biết Lạc Tề đang ở nơi nào.....Trần Mộc giúp Chu Dật Cẩn kiểm tra một lần, lại chỉnh khớp tay cho đối phương, nhìn thấy ánh mắt Chu Dật Cẩn bốc hỏa, trong lúc nhất thời có chút ngượng ngùng :“Xin lỗi, tôi không để ý là cậu bị thương.”Dùng cánh tay không bị thương mở hòm thuốc mà Trần Mộc mang theo, lấy ra thuốc và mấy thứ mình dùng được, uống vài ngụm, Chu Dật Cẩn lại hỏi:“Đám người Lạc Tề có bị người của U Minh thành đuổi theo không?”Trong lúc chiến đấu, Trần Mộc đã đem chiếc chiến xa bị tên cao to kia làm lật lật lại (ý là Lý Dũng lật xe và Trần Mộc lật lại lần nữa), sau đó cũng không biết ai đã khởi động chiến xa chạy trốn. Ở dã ngoại, một chiếc chiến xa đơn độc với những người không có thực lực, chẳng biết sẽ xảy ra chuyện gì.“Người của U Minh thành dường như không quá thông thạo những chiếc chiến xa này, lúc đi có chút chậm. Tôi dùng chiến xa hai bánh mà vẫn có thể đuổi kịp bọn họ, mấy người kia lại là lái xe của Hằng Phong xa thành, dù thể nào cũng không đến mức không thể chạy thoát, chỉ là chẳng biết bọn họ có tìm được nhân viên cứu hộ không.” Trần Mộc để ý thấy trong lần giao dịch này, người của U Minh thành đều không quen thuộc với những chiếc chiến xa mới. Cũng phải, dù lúc trước có thợ sản dị thú vì ham món kếp xù mà làm giao dịch với họ thì cũng chẳng dám đưa cho đối phương loại đồ vật như chiến xa.Trần Mộc vừa nói chuyện với Chu Dật Cẩn , vừa bôi thuốc cho miệng vết thương của A Hổ. A Hổ lại chẳng thèm để ý đến vết thương của nó, chỉ cọ cọ tay Trần Mộc, lấy đầu dụi vào hộp sấp đặt tinh hạch trong ngực hắn.“Phía sau chiếc chiến xa kia không hề thiếu thiết bị, mà trên chiến xa hắn là có thiết bị liên lạc, chỉ cần Lạc Tề không quá ngốc, chắc chắn có thể liên lạc được với người khác.” Chu Dật Cẩn nghe thế, cũng thả lỏng một nửa tâm tư. Chỉ cần đám người Lạc Tề không xông vào lãnh địa của dị thú cấp cao, có lẽ sẽ không gặp nguy hiểm gì, dù sao người của U Minh thành cũng không thật sự muốn giết bọn họ .Trên thực tế cho dù là dị thú cấp cao cũng rất ít khi tập kích chiến xa. Qua nhiều bài học kinh nghiệm đã làm cho chúng hiểu được, cái loại hộp sấp này vừa khó đối phó, bên trong lại có quái vật hai chân cường đại, không nên trêu chọc vào thì tốt hơn.“Hiện giờ chúng ta nên tìm một chỗ nghỉ ngơi, sắp tối rồi, đợi lúc nửa nhiệt độ sẽ giảm rất nhanh.” Trần Mộc mở miệng. Bọn họ cách Tinh Vân thành hai ngày lộ trình, hôm nay chắc chắn sẽ phải ăn ngủ ở ngoài dã ngoại.Ở dã ngoại chênh lệch nhiệt độ ngày đêm rất lớn, Trần Mộc không cần nhưng Chu Dật Cẩn lại không chịu được, trong tình huống không có chiến xa bốn bánh, địa điểm qua đêm chắc chắn phải chọn lựa cẩn thận.Vỗ vỗ đầu của A Hổ để nó nhỏ lại, Trần Mộc mang theo nó và Chu Dật Cẩn đi dạo một vòng ở phụ cận, rất nhanh đã tìm được một mảng phế tích còn sót lại từ trước mặt thế. Dị thú chiếm cứ nơi này chỉ là một con rắn cấp năm, ngay sau đó đã bị một vuốt của A Hổ chụp chết. Bởi vì xà thú ăn tạp, xung quanh đây cũng không còn những loại dị thú khác. Trần Mộc mang theo Chu Dật Cẩn chọn một phòng ở chưa bị sập rồi đi vào. Giang Nam trước thời mặt thế, thứ không thiếu nhất chính là người, bởi vậy phế tích cũng nhiều. Chỗ phế tích này vốn là một thôn trang nhỏ, mà căn phòng bọn họ chọn có lẽ là biệt thự của một kẻ có tiền xây nên. Chỉ là đã qua mấy trăm năm, ngoài trừ một ít đồ sứ, trong phòng ở này cũng chẳng còn thứ gì có thể sử

dụng được nữa. Chu Dật Cẩn bị thương lần này, tất cả đều do mình gây ra, Trần Mộc rõ ràng điểm này, hiện tại đương nhiên sẽ không để Chu Dật Cẩn làm việc. Hắn nhanh nhẹn quét dọn chỗ ở, lại lấy ra một cái túi ngủ từ trong chiến xa hai bánh của mình. Loại túi ngủ này nhìn qua rất giống một bộ quần áo liền thân rộng thùng thình, bên trên còn có mũ, cho dù mặc vào cũng vẫn có thể hoạt động được. Nó dùng để duy trì độ ấm. Lúc trước khi lập nên kế hoạch này, hắn đã mua loại chiến xa hai bánh tốt nhất và đầy đủ các dụng cụ cần thiết để sinh tồn ở dã ngoại, hiện giờ đều có thể dùng tới. Độ ấm giảm rất nhanh, Chu Dật Cẩn cũng không cứng rắn chống đỡ, đã sớm chui vào túi ngủ, từ túi ngủ to lớn cũng chỉ lộ ra cái đầu nhỏ của y. Trần Mộc cười cười, lấy ra túi đồ dã ngoại mà mình chuẩn bị, bên trong có không ít đồ dùng, thậm chí còn có canh chỉ cần đun nóng là có thể ăn được. Trong chai lọ cũng để một ít đồ linh tinh, Trần Mộc nhìn con xà thú to lớn kia, cắt một ít thịt từ thi thể nó để nấu canh, còn lại đều đem đi nướng. Hắn và Chu Dật Cẩn ăn không nhiều, nhưng sức ăn của A Hổ kia, một con xà thú không biết có đủ cho nó ăn không nữa. Nghĩ đến A Hổ, Trần Mộc lập tức lấy ra hai miếng tinh hạch của dị thú cấp tám kia: “A Hổ đã ném qua một viên tinh hạch, có thể ăn thêm một viên nữa hay không?” “Tôi chỉ biết có đôi khi dị thú cần cần nuốt tinh hạch đến bổ sung năng lượng để hoàn thành tiến hóa, làm sao mà biết nó cần ăn bao nhiêu?” Điều này dị thú hoàn toàn có thể tự phán đoán được, mà A Hổ..... Nhìn A Hổ với hình thể to lớn đang lặn lội bên chân Trần Mộc làm nũng, Chu Dật Cẩn có chút hoài nghi, nó có thể biết được bản thân nên ăn bao nhiêu sao? “Lại ăn thêm một viên xem thử thế nào.” Bộ dạng này của A Hổ quá mức đáng thương. Trần Mộc cầm một viên để vào miệng của nó, A Hổ một ngụm nuốt luôn, lại tiếp tục lặn lội làm nũng, ánh mắt cũng không rời khỏi chiếc hộp trong tay Trần Mộc: “Miêu ô ! miêu ô !” Chân trước của A Hổ rời khỏi mặt đất, chụp lên đùi Trần Mộc, cái đuôi thế nhưng còn đong đưa..... “Nó đang học linh thú cầu bị nó thu phục lúc trước?” Trần Mộc có chút bất đắc dĩ, nhưng nhìn thấy trên người A Hổ còn có vết máu, vết đao bị người của U Minh thành chém lên thân thể tuyết trắng hết sức rõ ràng. Lúc trước A Hổ đã ăn một viên tinh hạch nhưng không thấy có gì khác thường, vừa rồi lại ăn thêm một viên nữa cũng không thấy có vấn đề gì..... Trong lòng Trần Mộc mềm nhũn, cũng không kiên trì nữa. Một móng vuốt của A Hổ thoáng cái đã cạy mở được hộp sắt trong tay hắn, liếc nhìn hắn một chút rồi phi nhanh tới đem tinh hạch ăn sạch sẽ. Sau khi xác định được trên người Trần Mộc không còn tinh hạch nữa, A Hổ lập tức tao nhã đi đến bên cạnh đồng lửa, bắt đầu thanh lý bộ lông của mình, còn dùng chân trước rửa mặt vài lần: “A Hổ thật đáng yêu!” Chu Dật Cẩn cười mở miệng, đem độ ấm của túi ngủ điều chỉnh cao hơn một chút, sau đó hướng về Trần Mộc hỏi: “Anh có di động không? Tôi muốn xem tình hình mới nhất, tiện thể liên lạc với vài người.” “Có.” Trần Mộc lấy ra một chiếc di động lớn bằng bàn tay. Kỳ thật hiện nay di động và máy tính đã giống như hai mà một, ngay cả bộ đàm liên lạc cá nhân cũng có thể kết nối mạng, chỉ cần có mạng là có thể gửi cho người khác tin tức và giọng nói của mình. Trần Mộc tiếp tục nướng thịt, Chu Dật Cẩn lại bắt đầu đùa nghịch di động, không ngừng lên mạng, đăng nhập vào tài khoản của mình, hơn mười tin tức liền nhảy ra. Hầu như tất cả đều là thư của anh họ gửi tới, lúc trước y cũng từng liên lạc với anh họ, để anh họ mỗi ngày gửi một tin nhắn tới điện thoại của mình, một khi không có tín hiệu liên lạc, qua vài ngày sẽ đi tìm y, theo lý, cũng không đến mức để anh họ gửi tận mấy chục tin nhắn như vậy: “Dật Cẩn, anh tra xét tin tức của Tinh Vân thành, tại sao lại có tin tức cậu gặp nạn?”..... “Dật Cẩn, có người mở bài post lưu vong ngàn dặm trên mạng, dường như có liên quan đến cậu!”..... “Mau chóng liên lạc với anh, đợi đến ngày mai mà còn không có tin tức của cậu, anh sẽ đi tìm!” Lưu vong ngàn dặm? Sẽ không phải là do Lạc Tề làm ra chứ? Chu Dật Cẩn lập tức liên lạc với anh họ. Y đã an toàn, anh họ cũng không cần đi tới làm gì. “Anh Minh, em không sao, lưu vong ngàn dặm là chuyện gì?” “Một giờ trước, có người đã đăng một bài post ở diễn đàn lớn nhất Hải Giác, còn đăng cả video nói về chuyện mà anh ta gặp phải. Hiện giờ đã có rất nhiều người đi tới Tinh Vân thành.” Rất nhanh sau đó Chu Dật Minh đã đáp lại tin tức, còn kèm theo một địa chỉ web. Chu Dật Cẩn vừa nhấn vào đã thấy được tiêu đề bắt mắt—“Không ai có thể cứu chúng tôi sao? Chúng tôi bị người ta bán đi, còn bị đuổi giết ở ngoài dã ngoại, cách thành thị gần nhất cũng phải hai ngày đường!” Phía dưới là một đoạn video, mà người kêu cứu trong video đúng là Lạc Tề. Lại nói tiếp, tuy rằng Lạc Tề không có thực lực, lại chưa từng gặp tình huống như vậy, nhưng dù sao anh ta cũng là người đã hơn bốn mươi tuổi, cuộc sống đã trải qua sẽ phong phú hơn so với Chu Dật Cẩn. Dưới sự trợ giúp của Trần Mộc, anh lái chiến xa chạy khỏi vòng chiến, lập tức tìm một lái xe coi như bình tĩnh, dùng tốc độ nhanh nhất mà bỏ chạy, còn bản thân anh thì bắt đầu chỉnh lý thiết bị trên chiến xa. Chiến xa đều có bộ xử lý trung tâm, chỉ là Vương Lập Công đã đem thứ này phá hỏng, cũng may phía sau xe còn công cụ. Lạc Tề dùng công cụ sửa nửa ngày, cuối cùng cũng sửa được, liền lập tức kết nối internet. Anh gửi tin nhắn cho người nhà, nhưng không thấy đáp lại, lúc này đương nhiên Lạc Tề sẽ không biết: bởi vì Vương Lập Công tử vong, người nhà của anh và người thân của những người bị đem bán đều được đưa tới cục cảnh sát, mà ở trong cục cảnh sát lại không thể liên lạc

được với bên ngoài. Lạc Tề chỉ cảm thấy vô cùng kinh hoàng, dù sao anh cũng chỉ là một dân chúng bình thường, đâu không lại Vương Lập Công, trừ phi, đem chuyện này làm lớn ra! Cho nên, sau khi thương lượng cùng ba người khác, anh lập tức đăng một bài post lên mạng, vừa có chữ vừa có video, đem tình huống của bọn họ nói ra rõ ràng. Đến cuối cùng, còn có người dùng kỹ thuật đưa loa cho anh. (đoạn này mình cũng không hiểu lắm nhưng loa ở đây nó dùng để truyền đạt rộng hơn ý) “Chúng tôi không có thức ăn, nơi này lại rất nguy hiểm, chúng tôi không dám xuống xe săn bắn, nhưng bên trong xe đừng nói là thức ăn, ngay cả nước cũng không có!” “Chúng tôi không biết những người tự xưng là đến từ U Minh thành có còn truy đuổi chúng tôi nữa không. Chúng tôi đều là những người sống nửa đời ở trong thành thị, đến bây giờ cũng không biết phải làm thế nào mới tốt!” “Ba mẹ, mọi người đang ở nơi nào, con không thể liên lạc được với mọi người!” Lạc Tề và ba người lái xe kia thông qua loa đã truyền tin cho tất cả những người bạn trên mạng của họ, có vô số người an ủi bọn họ, cũng đem tin tức này truyền ra cho người người biết hơn nữa. “Chuyện này làm lớn rồi.” Chu Dật Cẩn ngẩng đầu, mím mím môi. “Có ý gì ?” Trần Mộc đang phết đồ gia vị lên thịt nướng, nghe được lời nói của Chu Dật Cẩn liền hỏi: “Tự anh xem đi.” Chu Dật Cẩn cũng không biết phải nói gì mới tốt, ẩn theo kế hoạch của Trần Mộc, vốn cũng muốn đem chuyện này làm lớn, chỉ khi làm lớn chuyện mới có thể khiến cho Hạ Minh không thể không chế, mới có người chú ý đến ông ta. Nhưng ai sẽ nghĩ tới, bọn họ chưa kịp ra tay, Lạc Tề đã đem sự việc làm lớn đến như vậy? Tình huống hiện giờ, nếu bọn họ trở về sẽ bị vây xem! Trần Mộc cầm lấy di động, lại nhìn nội dung trên đó, điều chỉnh âm lượng tăng lên, âm thanh của một người đàn ông vừa khóc nức nở vừa kể văng lên: “Hiện giờ đã đến buổi tối, chúng tôi cũng không dám ngủ, thậm chí còn không dám dừng lại, nhưng ánh đèn xe có thể dẫn dụ thú tới không? A Hải đang lái xe, Lạc đại ca đang sửa thiết bị, cũng đang nghĩ cách tiết kiệm năng lượng. Chúng tôi rất sợ hãi, nhờ đang chạy được một nửa mà hết nguyên liệu thì sao?” “A Hải đâm chết một con châu chấu thú, chúng tôi lại không dám xuống xe lấy thi thể của nó, xe vừa chạy được một đoạn, phía sau đã truyền đến tiếng kêu của dị thú. Có lẽ thi thể của con châu chấu thú kia đã đưa những con dị thú khác tới.” “Đây là lần đầu tiên trong đời tôi qua đêm ở dã ngoại, lúc trước khi xem phim tài liệu cũng không cảm thấy gì, hiện giờ lại vô cùng sợ hãi.....” Âm thanh phát ra từ di động vô cùng phiếm tình, không ngờ trong ba người lái xe kia lại có nhân tài như vậy, giọng nói này..... Trần Mộc còn cảm thấy có chút quen thuộc: “Cậu đã từng nghe thấy giọng nói này bao giờ chưa? Tại sao tôi lại cảm thấy rất quen tai?” “Cậu ta là nhân viên tiêu thụ chiến xa, rất có tài năng ăn nói, lần này là vì tiền thưởng mới đi theo ra khỏi thành. Tôi nhớ rõ, anh cũng nghe được không ít chuyện từ chỗ cậu ta.” Chu Dật Cẩn mở miệng. Mỗi lần Trần Mộc đến xa thành đều là người này tới nói chuyện, Trần Mộc cũng trả thù lao hào phóng, vì thế ngay cả chuyện một ngày mình đi vào WC mấy lần cũng bị nói rai. “Thì ra là cậu ta.....” Trần Mộc nhớ rõ cái thanh niên yêu tiền kia, không ngờ lần này cậu ta vì tiền thưởng mà gặp phải chuyện nguy hiểm như vậy: “Chỉ sợ tạm thời chúng ta không thể về thành.” “Hạ Minh hẳn đang muốn vội muốn chết, hiện giờ Tinh Vân thành đã loạn thành một đoàn rời ? Anh cũng nên để thủ hạ của mình hành động đi.” Chu Dật Cẩn mở miệng: “Tôi lập tức liên hệ bọn họ !” Trần Mộc lấy ra bộ đàm liên lạc với Triệu Thiên Vũ, chờ sau khi đem mọi chuyện dẫn dắt cẩn thận, thật hẳn cũng đã được nướng chín. Chu Dật Cẩn ăn canh, Trần Mộc cầm thịt nướng đút cho A Hổ, lại phát hiện A Hổ đã ngủ cạnh đồng lửa từ lúc nào. “A Hổ, A Hổ, A Hổ !” Luôn luôn ở bên cạnh kêu meo meo mà lúc này A Hổ lại không có phản ứng, Trần Mộc đi qua mới phát hiện nhiệt độ trên thân thể A Hổ cao đến dọa người. Đã phải biết từ trước là A Hổ rất không hiểu tiết chế, ăn liền một lúc hai miếng tinh hạch sẽ không xảy ra chuyện gì chứ? Chu Dật Cẩn, A Hổ làm sao vậy, cậu biết không ?” Trần Mộc có chút nóng nảy, hô hấp của A Hổ đều bình thường, nhưng nhiệt độ cơ thể lại quá cao..... “Tôi xem xem.” Chu Dật Cẩn cũng thấy không đúng liền tiến lại gần, lập tức vung về kiểm tra A Hổ, một cánh tay từ trong túi ngủ vươn ra sờ sờ thân thể của nó, nhiệt độ cơ thể cao như vậy, rõ ràng không bình thường. “Cậu biết rõ nguyên nhân không? Có phải do ăn nhiều tinh hạch quá không?” Trần Mộc nhíu mày. Lúc ấy hẳn không nên mềm lòng mà để A Hổ ăn nhiều như vậy! “Tôi giúp anh kiểm tra, để hỏi lại người khác thử xem.” Chu Dật Cẩn đoạt lấy di động bắt đầu liên lạc ông nội của mình. Cho dù là tri thức phong phú, chỉ sợ cũng chẳng có ai vượt qua được ông. Có điều, A Hổ hẳn cũng không đến mức nguy hiểm, chẳng lẽ là do tiến hóa? Hết chương 49

50. Chương 50

A Hổ đương nhiên không sao cả, Chu Dật Cẩn tra xét không ít tư liệu, lại quanh co lòng vòng hỏi ông nội của mình, cuối cùng đưa ra kết luận: “Nó hút quá nhiều năng lượng, tự động ngủ đông bắt đầu tiến hóa.” Tiến hóa? Trần Mộc có chút không biết nói gì, nhưng cũng biết, sợ là bản thân sẽ phải trông nấp bên

ngoài nhiều ngày tiếp theo.

Vừa không biết lúc này A Hổ ngủ đến bao giờ mới tỉnh, mà Lạc Tề đem sự tình phóng lớn như vậy, Chu Dật Cẩn đương nhiên cũng không thể lặng lẽ trở về thành. Còn hấn, dù sao cũng không thể đem Chu Dật Cẩn ném ở trong này đúng không? Nếu không phải mình muốn tìm chứng cứ, Chu Dật Cẩn cũng không cần phải lấy thân mạo hiểm như vậy. Chu Dật Cẩn chui vào trong túi ngủ, nghiêng đầu ngủ. Ngày hôm nay vừa bị dọa cho kinh hãi lại vừa bị thương, vất vả lắm mới có thể yên bình một chút thì lại phải lo lắng cho nhóc con A Hổ chuyên gia giả hổ này, y thật sự mệt. Trần Mộc dựa vào A Hổ ngồi bên cạnh đồng lửa, cả người A Hổ đều nóng bỏng. Chu Dật Cẩn ở đối diện đã đem bản thân cuộn thành một đồng. Hấn dùng cành cây khều khều đồng lửa, lại tìm thêm một cành cây nữa trong bó củi rồi ném vào ấy cho cháy to hơn. Hấn cũng mệt mỏi, dù sao lúc trước vẫn luôn phải đuổi theo người của U Minh thành, vừa không được ngủ, mà còn phải buộc chặt thần kinh, nhưng hiện giờ nhìn một người một mèo đang ngủ [bất tỉnh ?] bên cạnh, đột nhiên cảm thấy cả người bình tĩnh trở lại. Lúc này Lạc Tề đã đem chuyện làm lớn, Hạ Minh muốn thoát tội rất khó, về sau Lâm An Liệt cũng không có thành chủ chống lưng, bản thân hấn muốn báo thù sẽ đơn giản hơn. Mặc dù đã bại lộ dị năng không khí của mình trước mặt người của U Minh thành, nhưng người của U Minh thành cũng không có khả năng liên hệ với Thức Tỉnh chi thành được, mà cho dù có liên lạc, dung mạo của hấn cũng không hề bại lộ, ngược lại không cần lo lắng. Suy nghĩ không ít chuyện thượng vàng hạ cám, lại dùng bộ đàm liên lạc để liên lạc với toàn bộ những người cần thiết, sau khi cam đoan với mẹ rất nhiều lần, rốt cục Trần Mộc cũng yên tâm, bắt đầu lấy di động ra để xem tình hình mới nhất. Lạc Tề đem chuyện kia huyền ảo rất lớn, tin tức hiện giờ của Tinh Vân thành cũng đủ làm cho người ta nổ tung, chẳng hạn như Vương Lập Công đột nhiên mất tích, hay như đoàn người của bọn họ và Vương Lập Công đều bị dán nhãn “Tử vong”. Buổi tối hôm nay, có lẽ sẽ có rất nhiều người mất ngủ cả đêm, Trần Mộc cảm di động để lên mạng, vừa ngẩng đầu, đột nhiên nhìn thấy chỗ thịt bên cạnh đồng lửa. Lúc đầu hấn nướng cho A Hổ rất nhiều thịt rắn, kết quả A Hổ lại hôn mê không thể ăn, hiện giờ, chỉ sợ đồng đồ nướng này sẽ trở thành thức ăn trong vài ngày sau của họ – dù sao hấn cũng không thể ném Chu Dật Cẩn và A Hổ để đi săn thú hoặc mang theo Chu Dật Cẩn rồi ném A Hổ để đi săn thú được! Lấy một ít rau dưa khô từ trong túi để nấu canh, lại đem thịt rắn đã nướng từ hôm qua cắt bỏ những phần bị cháy khét, chờ lúc Chu Dật Cẩn tỉnh, bữa sáng đã được Trần Mộc làm xong. Chui ra khỏi túi ngủ, ăn vài thứ, Chu Dật Cẩn cảm thấy dễ chịu hơn, nhưng y là một người chưa từng sinh tồn ngoài dã ngoại lần nào, cứ tùy tiện ăn thịt nướng như vậy..... Y tiêu chảy. Ngày nay khoa học kỹ thuật đã tiến bộ, tuy rằng vẫn có bệnh không thể trị, nhưng tiêu chảy hay các bệnh vật khác, chỉ cần uống thuốc là được, chỉ có điều bây giờ đang ở dã ngoại, Trần Mộc dù có chuẩn bị đầy đủ cũng không bao giờ mang thuốc tiêu chảy theo. Tiêu chảy kéo đến mất nước, duy nhất đáng được ăn mừng là Trần Mộc có thể đem hơi nước trong không khí ngưng tụ ra nước, Chu Dật Cẩn cũng không phải dùng bột nước thay vì nước sạch, nếu thật sự phải uống thứ này, chỉ sợ y sẽ càng mất nước. “Tôi chưa bao giờ biết, thật sự sẽ có lúc tôi xui xẻo như vậy.” Chu Dật Cẩn hấp hổi nằm bên cạnh A Hổ, thân thể không thoải mái chỉ là thứ yếu, mất mặt mới là chuyện quan trọng nhất. Tuy rằng y đi vệ sinh ở cách vách, nhưng dị năng giả không khí có thể thông qua không khí để xem xét hoàn cảnh chung quanh. “Điều này rất bình thường, đến ngay cả thợ săn dị thú cũng sẽ có vài người không thể thích ứng được với việc sinh hoạt bên ngoài dã ngoại.” Trần Mộc mở miệng. Trước khi tiếp xúc với thiên thạch để có dị năng, hấn cũng không thể sinh hoạt bên ngoài dã ngoại như vậy. Khi ấy dù buổi tối hấn không thể vào thành, cũng sẽ trốn trong chiến xa ăn thức ăn mang theo, uống nước sạch. Chỉ là sau này khi có được dị năng, hấn phải trải qua cuộc sống của một dã nhân trong thời gian rất lâu mới có thể coi như thích ứng hoàn toàn với việc sống ở dã ngoại. “Lúc trước tôi cũng từng tham gia một vài huấn luyện, hấn là lợi hại hơn so với thợ săn dị thú cấp một.” Chu Dật Cẩn rất bất đắc dĩ. Lúc trước anh họ nói dù thể nào y cũng có được thực lực của thợ săn dị thú cấp hai, nhưng hiện giờ..... Tại sao y lại cảm thấy mình chẳng có chút bản lĩnh nào vậy? “Khi tôi bằng tuổi cậu, tôi còn không lợi hại bằng cậu, có điều, sau này cậu cũng không nên đứng trong phân xưởng cả ngày như vậy, có muốn ra ngoài thành săn thú với tôi không?” Trần Mộc nhớ rõ, thời điểm cuối cùng ở đời trước, khi mình gặp Chu Dật Cẩn thì đối phương đã là thợ săn dị thú cấp bảy. Nói như vậy, y vẫn rất có tiềm lực, về sau có cơ hội, nhất định phải cẩn thận huấn luyện cho y. “Về sau, tôi nhất định phải rèn luyện cẩn thận!” Chu Dật Cẩn cũng quyết tâm. Dựa vào cái gì chính bản thân y lại yếu đuối như vậy? Ngay cả cô gái của U Minh thành còn mạnh hơn y. “Muốn trở thành thợ săn dị thú, thân thể của mình và linh thú quan trọng như nhau, có điều kinh nghiệm chiến đấu và trang bị cũng rất quan trọng. Tổ chất thân thể của cậu còn cần phải tăng lên, nhưng quan trọng hơn là kinh nghiệm chiến đấu.” Trần Mộc mở miệng. Chu Dật Cẩn chỉ mới có hai mươi tuổi, lúc hấn hai mươi tuổi vẫn còn đang ở trường, thời điểm hấn hai mươi tuổi ở đời

trước, cũng chẳng đạt tới trình độ như Chu Dật Cẩn bây giờ. “Chờ tôi khỏe lại, cho tôi mặc chiến phục của anh, chúng ta cùng đi săn thú!” Chu Dật Cẩn nghiêng rằng nghiêng lợi. “Được.” Trần Mộc cười cười, lại đưa cho đối phương một ly nước ấm. Chu Dật Cẩn hiện giờ, sao trông thật giống với thời điểm A Hổ tạc mao? H thị trước thời mạt thế, chỗ duyên hải vùng Giang Nam, là tỉnh thành Z, vô cùng phồn hoa, nhưng mạt thế vừa mới bắt đầu, bởi vì lương thực trong thành thị không đủ, phần lớn mọi người đều rời đi, nên nơi này nhanh chóng biến thành một vùng hoang phế. Tại thời đầu mạt thế, những thứ vốn đắt đỏ lúc này lại chẳng đáng giá một đồng, những người có lương thực dần trở nên sang quý, giống như nhà ở bên trong thành thị, lúc đầu đều có giá rất cao, nhưng khi mạt thế bắt đầu, rất nhiều căn phòng lại bị bỏ hoang.. Sau lại có một căn cứ sinh tồn thành lập, nơi này càng trở nên hoang phế hoàn toàn. Nhưng thành thị phồn hoa như vậy, cho dù hoang phế cũng vẫn còn không ít vật tư. Nó lại nằm ở vùng duyên hải của Giang Nam, thiếu chút nữa là bị nước biển bao phủ, khoảng cách giữa bốn căn cứ sinh tồn lại xa..... Bởi vì đủ loại nguyên nhân như vậy, tổng bộ của U Minh thành vẫn luôn ở bên trong phế tích hoang vu của H thị. Người của U Minh thành thuở ban đầu đã tìm được vô số đồ dùng sinh hoạt ở trong thành thị bị bỏ hoang này. Tuy rằng nơi đây không đủ lương thực, nhưng tương cà mắm muối lại không thiếu thứ gì, máy phát điện cũng có thể dùng, cuộc sống lúc ấy không quá khó khăn. Nhưng hiện giờ, cả tòa thành thị lại chẳng thể tìm nổi mấy thứ có thể dùng được. Bởi vì phóng xạ trên mặt đất rất mạnh, lại có vô số dị thú nên người của U Minh thành đều ở trong lòng đất. Thời điểm nhân số còn nhiều, toàn bộ gara của thành thị đều được sửa sang lại, lối ra cũng là những đường hầm được đào thông với nhau. Nhưng hiện giờ, người của U Minh thành càng ngày càng ít, cũng chỉ còn lại có hơn một ngàn người. Tuy rằng U Minh thành cũng nhận một vài tội phạm lẩn trốn của liên minh người Hoa, nhưng cũng đã từng có người bán đứng U Minh thành, thế cho nên bọn họ không thể không di chuyển đi nơi khác, mãi cho tới mười hai năm trước, bọn họ mới trở lại nơi này một lần nữa. Thành chủ của U Minh thành lúc này là Lý Mục Tùng, là người mười hai năm trước đã tiếp nhận chức vị thành chủ. Ông không phải là người sinh ra từ nhỏ ở U Minh thành, mà là “Tội phạm” lẩn trốn bên ngoài. Cũng bởi vì nguyên nhân như vậy, cho dù ông đã trả giá vì U Minh thành rất nhiều, nhưng vẫn không được mọi người ủng hộ. Trong tầng hầm ngầm rộng lớn, tổng cộng có năm người ngồi, ngoại trừ Lý Mục Tùng là thành chủ, còn có bốn vị trưởng lão của U Minh thành, Lý Triết Tâm và Lý Dũng đang quỳ trên mặt đất. Bọn họ không đuổi kịp những nhân viên kỹ thuật này, còn làm mất một chiếc chiến xa, cuối cùng chỉ có thể trở về thỉnh tội. Lý Triết Tâm quỳ trên mặt đất, gánh chịu tất cả trách nhiệm. Cô không thể để cho cha bởi vì chuyện này mà bị những người phản đối đuổi khỏi vị trí thành chủ. “Thật sự là đứa con gái rượu của thành chủ, không những ném mất ba miếng tinh hạch của dị thú cấp tám, hiện giờ U Minh thành cũng sắp gặp tai vạ đến nơi.” Đại trưởng lão âm dương quái khí mở miệng. (Âm dương quái khí: nghĩa đen là khí quái lạ trong trời đất, nghĩa bóng chỉ những người lời lẽ, cử chỉ quái đản, kỳ lạ hoặc lời nói, thái độ không chân thành, khiến người ta đoán không ra) “Thỉnh thành chủ trách phạt!” Lý Triết Tâm quỳ trên mặt đất. Cô phái người đi tìm người của Hạ Minh để thám thính tin tức, đương nhiên cũng biết Vương Lập Công đã chết và những người chạy thoát kia đem mọi chuyện làm lớn. U Minh thành bọn họ, tuy rằng không có cách đoạt được những thiết bị công nghệ cao, nhưng tin tức vẫn khá linh thông. Có vài thợ săn dị thú, vì lợi nhuận lớn vẫn luôn giao dịch với bọn họ, thành chủ của Tinh Vân thành lại có quan hệ hợp tác với bọn họ, nhưng hiện giờ lại không có ai dám tiếp xúc với bọn họ nữa. “Chuyện quan trọng nhất hiện giờ của chúng ta là tìm cách thoát khỏi trận kiếp nạn này.” Lý Mục Tùng mở miệng. Con gái của ông vẫn luôn là điều khiến cho ông kiêu ngạo, bởi vì một phần ân tình mà ông đã tiếp nhận trọng trách của U Minh thành, nhưng lại khiến cho người nhà của mình phải chịu khổ. “Còn có thể trốn đi nơi nào? Vốn biết đến U Minh thành cũng không quá vài người, lần này lại khiến cho tất cả mọi người đều biết được! Những người đó sao có thể không nhân cơ hội này mà đối phó với chúng ta?” Đại trưởng lão một bụng lửa giận. Từ hai mươi lăm năm trước, sau khi Lý Mục Tùng gia nhập U Minh thành, ông chỉ là người đứng thứ hai, thật không biết tại sao lão thành chủ lại nhìn trúng một tên tội phạm lẩn trốn của Thức Tỉnh chỉ thành như vậy, cuối cùng ngay cả vị trí thành chủ cũng cho hắn. Lý Triết Tâm quỳ trên mặt đất không hề động đậy, cô rất rõ ràng, hiện giờ người của U Minh thành sinh sống có bao nhiêu khổ sở, những người đàn ông thực lực mạnh mẽ thì còn đỡ, nhưng phụ nữ và trẻ con..... Nhớ mấy ngày hôm trước bọn họ mang những chiếc chiến xa kia trở về hoàn hảo, vợ của Lý Dũng là Ngụy Na đã luôn hứng thú phấn khởi mà sờ sờ thân xe. Hiện giờ cô ấy đang có bầu, luôn hi vọng có thể sinh con ở trên chiến xa. Dù sao những đứa trẻ ra đời trong hoàn cảnh không có sự bảo vệ, tỉ lệ một xác hai mạng rất cao, cho dù thân thể người mẹ có cường tráng, nhưng đứa trẻ vừa mới sinh..... Những đứa trẻ mới sinh của bọn họ, bởi vì phóng xạ mà thường có chỗ thiếu hụt, mà những đứa trẻ vừa mới ra đời, do hoàn cảnh ác liệt của thế giới này, không thể thích ứng được với sự chênh lệch nhiệt độ ngày đêm, phần lớn đều tử vong..... Ngụy Na muốn sinh ở trong chiến

xa cũng là vì nguyên nhân như vậy, mà những người có cùng suy nghĩ với cô lại không chỉ có một. Những đứa trẻ mới sinh, những người phụ nữ không có thực lực đều rất khó thích ứng với cuộc sống sinh hoạt ở dã ngoại. Nhân số của U Minh thành càng ngày càng ít một phần cũng là do nguyên nhân này. Những người ban đầu sáng tạo nên U Minh thành có lẽ cũng chưa từng nghĩ đến hoàn cảnh sẽ càng ngày càng ác liệt, hơn nữa, không phải không phải người nào cũng có thể thích ứng được với việc sinh hoạt bên ngoài dã ngoại. “Mặc kệ thế nào cũng phải liều mạng. Hiện tại nhiệm vụ quan trọng nhất là nghĩ cách che dấu hành tung của mình.” Lý Mục Tùng mở miệng. Bọn họ không có cách nào ngăn cản liên minh tấn công, vẫn nên trốn chạy thì tốt hơn. “Trốn đi nơi nào? Mười hai năm trước phải thiên tâm vạn khổ mới có thể từ phương bắc đi tới nơi này, chẳng lẽ bây giờ còn phải di chuyển?” Đại trưởng lão lại nói. (Thiên tâm vạn khổ: vạn ngàn cực khổ) “Thành chủ, đại trưởng lão, chuyện lần này là con sai, là tại con nói lộ chuyện trong thành!” Lý Triết Tâm quỳ đến chân đã tê rần, nhưng lại vẫn như trước không hề nhúc nhích. Những người đi theo cô đều là thủ hạ đắc lực của cha, cho dù thế nào cũng không thể để bọn họ phải chịu phạt. “Hừ, ý vào mình là con gái của thành chủ, mi cho rằng chúng ta không có cách nào phạt mi?” Tứ trưởng lão lạnh lạnh nói một câu, những lời này so với đại trưởng lão có khí thế bức người thì ác hơn nhiều. Lần này Lý Mục Tùng muốn bảo vệ con gái mình cũng không thể. “Đúng vậy, U Minh thành chưa không nổi tòa đại phạt như mi!” Đại trưởng lão nói tiếp. “Đại trưởng lão! ông nói là nói cái gì? Chuyện lần này cũng do bất ngờ, ai có thể nghĩ sẽ xảy ra chuyện như vậy?” Tam trưởng lão nghe xong lời nói của đại trưởng lão thì nhíu mày. “Chờ một chút nữa rồi đi thông báo cho mọi người, ngày mai di chuyển! Lý Triết Tâm làm việc bất lợi, hủy bỏ chức vị hiện giờ!” Sắc mặt Lý Mục Tùng xanh mét, đứng lên, trầm đình tiệt thiết nói phương pháp xử trí. (Trầm đình tiệt thiết: chém đinh chặt sắt) Triết Tâm là con gái của ông, chẳng lẽ còn muốn ông đem con bé đuổi đi, để nó một mình đối mặt với dị thú cường đại hay thậm chí là người của liên minh? “Hừ.” Đại trưởng lão liếc nhìn bóng lưng thẳng tắp của Lý Triết Tâm một cái, rồi đi trước. Cảm giác đi săn thú như thế nào? A Hổ hôn mê bị trói lên chiến xa hai bánh, Trần Mộc đẩy xe, Chu Dật Cẩn thất thểu theo ở phía sau. Thời gian đã qua năm ngày, từ lúc bốn ngày trước, một tiểu trấn di động theo tọa độ mà Lạc Tề cung cấp đã gặp được mấy người đàn ông không có thịt ăn không có nước uống bọn họ. Liên minh cũng phái quan thẩm tra và đặc công đi tới Tinh Vân thành. Hiện giờ toàn bộ liên minh người Hoa, chuyện đứng đầu chính là có người làm giao dịch với tội phạm lẫn trốn bên ngoài, gắng gượng đem nhân viên kỹ thuật bán. Thậm chí có rất nhiều người đều cảm thấy người thân của mình mất tích vốn không phải là bị chết mà là bị người của U Minh thành bắt đi! Sự tình huyền ảo lớn như vậy, đương nhiên cũng có người tìm kiếm Chu Dật Cẩn là người mất tích và Trần Mộc là người cứu giúp. Sau khi hai người thương lượng liền quyết định tạm thời không vào thành. Đương nhiên, cho dù lúc này bọn họ muốn vào thành cũng chẳng thể vào— đến bây giờ A Hổ vẫn chẳng có chút phản ứng nào. Ở dã ngoại này năm ngày, dù là một ngày cũng không thể so sánh với khi ở trong thành. Trên chân của Chu Dật Cẩn còn nổi cả bọng máu, hai ngày nay luôn tìm dị thú cấp thấp để luyện tập đến bị thương. Tuy rằng thời điểm nghỉ ngơi buổi tối y có hơi than đau, nhưng ban ngày khi đi đường lại chưa từng kêu khổ một tiếng nào. “Có một con phi nga thú, cậu có thể đổi pho được đúng không?” Thời điểm dị thú còn chưa kịp tới gần, Trần Mộc đã sớm phát hiện. “Tôi có thể!” Phi nga thú là dị thú cấp hai, mặc dù có cánh nhưng bay lại không cao, phòng ngự cũng thấp. Nếu không phải trên cánh có mang theo phần độc, chỉ sợ sẽ rơi vào tầng lớp của dị thú cấp một. Chu Dật Cẩn mặc nguyên bộ quần áo tác chiến, hướng về phía phi nga thú đang tới gần, động tác của y rất cẩn thận, là do lo lắng kinh động đến phi nga thú. Chỉ là, Chu Dật Cẩn còn chưa tới gần, một bóng đen đã bay nhanh xẹt qua, sau đó, phi nga thú liền thành một loại đồ ăn. Bắt giữ con mồi của Chu Dật Cẩn chính là một con Bát ca thú, nó đứng ở trên một chạc cây mỗ mỗ phần bụng yếu ớt của phi nga thú, thỉnh thoảng còn xả cổ họng kêu vài câu — “Nhanh lên đi!” “Bát ca thú?” Chu Dật Cẩn có chút kinh ngạc. Con Bát ca thú kia rõ ràng cũng chú ý tới y, hét to một tiếng: “Bát ca thú!” “Hình như tôi biết nó” Trần Mộc đi tới “Có điều lời nói của nó đã thay đổi, lần trước nó còn nói đại tiểu thư tới.” “Cạc cạc! đại tiểu thư!” Bát ca thú trên chạc cây thăm dò tình huống xung quanh, lại nói: “Đại trưởng lão!” “Con chim này đã thành tinh rồi.” Trần Mộc rất thích con dị thú có thể nói tiếng người này. Có điều, lần trước nó nói chuyện giúp hắn phát hiện người của U Minh thành, lời nói lần này, đại trưởng lão là cái gì? Ngoại trừ gặp bên trong tiểu thuyết, hắn còn chưa nghe thấy xưng hô này bao giờ. “Con Bát ca thú này nhìn thật thú vị, so với loại nuôi trong nhà thì có tinh thần hơn.” Chu Dật Cẩn mở miệng. Y đã từng gặp qua Bát ca thú được dạy dỗ từ nhỏ, nhưng nhóc con này nhìn qua rất thông minh hoạt bát, cái cặp mắt quay tròn khi xem xét xung quanh kia dường như còn mang theo đắc ý và giảo hoạt. “Chúng ta lại đi tìm dị thú luyện tập đi.” Trần Mộc mở miệng. Đây một cái chiến xa không phải là việc của người sống nên làm, huống chi trên xe còn có A Hổ và các loại vật tư. Có điều, Chu Dật Cẩn đi bộ đã hai ngày nay rồi, hắn cũng chẳng dễ chịu hơn so với hắn. “Đi!” Tay chân đều đã có chút không

chịu khổng chế, nhưng Chu Dật Cẩn vẫn tiến về phía trước. Dùng chiến đao chém rớt một ít thực vật chặn đường, toàn thân đều đau vụn phần, Chu Dật Cẩn mới đi không bao xa liền cảm thấy có chút không thích hợp. “Nơi này có vấn đề.” Chu Dật Cẩn quay đầu nói miệng với Trần Mộc. Phía trên mặt đất đã không còn gì, nhưng đây là nơi vốn có nhiều đá và thực vật, rõ ràng không thích hợp. Trần Mộc đi lên phía trước nhìn nhìn, lại lấy một ít cát xem xét: “Phía dưới có vết bánh xe và vết chân của con người, hình như là rất nhiều người di chuyển, chẳng lẽ là người của U Minh thành?” Dấu vết của nhiều người như vậy, lại có dị năng giả hệ phong dùng cát bụi che dấu, rất giống dấu vết của U Minh thành. “Nhân số nhìn thật nhiều Có điều không liên quan đến chuyện của chúng ta.” Chu Dật Cẩn muốn đổi hướng đi. “Không đâu, có liên quan đến chúng ta đây, có người đang vây quanh đây.” Trần Mộc cười khổ. Hắn vẫn quan sát chung quanh, cũng không ngờ có người làm ra hành động lớn như vậy để bao vây bọn họ! Hết chương 50

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trung-sinh-chi-di-thu-liep-nhan>